

Introducere

Dacă ne uităm în jurul nostru în Adunare vedem frați și surori pe care îi cunoaștem numai după nume, iar pe alții nici nu știm cum îi cheamă. Vedem pe alții, care din când în când trec pe prim plan, și unii o fac regulat. Din fericire vedem că același lucru s-a petrecut înaintea ochilor Domnului Isus, atunci când a fost aici pe pământ, și El a considerat bun modul acesta de comportare.

Despre Tadeus și Bartolomeu nu știm nimic mai mult decât numele lor. Iuda și alții sunt numiți din când în când. Iacov, Ioan și Petru stau mereu în prim plan.

Recunoaștem și alte diferențieri. Vedem pe Ioan, foarte modest, pe Toma, un om foarte rațional, și pe Petru, impulsiv și foarte mare adept al părtășiei.

Între acești trei ucenici, care stau în prim plan, Petru ocupă un loc deosebit. El se caracterizează prin greșelile lui și simpatia lui față de Domnul. Tatăl și Domnul Însuși i-au dat un loc deosebit. Tatăl i-a descoperit Stânca pe care va fi clădită Adunarea, iar Domnul i-a dat cheile Împărăției cerurilor (Matei 16). La urmă, Domnul îi spune că Satana a cerut să îi ceară (pe toți ucenicii) ca grâu, dar El s-a rugat pentru *el* (personal). Cu această ocazie îi încredințează misiunea să întărească pe frații lui, când se va întoarce la Dumnezeu (sau: se va pocăi; cuvântul grecesc înseamnă ambele). Și cât de mult confirmă Domnul această misiune după înviere (Luca 22, 31-34; Ioan 21, 15-22)!

A îndeplinit Petru această misiune? Faptele Apostolilor ne arată modul strălucit în care a făcut-o! În capitolul 1 descoperă taina din Psalmul 100. În capitolul 2 explică însemnătatea Rusaliilor, ca să întărească pe frații săi. În capitolul 3 se așează în primele rânduri împotriva prigonitorilor iudei. Și așa merge mai departe până în capitolul 12.

Dragostea veșnică a Domnului este la fel de mare pentru toți ai Săi. Dar alături de ea avem aceste diferențieri minunate. Ambele alcătuiesc împreună locul pe care El îl dă fiecăruia în parte, ca astfel lucrarea Sa să se desfășoare așa cum dorește El și ca El să poată da ce este cel mai bun pentru fiecare personal, așa cum știe El în dragostea și înțelepciunea Sa.

Petru a fost primul dintre cei doisprezece. Cine tăgăduiește aceasta, luptă inconștient împotriva unei părți a adevărului protestant. Atâta timp cât lucrarea apostolică în Adunare a fost lucrarea apostolică a celor doisprezece, Petru a fost primul între ei. Dar cei doisprezece, și Petru împreună cu ei, au cedat locul unei dezvoltări mult mai extinse a hotărârilor lui Dumnezeu. Apostolul firii face loc apostolului slavei (compară cu Ioan 15, 27; Faptele Apostolilor 1, 21-22; 10, 36-39; 2 Corinteni 5, 16). Ne găsim în lucrarea apostolică deosebită a apostolului națiunilor (Galateni 2, 7-9), a cărui lucrare și împuternicire ca apostol a fost acordată de Omul proslăvit în cer (Faptele Apostolilor 9, 3-5; 26, 13-19; Efeseni 4, 8-11).

În Evanghelia după Ioan 21 ne este prezentată lucrarea lui Petru. El trebuia să urmeze pe Hristos și urma să înceteze, așa cum lucrarea Domnului a avut un sfârșit aici pe pământ. Împreună cu el urma să înceteze întreg sistemul iudaic al Adunării. După moartea lui Petru a fost distrus Ierusalimul. Cu aceasta a încetat să mai existe Adunarea în Iudeea.

Dar cât efort a fost necesar pentru Petru să se desprindă de prejudecățile iudaice vedem în Faptele Apostolilor 10 și în Epistola către Galateni 2, 11-14. Chiar și Pavel s-a desprins cu greu de ele, așa cum arată Faptele Apostolilor 18, 21 și cap. 21, 20-26. Abia Epistola către Evrei a chemat pe credincioșii iudei să iese afară din tabără, adică să părăsească întreg sistemul iudaic.

Știm cum a pătruns iudaismul în Adunare¹. Nu Pavel, apostolul națiunilor, omul folosit de Dumnezeu ca să descopere adevăratul caracter al Adunării, a fost chemat să fie cap al bisericii între națiuni, ci Petru, apostol al tăierii împrejur (circumciziei). Acest fapt este remarcabil, când vedem cum aproape tot adevărul, descoperit de Dumnezeu prin apostolul Pavel, este respins sau chiar stricat: nu numai caracterul ceresc al Adunării, pe care ni-l prezintă epistola către Efeseni, și așteptarea revenirii Domnului pentru Biserică, pe care o găsim în epistola către Tesaloniceni, ci și

¹ Cuvintele „Adunare”, „Biserică”, „Comunitate” sunt expresii diverse ale aceluiași lucru.

ordinea divină în Adunare, descrisă foarte clar în epistolele către Corinteni, și chiar îndreptățirea prin credință, pe care ne-o învață foarte detaliat epistola către Romani.

Pare să fie o ironie divină, că tocmai în această epistolă Petru ne prezintă lovitura de moarte a două principii ale bisericii iudaizate, și anume, că nașterea din nou nu are loc prin botez, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu, și că fiecare credincios este preot, deci nu mai există o castă deosebită a „preoților” (capitolul 1, 22 - 2, 4).

Petru a fost apostol al circumciziei (Galateni 2, 7-9). Chiar din acest fapt ne putem aștepta ca epistola să fie adresată credincioșilor dintre iudei. Dar și conținutul face clar acest fapt. În epistolă totul se referă la iudeii care cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu și cunoșteau făgăduințele mesianice cuprinse în el. Erau iudeii care locuiau printre națiuni și care acum primiseră pe Domnul Isus ca Mesia. Ei erau străini sub dublu aspect; ca iudei printre națiuni, dar și ca creștini în mijlocul poporului lor.

Scrisoarea are aceiași destinatari ca și cei cărora le-a scris Iacov, numai că acesta a scris la cele douăsprezece seminții, deci la toți izraeliții, diferențiind însă foarte clar pe creștini. Conținutul celor două scrisori se potrivește cu această concordanță și cu această diferențiere.

Dacă vedem că Dumnezeu privește pe Israel ca *străin*, atunci totul pe pământ este dezordonat. Aceasta este taina epistolei lui Iacov. Cele douăsprezece seminții sunt îndemnate la luciditate și răbdare. Dacă ar domni ordinea pe pământ, atunci cele douăsprezece seminții ar fi în *patria lor*. Dar acum domnește o dezordine mare, și *de aceea* credincioșii trebuie să fie pregătiți pentru sărăcie și răbdare; ei trebuie să fie pregătiți și pentru cer.

Iacov nu spune nici-un cuvânt despre mântuire, ci el vorbește numai despre har. Caracterul general este neprihănirea practică, nimicirea completă a voinței proprii în creștini și lepădarea de lume. Petru merge mai departe. El vorbește despre sfințirea Duhului spre ascultarea și stropirea sângelui lui Isus Hristos: nu despre ascultarea față de Hristos, ci despre ascultarea lui Hristos: ascultarea pe care Domnul Însuși a arătat-o în viața Sa pe pământ. În continuare este prezentată foarte clar mântuirea prin lucrarea Domnului și nașterea din nou prin Cuvânt.

Creștinul nu este văzut aici ca în epistola către Efeseni, ca înviat împreună cu Hristos și așezat în locurile cerești. Petru îl vede ca pelerin pe pământ, în mijlocul unei lumi, în care el este străin, așa cum la exterior au fost totdeauna iudeii împrăștiați, iar acum, după întoarcerea lor la Dumnezeu, într-o măsură mult mai mare, și lăuntric. Dar creștinul este născut din nou la o nădejde vie, prin învierea lui Isus Hristos, la o moștenire păstrată în ceruri pentru el, și el este destinat pentru această moștenire (capitolul 1, 3-5). Aceasta este călătoria în caracterul pe care ea l-a primit ca urmare a înălțării la cer și a proslăvirii Domnului Isus (cap. 1, 17; 2, 11; 4, 16; 5, 10). Această epistolă aduce puțină învățătură, dar dă multe indicații cu privire la umblare.

Putem să vedem pe cei credincioși și dintr-un alt punct de vedere, și anume, călătorind prin pustie spre slavă. Acest punct de vedere îl găsim de exemplu în epistola către Filipeni. Într-un anumit sens găsim toate cele trei aspecte în Psalmul 84. Versetele 1-4 descriu slava, pe care credința o posedă deja acum, versetele 5-8 drumul prin pustie spre slavă, și versetele 9-12 pustia, cum este ea în sine însuși.

Petru vorbește despre Adunare nu ca despre trupul lui Hristos, ci în concordanță cu Evanghelia după Matei 16, ca o casă (capitolul 2, 5). A fost lucrarea deosebită a lui Pavel, apostolul națiunilor, să descopere taina, că Omul proslăvit în cer are un trup pe pământ (Efeseni 3, 2-12). De aceea numai Pavel vorbește despre răpirea Adunării. Petru vorbește numai despre descoperirea Domnului, cu excepția gândurilor deosebite prezentate în a doua epistolă capitolul 1, 19b. El nu așteaptă ca după înviere să fie la Hristos în cer, ci ca Hristos să vină pe pământ ca să mântuiască.

Misiunea încredințată celor doisprezece apostoli a fost ca ei să mărturisească despre un Mesia viu pe pământ (Ioan 15, 27). De aceea acela care urma să ia locul lui Iuda trebuia să fi fost cu cei unsprezece, »cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat (Domnul Isus) El de la noi« (Faptele Apostolilor 1, 21-26). Vezi și Evrei 2, 3. De aceea în prima epistolă a lui Petru găsim viața Domnului Isus pe pământ prezentată ca model pentru credincioși.

Iudeii așteaptă pe Mesia. Atâta timp cât inimile le-au fost acoperite, ei au văzut în scrierile profetice numai slava Lui. El va veni să salveze poporul Său, prin nimicirea vrăjmașilor lor. Vedem în Evangheliile cum Domnul Isus a încercat în zadar să explice ucenicilor Lui că El va trebui mai întâi să sufere și să fie lepădat, vezi de exemplu în Evanghelia după Matei 16, 21-23. Abia atunci, când după învierea Sa le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile, au văzut că Hristosul trebuia să sufere și să învieze a treia zi dintre cei morți (Luca 24, 45-47).

Petru vorbește în această epistolă despre această suferință și despre suferințele creștinilor, ca urmare a legăturii lor cu Mântuitorul repudiat. Epistola se ocupă de perioada dintre suferințele lui Hristos și slăvile care urmează după ele (capitolul 1, 11). Aceste slăvi vor veni când Domnul Isus va fi descoperit și când prin aceasta va avea loc mântuirea deplină. Cuvintele suferințe, a suferi și slavă le putem numi cuvinte cheie ale epistolei. Primele două se întâlnesc de 15 ori, ultimul de zece ori.

În ambele epistole Petru prezintă mai întâi fundamentul mântuirii, și după aceea detaliază principiile domniei lui Dumnezeu, sub care se aflau iudeii. Epistola a doua arată această domnie cu privire la cei răi, prima epistolă, cu privire la cei credincioși. Ea nu se arată așa cum o cunoșteau credincioșii Vechiului Testament, ci așa cum este ea ca urmare a venirii lui Mesia și a aducerii mântuirii. De aceea este o diferență clară față de poziția Israelului aflat sub Lege. Este domnia Tatălui, și de aceea tronul este un tron al Harului. Dar rămâne valabil, că El va judeca pe fiecare după faptele lui, fără să țină seama de prestigiul persoanei (capitolul 1, 17). În ceea ce privește caracterul domniei vezi capitolul 3, 10-12.

Căci cu toate că Tatăl și Duhul au fost descoperiți, se vorbește în general despre Dumnezeu în legătura Sa cu oamenii ca Stăpânitorul-Creatorul, și despre Hristos ca despre Domnul. El nu este numit »Fiu« în această epistolă, și nici nu este prezentat în felul acesta. Aceasta este în concordanță cu predica lui Petru din Faptele Apostolilor 2, unde el spune că »Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.«

Un scurt rezumat al celor spuse:

1. Epistola a fost scrisă rămășiței credincioase a iudeilor, adică acelor din poporul necredincios văzut în totalitatea lui care au crezut în Domnul Isus și au fost născuți din nou (capitolul 1, 23).
2. Epistola se ocupă cu timpul cuprins între repudierea Domnului (suferințele Sale) și slava Sa, adică revenirea Sa pe pământ.
3. Tema principală a epistolei este domnia lui Dumnezeu în acest timp, sau mai bine spus, principiile acestei guvernări cu privire la cei credincioși.
4. De aceea Domnul Isus în viața Sa pe pământ este mereu prezentat ca model; vezi de exemplu capitolul 2, 21; 3, 17-18; 4, 1-2.

Din aceasta rezultă însă că epistola va avea o importanță deosebită și după răpirea Adunării, pentru rămășița credincioasă iudaică care va fi atunci pe pământ. Ea este astfel în legătură cu Evangheliile și în mod deosebit cu Psalmii, în care găsim rămășița în timpul de după răpirea Adunării, și foarte des, în mod deosebit în prima carte (Psalmii 1-41), Hristos în legătură cu ea. În Psalmii găsim prezentată în mod deosebit domnia lui Dumnezeu.

Nimic din această epistolă nu face aluzie la timpul când Petru a scris-o. Aproape în general se presupune că epistola a fost scrisă în anii 60-64.

Am putea face următoarea împărțire a epistolei: capitolul 1, 1-21; 1, 22 - 2, 10; 2, 11 - 3, 9; 3, 10 - 4, 6; 4, 7 - 5, 14.

Partea I-a
Capitolul 1, 1-21

Capitolul 1 versetul 1: Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia,

Petru este forma în limba greacă a numelui Chifa, pe care Domnul l-a dat lui Simon atunci când acesta a venit prima dată la El (Ioan 1, 42). Numele înseamnă „piatră”, și anume un bloc mare de stâncă (Matei 16, 16-18), dar care a fost despărțit de stânca propriu-zisă (1 Petru 2, 4-7).

Cuvântul apostol înseamnă „trimis”. În Noul Testament este însă folosit numai pentru cineva care a fost trimis cu împuternicirea celui care i-a încredințat misiunea, ca să acționeze în numele lui. În Filipeni 2, 25 unde se folosește cuvântul „trimisul”, se folosește în greacă cuvântul apostol. Tot așa este și în alte două locuri (Ioan 13, 16 și 2 Corinteni 8, 23). Barnaba este numit împreună cu Pavel „apostol” (Faptele Apostolilor 14, 4,14), și în 1 Tesaloniceni 2, 6 Pavel folosește pluralul.

S-ar putea probabil spune că și Iacov a fost un apostol (Galateni 1, 19). Dar în rest sunt numiți apostoli numai cei doisprezece, Matia, care a luat locul lui Iuda, și Pavel.

Scriptura nu lasă nimic neclar, arătând că un adevărat apostol a fost rânduit direct de Domnul Isus Însuși (Luca 6, 13; Efeseni 4, 11). El trebuia să fi văzut pe Domnul (1 Corinteni 9, 1), și apostolatul lui a fost dovedit înaintea oamenilor prin semnele, minunile și faptele puternice, pe care el le făcea (2 Corinteni 12, 12).

Este remarcabil că în Evangheliile după Matei (capitolul 10, 2), Marcu (capitolul 6, 30) și Ioan (capitolul 13, 16) cuvântul „apostol” se întâlnește numai o singură dată. În epistolele lui Iacov și Ioan nu se întâlnește deloc, în timp ce în epistola către Evrei se folosește cu privire la Domnul Isus (capitolul 3, 1).

Numai Pavel și Petru amintesc apostolatul lor la începutul scrisorilor lor, iar Pavel nu menționează aceasta în scrisorile adresate Filipenilor, Tesalonicenilor, lui Filimon și în epistola către Evrei. Aceasta arată că apostolatul este amintit totdeauna cu o intenție precisă.

Domnul nu a trimis pe Pavel la iudei, ci la națiuni (Faptele Apostolilor 26, 17; 22, 21). Ceilalți apostoli și Iacov au recunoscut aceasta, așa cum ei au recunoscut că Petru a primit apostolia pentru cei tăiați împrejur (pentru iudei) (Galateni 2, 6-9). De aceea Pavel și Petru amintesc apostolia lor atunci când apar ca apostoli și trebuie să se folosească de autoritatea lor.

Pavel nu a fost niciodată la Roma (Romani 1, 10) și de aceea a trebuit să se prezinte înaintea tuturor ca apostol rânduit pentru toți cei care erau dintre națiuni (Romani 1, 1-7). În Corint a fost contestată apostolia lui, unde trebuia s-o aplice cu toată autoritatea, pentru a restaura ordinea divină (1 Corinteni 9; 2 Corinteni 12). În Galația, adevărul vestit de el era în opoziție cu iudaismul (Galateni 1, 8-12). În Efes prezintă taina Adunării, care i-a fost dată numai lui prin descoperire (Efeseni 3, 2-9). În Colose a vestit »bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei« (Coloseni 1, 27). Lui Timotei și lui Tit le-a dat misiuni importante, pe care le-a putut da, *pentru că* era apostol.

Scrisorile către Filipeni, Tesaloniceni și scrisoarea adresată lui Filimon au mai mult caracter frățesc, decât de autoritate, cu toate că ele aveau evident autoritate apostolică. Și deoarece Pavel nu a fost apostolul celor tăiați împrejur, nu a putut să scrie evreilor sub această autoritate; în afară de aceasta, aici este prezentat Domnul ca singurul Apostol (Evrei 3, 1).

Cele spuse mai înainte nu au nimic a face cu autoritatea scrisorilor pentru noi. Ele au autoritatea divină pe baza inspirației lor (2 Timotei 3, 16), fără să se țină seama de persoana pe care Dumnezeu a folosit-o să scrie. Pentru noi însă aruncă lumină asupra caracterului diferit al scrisorilor, și asupra înțelepciunii cu care Dumnezeu tratează lucrurile. La scrisorile lui Petru aceasta devine mai clar, prin aceea că ele au fost adresate credincioșilor iudei, căci numai lor a

putut el să le scrie ca apostol, așa cum Pavel, din aceleași motive, nu a putut să scrie credincioșilor evrei.

Scrisoarea este adresată celor »aleși, care trăiesc ca străini, împrăștiați«. Aceasta arată clar cine erau ei.

Cuvântul grecesc pentru »străini« se întâlnește numai aici și în capitolul 2, 11 și Evrei 11, 13. Septuaginta îl are în Genesa 23, 4 și în Psalmul 39, 12. Înseamnă că persoana locuiește pentru scurt timp într-o țară străină. „Diaspora” (=împrăștiați) se întâlnește numai în Ioan 7, 35, Iacov 1, 1 și aici. Septuaginta (Vechiul Testament) îl folosește pentru a arăta împrăștierea poporului Israel printre națiuni ca urmare a judecății lui Dumnezeu. Acest înțeles este confirmat prin folosirea în Noul Testament. Era noțiunea general folosită cu care erau caracterizați iudeii duși în captivitatea babiloniană și care nu s-au reîntors. Iacov o folosește în acest sens, atunci când scrie tuturor iudeilor aflați în afara Palestinei (Iacov 1, 1).

Dar Petru nu scrie la toți. El se limitează la »cei aleși« dintre acești străini împrăștiați, deci la aceia care au primit Evanghelia și prin aceasta au arătat că au fost aleși (1 Tesaloniceni 1, 4-6). Era adevărata rămășiță credincioasă dintre iudei, dar numai o parte din ea, care locuia în ținuturile amintite.

Provinciile amintite constituie împreună aproape întreaga Asia mică. Era ținutul unde apostolul Pavel a lucrat foarte mult. Acesta a fost motivul pentru care mulți comentatori consideră că această scrisoare nu a fost adresată credincioșilor dintre iudei, ci credincioșilor dintre națiuni. Ei spun apoi: „Luca dă impresia în Faptele Apostolilor că Pavel ar fi primul care a vestit Evanghelia în Asia mică, sau că a întemeiat comunități, și că el nu vorbește nici de acolo despre activitatea acestui apostol în comunitățile prezente și nici mai târziu în comunitățile iudaice creștine”.

Ei uită că nici Petru, nici Ioan, nici Iacov și nici Iuda nu scriu comunităților, ci la persoane. Cu siguranță mulți creștini, sau chiar toți creștinii, posedă aceleași binecuvântări, dar în niciuna din aceste scrisori ei nu sunt văzuți ca fiind uniți cu Hristos în trupul Său. Numai în scrierile lui Pavel sunt văzuți așa. Petru scrie la credincioșii iudei din ținuturile care aparțineau adunărilor care au luat ființă prin lucrarea lui Pavel, dar care personal stăteau sub apostolia lui Petru, apostolul celor tăiați împrejur.

Alte argumente cu care susțin că această scrisoare a fost adresată creștinilor iudei sunt locurile din capitolul 1, 14,18; 2, 9,10; 3, 6; 4, 2-4. Dar dacă citim atent aceste locuri vom vedea că ele nu spun același lucru, ci parțial chiar contrariul! Aveau voie iudeii, care au fost născuți din nou la o nădejde vie, să se întoarcă la poftele de odinioară pe care le aveau când erau în neștiință? Sau nu au fost neștiutori? (capitolul 1, 14). Nu au avut ei o umblare în deșertăciune, moștenită de la părinții lor? (capitolul 1, 18). De ce vorbește Scriptura tocmai creștinilor iudei despre o conștiință curățită de fapte moarte? (Evrei 9, 14). Nu numește Scriptura chiar și viața iudaică sub Lege ca fiind caracterizată de »robie sub elementele lumii«? (Galateni 4, 3; Coloseni 2, 20). Nu vorbește Domnul Isus mereu despre moștenirea părintească? Aceasta se poate referi *numai* la iudei.

În capitolul 2, 9,10 sunt citate din Vechiul Testament, care se adresează evident iudeilor! (Exodul 19, 5,6; Osea 2, 23). Ca urmare a necredinței și respingerii Domnului, Israel a fost pus la o parte și a devenit Lo-Ami și Lo-Ruhama. Dar rămășița căreia i se adresează apostolul primește deja acum, în avans, ceea ce va primi poporul în viitor, când va crede. (Romani 11, 26-32). Aceasta este confirmat în versetele care urmează, unde este vorba de umblarea lor »printre națiuni«, ceea ce cu siguranță se poate spune numai despre iudei!

Nu pot să înțeleg cum se poate argumenta că versetul 6 din capitolul 3 este o dovadă că scrisoarea este adresată credincioșilor dintre națiuni. Tot așa versetele 2-4 din capitolul 4 nu numai că nu sunt o dovadă pentru aceasta, ci ele dovedesc contrariul. Cei cărora li se adresează sunt puși față în față cu »națiunile«, și aceasta poate fi valabil numai pentru iudei. Și dacă Petru ar spune »noi«, atunci el ar aparține și națiunilor, ca și aceia cărora le scrie!

Faptul că cei credincioși dintre națiuni au făcut în trecut voia națiunilor este un lucru de la sine înțeles, căci ei aparțineau națiunilor. Dar pentru iudei era o rușine (capitolul 4, 2-4). Dar așa cum au făcut părinții lor în trecut, tot așa și iudeii împrăștiați din timpul acela, departe de ochii

vigilenți din Palestina, erau tentați să meargă pe căile rele ale națiunilor. Cu o conștiință rea au exclus pe Dumnezeu și judecata Lui, și au preluat chiar idolatria. Ei știau deci, că nu erau mai buni decât națiunile. Profetii din Vechiul Testament ne arată clar cât de decăzută a fost uneori starea iudeilor.

Capitolul 1 versetul 2: (aleși) după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!

Am văzut în versetul 1 poziția pământească a credincioșilor cărora Petru le scrie, în versetul 2 vedem poziția lor spirituală. Așa cum poziția lor pământească era în opoziție cu poziția normală a lui Israel, tot așa este și cu poziția lor spirituală.

Israel a fost ales de Domnul, Dumnezeul său (Deuteronom 7, 6) – ei însă au fost aleși de Tatăl. Israel a fost în exterior sfințit (pus de-o parte) din Egipt prin Marea Roșie, și față de toate celelalte popoare prin rânduielile Domnului, mai ales prin circumcizie (Deuteronom 7, 3-15) – ei au fost puși de-o parte lăuntric prin Duhul Sfânt. Israel a venit la ascultarea față de Lege (Exodul 24) și la sângele taurilor și al țapilor, care niciodată nu putea să îndepărteze păcatele (Evrei 10, 4), ci, dimpotrivă, era o aluzie la condamnarea la moarte, legată de starea lor ca popor păcătos aflat sub Lege – ei au fost aduși la ascultarea de Hristos și stropirea cu sângele Lui (Evrei 12, 24), care curățește de toate păcatele (1 Ioan 1, 7).

Ce realitate minunată să fi ales. Dumnezeu a știut că Israel va repudia pe Domnul Isus și din cauza aceasta El va trebui să judece poporul. Dar El a hotărât ca *ei* să nu fie loviți de sentință (Faptele Apostolilor 2, 4). Și nici nu trebuia ca numai un număr restrâns de persoane să fie mântuit, ci Dumnezeu a cunoscut pe fiecare în parte personal, și a decis pentru fiecare, ca să primească locul de binecuvântare.

Ca israeliți, destinatarii scrisorii au știut ce înseamnă alegerea. Poporul Israel ca unitate a fost ales de Domnul, ca să fie popor al Lui aici pe pământ (Deuteronom 7, 6). Aceasta nu are nimic a face cu veșnicia, ci numai cu poziția aici pe pământ. Avea valabilitate colectivă, pentru tot poporul, și nu pentru fiecare persoană în parte. Dar orice alegere vorbește de o hotărâre de Har a lui Dumnezeu, care este suveran. Și fiecare, care este subiectul alegerii, poate numai să mulțumească lui Dumnezeu pentru Harul Său.

Petru vorbește despre o alegere de *persoane*. Fiecare dintre aceste persoane a fost aleasă personal, ca să devină subiectul acestei alegeri și să vină într-o relație cu Dumnezeu, așa cum era ea inclusă în această alegere. Și ce fel de relație era aceasta? Israel a fost ales de Domnul, Dumnezeu, și de aceea era în legătură cu Dumnezeu care S-a descoperit ca Iehova, Cel veșnic, Cel care nu se schimbă. Dar creștinii au fost aleși de Tatăl (Efeseni 1, 5). Dumnezeu ca Tatăl i-a ales, și aceasta hotărâște relația în care ei stau față de Dumnezeu. Ei sunt copii (Romani 8, 16), sunt fiii Aceluia care S-a descoperit lui Israel ca Domnul, și lui Avraam, Isaac și Iacov ca Cel Atotputernic (Exodul 6, 1-6). Ce poziție minunată!

Ceea ce Petru spune aici credincioșilor tăiați împrejur, ne scrie Pavel nouă, credincioșilor dintre națiuni: aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste, ne-a hotărât mai dinainte prin Isus Hristos pentru înfiere pentru Sine Însuși, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei Harului Său (Efeseni 1, 4-5).

Pe cei ce i-a cunoscut mai dinainte, pe aceia i-a și hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați (Romani 8, 29).

Iată alegerea noastră! Hotărâți de Dumnezeu ca să corespundem în chip desăvârșit cu ceea ce este El, ca lumină și dragoste (1 Ioan 1, 5; 4, 8) – noi, cei despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că nu era nimic bun în noi. Suntem hotărâți să fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea (Luca 3, 22), și care este numit în Scriptură Fiul dragostei Lui (Efeseni 1, 6; Coloseni 1, 13), - noi, cei care în ochii Dumnezeului sfânt și drept

eram vrednici de a fi urâți. Am fost hotărâți să devenim copii, copii ai lui Dumnezeu, și aceasta nu numai ca un titlu, ci copii adevărați pentru inima lui Dumnezeu (Efeseni 1, 5), așa că putem spune cu bucurie și deplină încredere »Ava, Tată« (Romani 8, 15), - noi, cei care suntem creaturi neînsemnate, și pe deasupra am fost dușmani ai lui Dumnezeu și am răstignit pe Domnul Isus (Romani 5, 6-10). Ce Har!

Petru cunoștea numele Tatălui. El L-a auzit din gura Domnului Isus Însuși. În primul rând, în sensul general (Matei capitolele 5, 6 și 7). L-a cunoscut și ca Tată al Domnului Isus (Matei 16, 17). El a auzit cum Domnul a spus Tatălui, că El a făcut cunoscut numele Lui oamenilor, pe care Tatăl I i-a dat din lume (Ioan 17, 6). După aceea, când Domnul a înfăptuit lucrarea minunată, pe baza căreia Dumnezeu a putut să se descopere oamenilor ca Tată, el a auzit mesajul minunat pe care Cel Înviat l-a dat Mariei Magdalena: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru« (Ioan 20, 17). În felul acesta Domnul înalță pe ai Săi în poziția și relația cu Tatăl, pe care până atunci numai El a avut-o și a savurat-o. Era numai – și putea fi numai – pe baza lucrării minunate, pe care Domnul a făcut-o la cruce. Dar Duhul Sfânt a descoperit atât lui Petru, cât și lui Pavel, și prin ei și nouă, că a fost în deplină concordanță cu voia Tatălui. Da, izvorul tuturor acestor lucruri a fost inima Tatălui, care, înainte de întemeierea lumii, le-a rânduit pentru noi.

»prin sfințirea lucrată de Duhul«

Cu privire la felul cum creștinătatea în general, și chiar cei mai mulți credincioși, folosesc cuvântul „sfințire”, trebuie mai întâi să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vedem ce se înțelege prin aceasta.

În mod obișnuit găsim în locul unde acest cuvânt se folosește, cheia pentru înțelesul lui. Prima dată cuvântul sfințire se întâlnește în Geneza 2, 3 și în Exodul 13, 2. În primul loc se spune că Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, deoarece în această zi El S-a odihnit de toate lucrările creației. Vedem aici clar, că este vorba de punere deoparte (de o selecție), și anume o punere deoparte pentru Dumnezeu. În Exodul 13, 2, Dumnezeu spune: »Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi-născut, pe orice întâi-născut între copiii lui Israel, atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace: este al Meu.« Este deci același gând.

În general în creștinătate sfințirea se limitează la lucrarea practică a Duhului Sfânt în sufletele aceluia, care deși sunt născuți din nou, au de luptat împotriva multor lucruri și care acum, prin cunoașterea lui Hristos găsesc putere în harul Duhului Sfânt ca să lupte împotriva răului propriu. Dar locurile citate arată foarte clar că sfințirea nu poate însemna îmbunătățirea unui om decăzut. Aceasta a confirmat-o foarte clar Domnul Isus, când a spus: »Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr« (Ioan 17, 19). În El nu era nimic rău, care trebuia înlăturat, sau îmbunătățit. În Cuvântul lui Dumnezeu „sfințirea” înseamnă exclusiv punerea deoparte pentru Dumnezeu.

Cât de departe merge această punere deoparte (despărțire) pentru Dumnezeu a creștinilor vedem cel mai clar din cuvintele Domnului Isus (Ioan 17, 17). Prin credința lor în Mesia Cel repudiat de popor, ucenicii au fost despărțiți moral de poporul iudaic, care la rândul lui a fost poporul cel mai strict despărțit de restul popoarelor lumii. Acum Domnul roagă pe Tatăl ca să-i sfințească prin adevăr!

El nu a fost mulțumit că ei s-au pus deoparte aici pe pământ pentru Persoana Lui. El voia să-i aibă pentru cer, despărțiți de tot ce era pământesc. De aceea El se sfințește pentru ei (Ioan 17, 19), adică El pleacă de pe pământ la cer, și în felul acesta se desparte de tot ce este pământesc, ca în felul acesta ucenicii (și noi totodată) să fim puși deoparte pentru El, Omul din cer.

Aceasta este poziția creștină, căci îl face pe creștin să fie ceresc, cu toate că este încă pe pământ. Cum poate el însă să devină ceresc, dacă nu prin descoperirea unui Om ceresc, care este viața lui.

Mijlocul prin care această sfințire se poate înfăptui este »Cuvântul Tău« (Ioan 17, 17), Cuvântul Tatălui, adevărul (Ioan 17, 19). Acesta nu este tot Cuvântul lui Dumnezeu, ci numai partea care se

bazează pe descoperirea Tatălui prin Fiul: Noul Testament, și în mod deosebit epistolele. În acesta găsim pe Domnul Isus ca Omul proslăvit în cer (Efeseni 1, 20-23; 2 Corinteni 3, 18).

Câteodată Scriptura vorbește despre sfințire ca despre o activitate practică, care are loc zilnic în inima unui copil al lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4, 3-4; 5, 23; Evrei 12, 14). În afară de aceste trei locuri nu cunosc altele care să vorbească *numai* de sfințire în acest sens. De cele mai multe ori se înțelege sfințirea principială, de la începutul vieții creștine, chiar dacă totodată nu este exclusă sfințirea practică zilnică (Ioan 17).

Aici la Petru este vorba de sfințirea principială, care face pe fiecare credincios să fie un sfânt; compară forma de adresare din cele mai multe epistole. Nu este nașterea din nou însăși, dar este strâns legată de ea. Duhul Sfânt lucrează în inima păcătosului și el devine conștient de starea lui. Acesta este începutul despărțirii lui de lume. Apoi Duhul îi dă o viață nouă, pe care lumea nu o are (Ioan 3). Din momentul acela el este principial pus deoparte, sfințit. Dar merge mai departe, prin descoperirea Aceluia care atrage inima la Sine. Duhul îl scoate din firea în care s-a aflat până atunci (Romani 7, 5), și îl așează într-o poziție nouă: »spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«.

Omul natural se află într-o anumită poziție, în anumite legături. Duhul Sfânt îl ia și îl aduce într-o poziție cu totul alta și cu toate alte legături. Îl ia din lume, care este în cel rău, și îl aduce la Dumnezeu. »Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău« (1 Ioan 5, 19).

Un tablou al acesteia îl vedem când Moise a trebuit să facă a doua pereche a tablelor de piatră. (Deuteronom 10, 1). A trebuit să le taie din stâncă: acum ele au fost sfințite, eliberate de poziția veche și au fost aduse la Dumnezeu. Dar după aceea Dumnezeu a scris pe aceste pietre (versetele 2-4). Această sfințire principială, despre care scrie Petru, nu spune că noi suntem desăvârșiți în chip practic, sau că am parcurs cel puțin un traseu în acest sens, ci ea spune că noi ne găsim într-o poziție cu totul nouă. Poziția este descrisă după aceea detaliat, așa cum Ioan o exprimă pe scurt: »Suntem din Dumnezeu«.

»spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos.«

Fără îndoială apostolul face aici aluzie la Vechiul Testament. Israel a fost adus spre ascultarea de Lege și de stropirea cu sângele animalelor tinere (Exodul 24, 1-8), care nu vorbea de împăcare, ci de judecata care venea peste fiecare care încălca Legea.

Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos. Nu este ascultarea față de Hristos, așa cum traduc unii, ca și cum Hristos ar fi luat locul Legii pentru noi. Aici este vorba de ascultarea lui Hristos, deci ascultarea pe care a arătat-o Hristos atunci când a fost aici pe pământ (Evrei 10, 7). Totodată noi am fost aduși și la stropirea cu sângele lui Hristos. A stropi nu este același lucru cu a vărsa. Ultima se referă la lucrarea Domnului pe Golgota. Stropirea se referă la folosirea sângelui asupra noastră, deci ceva care a avut loc după întoarcerea noastră la Dumnezeu. Ascultarea lui Isus Hristos are un alt caracter decât acela pe care oamenii îl înțeleg pentru ascultare. Noi numim un copil că este ascultător când renunță la ce este interzis și face ce i se poruncește, chiar dacă el ar face cu plăcere cu totul altceva. El are o voință care este stricată prin păcat.

La Domnul a fost altfel. El nu a vrut să facă altceva, decât numai voia Tatălui. Tatăl nu a trebuit niciodată să-I interzică ceva. Domnul nu a făcut nimic altceva, decât numai ce a știut că vrea Tatăl. Numai voia Tatălui a fost motivația lucrărilor Lui. Următoarele locuri ne arată această ascultare minunată.

»Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!« (Evrei 10, 7). »Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.« (Matei 4, 4) »Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.« (Ioan 4, 34) »... pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.« (Ioan 8, 29) »La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.« (Filipeni 2, 8)

La această ascultare am fost aduși noi, deci la o ascultare care nu cunoaște voia proprie, care trebuie subjugată, ci la o ascultare care face, și care vrea să facă ce Îi spune Dumnezeu. (Ioan 7, 17)

Nu este aceasta o Lege mult mai grea decât Legea de pe Sinai, care nu a putut fi împlinită de nici-un om? Da, dacă ne-ar fi fost dată ca o Lege. Dar noi am văzut cum am fost aduși în această poziție, în care domnește această ascultare: Duhul Sfânt ne-a adus aici.

Noi toți aparținem din naștere aceloră despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Nu este nici-un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. ... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.« (Romani 3, 10-12), »făceam voile firii pământeste și ale gândurilor noastre« (Efeseni 2, 3).

Dar Dumnezeu în planul Său ne-a hotărât pentru un alt loc. Duhul Sfânt a început să lucreze în noi, ca să ne sfințească, să ne scoată din poziția noastră veche și să ne așeze în poziția nouă a ascultării. A lucrat la conștiința noastră și ne-a făcut să recunoaștem starea noastră și a lucrat în sufletul nostru dorința de a face voia lui Dumnezeu, oricât ar costa. Viața nouă, pe care ne-a dat-o prin nașterea din nou (Ioan 3; 10, 28), nu vrea să păcătuiască, și nu poate păcătui, ci vrea și poate să facă voia lui Dumnezeu și să-I fie plăcută. Este viața Domnului Isus Însuși. (1 Ioan 5, 11)

El este viața noastră. (Coloseni 3, 4) Să se arate ea în noi altfel decât în izvorul ei, Domnul Însuși?

Este adevărat, noi mai avem încă firea, chiar dacă nu mai suntem în carne (fire) (Romani 7, 5). »Toți greșim în multe feluri.« (Iacov 3, 2) Dar cu toate acestea Ioan putea scrie: »Oricine este născut din Dumnezeu, nu practică păcatul.« (1 Ioan 3, 9) Acolo nu spune că el nu mai păcătuiește! Din păcate noi toți păcătuim. Dar viața unui astfel de om nu mai este caracterizată înaintea lui Dumnezeu de păcat. În versetul nostru (1 Petru 1, 2), și la Ioan, nu este vorba de umblarea noastră, ci de poziția noastră. Noi suntem în lumină, și umblăm în lumină. (1 Ioan 1, 7) Desigur, noi trebuie să umblăm în concordanță cu lumina. Dar nu despre aceasta se vorbește aici, abia în versetele următoare se va vorbi despre aceasta. Pentru a putea umbla în concordanță cu lumina, trebuie mai întâi să fiu adus în lumină. Pentru a umbla practic în sfințenie, pentru a putea fi practic mai mult sfințit, trebuie să fiu mai întâi sfânt, să fiu pus deoparte pentru Dumnezeu din starea și poziția în care mă aflam odinioară.

Acest a fi sfințit spre ascultarea lui Isus Hristos îl găsim din primul moment când un om devine născut din nou. Saul a fost și el un fiu al neascultării (Efeseni 2, 2), înainte de întoarcerea sa la Dumnezeu, cu toată râvna lui pentru Lege, care, așa cum credea el, era râvnă pentru Dumnezeu. Dar când a văzut pe Domnul glorificat, L-a recunoscut ca Domn și a întreat: »Ce să fac, Doamne?« (Faptele Apostolilor 22, 10) cu toate că nu avea pacea cu Dumnezeu și nu a fost pecetluit cu Duhul Sfânt.

Aceasta o găsim și aici. Stropirea cu sânge este numită după ascultare, și acolo unde în Scriptură sfințirea și îndreptățirea sunt numite împreună, sfințirea este numită înaintea îndreptățirii. (1 Corinteni 6, 11) Îndreptățirea (sau, neprihănirea) (Romani 4, 25) este aplicarea cu credință a lucrării Domnului Isus la persoana care în adevăratul sens al Scripturii a fost deja sfințită prin Duhul Sfânt. Fiul pierdut s-a pocăit și a fost născut din nou atunci când s-a sculat ca să meargă la tatăl, despre care inima lui îi spunea că are hrană. (Luca 15) Faptul că s-a sculat, l-a făcut să se despartă de poziția lui în țara străină. Dar pe tot timpul călătoriei, și chiar și în brațele tatălui, a mai avut îmbrăcate hainele lui jerpelitate, și suferea de foame. El a fost îndreptățit și a avut pace cu Dumnezeu abia atunci când a fost îmbrăcat cu haina cea mai bună și cu un inel în deget a fost în casa tatălui și au sărbătorit.

Duhul lui Dumnezeu lucrează în suflet dorința de a face voia lui Dumnezeu, orice ar costa, și mărturisește apoi de valoarea mare pe care o are lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu. Apoi, și în felul acesta, sufletul este adus la stropirea sângelui lui Isus Hristos. Dar așa cum persoana a fost aleasă, înainte ca Duhul Sfânt să înceapă efectiv lucrarea Sa, tot așa Duhul Sfânt a lucrat în ea înainte de stropirea cu sângele lui Isus Hristos.

Desigur, și sfințirea se bazează pe lucrarea Domnului Isus. Dar pentru a înțelege aceste lucruri, trebuie să vedem ambele aspecte ale acestei lucrări: ce a fost lucrarea pentru Dumnezeu, și ce înseamnă ea pentru fiecare dintre noi. Prin păcat omul a devenit un păcătos, peste care trebuie să se reverse judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Mult mai rău este însă, că omul, prin faptul că a ascultat de Satana și s-a depărtat de Dumnezeu, a nesocotit și a dezonorat pe Dumnezeu. Domnul Isus a rezolvat problema la cruce pentru ambele părți, așa cum ne este prezentat clar în cei doi țapi din ziua cea mare a ispășirii. (Levitic 16)

Primul țap a fost pentru Dumnezeu. După ce a fost tăiat, sângele lui a fost stropit pe capacul ispășirii, pe tronul lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu vedea totdeauna sângele înaintea Lui. În felul acesta tronul lui Dumnezeu a fost un tron de har. (Romani 3, 25) Pe țapul al doilea au fost puse păcatele poporului și apoi a fost alungat în pustie. Desigur cei doi țapi sunt împreună un tablou al Domnului Isus în lucrarea Sa la cruce.

Pe Golgota Domnul Isus a luat toate păcatele alor Săi asupra Sa și a purtat judecata lui Dumnezeu asupra lor. Dar în timp ce făcea aceasta El a proslăvit pe Dumnezeu într-un fel cum nu a fost niciodată mai înainte. El atârna acolo numai din ascultare, și în timp ce acolo a fost părăsit de Dumnezeu, deoarece sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit (Zaharia 13, 7), El a descoperit toată sfințenia, dreptatea, dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Și când Dumnezeu este descoperit, atunci El este proslăvit, pentru că totul în El este minunat. Niciodată Tatăl nu a privit cu mai multă plăcere la Fiul Său, ca în momentul când El a fost lovit de El din pricina păcatelor noastre.

Dar Domnul a înfăptuit lucrarea ca om adevărat. Prin aceasta Dumnezeu, care a fost dezonorat de om, a fost acum proslăvit în cel mai înalt grad în om. De aceea El poate acum să ofere oamenilor Har în dreptate (neprihănire) și să-i binecuvânteze, cu toate că acești oameni trebuie să fie împăcați personal (Romani 5, 10; 2 Corinteni 5, 20), căci ei sunt dușmani prin gândurile lor și trebuie să fie spălați prin sângele Domnului de păcatele lor. (Apocalipsa 1, 5) Sângele a fost stropit cu 1900 de ani în urmă pe capacul ispășirii. În baza acestui fapt poate Duhul Sfânt să lucreze la inima și conștiința păcătoșilor. Dar ei vor fi stropiți cu sânge abia atunci când vor merge la Dumnezeu cu păcatele și cu vina lor, deci, când vor fi aduși de Duhul Sfânt la locul ascultării și stropirii cu sângele lui Isus Hristos. Atunci vor avea parte de toată valoarea pe care o are acest sânge înaintea lui Dumnezeu – acest sânge, care ne curățește de toate păcatele, (1 Ioan 1, 7) și care curățește și conștiința. (Evrei 9, 14)

Aceasta era poziția celor care trăiau ca străini împreună, și cărora le-a scris Petru. Aceasta este și poziția noastră. Am văzut cum Dumnezeirea S-a ostenit să ne dea aceasta și să ne ducă în această stare. Inima Tatălui este izvorul, Duhul Sfânt este executorul hotărârilor lui Dumnezeu, și Fiul a făcut posibil toate acestea prin lucrarea Sa pe Golgota, și în afară de aceasta S-a dat pe Sine Însuși, căci ascultarea și sângele, care caracterizează acest loc, sunt viața și moartea Sa.

Dacă Balaam a lăudat corturile și locuințele lui Israel, atunci când le-a văzut așa cum le-a văzut Dumnezeu, (Numeri 24, 5) ce ar fi zis el dacă ar fi putut să vadă poziția noastră, așa cum o prezintă Petru aici? Și ce zic inimile noastre în privința aceasta?

În veșnicie Tatăl Și-a îndreptat ochii spre fiecare din noi personal. În timp, aproape cu 2000 de ani înainte să ne naștem noi, Fiul a înfăptuit lucrarea la cruce pentru fiecare din noi personal. (Galateni 2, 20) Și când am trăit noi pe pământ, a început Duhul Sfânt să lucreze în fiecare din noi personal, ca să ne pună deoparte de pe locul unde ne aflăm, în mod deosebit de la lucrurile cu care eram în legătură, ca să ne aducă la locul plăcerii lui Dumnezeu, unde toate urmările minunate ale lucrării Fiului sunt partea acelor care se află acolo. Dragoste nemărginită, cât de bogat ne faci Tu!

»Harul și pacea să vă fie înmulțite!«

Aceasta este dorința de binecuvântare cunoscută, pe care o găsim aproape în toate scrisorile apostolului Pavel, la care el adaugă de obicei: de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos. Dar Petru, ca și Iacov, adaugă: să vă fie înmulțite.

Harul este felul de a gândi al inimii lui Dumnezeu față de noi, copiii Lui. Noi avem trecere înaintea Lui. Pacea este sentimentul inimii, când este conștientă că are trecere înaintea lui Dumnezeu. Este pacea *cu* Dumnezeu (Romani 5, 12), atunci când am văzut că Dumnezeu Însuși ne-a dat pe Fiul Său și prin lucrarea Sa la cruce El este pe deplin satisfăcut în privința păcatelor noastre. Este *pacea lui Dumnezeu*, deci pacea pe care Dumnezeu Însuși o savurează atunci când cu deplină încredere Îi aducem cererile noastre.

Apostolul dorește ca acest Har și această pace să ne fie înmulțite.

Capitolul 1 versetul 3: *Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie,*

Cuvântul grecesc tradus cu »binecuvântat« se întâlnește în Noul Testament numai în Matei 14, 61; Luca 1, 68; Romani 1, 25; 9, 5; 2 Corinteni 1, 3; 11, 31; Efeseni 1, 3 și aici. Așa cum putem vedea din aceste locuri, se folosește numai pentru Dumnezeu. Și în Vechiul Testament este folosit în traducerea Septuaginta aproape exclusiv în acest sens. Pe lângă înțelesul »a lăuda, a binecuvânta« redă și ceea ce este demn de glorie: pe baza a ceea ce Dumnezeu este în Sine Însuși și pe baza lucrărilor Sale.

Când Domnul a instaurat Cina a folosit un cuvânt înrudit (Matei 26, 26; 1 Corinteni 10, 16), dar care se folosește și cu privire la oameni (Matei 25, 34), compară de exemplu cu Marcu 11, 9,10 unde în ambele versete se folosește același cuvânt.

Sentimentul pentru ce a făcut Dumnezeu pentru ei înalță inima apostolului spre Cel ce a făcut aceste lucruri. El glorifică pe Dumnezeu, așa cum face și Pavel (Efeseni 1, 3), cu privire la mărimea binecuvântărilor mântuirii. În felul acesta pregătește drumul pentru alte explicații. Primele douăsprezece versete constituie baza scrisorii, căci după aceea urmează îndemnul. Dar primele două versete constituie punctul de pornire și mereu vedem legătura cu ele. Așa cum este în versetul 2, găsim în versetele 3-12 pe Tatăl (versetele 3-5), pe Duhul (versetele 10-12) și pe Domnul (versetele 6-9). Ca și în versetul 2, Tatăl este izvorul tuturor binecuvântărilor, în timp ce timpul actual este prezentat în legătură cu Domnul. Și aici Duhul este mijlocul prin care avem parte de binecuvântări (versetele 10-12). Versetul 2 ne aduce din eternitatea trecută (alegerea) pe locul nostru actual. Versetele 3-12 ne aduc din eternitatea viitoare (versetele 4-5) la starea noastră actuală (versetele 6-9), și de aici în trecut (versetele 10-12). Versetele 3-5 ne prezintă pe Dumnezeu în harul Său bogat, versetele 6-9 ne prezintă necesitatea și foloasele încercări, precum și purificarea credinței, iar versetele 10-12 prezintă mărimea privilegiului descoperirii mântuirii pe care au primit-o, descoperire care întrece pe aceea care au avut-o părinții lor, da, chiar pe aceea care au avut-o profeții Vechiului Testament.

Cu toate că există o strânsă legătură, nu este același lucru. Versetele 3-5 dau o extindere mare binecuvântărilor prezentate în versetul 2. Acolo am văzut pe Dumnezeu ca Tată, aici ca Dumnezeu și Tată al Domnului Isus Hristos, - acolo mântuire, aici naștere din nou, - acolo stropirea cu sângele lui Isus Hristos, aici învierea Sa.

Ei au fost aduși într-o legătură nouă, minunată. Ei cunosc pe Dumnezeu nu numai ca pe Cel Atotputernic, ca și părinții lor (Geneza 17, 1), sau ca pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov (Exod 3, 6), sau ca pe Domnul, ca Israel (Exod 3, 14-18), ci ca pe Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus. Aceasta i-a adus (nu numai pe ei, ci și pe noi) în aceeași poziție cu Domnul Isus și în aceeași legătură cu Dumnezeu (Ioan 20, 17; 17, 23). Dumnezeul Domnului Isus este și Dumnezeul nostru, și Tatăl Domnului este și Tatăl nostru. Ca și Domnul, și noi putem acum zice »Ava, Tată«. Ca Fiu etern, Domnul Isus rămâne desigur totdeauna unic (Matei 11, 27), și ca Fiu născut pe pământ El rămâne totdeauna Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8, 29). Dar El nu se rușinează să ne numească frați (Evrei 2, 12). Putem noi să tăcem și să nu lăudăm pe Dumnezeu, dacă ne gândim la ceste lucruri?

Dar Isus Hristos mai are și un alt titlu: El este și Domnul (Faptele Apostolilor 2, 36). Nu este numele Său suprem, căci prin acesta nu este redată poziția Lui eternă și gloria Lui personală. Este titlul pe care l-a primit ca urmare a ascultării Lui până la moarte, da, moarte de cruce (Filipeni 2, 5-11)! Dumnezeu L-a înălțat deja acum peste toate (Efeseni 1, 21 și versetele următoare). În curând toți dușmanii vor îngenunchea înaintea Lui și Îl vor recunoaște ca Domn. Dar El este *deja* acum Domnul *nostru*.

Și care este cauza tuturor acestor binecuvântări, atât a acelor care le-am studiat deja, cât și a acelor care vor fi amintite? Le-am meritat noi? A fost numai îndurarea Lui cea mare. Textual se spune acolo: »*multă*« îndurare. Îndurarea este starea care se naște atunci când vezi împrejurările triste în care se află persoana care merită îndurare. Noi am fost pierduți în păcat și vină, demni de a fi urâți în ochii lui Dumnezeu, și uram pe Dumnezeu. Pierzarea eternă era viitorul nostru. Așa ne-a văzut Dumnezeu, și îndurarea lui a fost așa de mare, că El nu numai ne-a mântuit, ci ne-a așezat într-o stare de binecuvântare, da, într-o stare de binecuvântare eternă.

Cuvântul grecesc folosit pentru »născut din nou« se întâlnește numai aici în Noul Testament și în versetul 23. Este desigur același lucru cu ce Domnul numește »născut din nou« (Ioan 3, 3). Este însă aici văzut dintr-o altă perspectivă. Este trezirea la o viață nouă prin atotputernicia lui Dumnezeu de a crea totul nou. Dumnezeu nu ne-a adus la Sine, îmbunătățind ce este rău în noi, ci făcând din noi făpturi noi. Omul cel vechi nu poate fi îmbunătățit, căci el nu vrea să asculte (Romani 8, 7). De aceea El ne-a dat viața nouă.

Moartea lui Hristos, Mesia, a fost pentru Israel, care L-a omorât cu mâna lui, sfârșitul tuturor binecuvântărilor și a oricărei speranțe de împlinire a făgăduințelor date de Dumnezeu părinților lui. Iudeii nu mai puteau avea nici-o pretenție, căci ei L-au respins și crucificat, pe El, în care trebuiau să se îplinească toate făgăduințele. De aceea învierea Lui a fost o naștere *din nou* pentru o speranță *vie*. Făgăduințele binecuvântărilor pământești au trecut acum pentru ei. Dar o nouă perspectivă se deschidea înaintea lor: o moștenire cerească, o speranță confirmată în *viața* Persoanei a cărei *moarte* a însemnat sfârșitul speranței lor pământești. Viața lor proprie, pe care au primit-o prin nașterea din nou, nu se poate sfârși înainte ca făgăduințele să fie împlinite, așa cum nu au avut parte părinții lor și toate generațiile care au urmat după ei (Evrei 11, 13).

Noi ne găseam într-o stare de păcat și moarte. În aceasta a coborât Hristos pentru noi. Dar după ce a înfăptuit lucrarea, a înviat dintre cei morți. El a înfăptuit lucrarea și a venit acum să ia în posesiune moștenirea. Satana, duhurile rele, moartea, pe toți aceștia i-a biruit Hristos. Învierea lui a nimicit tot ce era între El și glorie. Deoarece eu am fost născut din nou prin învierea Sa, nu mai este nimic între mine și moștenirea nestrăcioasă. Moartea însăși a fost așa de definitiv învinsă (Evrei 2, 15), că nu mai este necesar pentru noi ca să murim (1 Corinteni 3, 22). Dacă Domnul va veni foarte curând, (dacă am voie să spun așa) niciunul din noi nu va muri (1 Corinteni 15, 51). Dacă trebuie să murim, atunci moartea este pentru noi mesagerul care ne duce din pustie la Domnul. Să te muți, ca să fi la Hristos, este mult mai bine (Filipeni 1, 23)! Chiar și trupul nostru va fi glorificat (Filipeni 3, 21). »Fie ... viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre« (1 Corinteni 3, 22).

Ca Fiu etern, Domnul Isus putea să dea totdeauna viața (Ioan 5, 21), și El a făcut aceasta chiar de la căderea în păcat. Dar după învierea Sa El a dat, ca Ultimul Adam, viață din belșug tuturor acelor care au crezut și cred în El (1 Corinteni 15, 45); El le-a dat propria Lui viață de înviere. Se poate spune că am fost născuți din nou prin învierea lui Isus Hristos dintre morți. Cuvântul »înviere« nu este însoțit de articol; aceasta înseamnă că accentul nu se pune pe realitatea istorică a învierii, ci pe caracterul învierii. Nu este o înviere generală, ci o înviere dintre cei morți; ceilalți morți rămân în morminte.

Aici nu este vorba de învierea noastră cu Hristos (Efeseni 2, 6), prezentată simbolic în râul Iordan, ci de învierea Lui pentru noi (Romani 4, 25), a cărei prezentare simbolică este Marea Roșie. Marea Roșie înseamnă: să ieși afară din Egipt și să intri în pustie, Iordanul înseamnă: să părăsești pustia și să intri în țară. Petru vede pe credincioși în pustie, Epistola către Efeseni îi privește intrați în țară.

Înviearea le-a arătat o posesiune aflată într-o altă lume și totodată puterea care îl duce pe om acolo. Cu toate că el era supus morții, el poate intra acolo în baza victoriei minunate a Mântuitorului prin înviere. El este văzut în lumea aceasta, dar liber de robia în care s-a aflat până acum (Evrei 2, 15; Romani 8, 2; Galateni 5, 17), și în felul acesta lumea este pentru el o pustie. Dumnezeu îl conduce spre Canaanul ceresc, așa cum odinioară poporul pământesc a fost condus spre Canaanul pământesc.

Capitolul 1 versetul 4: și la o moștenire nestrucăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi.

Moștenirea din ceruri nu se poate strica, ca moștenirea pământească din Canaan (Judecători 6, 5-6), și nici nu poate fi întinată, așa cum a fost întinată țara prin păcatele poporului (Ieremia 2, 7; Psalmul 79, 1), și nici nu se poate vesteji.

Strucăciunea se referă la substanță, la natura moștenirii, deci la caracterul componentei ei. Întinarea este în legătură cu puritatea, și vestejirea cu frumusețea. Nici un dușman, nici un păcat, nici timpul, dar nici noi, nu putem ataca moștenirea sau să-i distrugem valoarea. Ea este păstrată în ceruri pentru noi, în afara domeniului unde ar putea fi distrusă. Dumnezeu Însuși o păstrează pentru noi.

Dar faptul că noi putem reda desăvârșirea, puritatea și gloria acestei moșteniri numai prin cuvinte negative, nu este o mărturie îngrozitoare a unei lumi dominate de nedesăvârșire, de necurăție, de degradare și păcat? (Apocalipsa 21, 1,4, 22-27)

Cuvântul grecesc tradus prin »moștenire« subînțelege partea pe care o primește cineva ca dar deosebit ca urmare a nașterii lui. Nu este așa, că mai întâi trebuie să aibă loc moartea celui ce lasă moștenirea.

Petru nu descrie în ce constă moștenirea. El vrea să desprindă inimile credincioșilor, și în mod deosebit a aceloră dintre iudei, de pământ și să le îndrepte spre cer, »unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător« (Evrei 6, 20), așa cum Pavel scrie despre »speranța care vă este păstrată în ceruri« (Coloseni 1, 5) și »știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea« (2 Timotei 1, 12). În Epistola către Evrei și în Epistola către Coloseni, Pavel se așează practic pe același fundament ca și Petru, deci ca străin în pustie, și nu ca în Epistola către Efeseni, ca fiind deja acum strămutat în ceruri (Efeseni 2, 6). În Epistola către Coloseni el merge mai departe și spune că noi am murit și am înviat împreună cu Hristos (Coloseni 3, 3; 2, 12). Petru nu tratează așa de mult învățătura, ci se ocupă mai mult cu practica, și el nu vorbește despre faptul că »am murit față de păcat« (Romani 6, 2), ci numai de »fiind morți față de păcat« (1 Petru 2, 24).

Moștenirea nu este grădina Eden, care a fost încredințată lui Adam (Geneza 2, 8), sau pământul nou, care a fost dat lui Noe să-l populeze (Geneza 9, 1-17). Tot așa de puțin este Canaanul, partea de moștenire a lui Israel (Iosua 1). Este o lume de lumină și bucurie, dincolo de domeniul păcatului și morții. Ne-a fost dată pe baza lucrării desăvârșite de la cruce, în care Dumnezeu Și-a găsit satisfacția deplină, care a fost împlinită de Acela în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea.

Dumnezeu a creat la început cerurile și pământul. Dar se spune acolo că *pământul* era (a devenit) pustiu și gol (Geneza 1, 1,2). Despre cer nu se spune aceasta (Psalmul 115, 3,16). Se pare că Dumnezeu a apărât cerul. De aceea găsim în Evanghelia după Matei Împărăția cerurilor: o împărăție pe pământ care este condusă din cer. Cerul este locul unde S-a dus Domnul Isus la înălțarea Sa (Faptele Apostolilor 3, 19-21). De acolo a venit Duhul Sfânt, care a vestit aici pe pământ Evanghelia (1 Petru 1, 12). Acolo este păstrată moștenirea, și nu numai că ea este păstrată, ci ea este păstrată pentru *noi*. *Noi* suntem moștenitorii de drept, și de aceea Dumnezeu o păstrează pentru noi.

Capitolul 1 versetul 5: Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!

Cuvântul »păzit« din versetul 5 este un alt cuvânt decât cuvântul »păstrat« din versetul 4. Ultimul înseamnă „a pune bine, a avea grijă să nu se piardă”. În versetul 5 este o expresie militară. Înseamnă: a supraveghea cu pază, sau a înconjura (Galateni 3, 23). În acest cuvânt se cuprinde și sensul că această supraveghere are loc cu multă vigilență, fără să se piardă din ochi obiectul păzit și ochiul este îndreptat spre ce trebuie respins sau împiedicat. Această supraveghere (Filipeni 4, 7) se poate referi la pericole care vin din afară, cât și la prevenirea unei scăpări (2 Corinteni 11, 32). Forma de timp în care este folosit cuvântul grecesc arată că este vorba de o păzire sau apărare permanentă. Cuvântul se întâlnește în Noul Testament numai aici și în cele trei locuri amintite.

Ce este deci, ceea ce ne păzește, sau ne înconjoară? Este puterea lui Dumnezeu care ne înconjoară ca un zid (Psalmul 125, 2)! Noi suntem păziți în această putere. Cuvântul »putere« arată spre tăria aptitudinilor lăuntrice. Cuvântul din limba greacă nu este însoțit de articol; aceasta înseamnă că accentul nu se pune atât de mult pe puterea însăși, ci pe caracterul acestei puteri. Este puterea *divină!*

Nici cuvântul »credință« nu este însoțit de articol. Când în Noul Testament se vorbește *despre* credință, atunci prin aceasta se înțelege gândurile descoperite ale lui Dumnezeu (Iuda 3, 20), deci ceea ce noi trebuie să credem (2 Timotei 1, 13), și în mod deosebit ce Dumnezeu a descoperit în creștinism (Galateni 3, 23-25). Dacă se vorbește despre »credință« (fără articol), atunci este vorba de energia spirituală din noi, care crede (primește) ce a descoperit Dumnezeu. Acest înțeles este și aici în 1 Petru 1, 5.

Am văzut în versetul 4 că moștenirea este păstrată în ceruri pentru noi. Aceasta este o mare mângâiere; noi nu o putem strica, așa cum a făcut Israel cu moștenirea sa. Nici dușmanul nu o poate ataca.

Dar care este situația cu mine? Eu sunt într-o lume în care Domnul Isus a suferit din pricina neprihănirii și din pricina Numelui lui Dumnezeu (Luca 11, 53; Ioan 2, 17; 3, 14; 4, 1-3). Prin faptul că eu sunt legat cu El, voi avea parte de aceeași soartă.

Satana este stăpânitorul lumii acesteia (Ioan 12, 31) și puterea lui, și puterea lumii sunt împotriva mea (Ioan 17, 14). Sunt dușmănie, ispite și încercări rele, greutăți, necazuri (Evrei 2, 18; Iacov 1, 14). Cum pot să rezist într-o astfel de lume înaintea acestor dușmani?

În afară de aceasta aliatul puternic al lui Satana și al lumii este în mine: este inima mea, care mă atrage spre lume și spre păcat (Coloseni 3, 5).

Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Voi sunteți păziți«. Moștenirea este păstrată pentru noi, iar noi suntem păziți pentru moștenire. Puterea lui Dumnezeu ne înconjoară și ne apără de toate. Deci nu este o chestiune legată de perseverența mea, ci de credințioșia lui Dumnezeu. Dacă zic: „N-am putere și nici curaj să rămân statornic”, Cuvântul lui Dumnezeu zice: »În veac nu vor pieri« (Ioan 10, 28-30). Dacă mă tem de puterea mare a lui Satana și a lumii, Domnul îmi spune: »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea. ... și nimeni nu le va smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.« (Ioan 10, 28-30)

Dar puterea lui Dumnezeu nu ne păzește făcându-se cunoscut public prin forță. Așa a făcut Dumnezeu în Egipt pentru Israel (Exod 14), și tot așa va face El în curând pentru rămășița iudaică sărmană, încercată și prigonită, atunci când va fi înconjurată de dușmanii ei (Țefania 3, 12-20). Atunci El Își va arăta puterea Lui cea mare prin nimicirea dușmanilor și în felul acesta va salva rămășița și o va duce în moștenirea ei (Isaia 63, 1-6). Dar acum nu este timpul judecării finale a lui Dumnezeu. Dumnezeu se descopere astăzi ca Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, și pentru aceasta suportă totul (1 Timotei 2, 4).

Puterea lui Dumnezeu lucrează acum prin prevedere și mijloace morale. El lucrează la credința noastră, ca ea să nu slăbească (Luca 22, 32). El nu îndepărtează greutățile, dar dă putere ca să putem rezista în ele (Ioan 16, 33). Harul călăuzește inima spre lucruri care o păzesc în părtășia cu Dumnezeu și făgăduințele Lui (2 Petru 1, 3,4). Prin faptul că inima este umplută cu scumpătatea

lucrurilor cerești, încrederea în Dumnezeu nu slăbește. Ea nu mai privește la lucrurile vizibile, și în felul acesta rămâne statornică, »ca și cum L-ar vedea pe Cel nevăzut« (Evrei 11, 25-27).

Dar această stare de greutate și suferințe nu rămâne permanent. Mântuirea vine. Cuvântul »mântuire« înseamnă salvare dintr-o situație grea, dintr-o decădere fără speranță. Cea mai bună descriere a ceea ce înseamnă mântuirea deplină o găsim probabil în cuvintele următoare: »după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre« (Luca 1, 74-75). Deci a fi mântuit nu este același lucru cu a fi născut din nou. Cineva poate avea viața din Dumnezeu și cu toate acestea nu este salvat în înțelesul pe care Scriptura îl leagă de salvare. De aceea, în ceea ce privește poziția pe pământ, mântuirea este deseori legată de botez (Marcu 16, 16; Faptele Apostolilor 2, 40 și următoarele, 1 Petru 3, 21).

Cu privire la însemnătatea pentru eternitate găsim trei aplicații. 1. Ceea ce noi posedăm deja acum cu privire la relația noastră cu Dumnezeu: mântuirea sufletelor noastre (1 Petru 1, 9; Evrei 10, 39). Sufletul nostru este deja acum salvat de puterea lui Satana și de păcat, și nu mai este nimic între Dumnezeu sfânt și drept și noi (Evrei 2, 10). 2. Există o permanentă salvare din momentul când ne-am întors la Dumnezeu și până în momentul când vom fi în glorie (Evrei 7, 25; 1 Petru 4, 18). Sub acest aspect este aproape exclusiv văzută în Epistola către Evrei. 3. Mântuirea deplină a trupului și sufletului, când vom intra în glorie (Filipeni 3, 20 și următoarele). De cele mai multe ori salvarea are în Scriptură acest ultim înțeles (Romani 5, 9-10; 8, 24; 13, 11; 1 Corinteni 5, 5). Pe lângă aceasta am mai putea aminti și un al patrulea înțeles pe care îl are cuvântul în Epistola către Efeseni. În această epistolă suntem văzuți ca înviați împreună cu Hristos și așezați împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2, 5-10). Văzuți în felul acesta posedăm deja mântuirea deplină, și de aceea se spune că am fost deja mântuiți.

Petru vorbește aici de mântuirea trupului, care va fi partea noastră când va veni Domnul (Filipeni 3, 20 și următoarele). Dar deoarece tema lui Petru este domnia lui Dumnezeu și legat de aceasta căile lui Dumnezeu în această lume, el nu amintește răpirea Adunării (1 Tesaloniceni 4, 15-17). Ea nu este un act al domniei lui Dumnezeu, ci al Harului, și de aceea va fi invizibilă pentru lume (1 Corinteni 15, 51-54). Ea este în legătură cu Adunarea, dar nu aceasta este tema lui Petru, ci exclusiv a lui Pavel (Efeseni 3, 2-11). Ioan vorbește despre familia lui Dumnezeu, și de aceea despre intrarea noastră în Casa Tatălui (Ioan 14, 1-3).

Fără îndoială, mântuirea cuprinde și gloria cerească; este gloria desăvârșită pe care o vom primi. Cuvântul grecesc folosit de Petru pentru »mântuire« a fost de cele mai multe ori tradus cu »mântuire« (Faptele Apostolilor 4, 12). Dar deoarece Petru vorbește despre căile lui Dumnezeu cu lumea aceasta, el amintește numai descoperirea acestei glorii în lume (Iuda 14), adică, când va veni Domnul din cer pe pământ împreună cu toți sfinții glorificați (2 Tesaloniceni 1, 7-10). Deci noi toți vom fi cu siguranță prezenți, căci noi suntem păziți pentru această mântuire.

Această mântuire este *gata* să fie descoperită în timpul din urmă. Tot așa Domnul este *gata* să judece vii și morții (1 Petru 4, 5). Aceasta înseamnă că El nu mai trebuie să facă ceva. El a înfăptuit lucrarea la cruce și în felul acesta a așezat fundamentul împăcării tuturor lucrurilor cu Dumnezeu (Ioan 1, 29; Coloseni 1, 19 și următoarele). La cruce a biruit pe Satana și lumea, și acum S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând ca dușmanii Lui să-I fie puși așternut al picioarelor Sale (Evrei 10, 12-14; 1 Corinteni 15, 27). El Însuși este glorificat, a primit plata pentru lucrarea Sa (Efeseni 1, 20 și următoarele; Filipeni 2, 9-11) și poate deci veni ca să judece pe dușmanii Lui (Luca 19, 27) și să-i facă pe toți aceia, pentru care El a suferit la cruce, să aibă parte de toate consecințele lucrării Sale (Ioan 17, 22 și următoarele; Isaia 53, 4-12). Dacă El nu va veni astăzi, atunci este numai pentru că El nu vrea ca vreunul să meargă la pierzare, ci ca toți să vină la pocăință (2 Petru 3, 9). În momentul când ultima piatră va fi adăugată în Templul lui Dumnezeu (Efeseni 2, 21; 1 Petru 2, 5), El va veni. Ce gând prețios pentru inima noastră!

Așa cum am spus, Petru vorbește numai despre faptul că mântuirea va fi descoperită aici pe pământ. El se gândește la momentul când Domnul glorificat va veni împreună cu toți ai Săi din glorie pe pământ (2 Tesaloniceni 1, 6-10). El a gustat în prealabil din acest moment minunat

(Matei 17, 1-5; Marcu 9, 1-8; Luca 9, 28-35) atunci când pe muntele transfigurării a văzut pe Domnul în tovărășia lui Moise și Ilie (2 Petru 1, 16-18). Acolo a auzit vocea Tatălui și a văzut cum Moise și Ilie au intrat în Schechina (norul de glorie), locuința lui Dumnezeu. De aceea putea spune că cuvântul profetic s-a adeverit.

Vedem că în greacă cuvintele »vremurile de apoi« nu sunt însoțite de articol. Deci nu este vorba de un timp anumit, ci un timp care poartă semnele caracteristice ale timpului din urmă. Știm că acesta va fi începutul ultimului timp de încercare al omului, când el va trăi o mie de ani sub domnia plină de binecuvântări a Domnului și va dovedi că nici măcar prin aceasta dușmănia inimii lui față de Domnul și față de Dumnezeu nu se va schimba (Apocalipsa 20, 7-12). Aceasta nu este același lucru cu »ceasul cel de pe urmă« (1 Ioan 2, 18), căci acesta este tot timpul în care trăim – mai exact spus, timpul Adunării, după ce a început decăderea, deci din ultimii ani ai apostolilor.

Am văzut deci că Petru vede pe creștin ca ales de Tatăl, mântuit și născut din nou. Creștinul are o speranță vie cu privire la o moștenire nestrăicătoare, și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru el, și el însuși este păzit de puterea lui Dumnezeu pentru această mântuire. Dar el este încă în pustie, aici pe pământ, și pe drumul spre cer trebuie să meargă în această lume prin greutăți și încercări.

Cu toate că primele versete ale Epistolei către Efeseni privite superficial se aseamănă cu primele versete din Epistola lui Petru, există totuși o diferență mare de principiu. Fiecare epistolă (și începuturi de epistolă) redau o anumită parte a adevărului.

Israel a ajuns în pustie abia după ieșirea din Egipt, sau mai exact spus, după ce la muntele Horeb au ajuns într-o legătură strânsă cu Dumnezeu. După aceea au trecut prin Iordan în țară. Creștinul poate fi privit sub aceste două aspecte. Petru îl vede în pustie, în Epistola către Efeseni Pavel îl vede în țară, în locurile cerești. Desigur, Israel nu putea să fie în același timp în pustie și în țară; dar noi putem, cu toate că aceasta nu înseamnă că noi putem în același moment să fim în ambele locuri.

În Epistola către Efeseni vedem că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos și I-a dat un loc la dreapta Sa, și acolo L-a dat să fie Cap al Adunării, care este trupul Lui (Efeseni 1, 18-21). El este deci văzut acolo ca *Om*, căci nu se spune că El Însuși a înviat, ci că puterea lui Dumnezeu L-a înviat. Vedem deci un Om glorificat în cer și Adunarea este unită cu El. Deci în El sunt și eu în cer. De aceea se spune: »... ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus« (Efeseni 2, 5-6). Dumnezeu ne vede deja acum în Hristos în cer și prin credință pot să mă văd și eu așa. Aceasta înseamnă totodată că eu posed deja acum toate binecuvântările, căci Hristos a primit totul, iar eu sunt unit cu El. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală (Efeseni 1, 3) (și în cer nu există altceva decât numai lucruri spirituale), de care putem avea parte prin puterea Duhului Sfânt. În Epistola către Efeseni această moștenire cuprinde tot ce este ca moștenire a lui Hristos Însuși: tot ce este în ceruri și pe pământ (Efeseni 1, 10-13).

Cu toate că începutul celor două epistole este foarte asemănător – aceleași cuvinte și aceleași binecuvântări – se diferențiază foarte mult unele de altele prin aceea că în Epistola către Efeseni sunt posesiune actuală, în prima Epistolă a lui Petru sunt speranță de viitor.

Să dea Dumnezeu să cunoaștem și să posedăm practic tot ce ne arată Petru, dar să nu rămânem la aceasta, ci să mergem mai departe, ca să luăm în posesiune tot ce ne este prezentat în Epistola către Efeseni, căci de fapt aceasta este adevărata stare creștină.

Capitolul 1 versetele 6-7: În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scump decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos,

S-a discutat mult cu privire la întrebarea, la ce se referă »în ea« sau »în care«. În greacă se poate referi la Isus Hristos, la Dumnezeu, la toate versetele anterioare 3-5, la mântuire, sau la vremea din urmă. Din context se pare că primele două nu pot să fie. Din punct de vedere gramatical se pare că ultima posibilitate este cea mai potrivită, căci atât »vremea«, sau »timpul« cât și »în care« sunt în greacă de genul neutru, în timp ce »mântuirea« este de genul feminin. Cu toate acestea, din context rezultă că cel mai mult probabil se referă la »mântuire«. Pentru înțeles nu are importanță această diferență, cel puțin nu are, dacă lăsăm textul așa cum este. »Timpul din urmă« din versetul 5 este caracterizat prin descoperirea mântuirii, și deci mântuirea este subiectul despre care este vorba.

Mulți comentatori ajung, după părerea mea, la o explicație foarte mult dorită de ei, plasând în viitor »vă bucurați mult«, cu toate că verbul în limba greacă este la timpul prezent. Ei ajung la această explicație, deoarece înțeleg foarte puțin poziția creștină, nu-și pot imagina că credincioșii, cărora Petru le scria aici, se puteau bucura mult, în timp ce erau întristați. De aceea vor să prezinte lucrurile în așa fel, ca și cum Petru s-ar fi gândit la timpul din urmă și el spune că atunci cei credincioși se vor bucura mult. Ei privesc cuvântul »în« ca determinare a timpului și vor să vadă în acesta, că credincioșii se vor bucura mult atunci când vor ajunge în acest timp (și prin aceasta, după părerea lor, este vorba de cer). Dar așa cum am spus, expresia »vă bucurați mult« este la timpul prezent, și nu la viitor.

Dacă acești comentatori s-ar fi ostenit să cerceteze unde se folosește cuvântul grecesc în Noul Testament², ar fi găsit mai multe exemple în care această bucurie este legată de greutate și suferințe. Să studiem numai locurile din Evanghelia după Matei, din Faptele Apostolilor și din 1 Petru. Și Pavel învață același lucru, când scrie în 2 Corinteni 6, 10: »ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli«.

Lucrarea de la cruce a fost terminată. Noi avem iertarea păcatelor și suntem copii ai Tatălui. În afară de aceasta ne așteaptă moștenirea (capitolul 1, 3-5). Să nu fie oare binecuvântările care ne fac să lăudăm și să preamărim pe Dumnezeu, Tatăl nostru, o permanentă bucurie, atunci când le vedem? *Ochiul credinței* este permanent îndreptat spre ele. »Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu« (Romani 5, 2), scrie apostolul Pavel, și prin aceasta înțelege poziția creștină generală. Trebuie să recunoaștem că ochiul nostru nu este permanent îndreptat spre aceasta, și de aceea nu mai cunoaștem marea bucurie, așa cum ar trebui s-o cunoaștem. Dar devierile noastre nu schimbă cu nimic poziția creștină! Nu este un motiv de mare bucurie, dacă ne gândim la tot ce am primit deja prin credință, și ce vom mai primi, când va avea loc »mântuirea«, deplina mântuire a sufletului și trupului? Ce va fi, când Îl vom vedea, pe El, Mântuitorul nostru, în slavă, dar și ca Mielul jertfit, care a murit pentru noi (Apocalipsa 5, 6)! Nideranjați, să-L putem savura cu desăvârșire, pe El și tot ce ne va da (Luca 12, 37)!

Aici pe pământ suntem câteodată întristați prin diferite lucruri, dar reduc ele bucuria cu privire la revenirea în curând a Domnului și la tot ce este în legătură cu revenirea Lui? Dimpotrivă! Greutățile măresc dorința după acest moment și ne fac să recunoaștem mai mult scumpătatea acestei stări minunate! Dar aceste greutăți ne arată și diferența dintre Israel și noi creștinii. Ca popor împăcat cu Dumnezeu, care stă în privilegiul Lui, pentru Israel nu vor mai fi ispite. Blestemul asupra pământului va fi atunci îndepărtat, iar pustia va înflori ca trandafirul (Isaia 35). Nu se va face nimic rău pe ținuturile sfinte ale lui Dumnezeu (Isaia 11, 1-9), iar boala și moartea nu va mai exista pentru ei (Isaia 65, 19-25). Satana va fi legat în adânc (Apocalipsa 20, 1-3), iar

² Matei 5, 12; Luca 1, 47-48; 10, 21; Ioan 5, 35; 8, 56; Faptele Apostolilor 16, 34; 1 Petru 1, 6-8; 4, 13; Apocalipsa 19, 7

dreptatea va domni. Bucuria și pacea va fi partea lor, și nu vor mai suferi (Psalmul 96). Domnul Isus va domni din Ierusalim asupra pământului (Psalmul 2 și Psalmul 8)!

Credincioșii, cărora le scria Petru, erau împăcați cu Dumnezeu și aveau voie să-L numească Tatăl lor (capitolul 1, 17). Ei sunt poporul lui Dumnezeu, da, chiar mai mult, o seminție aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui (capitolul 2, 9-10). Și cu toate acestea, în poziția lor pe pământ, au parte de urmările păcatului lui Adam și ale blestemului asupra creației (Geneza 3, 17-19). Ei suferă și consecințele judecării lui Dumnezeu de la turnul Babel (Geneza 11, 1-9). Totodată suferă din cauza consecințelor necredincioșiei lui Israel și a judecăților lui Dumnezeu asupra poporului (Deuteronom 28, 64-65).

Noi nu suferim din cauza decăderii lui Israel. Dar primele două surse de necaz și greutate sunt și pentru noi. În afară de aceasta suferim și din cauza abaterilor și eșuării Adunării în mărturia ei publică. În ceea ce privește poziția noastră, ne asemănăm cu destinatarii scrisorii: o rămășiță în mijlocul decăderii.

Cu privire la consecințele exterioare ale păcatului lui Adam și a construcției turnului Babel, avem aceeași soartă ca și cei necredincioși. Și noi trăim pe un pământ blestemat și oftăm împreună cu creația (Romani 8, 19-23). Și noi suferim ca urmare a încurcării limbilor și a granițelor care există. Nu putem să schimbăm împrejurările de pe pământ în favoarea noastră. Dar noi putem fi în astfel de împrejurări altfel decât cei necredincioși. Și cu toate că avem parte de toate formele de domnie a lui Dumnezeu asupra pământului, există totuși diferența că domnia lui Dumnezeu se exercită în favoarea noastră – ceea ce este arătat în mod deosebit aici în prima epistolă a lui Petru – în timp ce este *împotriva* celor necredincioși, cum vedem în mod deosebit în a doua epistolă a lui Petru.

Da, sunt unele încercări. »Felurite« nu înseamnă „multe”, ci „tot felul”. Ele pot avea caracterul răului, păcatului, al dușmăniei oamenilor, pot fi consecințele blestemului asupra pământului, încurcarea limbilor, și altele. Pavel numește o mulțime din acestea, dar nu pe toate (Romani 8, 35-39). »Încercări«, sau ispite, nu înseamnă neapărat »ispitire de a păcătui« (vezi Geneza 22, 1), cu toate că cuvântul poate să însemne și aceasta. În greacă este același cuvânt ca și în Iacov 1, 2, iar contextul în ambele locuri arată clar că este vorba de încercări, de punere la încercare. În ambele locuri se adaugă că prin aceste lucruri credința este încercată. Dumnezeu nu încearcă, nu ispitește, niciodată spre păcat (Iacov 1, 13). Este cu totul altceva, când El permite ca Satana s-o facă, dar numai dacă este necesar.

Dacă vin astfel de încercări în viața noastră, ne întristăm. Nu este o dovadă că suntem foarte spirituali, dacă nu simțim astfel de greutăți! Este, dimpotrivă, dovada că nu suntem spirituali. Căci toate aceste lucruri ne sunt trimise de Dumnezeu în domnia Lui. Așa cum am văzut, aceste lucruri sunt partea tuturor oamenilor de pe pământ. Dar pentru noi, ele sunt în mâna Tatălui nostru. Și El are totul în mâna Sa și El ne trece prin încercare numai »dacă trebuie«. El folosește mijloacele domniei Sale spre binele nostru, ca să ne educe, ca să frângă voința noastră (Evrei 12, 5-11), să ne facă dependenți și să ne facă să cunoaștem compasiunea Lui și a Domnului Isus. »Orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii.«

Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, Cel care n-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile? (Romani 8, 31-39) Noi simțim încercările, căci altfel nu ar avea nici o valoare; dar știm cine le trimite, și că este dragostea care Îl conduce. De aceea ne putem bucura chiar și în necazurile noastre (Romani 5, 3-5).

Taina cea mare este, fiind conștienți că El trimite totul, să avem încredere deplină în dragostea lui Dumnezeu! El se folosește de oameni și de împrejurări, dar toate acestea sunt numai cauze secundare. Ele nu pot face nimic, dacă El nu le-ar folosi. De aceea este nebunie să privești la aceste unelte.

În afară de aceasta noi suntem numai »pentru puțină vreme« întristați, dacă trebuie. Mântuirea a fost deja arătată (capitolul 1, 5). Domnul va veni în curând și toate greutățile se vor sfârși și El ne va duce în slavă. »Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare« (Romani 8, 18).

Vedem aici câtă putere dă așteptarea revenirii Domnului Isus. Aici nu se vorbește în mod sublim despre revenirea Lui; am văzut că Petru nu merge mai departe de a vorbi despre apariția Domnului. Venirea Lui pentru Adunare (1 Tesaloniceni 4; 1 Corinteni 15, 51) nu este amintită de el, căci el nu scrie despre Adunare ca atare. Dar principiul este același.

Dacă aștept pe Domnul și Îl aștept să vină, voi avea o altă atitudine față de lucrurile de aici de pe pământ. Nu mă voi necăji din cauza camerei de hotel neconfortabilă, dacă știu că voi rămâne acolo numai o noapte sau două. Tot așa de puțin mă voi face dependent de lucrurile care sunt în acea cameră, căci va trebui să le părăsesc.

Este bine dacă din când în când ne vom întreba: „Dacă ar veni Domnul în această clipă, trebuie să părăsesc lucruri pe care le iubesc? Sunt lucruri care mă împiedică să doresc ca Domnul să vină în clipa aceasta? Dacă Domnul ar veni în clipa aceasta, ar fi o surpriză pentru mine, sau ar fi împlinirea unei dorințe – sfârșitul a tot ce împovărează inima mea?”

Într-o cu totul altă lumină se văd greutățile din perspectiva așteptării Domnului. Ele nu vor fi atunci numai trecute, ci scopul este: lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos. Credința este încercată prin ele, ca la descoperirea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos să se vadă cum a lucrat credința noastră (2 Corinteni 5, 10). Și prin aceasta va fi proslăvit Domnul Isus; El va fi admirat, că a putut să lucreze astfel în oameni slabi, cum suntem noi (2 Tesaloniceni 1, 10).

Necazul aduce răbdarea, răbdarea aduce experiență (a credințioșiei și ajutorului Domnului), experiența aduce speranță (în ajutorul și mângâierea Domnului) (Romani 5, 3-5). În felul acesta credința este întărită. Desigur, aici nu este credința în Domnul Isus ca Mântuitor al păcătoșilor, ci încrederea în El în viața de creștin, în toate greutățile și problemele vieții într-o lume al cărei stăpânitor este Satana (Ioan 12, 31), într-un timp al cărui dumnezeu este Satana (2 Corinteni 4, 4), și pe un pământ blestemat (Romani 8, 20-23).

Aurul este după părerea oamenilor firești cel mai prețios metal, este cel mai puțin expus stricăciunii și pierderii valorii. Dar, ca toate lucrurile pământești, nu este veșnic, ci trecător, și se poate strica. Numai lucrurile spirituale nu sunt trecătoare și nu pot să se strice.

Dar oricât de prețios ar fi aurul, și tocmai pentru că este așa de prețios, trebuie încercat pentru a constata dacă este cu adevărat aur și pentru ca să se scoată zgura din el, ca să rămână aur curat. Fratele Bakstee, care era giuvaergiu, a povestit odată detaliat la o conferință cum se curățește aurul: aurul se încălzește în creuzet pe foc, cu adaos de componente care conglomerază impuritățile, până când topitorul își vede fața reflectată în topitura de aur (Maleahi 3, 2-3).

Dacă aurul pământesc este încercat în felul acesta prin foc și curățit, cu cât mai mult credința, încrederea copilului lui Dumnezeu în Tatăl, a celui răscumpărat în Fiul lui Dumnezeu, în Cel care l-a iubit și S-a dat pe Sine pentru el (Galateni 2, 20).

Noi avem experiențe cu privire la slăbiciunea credinței noastre. Fiecare credincios are credință; Dumnezeu a sădit-o în el (Efeseni 2, 8). Dacă n-ar avea credință, n-ar fi credincios, căci atunci nu a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui și nu *a crezut* că Dumnezeu l-a iertat atunci când a venit cu păcatele sale și cu vina sa la Domnul.

Însă credința noastră se încrede mai ușor în Dumnezeu în privința lucrurilor veșnice, decât cu privire la lucrurile pământești. Noi suntem deseori așa de proști, că ne punem încrederea în împrejurări, în aptitudinile noastre, în sănătatea noastră, sau în semenii noștri, în loc s-o punem în Acela, în mâinile Căruia sunt toate lucrurile. Atunci Dumnezeu trebuie să sfărâme toate aceste sprijinitori, sau să ni le ia cu totul, ca să ne punem încrederea numai în El, căci în greutăți experimentăm cine este El, chiar și în lucrurile vieții zilnice.

Un exemplu frumos în acest sens vedem în cei trei prieteni ai lui Daniel (Daniel 3). Ei se încredeau în Dumnezeu și din cauza aceasta au fost aruncați în cuptorul aprins. Aparent

Dumnezeu nu a răspuns la credința lor; El a permis să fie aruncați în foc. Dar care a fost rezultatul șederii lor în foc? Ultimele legături omenești au fost arse, iar ei au devenit cu totul liberi. Și inimile lor au avut o amintire minunată a părtășiei lor cu Domnul, așa cum niciodată nu ar fi putut s-o aibă pe altă cale. Cât de mult a fost întărită credința lor, încrederea lor în Domnul! Cât de minunat a fost Dumnezeu glorificat înaintea conducătorului imperiului babilonian și a tuturor mai marilor lui!

Așa încearcă Dumnezeu credința noastră, ca ea să devină mai tare, mai curată. Prin aceasta El este glorificat, iar viața noastră este eliberată de neliniște. Dacă plini de încredere Îi încredințăm Lui toate lucrurile, atunci pacea Lui ne va păzi inimile și gândurile (Filipeni 4, 7). Și când în curând vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata după binele sau răul pe care l-a făcut când trăia în trup (2 Corinteni 5, 10), va fi bucuria Domnului să facă să se vadă această credință scumpă pentru El, și s-o răsplătească. Și când El va fi descoperit aici pe pământ, și noi împreună cu El (2 Tesaloniceni 1, 7-10), atunci El va fi admirat în credința noastră, că El, Cel disprețuit și crucificat de lume, a avut o așa de mare putere de atracție asupra oamenilor sărmani, slabi, că ei au perseverat, ca și cum ar fi văzut pe Cel care nu se vede (Evrei 11, 27), și prin încrederea în El au biruit împărății, au închis gura leilor, au primit putere în slăbiciune, și așa mai departe (Evrei 11, 33-38). În felul acesta încercarea credinței va avea ca urmare »lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos«.

Capitolul 1 versetul 8: pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, ...

Apostolul a vorbit în versetul 3 despre »noi«. Acolo s-a făcut una cu aceia cărora le scria, căci fiecare credincios este născut din nou (Ioan 3, 3,5). Aici se referă numai la un aspect, căci el personal a văzut pe Domnul. Altfel nici nu putea să fie apostol (Ioan 15, 27; 1 Corinteni 9, 1)!

Aici nu există o poruncă de a iubi pe Domnul, ci afirmația sigură, că ei Îl iubeau. Fiecare credincios Îl iubește. Nu așa cum ne dorim și cum ar trebui să fie de fapt. Dar dacă Dumnezeu scrie copiilor Săi, atunci El spune: „Eu știu că voi iubiți pe Fiul Meu!” Aceasta este diferența dintre noi și lume, și diferența dintre noi și Israel.

Lumea nu poate iubi pe cineva care nu l-a văzut niciodată. În ceea ce privește pe Domnul Isus, El Însuși a spus: »Dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu« (Ioan 15, 24).

Lui Israel i s-a spus: »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta« (Deuteronom 6, 5; Marcu 12, 30). Despre noi se spune: »Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi« (1 Ioan 4, 19).

De unde vine această diferență? Un credincios nu mai este un om obișnuit! El are parte de natura divină (2 Petru 1, 4). Deci, dacă Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4, 8, 16), atunci natura divină în noi este tot dragoste. Viața nouă din noi iubește, iar dragostea poartă caracterul dragostei lui Dumnezeu, cu toate că izvorul este Dumnezeu. Petru folosește pentru dragostea noastră cuvântul grecesc „agape”, care este cuvântul pentru dragostea divină (Ioan 3, 16).

În afară de aceasta, viața nouă, care a produs-o în noi, poartă caracterul Duhului Sfânt (Ioan 3, 6). Este cu totul altceva decât viața pe care am primit-o la nașterea noastră, este *duh*. De aceea ea trăiește și se mișcă nu în lucrurile pământului acestuia, ci în lucrurile spirituale (Efeseni 1, 3; 2 Corinteni 5, 16), care sunt invizibile pentru ochiul natural. De aceea putem iubi ceea ce nu am văzut.

Cât de multe motive avem să-L iubim! Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4, 19). El este Fiul lui Dumnezeu »care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2, 20). El ne-a iubit și S-a dat pe Sine ca jertfă (Efeseni 5, 2, 25). Pentru noi a devenit Om și a venit pe pământ. Pentru noi a trecut prin toate greutățile care sunt într-o lume dominată de Satana pe un pământ blestemat de Dumnezeu (Evrei 2, 10, 14; 4, 15). Pentru noi a mers la cruce, ca să poarte păcatele noastre și judecata asupra păcatelor noastre. Ne putem imagina că am putea trăi fără El?

Și pe lângă aceasta, Duhul Sfânt a venit la noi ca să prezinte inimilor noastre toată slava, nu numai a lucrării Sale, ci și a Persoanei Sale (Ioan 4, 14; 16, 13 și următoarele). Când noi, în timp ce cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu în supunere și dependență de Duhul Sfânt, vedem slava Sa, nu spunem noi împreună cu mireasa din Cântarea Cântărilor: »Mirodeniile Tale au un miros plăcut. Numele Tău este o mireasmă vărsată. De aceea Te iubesc pe Tine fecioarele« (Cântarea Cântărilor 1, 3). »Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii. ... Cerul gurii Lui este numai dulceată și toată ființa Lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu« (Cântarea Cântărilor 5, 10, 16)! Apoi cântăm împreună cu fiii lui Core »Cântarea Celui preaiubit« (Psalmul 45). Cu cât Îl cunoaștem mai mult, cu atât Îl iubim mai mult.

Ce va fi când nederanjați Îl vom vedea cu desăvârșire, așa cum este (1 Ioan 3, 2)! Când în chip desăvârșit vom vedea toate desăvârșirile, și când Îi vom vedea fața (Apocalipsa 22, 4) care pentru noi a fost scuipată, lovită și rănită de cununa de spini! Dar oricât de desăvârșită va fi dragostea noastră atunci, - în principiu ea este deja acum în inimile noastre.

Nu, noi nu L-am văzut, și nici acum nu-L vedem; noi credem în El. La aceasta i-a îndemnat Domnul pe ucenicii Săi, atunci când i-a lăsat, ca să se reîntoarcă în cer (Ioan 14, 1). »Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care *nu se văd*« (Evrei 11, 1). Aceasta este caracteristica creștinismului, că totul este invizibil pentru ochiul natural (Galateni 3, 23-25; Efeseni 1, 3), în opoziție cu timpul dinainte de cruce și timpul de după răpirea Adunării. Dar este și marele *privilegiu* al creștinismului (Ioan 20, 29).

Noi ne bucurăm nu de ceea ce era vizibil pentru ochiul natural care privea la Domnul Isus, atunci când a fost aici pe pământ. El va apare cândva în maiestate și slavă pe pământ (Apocalipsa 19). Atunci va fi admirat (Isaia 33, 17). Dar acum nici un ochi natural nu L-a văzut așa. Când L-au privit, »nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă. A fost disprețuit și părăsit de oameni« (Isaia 53, 2,3).

Dar acum Îl vedem proslăvit în cer (Evrei 2, 9). Vedem slava Sa morală și divină, într-adevăr nu cu ochii naturali, ci cu ochii inimii luminați de Dumnezeu (Efeseni 1, 18). Și de aceasta ne bucurăm cu o bucurie care nu se poate exprima prin cuvinte omenești (2 Corinteni 12, 4), da, care va fi chiar prea mare pentru vorbirea cerească, pe care o va vorbi atunci desăvârșit gura noastră; căci la urmă bătrânii din cer adoră *tăcând* (Apocalipsa 5, 14)! Slava Persoanei Sale este nemărginită. Prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi stăm în legătură vie cu El și putem savura slava Sa (Ioan 4, 14), și anume nu numai slava Sa exterioară, ci slava Lui personală lăuntrică. Deoarece aceasta este nemărginit de mare, bucuria noastră nu poate fi exprimată prin cuvinte. Nu știm noi aceasta din experiență?

Bucuria noastră este și strălucită, sau »plină de slavă«, așa cum se mai poate traduce. El, în Cel care ne bucurăm, este în slavă, da, pentru inimile noastre umple slava. De ceea ce noi ne bucurăm este veșnic, și bucuria noastră este în mod corespunzător tot așa. Această bucurie a veșniciei este deja *acum* bucuria noastră. Ea a *început* atunci când Tatăl ne-a introdus în casa Sa, atunci când ca fii pierduți am venit la El (Luca 15, 24). Dar până astăzi ea nu s-a sfârșit, și nici în veșnicie nu se va sfârși. Strălucirea supranaturală a slavei veșnice, lumina zilelor viitoare este legată cu bucuria noastră. De aceea, toți cei care stăteau în sinedriu au văzut fața lui Ștefan strălucind ca fața unui înger (Faptele Apostolilor 6, 15).

Capitolul 1 versetul 9: *pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.*

Cuvântul »dobândi« înseamnă a lua cu sine, a aduce înăuntru sau a primi ceea ce se cuvine cuiva ca rod al muncii sale sau al făgăduințelor (Matei 25, 27; 2 Corinteni 5, 10; Evrei 10, 36; 11, 19). Aici este în legătură cu credința. Forma verbului (participiul prezent – vezi Versiunea GBV 1989 și 2001) arată că »dobândirea« are loc în același timp ca și »vă bucurați« din versetul 8.

Acolo am văzut că are loc în prezent, deci mântuirea sufletelor noastre o avem acum, și nu abia cândva în viitor.

»Sfârșit al credinței voastre« arată atât ținta cât și încetarea credinței. Ținta credinței noastre, scopul ei, este să fim mântuiți (Faptele Apostolilor 16, 31). Mântuirea deplină o vom primi abia atunci când va veni Domnul ca să ne ducă în slavă. Atunci trupul nostru, sufletul nostru și duhul nostru vor fi mântuite (Filipeni 3, 21, versetul 5, 1 Tesaloniceni 5, 23). Dar aici este vorba de »mântuirea sufletelor«. Este deci o îngrădire a ceea ce se înțelege în general în această scrisoare prin mântuire. Accentuat este aceasta prin faptul că »mântuirea« și »sufletele« sunt fără articol. Înțelesul este deci mai mult caracteristic.

Cei credincioși au deja acum mântuirea sufletului. Ei au ajuns ținta, sfârșitul credinței lor. Sfârșitul nădejzii noastre îl vom primi când vom ajunge în slavă. Se va vedea la arătarea Domnului nostru.

Noi primim mântuirea sufletelor noastre atunci când credem Evanghelia, adică, credem că Hristos a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (1 Corinteni 15, 1-4; Romani 4, 25). Atunci avem nu numai pace cu Dumnezeu, ci am primit și eliberarea (Romani 5, 1; Romani 6-8). Atunci știm: »Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus« (Romani 8, 1). Abia atunci ne vom putea bucura cu adevărat în Domnul, când nu vom mai privi la noi înșine, ci numai la El. Mântuire nu înseamnă numai că noi nu vom ajunge în iad. Înseamnă că vom fi salvați de tot ceea ce ne ținea prinși, deci nu numai de moarte, ca sentință a lui Dumnezeu, ci și de puterea păcatului din noi, de Satana și de lume (Romani 8, 2-3).

Lucrarea Domnului este desăvârșită. »Printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10, 14). Dar noi vom avea parte pentru sufletele noastre de toate urmările lucrării Sale, atunci când nu vom mai fi preocupați cu noi înșine, ci când vom privi numai la El. De aceea mântuirea sufletelor noastre este adusă aici în legătură cu versetul 8: cu dragostea noastră pentru El și cu bucuria negrăită și strălucită în El. Pe acestea le avem numai atunci când nu ne vom mai preocupa cu noi înșine, ci ne vom preocupa numai cu El.

Cei necredincioși nu se pot ridica deasupra lucrurilor pământului acestuia. Forța de atracție a pământului nu le permite aceasta. Punctul de atracție pentru cei credincioși a fost mutat de pe pământ în cer. Acolo este o Persoană vie, proslăvită, și puterea Lui nemărginită de atracție poate să-l atragă la Sine pe cel credincios, în ceea ce privește sentimentele lui, din împrejurările lui de aici de pe pământ.

Întrebarea cea mare este, *cum* cunoaștem noi pe Domnul Isus? Mai întâi trebuie să-L cunoaștem ca pe Acela care acum două mii de ani a murit pentru noi, și prin aceasta nu mai există nici o judecată pentru noi. Dar dacă nu mergem mai departe, avem numai o cunoaștere foarte limitată a Lui. Cât de cu totul altfel va fi pentru inima noastră dacă înțelegem că El este o Persoană vie, care stă acum la dreapta lui Dumnezeu în cer! Întrebarea cea mare este, suntem noi interesați de Hristos și de tot ce este în El? Dacă Îl iubim, aceasta se va arăta în aceea că vrem să cunoaștem ceea ce se poate cunoaște despre El. Despre lucrările lui Dumnezeu se spune: »Lucrările Domnului, cercetate de toți cei care le iubesc« (Psalmul 111, 2). Dacă iubim pe Domnul, vom încerca cu toată sârguința să cunoaștem totul cu privire la El, și să fim pretutindeni unde Îl putem întâlni. Mă înșel singur dacă cred că iubesc pe Domnul și neglijez Biblia, neglijez străngerile laolaltă în jurul Domnului și străngerile unde se vestește Cuvântul Său.

Acul busolei indică totdeauna spre polul nord. El poate oscila, dacă este furtună și valurile se înalță, dar nu-și schimbă direcția. Tot așa „acul” inimii unui creștin arată totdeauna spre Hristos. Cine cunoaște pe Domnul, Îl iubește și știe că El a trecut pentru el prin toate împrejurările de pe pământ, acela nu va lupta să iasă din greutăți, ci va privi spre El, ca El să-l ajute și să-l ocrotească în greutăți. În felul acesta va fi atras prin puterea de atracție a lui Hristos în slavă, deasupra tuturor greutăților. Inima lui este liberă în mijlocul tuturor împrejurărilor pământești; el este înălțat la locul minunat al libertății și dragostei, unde este Hristos. El are mântuirea sufletului său, în timp

ce se mai află încă în împrejurări pe pământ, iar trupul lui mai are parte de urmările păcatului, ale blestemului asupra pământului și de puterea Satanei în lume.

Cât de clar trebuie să fi fost și acest ultim verset pentru credincioșii izraeliți, cărora le-a fost adresată scrisoarea, cât de mult mai scumpă este partea unui creștin în comparație cu partea unui izraelit! Nici-un izraelit, nici măcar aceia care au fost legați cu El înainte ca El să meargă la cruce, și prin aceasta au fost mai mari decât toți cei dinaintea lor (Matei 11, 11; Luca 10, 24), nu a putut cunoaște dragostea Domnului și pe El Însuși, așa cum cunoaștem noi, cei care am văzut viața și moartea Lui pe pământ și știm că a făcut-o din dragoste pentru noi (Galateni 2, 20; Efeseni 5, 2-25)! Ei nu au cunoscut pe Domnul proslăvit în cer (Evrei 2, 9; 2 Corinteni 3, 18) și nu aveau în ei pe Duhul Sfânt ca putere divină, care ne-a adus într-o legătură vie cu Hristos în cer și ne face apti să savurăm toate scumpătățile Persoanei Sale (Ioan 4, 14). Credincioșii vechiului legământ cunoșteau câteodată, pentru scurt timp, anumite izbăviri, dar niciunul din ei nu a cunoscut mântuirea sufletului.

Capitolul 1 versetul 10: Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta țința cercetărilor și căutării lor stăruitoare.

Prorocii au vorbit despre mântuire; nu numai despre eliberarea deplină a lui Israel, cu toate că ea stă pe prim plan, ci și despre mântuirea sufletului. Dacă copiii lui Israel, din cauza fărădelegilor și păcatelor lor împotriva lui Dumnezeu, ajung în cele mai grele situații, atunci „eliberarea” lor trebuie să însemne și iertarea păcatelor lor.

Ca exemplu voi numi următorul caz: când Iacov vorbește profetic despre viitorul fiilor săi, spune, între altele: »Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate« (Geneza 49, 17). Nu vedem noi aici totodată – în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu adresat șarpelui: »Aceasta (sămânța femeii) îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul« (Geneza 3, 15) – pe iudeii care se lasă folosiți de Satana ca să omoare pe Domnul? De aceea Iacov spune în continuare: »În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne!«

Isaia spune că »EL« a fost zdrobit, ca astfel Israel să capete tămăduirea, și că ei vor primi pace, deoarece EL a purtat pedeapsa (Isaia 53, 5).

Daniel mărturisește lui Dumnezeu păcatele poporului și primește răspunsul, că după un anumit timp fărădelegea va înceta, păcatele vor fi ispășite, nelegiuirile vor fi ispășite și neprihănirea veșnică va fi adusă (Daniel 9).

Putem înțelege că credincioșii iudei, cărora le scria Petru, erau în pericol să dorească timpurile trecute din vremea lui David, Solomon, etc. (2 Cronici 9, 22-27). În timpul acela poporul se afla în țară, era bogat și onorat, și scaunul de domnie al Domnului (Iehova) era în Ierusalim (1 Cronici 29, 23). Acum erau împrăștiați și disprețuiți, iar țara era sub stăpânirea romană. Nu ne-am dorit și noi deseori, pe când eram copii și mai târziu când nu am înțeles minunata poziție creștină, să fi trăit în Palestina în timpul când Domnul mergea din loc în loc binecuvântând?

Da, timpul acela a fost sublim, chiar mai bun decât cele mai minunate zile ale lui Israel (Matei 11, 11). Domnul spune ucenicilor: »Mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit« (Matei 12, 42; 13, 17; Luca 10, 24; Ioan 8, 56).

Și cu toate acestea Domnul spune ucenicilor că este de folos pentru ei, ca El să se reîntoarcă la Tatăl (Ioan 16, 7). Apostolul Pavel scrie: »Chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească (adică după carne), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5, 16). Poziția noastră este cu mult mai minunată decât a celor mai binecuvântați ucenici din timpul când Domnul Isus a fost pe pământ. Noi Îl cunoaștem nu numai ca Mesia, ci și ca »Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2, 20). Îl vedem în slavă și noi suntem uniți cu El acolo (Efeseni 1, 23). Duhul Sfânt locuiește în noi (1 Corinteni 6, 19) și știm că El ne va lua în curând, ca astfel și trupul nostru să fie asemenea Lui (Filipeni 3, 21; 1 Ioan 3, 2).

Profeții din vechime au cunoscut mântuirea numai într-o anumită măsură. Dumnezeu le-a descoperit-o. Dar ei nu au avut o cunoaștere așa de clară cum avem noi, cei care avem pe Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul (Ioan 16, 13). Prin inspirația lui Dumnezeu au avut o oarecare lumină asupra ei și ei au cercetat și au căutat cu privire la ce au zis și au scris, cu toate că nu puteau să înțeleagă totul (Daniel 7, 16-28; 8, 13-26; Ieremia 32, 25). Cuvintele grecești pentru »a cerceta« și »a căuta« sunt aici verbe compuse care înseamnă o cercetare și explorare exactă, cu râvnă și dăruire.

Nu au trebuit credincioșii cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi de asemenea!) să fie profund impresionați de harul care le era pregătit (și de asemenea și nouă), dacă acești oameni din vechime au cercetat cu atâta seriozitate și râvnă ceea ce Dumnezeu le-a descoperit despre acest har, cu toate că știau că acest har nu era pentru ei, ci pentru noi? (versetul 12)

Cât de mult confirmă versetul acesta inspirația deplină a Bibliei! Profeții nu au vorbit despre așteptările minții sau sentimentelor lor (2 Petru 1, 21). Ei au trebuit să cerceteze cuvintele care le-au spus sau le-au scris, și, dacă este posibil, să le înțeleagă (Daniel 12, 8-9).

În greacă cuvântul profeți nu este însoțit de articol. Deci prin aceasta nu se înțelege că este vorba de scriitorii așa-ziselor cărți profetice din Vechiul Testament, ci este mai mult vorba de caracterul general al acelor care au prorocit despre mântuire. Acestora le aparține, de exemplu, și Iacov (Geneza 49).

Capitolul 1 versetul 11: *Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate.*

Cuvântul »cercetau« este în greacă același cuvânt ca și în versetul 10 (ținta cercetărilor), dar în versetul 11 a fost lăsată la o parte accentuarea cercetărilor. Forma timpului (participiul prezent în limba greacă – deci, o traducere mai corectă ar fi: cercetând; NT) arată că ei făceau permanent, tot mereu aceasta. Onoarea mare pe care o aveau prorocii, de a rosti sau a scrie profeții, nu a însemnat că era inutil sau fără folos pentru ei să cerceteze aceste profeții, ca astfel să înțeleagă ceva din ceea ce aveau de comunicat din plinătatea lui Dumnezeu. Totdeauna este necesară dependența legată de încrederea în bunătatea lui Dumnezeu și ajutorul pe care ni-l dă prin harul Său în neștiința și slăbiciunea noastră. Dar faptul că Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său ne încurajează să-L rugăm pentru înțelegerea lui și să așteptăm ca El să ne-o dea atunci când vrea El. Așa au făcut oamenii inspirați, despre care se vorbește aici, și tot așa să facem și noi.

Există însă ceva care face mai clar că »nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului« și că »oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt« (2 Petru 1, 21)? Profeții au cercetat cu inimile pline de reverență ceea ce ei înșiși au scris. Deci profeția lor nu a fost limitată la ceea ce cunoșteau ei, sau la ceea ce a fost motivul prorociei. Dumnezeu i-a folosit ca instrumente, dar printr-o putere care era în afara lor. Sufletele lor erau în părtășie cu Dumnezeu, și astfel El le-a descoperit, în timp ce ei așteptau cu smerenie de la El, că aceste lucruri nu erau pentru ei, ci pentru noi, cei care vom veni mai târziu!

Puterea care lucra în ei era »Duhul lui Hristos«! Acest nume pentru Duhul Sfânt este folosit și în alte locuri (Romani 8, 9; Filipeni 1, 19; Faptele Apostolilor 16, 7). Dar folosirea lui aici este cu atât mai remarcabilă, cu cât Domnul a devenit Hristosul la mult timp după ce au scris prorocii. În Romani 8.9, Duhul este numit așa, mă gândesc, deoarece cu o forță practică ne formează asemenea lui Hristos. În textul nostru, motivul este că profeții au vorbit despre El ca Hristosul (Apocalipsa 19, 10), da, că El personal vorbește câteodată în ei (Psalmul 22; Isaia 49, 61,63,65).

Cuvântul grecesc »vestea mai dinainte« se întâlnește în Noul Testament numai aici. Înseamnă „să spui categoric ceva”, și vorbește de faptul că ceea ce se spune are o importanță deosebită, sau exprimă opusul părerilor sau dorințelor.

Duhul lui Hristos nu a vorbit numai de »suferința lui Hristos«, ci de »suferințele (la plural) care urmau să vină peste Hristos«! Nu este vorba numai că El va suferi, ci că El *va trebui* să sufere (Luca 24, 26,46)! Aceste suferințe erau pregătite pentru El, și El trebuia să aibă parte de ele. În greacă se folosește aceeași formă ca și în versetul 10 pentru »har«. Așa cum harul, despre care au vorbit profeții, a fost pregătit pentru noi, tot așa au fost pregătite suferințele pentru Hristos.

Deoarece unii spun că aici se vorbește despre suferința lui Hristos și a Adunării (ca de exemplu Calvin), trebuie să observăm că Petru folosește numele Hristos totdeauna personal, și nu așa cum face Pavel în unele locuri, vorbind despre »Hristos și Adunare« (1 Corinteni 12, 12). Compară de exemplu capitolul 4, 1,13.

Cât de ciudat trebuie să li se fi părut profeților, că pentru Mesia care va veni era pregătită nu numai slava, ci și suferințele. Credincioșii iudei așteptau ca Dumnezeu să nimicească prin El pe dușmani și să elibereze pe poporul Său. Cum atunci să sufere?

Faptul că există suferințe ca urmare a păcatului, știau toți. Fiecare, care și-a recunoscut într-o oarecare măsură păcatele, știa că Dumnezeu va pedepsi păcatele prin judecata Lui dreaptă. Dar că *El va trebui să sufere*, *El*, Cel care a fost numit de Dumnezeu »Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu« (Isaia 42, 1), aceasta era pentru ei greu de înțeles. Știm că nici măcar ucenicii, cu toate înștiințările repetate din partea Domnului (Luca 17, 25; 24, 26,46), nu voiau să creadă, așa că au fost complet derutați atunci când Domnul a fost crucificat.

Și cu toate acestea Scriptura a fost foarte clară. Dumnezeu a spus deja în grădina Eden că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, după ce șarpele îi va zdrobi călcâiul (Geneza 3, 15). Daniel a prorocit că Mesia va fi stârpit și nu va avea nimic (Daniel 9, 26). Isaia a scris despre Robul Domnului care va suferi (Isaia 53), Zaharia despre Acela care a fost tovarășul Domnului și care totuși a fost lovit (Zaharia 13, 7). Putem continua în felul acesta. Să ne gândim numai la Psalmi! Câte tablouri nu arată că Mesia va trebui mai întâi să fie repudiat de frații Lui, înainte ca să primească slava (Psalmul 105, 17-22).

Nimeni nu poate înțelege căile lui Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să fi mers pe drumul Lui (Exodul 33, 20-23). Pentru a putea înțelege, trebuie să fim asemenea lui Dumnezeu și să gândim așa cum gândește El. Cine dintre credincioșii Vechiului Testament a știut cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu? - Nu puteau să știe! Noi ne putem face o anumită părere despre el, deoarece vedem crucea. Acolo a devenit vizibil cât de oribil este păcatul în ochii lui Dumnezeu (Romani 8, 3; Romani 5, 8). Acolo vedem că Dumnezeu nu numai iubește, ci El *este* dragoste (1 Ioan 4, 8). Rabinii au încercat să evite această neînțelegere, presupunând că există doi Mesia, Unul care va suferi, și unul care va domni. Profeții *au crezut* Cuvântul lui Dumnezeu și au cercetat, ca să afle în ce timp și în ce împrejurări va avea loc aceasta. Doreau cu plăcere să știe acest »când« și »cum« al acestor lucruri minunate.

Am văzut că atât cuvântul »suferință«, cât și cuvântul »slavă« sunt în limba greacă la plural. Scriptura vorbește de mai multe feluri de suferințe și slăvi cu privire la Domnul. Cea mai mare suferință a fost desigur cea de la cruce în orele de întuneric. Atunci Domnul a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi. Ce trebuie să fi fost aceasta pentru sufletul Lui sfânt! Acolo L-a lovit sabia dreptății lui Dumnezeu (Zaharia 13, 7) – a unui Dumnezeu în care nu este deloc întuneric (1 Ioan 1, 5), și care este așa de sfânt, că nu poate să privească păcatul -, pe El, care putea spune »totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8, 29). Acolo Domnul a trebuit să strige: »Pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27, 46) – Nici o creatură nu poate pătrunde adâncimea acestei suferințe! Putem s-o privim numai din depărtare și să aducem adorare.

În afară de aceasta, Domnul a suferit și din pricina dreptății. El a mărturisit împotriva răului și din pricina aceasta a fost repudiat. Cât de mult trebuie să fi simțit Domnul oroarea păcatului și nedreptății de aici de pe pământ! Ce chin trebuie să fi fost pentru sufletul Lui sfânt să trăiască în această atmosferă a păcatului, a nedreptății, a necurăției și a urii! El Se plânge: »Ei Îmi întorc rău pentru bine, și ură pentru dragostea Mea« (Psalmul 19, 5). El era singur, era Marele Singuratic (Psalmul 102, 6 și următoarele)!

Domnul a suportat și toate suferințele care vin asupra noastră, ca copiii ai lui Dumnezeu, ca în felul acesta să poată fi Căpetenia mântuirii noastre și să poată să ne ducă în siguranță în glorie (Evrei 2, 10). În acest scop a fost ispitit în toate (de diavolul) în același fel ca și noi, cu excepția păcatului (Evrei 2, 8; 4, 14).

El a suferit și în părtășia cu rămășița credincioasă din cele două seminții (Isaia 63, 9). În mod deosebit în ultimele zile înainte de cruce, după intrarea în Ierusalim (Matei 21), a intrat în împrejurări și stări în care va ajunge rămășița credincioasă – în necazul cel mare. În Psalmi găsim mereu exprimate aceste suferințe ale sufletului Său, prin care, profetic, sunt date rămășiței gânduri și cuvinte cu care ea se va putea exprima atunci când va ajunge în această suferință, gânduri și cuvinte pe care le va genera Duhul Sfânt în inima ei în acel timp și în acele împrejurări.

Dar și slăvile sunt diferite. Noi știm că El a înviat și S-a înălțat la cer, că șade pe Tronul Tatălui Său, și că El a fost dat Cap peste toate lucrurile Adunării (Efeseni 1, 22). Dar toate acestea sunt în cea mai mare parte slăvi care sunt în legătură cu taina care a fost ascunsă dintotdeauna în Dumnezeu și pe care nu o găsim în Vechiul Testament (Efeseni 3, 4-11). Acolo găsim domnia Lui viitoare peste poporul Său Israel, da, peste marginile pământului. Găsim urmările domniei Lui aici pe pământ, și cum pustia va înflori ca trandafirul (Isaia 9, 11,32,35), iar națiunile vor chiui de bucurie (Deuteronom 32, 43). Iar noi știm mai mult: cunoaștem slava Lui ca Miel, slava Lui veșnică și toate slăvile pe care ni le-a descoperit Noul Testament. Nu se bucură inima noastră de aceasta?

Capitolul 1 versetul 12: *Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.*

Dumnezeu a descoperit profeților, că ceea ce ei au prorocit nu era în primul rând pentru ei, ci pentru alții, care vor veni după ei. A făcut-o, spunându-le direct (Daniel 12, 1-9), sau prin aceea că lor le-a devenit clar din ceea ce au prorocit (Daniel 9, 26).

Expresia »pentru voi« se folosește în mod repetat în această scrisoare, și accentuat (versetul 4, 2, 7-21). Ea vrea să amintească rămășiței credincioase slabe, căreia i-a fost adresată această scrisoare, că pentru ea, cu toate că era slabă și disprețuită, erau lucruri bogate și prețioase vestite prin Evanghelie. Profeții au privit spre aceste lucruri (Matei 13, 17), și adevărații credincioși le-au așteptat (Luca 2, 25-32). Compară cu Evrei 11, 39,40.

Timpul verbului »spuneau« (la trecut, timpul imperfect) vorbește despre o lucrare repetată, de durată, una după alta, permanent! Cât de mult ne spune aceasta! Pentru proroci istoria era plină de evenimentele acestor așteptări deosebite: »Patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate«.

În timpul lor exista cultura veche, marile imperii mondiale și mari așteptări umane. Se preocupau gândurile lor cu acestea? – Dimpotrivă, inimile lor erau îndreptate spre tainele crucii, la smerenia și moartea ispășitoare a unui Suferind biruitor și la slăvile Lui care vor urma după această moarte. Ei apreciau împrejurările și viitorul în lumina acestor două lucruri. Dacă ei ar trăi în timpul nostru nu ar fi gândurile lor preocupate cu împlinirea lucrării minunate de la cruce și cu așteptarea slăvilor care vor veni? Dacă crucea este tema preocupării sfinților glorificați (Luca 9, 31), și ea va rămâne în eternitate (Apocalipsa 5, 6-14), nu este destul de important și demn, ca și inimile noastre să fie umplute cu ea și să pună limba noastră în mișcare? Să ne gândim la aceasta! În măsura în care gândurile noastre se aseamănă cu felul de gândire al oamenilor lumii acesteia, în aceiași măsură se depărtează asemănarea noastră cu acești oameni sfinți ai Vechiului Testament, care erau supuși lui Dumnezeu.

Lucrurile cu privire la Hristos, despre care au vorbit profeții, au fost vestite prin aceia care au predicat Evanghelia. Cuvântul »cei« (aceia care au predicat Evanghelia) arată că apostolul se referea la anumite persoane, din rândul cărora probabil se excludea pe sine.

Evanghelia prezintă cu claritate divină suferințele lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, dar sunt și slăvi pe care acum nu le posedăm. Pe acestea le vom poseda când se va arăta Domnul (versetul 13).

Când au vorbit profeții despre suferințele lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, ambele urmau să aibă loc în viitor. *Noi* ne aflăm între suferințele care au avut loc și slăvile care vor veni. Nu se spune aici că noi am primit deja aceste slăvi, dar ele ne-au fost vestite, și anume prin Duhul Sfânt trimis din cer. Până la ziua de Rusalii Duhul Sfânt nu a locuit pe pământ, tot așa cum din vechime se privea spre venirea lui Hristos aici pe pământ, pe când El încă nu era aici. Cele două caracteristici mari ale creștinismului sunt: că există un Om proslăvit în cer (Efeseni 1, 10-22), și Duhul Sfânt locuiește pe pământ (1 Corinteni 3, 16). În felul acesta cele două versete (versetul 11 și 12) prezintă marea diferență dintre creștinism și iudaism.

Desigur, Duhul Sfânt a fost totdeauna activ pe pământ. El a fost totdeauna puterea de execuție a tot ce a făcut Dumnezeu. Îl găsim deja în Geneza 1, 2. Toți cei care nu au mers la pierzare în timpul dinaintea lucrării de la cruce au fost născuți din nou și s-au întors la Dumnezeu prin acțiunea Duhului Sfânt. Căci fără nașterea din nou nu a putut și nu poate nimeni să vadă și să intre în Împărăția lui Dumnezeu – nici măcar în forma ei pământească (Ioan 3, 3,12). Dar Duhul Sfânt nu a fost încă trimis din cer de către Tatăl și de către Fiul (Ioan 14, 26; 15, 26; Faptele Apostolilor 2, 33), ca să adune pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați, botezându-i ca să constituie trupul lui Hristos (1 Corinteni 12, 13).

În timp ce El locuiește acum pe pământ în trupul fiecărui credincios (1 Corinteni 6, 19), și în Adunare ca întreg (1 Corinteni 3, 16), El dă pricepere chiar și celui mai tânăr credincios, ca să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu și îl aduce într-o legătură vie cu Domnul Însuși (Ioan 4, 14; 1 Ioan 5, 20). El poate să prezinte în Evanghelie totul clar și desăvârșit, ceea ce odinioară a vorbit ca Duh al lui Hristos sau Duh al prorociei prin profeți în vorbire profetică sau simbolică. În afară de aceasta El descoperă și lucrurile cerești, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi cei care L-am primit pe Hristos în timpul repudierii Lui, și pe care noi le posedăm deja în Hristos (Ioan 3, 12; 1 Corinteni 2, 6 și următoarele; Efeseni 1, 3). Nu se spune că toată Evanghelia constă din adevăruri care au fost deja scrise de profeți. Evanghelia nu este numai vestirea acestor lucruri, ci este mult mai mult! Duhul Sfânt a dat o carte absolut nouă, Noul Testament, ca să ne spună ce cuprinde Evanghelia. El a lăsat să fie scrisă în limba greacă, limba păgânilor, a națiunilor, cărora aparținem și noi, și nu în ebraică, limba profeților și a poporului pământesc al lui Dumnezeu. Chiar și epistola lui Iacov, care este adresată celor douăsprezece seminții ale lui Israel (Iacov 1,1), și epistolele lui Petru, adresate credincioșilor iudei, sunt scrise în greacă!

În greacă se spune textual că aceia care au vestit Evanghelia, au făcut-o »prin« Duhul Sfânt. Aceasta spune mai mult decât, că Duhul Sfânt le-a poruncit. Ei au făcut-o în puterea Duhului Sfânt, și predica lor a fost marcată de Duhul Sfânt, și anume în caracterul în care Duhul Sfânt este acum pe pământ: ca Duhul unei părtășii actuale bazată pe răscumpărarea înfăptuită și deplină.

»în care chiar îngerii doresc să privească«.

Ce rușinos este pentru noi, că neglijăm cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și avem puțină dorință să cunoaștem toate aceste binecuvântări prețioase care ne-au fost dăruite, și care sunt descoperite în Cuvânt!

Cuvântul grecesc folosit pentru »în care să privească« este folosit și pentru »a se pleca în față« și »a se pleca înlăuntru« în mormântul Domnului, cum a făcut Petru, Ioan și Maria (Luca 24, 12; Ioan 20, 5, 11). Cuvântul prezintă pe cineva care se apleacă și își întinde gâtul ca să privească ceva fermecător. Este același lucru, pe care îl fac heruvimii pe capacul ispășirii (Exodul 25, 20). Îngerii sunt păziți de Domnul. Lor le-a fost dat să-și păstreze starea lor inițială; ei nu au nevoie de mântuire, așa cum avem noi oamenii păcătoși. Pentru îngerii care au căzut nu rămâne decât judecata (2 Petru 2, 4).

Îngerii au jubilat atunci când Dumnezeu a pus piatra din capul unghiului pământului. Dar au văzut ei pe Dumnezeu, sau L-au cunoscut ei înainte de a vedea pe Copilașul Isus în ieslea din Betleem? Înainte nu a existat o descoperire a lui Dumnezeu! Ei au văzut pe Dumnezeu atunci când au văzut Copilașul minunat! Oștile cerești nu au putut să tacă la nașterea Lui. O mare mulțime dintre ele au venit împreună cu îngerul care a vestit nașterea Lui, ca să laude pe Dumnezeu și să spună: »Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ, în oameni bună plăcere« (Luca 2, 9-14)! Tot cerul se preocupa cu ceea ce avea loc aici pe pământ, căci Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea noastră.

Îngerii I-au slujit, atunci când a flămânzit, după ce Satana L-a ispitit în pustie (Matei 4, 11). Îngerii au venit să-L întărească în grădina Ghetsimani (Luca 22, 43). Îngerii au fost la mormântul Lui (Luca 24, 4), atunci când a înviat. Îngerii au arătat interese deosebite pentru nașterea Lui, pentru viața Lui, pentru moartea Lui și pentru învierea Lui, toate lucruri »în care îngerii doresc să privească«, cu toate că El nu a venit pentru ei, ci pentru noi păcătoșii. Îngerii au jubilat la nașterea Lui, dar au tăcut la învierea Lui. Este ca și cum ar fi zis: „Aici trebuie să lăsăm strigătul de bucurie celor cărora li se cuvine să-l aducă.” Ei îl lasă pe seama noastră, a celor pentru care El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (Romani 4, 25)! Creatorul lor nu a murit pentru ei, ci pentru noi!

Îngerii se uită la noi cu mult interes, ca să vadă ce influență au asupra umblării noastre aceste lucruri minunate (1 Corinteni 4, 9; 11, 10). Îngerii privesc în Adunare, deoarece în ea ei pot cunoaște înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3, 10). Ei pot cunoaște în noi, și în ceea ce ne-a fost dat, pe Dumnezeu, și în mod deosebit pe Omul, Care este Dumnezeu arătat în carne.

Aceste ființe binecuvântate nu cunosc plinătatea a ceea ce este acum partea fiecărui credincios, așa cum o cunoaștem noi, cei care avem parte de mântuire (1 Corinteni 2, 9 și următoarele). Ei au dorința aprinsă, »doresc«, să cunoască toate acestea. Ce minunat, cât de binecuvântat este ceea ce ne-a fost dăruit prin har. Ce trist este că noi cunoaștem practic și savurăm așa de puțin aceste lucruri, căci acordăm prioritate lucrurilor fără valoare ale acestui pământ.

Capitolul 1 versetul 13: *De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos.*

Cuvântul »de aceea« leagă versetul 13 de versetele anterioare. În acestea am văzut: 1. Patimile lui Hristos și slăvile de care aveau să fie urmate, care întrec foarte mult binecuvântările Vechiului Testament, au fost profețite de proroci. 2. Ele sunt acum vestite prin Duhul Sfânt. 3. Citim în versetul 13 că cei credincioși vor primi pe deplin aceste slăvi la arătarea Domnului.

În mod evident apostolul se referă la primul Paște din Egipt (Exodul 12, 11). Putea să existe pentru credincioșii iudei, cărora le scria, un tablou mai clar al poziției lor – un popor ocrotit, când a avut loc judecata lui Dumnezeu, care părăsește în grabă țara robiei, ca să meargă într-o țară în care curge lapte și miere? Domnul folosește același tablou: »Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor« (Luca 12, 35). Prin aceasta El scoate în evidență caracterul de pelerin al celor care Îl așteaptă.

În orient se purta îmbrăcăminte lungă și largă. Dacă cineva trebuia să alerge sau să lucreze, își lega centura strâns, ridica poalele îmbrăcăminte și le prindea în centură, așa că picioarele se eliberau, iar îmbrăcăminte nu mai era o piedică la alergare și la lucru (Ioan 13, 4). Domnul vrea ca noi să nu ne facem comozi pe pământ, ci să fim totdeauna gata să facem cu toată seriozitatea voia Sa. Forma de timp a verbului, în care stă în limba greacă cuvântul »încingeți-vă« (aorist), arată caracterul complet, care are loc odată și rămâne pentru totdeauna așa.

Cuvântul grecesc tradus aici prin »minte« (compară cu Luca 1, 51; Coloseni 1, 21; 2 Petru 3, 1), este redat în Efeseni 2, 3 prin »gânduri«. Deci nu înseamnă »minte«, în opoziție cu »inima«, așa cum facem noi deseori această antiteză, ci aptitudinea de a diferenția cu duhul, cu mintea, și în

felul acesta a înțelege. Din Luca 1, 51 rezultă clar că este strâns legat de inimă, și de aceea este legat și cu voința.

Așa cum este folosit în Scriptură cuvântul »coapse«, așa cred eu, redă secretul puterii. Compară cu Deuteronom 33, 11; Iov 40, 16; Proverbe 31, 17.

Deci aici se spune să nu dăm frâu liber gândurilor noastre, minții noastre, aptitudinilor noastre de a diferenția și a înțelege, simțămintelor noastre și voinței noastre. Știm cât de ușor este luată în stăpânire lumea sentimentelor și gândirii noastre de către lucrurile cărora le acordăm atenție: prin radio, ziar, publicații, cărți, teoriile oamenilor, etc. Noi trebuie să ne încingem coapsele minții, ca să nu devenim întinați, și să ne putem preocupa numai cu »harul care ne va fi adus la arătarea lui Isus Hristos«.

Iov a practicat aceasta. El spune: »Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare« (Iov 31, 1). Pavel spune: »Noi răsturnăm raționamentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos« (2 Corinteni 10, 5). Dacă orice gând al meu îl voi face rob ascultării de Hristos, atunci niciodată nu „voi înțelege (?)” argumentele care vor să dovedească că ceva în Cuvântul lui Dumnezeu este fals. Nu voi căuta niciodată să găsesc o explicație pentru un anumit loc din Scriptură, prin care s-ar dovedi că Cuvântul nu ar sta în opoziție cu o teorie omenească sau cu ceva pe care oamenii numesc „știință”. Voi căuta totdeauna să aflu gândurile lui Dumnezeu (Efeseni 6, 14) și mă voi supune fără condiții autorității Cuvântului Său, așa cum îmi va deveni clar sub călăuzirea Duhului Sfânt, când prin rugăciune și în dependență totală de El voi cerceta și voi judeca teoriile omenești prin Cuvânt, adică atunci când Domnul îmi va încredința misiunea să judec aceste teorii, ceea ce ar fi o mare excepție în căile Sale normale cu ai Săi (Romani 16, 19 și următoarele)..

»Fiți treji«. – Timpul verbului (participiu prezent) arată că trebuie să fie o stare permanentă, o obișnuință constantă. Înseamnă că noi nu stăm sub o anumită influență. Dimineața, când încă nu am mâncat și nu am băut nimic, suntem cu stomacul gol; cu privire la băuturile amețitoare se spune același lucru, dacă nu am băut nimic (Luca 12, 45).

Cine nu este treaz, acela nu vede clar și nu vede realitatea. El nu mai este în stare să se preocupe de un lucru. Noi trebuie să ne păstrăm liberi de puterea amețitoare a lumii prezente, ca să ne putem îndrepta nestingheriți privirea spre lucrurile viitoare. Nu trebuie să permitem nimănui să aibă influență asupra noastră, nici asupra minții și nici asupra sentimentelor (Galateni 5, 1,13), pentru ca în felul acesta Duhul Sfânt să ne poată umple și să poată lucra liber prin noi (Efeseni 5, 18).

Petru este în mod deosebit un hrănitor al speranței. El deschide ochii speranței slavei care se va descoperi. Centura se potrivește unuia care speră, căci centura este simbolul renunțării la o plăcere prezentă. Centura și lampa sunt semnele caracteristice ale unuia care așteaptă (Luca 12, 35). Centura împiedică ca sentimentele să se preocupe cu lucrurile actuale; lampa arată că eu sunt un călător pe un drum întunecos.

Găsim în acest capitol credința în Domnul, dragostea față de El (versetul 8) și aici speranța în El. Aceste trei lucruri le găsim în Noul Testament de mai multe ori împreună. Dar aici le găsim pe toate trei legate de o Persoană, cu Persoana Aceluia pe care Îl iubim, deoarece El ne-a iubit mai întâi.

Suntem îndemnați să facem ce au făcut profeții (versetele 10-12). Ei s-au preocupat cu slava care va veni – noi să sperăm la descoperirea lui Hristos. După forma la care stă verbul (imperativ – poruncă – aorist) este o poruncă de a face aceasta odată pentru totdeauna.

Descoperirea lui Hristos va avea loc, când El, însoțit de toți sfinții Lui cerești, va veni din cer pe pământ și orice ochi Îl va vedea (Iuda 14; Apocalipsa 19, 14; 1, 7). Atunci lumea va vedea cu adevărat cine este El, Cel pe care ea L-a respins și L-a crucificat (1 Corinteni 2, 8). Ea va vedea și cine suntem noi de fapt, căci și noi vom fi descoperiți (Coloseni 3, 4; Romani 8, 19). Am văzut că Petru nu scrie despre Adunare ca atare, - acesta este adevărul care a fost încredințat apostolului Pavel. De aceea Petru nu vorbește despre răpirea Adunării, așa cum o face Pavel (1 Corinteni 15,

51-54; 1 Tesaloniceni 4, 13-17). El se limitează – cu o excepție (2 Petru 1, 19 și următoarele) – la venirea Domnului ca să elibereze pe sfinții Săi de pe pământ și să-i binecuvânteze cu slăvile Împărăției de o mie de ani a păcii. Dar el nu vorbește despre această mântuire și slavă, ci despre ce va fi partea sfinților cerești, atât a acelor din Israel, care au primit pe Domnul Isus și acum se află în afara poporului Israel, cât și a noastră, a credincioșilor dintre națiuni, care vom avea aceeași parte ca și ei. El vorbește despre harul care *ne* va fi adus atunci.

Noi vom fi proslăviți împreună cu Domnul (Romani 8, 17). Noi posedăm deja acum mântuirea sufletului nostru, pe baza lucrării Sale și a învierii Sale (versetul 9). Aceasta este un har deosebit. Dar nu este tot harul. Noi așteptăm înfierea, mântuirea trupului nostru (Romani 8, 23). Trupul nostru va fi schimbat asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3, 21). Vom fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, pentru ca El să fie Cel Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8, 29).

Slava lui Hristos și a sfinților Lui cerești va străluci peste pământ și peste sfinții Lui de pe pământ. »Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3, 4). Pământul și toți cei de pe pământ vor vedea slava noastră.

Acesta este harul care ne va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ce perspectivă pentru sărmanii aleși »care trăiesc ca străini împreună!« (capitolul 1, 1) Nu este aceasta suficient ca să ne îndreptăm pe deplin speranța asupra acestor lucruri, adică să renunțăm la toate, să uităm toate? Conform Levitic 11, 9-12, numai peștii aceia erau curați, care aveau solzi și aripioare (înotătoare), și izraeliții aveau voie să mănânce numai astfel de pești. Solzii constituie protecția contra apei în care înoată, ca apa să nu pătrundă în ei; aripioarele îi ajută să înainteze rapid. Nu sunt acestea »coapsele minții încinse«? Tot ce era în apă și nu avea solzi și aripioare trebuia să fie o urâciune pentru Israel. În trei versete este folosit de trei ori cuvântul urâciune. Aceasta ne arată ce sunt influențele și principiile lumii în ochii lui Dumnezeu.

Nădejdea slavei lui Hristos alungă din inima noastră în mod necesar tot ce aparține lumii ((1 Ioan 3, 3). Dar pentru aceasta este necesară hotărâre, luciditate și coapsele minții trebuie să fie încinse. »Dorim ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce prin credință și răbdare moștenesc făgăduințele« (Evrei 6, 11-12).

Capitolul 1 versetul 14: *Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință.*

După ce Petru în versetele anterioare ne-a condus până la sfârșit, ne aduce acum înapoi și ne spune cum trebuie să umblăm. Să nu facem ce ni se pare că este bine, ci ceea ce ne spune Tatăl nostru. Și El dorește să vadă la noi sfințirea practică.

Credincioșii sunt numiți aici »copii ascultători«, așa cum în alte locuri sunt numiți »copii ai luminii« (Efeseni 5, 8) sau »fii ai luminii« (1 Tesaloniceni 5, 5). Cei necredincioși sunt numiți »copii ai mâniei« (Efeseni 2, 3) sau »fiii neascultării« (Coloseni 3, 6; Efeseni 2,2; 5, 6).

Cuvântul grecesc pentru „copil” (tekna) vorbește despre descendență, despre origine. Cei care nu sunt născuți din nou aparțin neascultării, așa cum aparține un copil mamei sale. Este natura lor, să fie neascultători de Dumnezeu (Romani 3, 18). Cei născuți din nou aparțin ascultării. Avem aici cele două clase de oameni, despre care Scriptura vorbește, în caracterul lor esențial și permanent. Peste o clasă va veni mânia lui Dumnezeu (Efeseni 5, 6), celeilalte clase aparțin toți cei care sunt »preaiubiți« (1 Petru 2, 11).

Deci, toți copiii lui Dumnezeu sunt »copii ai ascultării«, căci toți cei născuți din nou poartă acest caracter. Prin faptul că au ascultat de adevăr au fost născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac (versetul 22 și următoarele). În versetul 2 se spune cu alte cuvinte: »prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultare« - spre ascultarea unui copil, așa cum o vedem în chip desăvârșit la Domnul Isus. Deoarece El este modelul nostru și viața noastră, am fost aduși prin Duhul Sfânt la *ascultarea Sa* și la stropirea cu sângele Său. Duhul Sfânt, atunci când ne-a pus

deoparte prin nașterea din nou, nu ne-a adus la Lege, unde erau iudeii, și nici la desfrânarea păgânilor. El ne-a adus la ascultarea față de *Domnul* Isus și de Cuvântul Său. Aceasta este Legea desăvârșită a libertății (Iacov 1, 25), tot așa cum mâncarea Domnului a fost să facă voia Tatălui care L-a trimis (Ioan 4, 34).

Aici (versetul 14) nu se spune cui aparținem. Prin aceasta accentul se pune în mod deosebit pe ascultare.

Ca totdeauna, Petru tratează problema practic. Dacă noi prin natura noastră nouă suntem copii ai ascultării, atunci trebuie să arătăm aceasta în viața noastră zilnică. Viața noastră trebuie să fie asemenea sfințeniei, și nu asemenea plăcerilor noastre de odinioară. Era foarte necesar să fie amintită aceasta aici în această scrisoare, deoarece apostolul scria credincioșilor dintre iudei. Suntem în pericol să cădem dintr-o extremă în alta. Cât de ușor se puteau gândi, că pentru aceia care au fost eliberați din robia Legii nu mai era nici-o îngrădire. Dar Hristos ne-a eliberat de Lege, ca să ne așeze într-o ascultare mult mai adâncă și mai statornică (Galateni 5, 13; Romani 7, 4). Am fost eliberați de legea păcatului și a morții (împotriva căreia în mod deosebit Israel, dar și fiecare om în general, luptă zadarnic) prin Legea Duhului de viață în Hristos Isus, care este Legea noastră (Romani 8, 2). Aceasta a avut loc, pentru ca prin mântuire să fie împlinite în noi cerințele drepte ale Legii, noi, cei care nu mai trăim după fire, ci după Duhul (Romani 8, 4). Și care este cerința dreaptă a Legii? Este cerința după o ascultare absolută. Noi nu ne mai aparținem, ci noi am fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 6, 20). Noi nu suntem sub Lege, dar nu suntem fără o Lege înaintea lui Dumnezeu, ci suntem supuși lui Hristos potrivit legii! (1 Corinteni 9, 20 și următoarele) Creștinul care vrea să fie liber de autoritatea Domnului Său și a Cuvântului Său, acela neagă pe Domnul său.

Găsim mereu în Scriptură că natura și practica sunt legate una de alta. »Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui« (Matei 12, 33). »Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii« (Romani 6, 17-18).

Deci orice creștin este un »copil al ascultării«, un »sclav al lui Dumnezeu« și un »sclav al neprihănirii«. Așa este el în ceea ce privește ființa lui, natura lui. Dar pe lângă aceasta el mai are carnea, căci se spune, ca el să nu se încreadă în carne (Filipeni 3, 3). Această carne pofteste împotriva Duhului (Galateni 5, 17), și Duhul pofteste împotriva cărnii, »așa că nu faceți ceea ce voiți« ... Aceasta înseamnă nu numai să nu faci ceea ce nu trebuie, ci nici propria voie să n-o faci, deci în ascultare să faci voia altuia – voia *Domnului* nostru.

Nu vrem să negăm că în creștin există două naturi. El păcătuiește: acesta este rodul naturii rele prezente, a cărnii. El iubește poporul lui Dumnezeu și slujește Domnului: acesta este rodul unei alte naturi. »Păcatul în firea pământească« (Romani 8, 3) este rădăcina tuturor păcatelor creștinului. Dar el a fost eliberat de puterea lui și prin Duhul poate să nu-i mai facă poftele, să se bucure în Domnul și să asculte de Dumnezeu. Dar el nu trebuie să uite că în el este carnea (sau: firea pământească), și nu trebuie să se încreadă în ea nici măcar o clipă.

Deosebit de important în această privință este să ne ferim de obiceiurile vechi. Dacă am primit pacea, sau am primit lumină cu privire la poziția noastră minunată de creștin, sau despre caracterul adevărat al Adunării, deseori uităm că deprinderile noastre au venit din starea noastră. În timpul în care Duhul Sfânt nu este întristat (Efeseni 4, 30), și de aceea poate să facă să lucreze asupra sufletului nostru întreaga putere a adevărului redescoperit, aceste deprinderi au putere mică în viața noastră. Dar când prima prospețime a trecut, ele își redobândesc ușor influența lor rea.

În afară de locul acesta, cuvântul grecesc pentru »să nu te lași târât« (textual: a se potrivi) se mai folosește în Noul Testament în versetul »Să nu vă *potriviți* chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre« (Romani 12, 2). Din aceasta rezultă clar înțelesul acestui cuvânt. Prezentarea noastră la exterior, așa cum se arată ea în gândire, în vorbire, în comportare și stilul de viață, în felul în care luăm decizii și folosim lucrurile, deci în toate „formele” în care noi ne facem cunoscut în afară, trebuie să fie în concordanță cu ceea ce noi suntem lăuntric.

»Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi« (2 Corinteni 5, 17). Sunt aceleași cuvinte care se folosesc în legătură cu starea veșnică (Apocalipsa 21, 4 și următoarele). Aceasta dovedește că noi suntem deja acum legați cu lucrurile veșnice și proslăvite. „Forma” noastră trebuie să rezulte din ele și să fie în concordanță cu ele. În toate trebuie să se vadă că noi suntem alți oameni, nu suntem fii ai neascultării, ci copii ai ascultării. »Poftele de altă dată« amintesc de »păcatele vechi« (2 Petru 1, 9) și de »aluatul vechi« (1 Corinteni 5, 8). Dorința noastră, dorința omului nou, este acum spirituală – dorește să glorifice pe Dumnezeu, prin ascultarea de Domnul nostru. Eu cred că există o diferență între »poftele de altă dată« prezentate aici, și »poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul« (1 Petru 2, 11). Cred că ultimele se pot aplica în general, iar primele se referă mai mult la obiceiurile religioase. Poftele unui om nenăscut din nou nu se îndreaptă numai spre lucruri imorale și grosolane. Sunt caractere care simt nevoia lucrurilor religioase. Dar și acestea rezultă din natura decăzută, dușmană față de Dumnezeu, a omului.

Pentru credincioșii dintre iudei, cărora le scria Petru, pericolul era mare, ca să se reîntoarcă la formele pământești ale închinării lui Dumnezeu. Din Faptele Apostolilor și din mai multe Epistole știm ce luptă a dus Pavel împotriva acestui pericol (Faptele Apostolilor 15; Galateni 4, 9-11). Chiar și Petru (Galateni 2, 11) și Pavel (Faptele Apostolilor 21, 26) au căzut câteodată sub influența lor. »Felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri« (versetul 18) a fost viața lor religioasă. Ei au fost eliberați de ea, căci numai ce are viață, pentru că se naște din viață, poate sta înaintea lui Dumnezeu. Când credincioșii se reîntorc la servicii divine pământești, atunci se reîntorc la ceva mort. Iudaismul a posedat de la Dumnezeu Însuși forme și slujbe prescrise, dar el era mort. El era în legătură cu omul firesc de pe pământ și era adaptat la el. De aceea citim în Epistola către Evrei despre curățirea de faptele *moarte*, ca să slujim Dumnezeului Celui viu (Evrei 9, 14). Cele mai multe biserici imită sistemul iudaic. Dacă modelul, care a fost dat de Dumnezeu, este mort, ce trebuie atunci să fie imitația?

Dar și noi suntem expuși aceluiași pericol! Cât de des vedem la frați obiceiurile și felul de gândire al vieții lor religioase de odinioară! Și dacă și noi facem ceva, pentru că noi sau alții au făcut odinioară tot așa, nu este același lucru? În acest caz nu ia naștere din exercițiile spirituale ale inimii, care este în părtășie cu Domnul și este învățată de El. Poate să ia naștere un „fel de comportare al fraților” sau „o învățătură a fraților”, care este moartă!

»când erați în neștiință«

La iudeii era o părere fixă, că păgânii erau neștiutori. Dar Domnul (Ioan 3, 10 și următoarele; Marcu 12, 24) și mai târziu ucenicii (Faptele Apostolilor 3, 17) au dovedit că și iudeii erau tot așa. Există cel mult o diferență graduală. Acolo unde nu se vede adevărata lumină și adevărata dragoste (Ioan 1, 5) și Dumnezeu nu este cunoscut ca marele Dătător (Ioan 4, 10), acolo nu există o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu.

Petru spune aceasta aici, ca să le arate adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. Dar cuvântul în sine vorbește despre o necunoaștere, despre ceva, care de fapt este prezent, dar nu este observat sau cunoscut (Efeseni 4, 17-19; Faptele Apostolilor 17, 30). În limba greacă cuvântul »neștiință« este însoțit de articol, și prin aceasta se arată că este vorba de cunoscuta neștiință mare. Este legată de nebăgarea de seamă, de aceea neștiutorii sunt responsabili și vinovați.

Dacă aceasta era starea din care veneau poftele lor de odinioară, cât de nepotrivite erau acestea acum pentru ei, căci ei aveau ungera din partea Celui sfânt și știau toate lucrurile (1 Ioan 2, 20)!

Capitolul 1 versetul 15 și 16: *Căci după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.”*»

Acesta este un cuvânt serios pentru creștini și atenționează cu privire la o umblare foarte atentă. Și Dumnezeu nostru este un foc mistuitor (Evrei 12, 29). Să ne gândim foarte serios, Cine este Cel ce ne-a mântuit!

Aceasta ne va conduce la o atenție mărită în umblarea noastră, ca să nu păcătuim împotriva Lui. Serafimii își acopereau fețele cu două aripi (Isaia 6), în timp ce strigau: »Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui« Picioarele lor sfinte și curate nu erau curate în ochii lor în prezența sfințeniei Domnului.

Isaia strigă: »Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor.«

Când Israel a fost eliberat din Egipt și Dumnezeu voia să locuiască în mijlocul lor (Exodul 40), El le-a dat instrucțiuni cum să trăiască și cum trebuie să fie tabăra lor. Dacă vom citi capitolul din care s-a citat versetul »Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!«, atunci va lăsa o impresie adâncă în noi faptul că pentru toate instrucțiunile Sale Dumnezeu dă ca motiv: »Eu sunt DOMNUL« (Leviticul 11, 44; 19, 2; 20, 7,26). În Leviticul 19 se întâlnește acest motiv de 17 ori.

Dacă deja pentru Israel, care a fost adus numai într-o legătură exterioară cu Dumnezeu (Evrei 9, 10), era necesară o astfel de sfințenie, cât de necesară este ea atunci pentru noi! Ca și copiii ai Lui noi am fost aduși într-o legătură spirituală, intimă, cu Dumnezeu și în imediata Lui apropiere. Dacă se spune că Dumnezeu este lumină, și în El nu este deloc întuneric, se spune imediat după aceea că noi trebuie să umblăm în lumină (1 Ioan 1, 5,7). Sfințenia care este necesară pentru fiecare care se apropie de Dumnezeu este cu atât mai mare cu cât ești mai aproape de El.

Fiecare om care este curat și ordonat, va cere aceasta și de la casa lui și de la mediul în care se află. Să fie oare Dumnezeu singurul care nu are acest drept? El vrea să fie sfințit în aceia care se apropie de El. »Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul« (Evrei 12, 14).

Aici nu este vorba de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. În această privință suntem sfinți, așa cum am văzut în versetul 2. Dar aici în Evrei 12 este vorba de sfințirea practică în umblarea noastră. Noi trebuie să realizăm în practică ce am devenit prin nașterea din nou lucrată de Duhul Sfânt în ceea ce privește poziția noastră. La nașterea din nou, Duhul Sfânt ne-a pus deoparte din lume și din păcat, ca să fim numai pentru Dumnezeu. Viața noastră practică trebuie să fie în concordanță cu aceasta. Dacă nu este așa, atunci nu putem avea părtășie practică cu Domnul. Nimeni, care nu urmărește sfințenia, nu va vedea pe Domnul (Evrei 12, 14).

Tocmai în această epistolă, în care se vorbește accentuat despre sfințenia noastră potrivit cu poziția noastră, și unde noi suntem numiți »o preoție sfântă« (capitolul 2, 5), se vorbește cu același accent despre datoria de a avea o sfințenie practică, așa cum găsim în epistola către Evrei, unde noi avem intrare liberă în Locul Preasfânt.

Cuvântul grecesc pentru »fiți« este forma aorist de poruncă. Nu este o rugămintă, ci o poruncă, și arată totodată cât de sfinți trebuie să fim noi. Cuvintele »... după cum Cel ce v-a chemat este sfânt ...« se pot traduce și astfel: »... în concordanță cu Cel Sfânt, care v-a chemat ...«. Așa traduce de exemplu W. Kelly, Greydanus, van Nes, Alford, Vincent, Wuest și alții. Prin aceasta se scoate mai mult în evidență seriozitatea atenționării.

Această sfințenie trebuie să fie »în toată purtarea«, deci în toată viața noastră, în toate formele ei de exprimare și de prezentare, fără nici o excepție.

Capitolul 1 versetul 17: Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre;

În versetele 15 până la 18 ne sunt prezentate trei lucruri care în sfințenie și frică trebuie să dea naștere la o stare bună în noi. Trebuie să fim sfinți, deoarece Dumnezeu, în a cărui apropiere am fost aduși, este sfânt (versetele 15 și 16). Deoarece Dumnezeu ca Tată judecă, - adică, domnește și pedepsește -, fără să privească la înfățișarea persoanei, atunci trebuie să umblăm cu frică în timpul pelerinajului nostru (versetul 17). În al treilea rând trebuie să ne gândim la prețul care a fost plătit pentru răscumpărarea noastră: »sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană« (versetele 18 și 19). Sângele lui Hristos m-a răscumpărat. Tatăl mă pedepsește după faptele mele. Și Dumnezeu este sfânt.

Cuvântul »dacă« nu înseamnă aici, că nu este sigur, că aceia, cărora Petru le-a scris, chemau pe Judecătorul ca Tată. Cuvântul grecesc redă în contextul în care stă aici („ei” cu indicativ – forma realității), că este pe deplin sigur și este motivul pentru ceea ce urmează. Am putea să exprimăm și în felul următor: „Dacă chemați ca Tată pe Acela, așa cum faceți și pentru că o faceți, atunci ...”. Cuvântul grecesc »dacă« din capitolul 3, 13 nu este același cuvânt („eán” cu conjunctiv - formă posibilă); acest cuvânt redă numai o posibilitate.

Unul din semnele caracteristice ale creștinismului este că Dumnezeu este chemat ca Tată. Cine nu face aceasta, acela nu se află pe poziția creștină. Prin aceasta nu înțeleg rostirea cu buzele a numelui de Tată, ci cu inima, - conștiința că avem voie să venim la El ca și copii ai Săi și că El ca Tată ne iubește. Aceasta nu este paternitatea generală a lui Dumnezeu peste toți oamenii ca și creaturi ale Lui, cărora El le-a insuflat duhul de viață (Luca 3, 38; Geneza 2, 7; Efeseni 4, 6). Această paternitate o găsim în Faptele Apostolilor 17, 28-29. Aici, la Petru, și în toate celelalte locuri din epistole – cu excepția Efeseni 4, 6 -, atunci când Dumnezeu este numit »Tată«, se înțelege relația deosebită în care Dumnezeu stă față de aceia care au devenit copiii Lui pe baza lucrării Domnului Isus pentru ei și a lucrării Duhului Sfânt în ei.

Lui Avraam, Isaac și Iacov, care aveau făgăduințele, dar care locuiau în corturi ca străini în țara pe care Dumnezeu le-a promis-o, s-a descoperit Dumnezeu ca Cel Atotputernic (Geneza 17, 1; 28, 3; 35, 11; Exodul 6, 2-4). Prin acest Nume i-a asigurat că făgăduințele se vor împlini.

Poporului Israel i s-a descoperit ca Domnul, Jehova, Cel veșnic, Cel neschimbător (Exodul 3, 14; 6, 26). El era Stăpânul lor care nu se schimbă: Același ieri, astăzi și în veșnicie (Deuteronom 32, 39; Evrei 13, 8).

Dar nouă, care credem în Domnul Isus în timpul repudierii Lui, Dumnezeu ne-a devenit Tată, după sfatul lui veșnic. Noi suntem copii și fii ai lui Dumnezeu (Efeseni 1, 5; 1 Ioan 1, 1-3; Romani 8, 14).

Când Domnul Isus a fost aici pe pământ, El a descoperit ucenicilor Săi Numele Tatălui (Ioan 17, 6). Dar abia după ce a înfăptuit lucrarea Sa minunată la cruce, unde a rezolvat pentru totdeauna problema păcatelor și a păcatului și unde Dumnezeu a fost proslăvit peste toate, și după ce prin puterea lui Dumnezeu a fost înviat dintre cei morți (Efeseni 1, 20), a luat pe ucenicii Săi la Sine și i-a așezat în poziția Sa minunată ca Cel Înviat (Ioan 20, 17). El a proslăvit pe Dumnezeu la cruce, așa cum Dumnezeu nu a fost niciodată proslăvit, și nici nu va mai fi proslăvit. Dreptatea lui Dumnezeu a înviat pe Acela care a înfăptuit lucrarea, și I-a dat răsplata, care a cerut-o (Ioan 17, 4 și următoarele). Dar El a proslăvit pe Dumnezeu în timp ce făcea lucrarea pentru răscumpărarea noastră. Acum El ne-a înălțat în poziția minunată pe care I-a dat-o Tatăl în baza lucrării făcute pentru noi (Ioan 17, 22-23). »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Când Dumnezeu Își pune pecetea pe cineva care crede, prin aceea că Duhul Sfânt Își face locuința la el (Efeseni 1, 13), atunci Acesta îl face pe credincios conștient de poziția lui. »Ați primit un Duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava, adică: Tată!« (Romani 8, 15).

»Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică „Tată!”« (Galateni 4, 6).

Aici nu se spune categoric, că Tatăl judecă, ci că Acela, pe care Îl chemăm ca Tată, judecă. Dumnezeu judecă. Acest Dumnezeu care judecă este Tatăl nostru. Dar dragostea divină nu micșorează niciodată sentimentul nostru față de lumina divină. Dimpotrivă, îl consolidează foarte mult.

Dumnezeu ne-a chemat prin harul Său, și noi Îl numim Tată. Dar ca Tată, ca și Cap al familiei Lui, căreia noi aparținem, El trebuie să conducă casa Sa. Ca Tată, în autoritatea Sa față de copiii Săi, exercită judecata; El trebuie să-i pedepsească, dacă ei nu umblă așa cum se cuvine aceluia care au devenit părtași naturii divine (2 Petru 1, 4).

Deci, tocmai pentru că avem un Tată, trebuie să existe și o judecată a Tatălui. Tocmai pentru că El ne iubește și are interese personale adânci pentru noi, ia seama la noi, la tot ce facem și cu ce ne preocupăm. El a numărat perii capului nostru, și niciunul din ei nu cade fără voia Sa. El observă gândurile și simțămintele inimii noastre, da, chiar și izvoarele din care ele vin (Evrei 4, 12)! Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face (Evrei 4, 13).

O face din dragoste și interes pentru noi. El dorește ca la noi să nu se găsească lucruri dăunătoare (Psalmul 139, 24), ci ca noi să mergem pe drumul nostru în părtășie cu El și cu Domnul Isus. Numai atunci suntem fericiți, numai atunci aducem multă roadă. De aceea ne pedepsește, ca să ne facă să ne judecăm singuri cu privire la ceea ce nu este bun, sau ca să ne păzească de lucrurile greșite. El nu greșește niciodată, așa cum probabil se poate întâmpla la părinții noștri pământești (Evrei 12, 5-11). El ne curățește, ca astfel să aducem mai multă roadă (Ioan 15, 2).

Dar aceasta este necesar și pentru că Tatăl nostru este Dumnezeul cel sfânt. El este lumină, și în El nu este nici-un întuneric (1 Ioan 1, 5). Este prea sfânt, ca să poată vedea păcatul. De aceea El trebuie să judece în noi tot ce nu este în concordanță cu această lumină. Învățăm că dacă Dumnezeu în harul Său are un loc unde oamenii pot locui la El, în mod necesar acest loc este un loc sfânt (Betel – Casa lui Dumnezeu) (Geneza 28, 17;35, 1-7).

Dacă înțelegem aceste două motive pentru care El judecă, nu suntem noi mulțumitori pentru judecată? Nu ne vom ruga noi atunci: »Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele, și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!« (Psalmul 19, 14) și: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« (Psalmul 139, 23-24). Atunci va fi rod în inima noastră, nu cu privire la judecata veșnică, ci rod, că nu-L vom mai întrista și nu-L vom mai determina să ne judece.

Este bine să observăm că cuvântul »judecă« este la prezent. Aici nu se vorbește despre o judecată viitoare, ci de o judecată în timpul de acum.

Cu siguranță Dumnezeu va judeca cândva pe toți. Dar El o va face atunci prin Fiul Său. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a încredințat-o Fiului (Ioan 5, 22; 2 Timotei 4, 1). Dumnezeu Fiul a devenit Om, ca Om a ocupat locul cel mai de jos și a murit de cea mai rușinoasă moarte (Filipeni 2, 5-11).

De aceea El singur va face judecata, și o va face în poziția la care S-a smerit: ca Om (Ioan 5, 27; Faptele Apostolilor 17, 31)!

Toate judecățile decisive se vor face de El. Dar Tatăl pedepsește copiii Săi în viața lor pe pământ, ca să nu fie condamnați odată cu lumea (1 Corinteni 11, 32). Este în legătură cu »timpul pribegiei voastre«.

Expresia »fără părtinire« este traducerea unui singur cuvânt grecesc, care se întâlnește numai aici în Noul Testament și înseamnă textual: „să nu iei în considerare fața cuiva«. Probabil a fost preluat din ebraica Vechiului Testament. Cuvinte înrudite se găsesc în Faptele Apostolilor 10, 34; Romani 2, 11, Iacov 2, 1.

Sentița pe care o dau oamenii este influențată de lucrurile exterioare (1 Samuel 16, 7; Iacov 2, 1-3; Exodul 23, 2-8). Suntem înclinați să judecăm lucrurile persoanelor pe care le simpatizăm altfel decât al aceluia pe care nu-i agreem. Personalitatea, caracterul, poziția socială sau spirituală, și multe alte lucruri au influență asupra sentiței pe care o dăm. La Dumnezeu nu este așa (Matei

22, 16; Luca 20, 21). El vede totul în adevărata lumină și judecă după lucrarea fiecăruia, fără să scuze, ci, dimpotrivă, cu o judecată mai aspră pentru aceia care s-au apropiat mai mult de El decât pentru ceilalți. Aceasta este o atenționare care dă o lovitură mândriei noastre și încăpățânării inimii noastre și ne menține în conștiința că în fiecare clipă avem a face cu Unul care urăște păcatul, dar care, ca copil al Lui, mă iubește. Este o mare greșală să presupui că principiile conducerii morale a lui Dumnezeu s-au schimbat, deoarece mărturia lui Dumnezeu în creștinismul zilelor noastre este alta decât în iudaism. Principiile sunt astăzi aceleași ca în timpurile trecute. Nici un izraelit din timpurile de odinioară și nici unul din noi nu se poate împotrivi Cuvântului sau căilor lui Dumnezeu fără ca să aibă parte de disciplinare. Noi avem desigur mai multă lumină, dar prin aceasta responsabilitatea noastră a devenit mai mare (Luca 12, 47 și următoarele).

De aceea trebuie să umblăm cu *frică* în timpul pribegiei noastre pe pământ. Nu este frica cu privire la mântuire sau la veșnicie. Dimpotrivă, căci în versetul care urmează se spune, că noi *știm* că am fost răscumpărați. Tocmai această siguranță face inima aptă să fie condusă de frica de Domnul. Noi intrăm cu deplină libertate în Locul Preasfânt (Evrei 10, 19,22). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, nu avem nici-o frică, căci dragostea desăvârșită – dragostea Sa desăvârșită – alungă frica (1 Ioan 4, 18). Dar în afara Locului Preasfânt – în viața aici în pustie – în ținutul domniei lui Dumnezeu este corect și necesar să ne temem de Dumnezeu. Știm de ce suntem în stare, și ne temem. Dorim să fim plăcuți Tatălui și ne temem de tot ce Îl întristează. Este o frică divină, sfântă, care merge împreună cu conștiința și savurarea dragostei Tatălui, da, care este de nedespărțit legată cu ea.

Cât de puțină întristare, cât de puțină pedeapsă ar fi necesară din partea Tatălui, dacă am poseda mai mult din această frică! De îndată ce încetăm să ne temem, cădem. Atât timp cât ne temem, rămânem păziți (1 Corinteni 10, 12 și următoarele). Corinteni au pierdut această frică atât de mult, că a trebuit să li se aducă aminte că faptul că în mijlocul lor erau așa de mulți slabi și bolnavi și nu puțini erau cei care au adormit, era judecata Tatălui, »ca să nu fie osândiți odată cu lumea« (1 Corinteni 11, 30-32).

În Psalmul 107 se prezintă domnia lui Dumnezeu peste poporul Său și peste toți oamenii, și ea este numită »bunătate«. De patru ori avem acolo refrenul: »O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!« Încheierea spune: »Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului«. Psalmul 111, care este plin de adorare și de teamă sfântă, se încheie cu cuvintele: »A trimis poporului Său izbăvirea, a așezat legământul Său în veci; Numele Lui este sfânt și înfricoșat. *Frica de Domnul este începutul înțelepciunii*; toți cei ce o păzesc, au o minte sănătoasă, și slava Lui ține în veci.«

Psalmul care urmează (Psalmul 112, 1) continuă cu cuvintele: »Ferice de omul care se teme de Domnul.« În Proverbele nu este numai confirmată constatarea din Psalmul 111: »Frica de Domnul este începutul înțelepciunii« (Proverbele 1, 7), ci acolo se spune chiar: »Ferice de omul care se teme neîncetat« (Proverbele 28, 14). Și în opoziție cu aceasta se spune în continuare: »dar cel ce-și împietrește inima cade în nenorocire.«

»Cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr« (Proverbele 28, 1). El posedă curaj să biruie totul, ca să aibă o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. Teama de Domnul îi dă putere, dacă este nevoie, mai bine să sufere rugul decât să păcătuiască împotriva Lui.

În greacă nu spune: »umblați cu frică«, ci: »umblând cu frică«. Aceasta arată că accentul trebuie pus pe »frică«. Cuvântul »umblați« (sau: »purtați-vă«) este sub forma de poruncă. Deci este o poruncă, ca să umbli cu frică, nu este ceva lăsat la bunul nostru plac.

Cât timp să facem aceasta? – Atâta timp cât suntem pe acest pământ. Suntem aici ca străini legați cu Mântuitorul repudiat. Cuvântul grecesc pentru străini înseamnă în primul rând „a locui la un altul, sau lângă un altul”; din aceasta s-a dezvoltat gândul locuirii ca străin fără drept de cetățenie, sau fără drept de a locui.

Când vom părăsi pământul acesta, fie că va veni Domnul, sau vom adormi, nu va mai fi nevoie să ne purtăm cu frică. În casa Tatălui și în Paradis nu mai sunt ispite, și nici carnea nu mai este acolo. Acolo nu ne vom mai abate niciodată și nu vom mai întrista pe Domnul și pe Tatăl. Acolo

Tatăl nu va mai trebui să ne pedepsească. Bucuria veșnică va fi partea noastră acolo. Facă Domnul să avem cât mai curând parte de ea!

Capitolul 1 versetele 18 și 19: *căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.*«

Forma acestor propoziții arată că aceste versete sunt legate de cele anterioare, da, că ele constituie fundamentul lor. Tocmai mântuirea și prețul scump care a fost plătit pentru ea sunt motivele pentru care să umblăm cu frică.

Cuvântul grecesc pentru *cunoaștere* (eidotes) nu vorbește despre calea pe care se obține această cunoaștere, ci numai despre cunoașterea însăși, dar despre o cunoaștere conștientă, sigură. Mai întâi este necesară cunoașterea mântuirii, și ea constituie premiza pentru a avea parte de mântuire; aici însă este vorba de realizarea lăuntrică a mântuirii proprii prin Duhul Sfânt.

Despre noi se spune și că am fost cumpărați (1 Corinteni 6, 19-20). Dar a fi eliberat înseamnă mult mai mult decât a fi cumpărat. A fi cumpărat înseamnă numai că noi ne-am schimbat stăpânul. Hristos a cumpărat lumea (Matei 13, 44) și prin aceasta și pe fiecare om care locuiește pe pământ. Acum oamenii nu-L recunosc ca Domn al lor (2 Petru 2, 2). Cândva vor fi constrânși s-o facă (Filipeni 2, 11). Dar noi, copiii lui Dumnezeu, am fost nu numai cumpărați, ci și eliberați. Am fost într-o stare care a făcut necesară salvarea. Am fost, așa cum spune un alt apostol, »fără putere, fără Dumnezeu, păcătoși, dușmani ai lui Dumnezeu« (Romani 5, 6-10). Dar am fost eliberați din această stare, de sub puterea Satanei, a lumii, a păcatului și a morții, și am fost aduși în starea deplinei libertăți, nu o libertate pentru carne, ci pentru a sluji lui Dumnezeu și de a savura tot ce ne-a dat El.

Eliberarea este văzută aici în legătură cu umblarea noastră. Umblarea noastră nu este numită fără Dumnezeu, sau necurată, cu toate că principial așa a fost. Era o umblare deșartă, moștenită de la părinți. Cuvântul »părinți« nu este însoțit de articol, căci nu este vorba de anumiți părinți, ci este redat caracterul umblării. Era o umblare conform tradițiilor și obiceiurilor, pe care ei le-au preluat de la părinții lor. Se vede și prin aceasta că scrisoarea a fost adresată credincioșilor iudei.

Obiceiurile pot fi bune; dar dacă nu iau naștere dintr-o legătură vie cu Dumnezeu, nu au nici o valoare pentru El. A umbla așa, cum au umblat părinții noștri, numai pentru că așa au umblat ei, nu este nimic altceva decât tradiție fără viață. Dumnezeu caută sinceritatea inimii. O umblare conform tradiției, după obiceiurile moștenite, oricât de bune ar fi ele în ele însăși, este o umblare deșartă. Ea nu are nici o țintă și nici un rezultat. Și dacă aceasta este valabil pentru noi, cu cât mai mult atunci pentru iudei, care trăiau după prescripțiile rabinice foarte bine detaliate și prelucrate. Dacă, de exemplu, citim Talmudul, vedem că toate aceste prescripții sunt numai semne ale despărțirii lor de Dumnezeu.

Niciuna dintre aceste prescripții meticuloase și câteodată frivole poate învăța pe cineva cu privire la Dumnezeu, al Cărui Nume este legat cu aceste lucruri (Marcu 7, 1-13). Ele constituie numai un jug imposibil de purtat, așezat pe gâtul tuturor celor care i se supun (Matei 23, 4,15).

Cuvântul lui Dumnezeu spune că cele douăsprezece seminții slujesc necurmat zi și noapte lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 26, 7), și că au râvnă pentru Dumnezeu (Romani 10, 2), și aceasta chiar după repudierea Domnului. Orice iudeu sincer slujea lui Dumnezeu. Dar nu slujea potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, ci după moștenirea primită de la părinți și cu o râvnă fără pricepere (Romani 10, 2b; Isaia 29, 13). De aceea umblarea lor era deșartă, fără țintă și fără rezultat, și de aceasta trebuiau să fie eliberați.

Dar eliberarea dintr-o stare morală cu consecințe pentru relația dintre Dumnezeu și creaturile Sale nu poate fi obținută prin lucruri materiale, care sunt trecătoare; nici măcar prin argint sau prin aur, materialele cel mai puțin trecătoare, cu toate că aceste metale sunt folosite în Scriptură ca simboluri al lucrurilor cerești, veșnice. Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate (Evrei 9,

22). Și chiar în simbolurile Vechiului Testament este folosit argintul ca preț de eliberare, dar numai »ca să nu fie loviți de nici o urgie, cu prilejul numărătorii« (Exodul 30, 11-16; 38, 25-28). Era prețul plătit pentru a sta sub protecția Domnului. Dar eliberarea reală, chiar și cea temporală, se poate obține numai prin vărsare de sânge, prin sângele unui Miel fără cusur (Exodul 12).

Argintul prezintă în simbolurile Scripturii caracterul și valoarea prețului care trebuia plătit ca să fim aduși în apropierea lui Dumnezeu și să stăm sub protecția Lui, fără să mai trebuiască să ne temem de judecată. Ce tablou minunat al sângelui Domnului Isus. Cum îndreaptă el inimile noastre spre dragostea Sa, care L-a determinat să plătească un astfel de preț pentru mântuirea noastră! Aurul vorbește despre slava și dreptatea divină. Aurul curat vorbește despre ceea ce este, și ce a fost Domnul, atunci când a fost aici pe pământ. Dacă nu este însoțit de expresia »curat«, atunci este și un tablou a ceea ce am primit noi pe baza lucrării Sale și prin harul lui Dumnezeu (Exodul 25, 11 și următoarele).

Dar oricare ar fi lucrurile prețioase despre care vorbesc simbolurile, simbolurile nu sunt »înfrățirea adevărată a lucrurilor« (Evrei 10, 1; 9, 23). Cine ar putea fi în stare să exprime valoarea sângelui lui Hristos? Sângele este prețios în ochii lui Dumnezeu, căci în sânge este viața (Leviticul 17, 11). De aceea Dumnezeu a interzis de la început, ca sângele să fie consumat (Geneza 9, 4). »Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate« (Evrei 9, 22); căci dreptatea lui Dumnezeu cere viață pentru viață! Dar râurile de sânge care au curs din animalele aduse ca jertfă de ispășire înainte de lucrarea de la cruce nu au putut să mântuiască nici măcar pe un singur om (Evrei 10, 4) și tot așa de puțin poate un frate să răscumpere pe fratele său (Psalmul 49, 7-8).

Dar aici găsim sânge care face răscumpărare. Prin el am fost noi răscumpărați (Efeseni 1, 7). Conștiința noastră a fost curățită prin el de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului cel viu (Evrei 9, 14). Noi am fost nu numai apropiați prin sânge (Efeseni 2, 13), ci el a făcut și pace (Coloseni 1, 20), și prin puterea lui am fost socotiți neprihăniți (Romani 5, 9).

Da, sângele curățește de orice păcat (1 Ioan 1, 7). Noi am fost aduși în lumină și prin aceasta într-un loc unde domnește puterea sângelui și unde sângele ne păzește neconținut.

Așa cum se întâlnește foarte des în epistolă, și aici nu se folosește articolul. Este ca și cum Duhul Sfânt ar vrea să ne arate cât de prețios este sângele. Nu a fost necesar tot sângele Domnului Isus, numai puțin din el a fost suficient pentru mântuirea noastră. Prin faptul că Dumnezeu a văzut sângele, a putut să treacă cu vederea păcatele dinainte de cruce (Romani 3, 25). Toți cei care vor locui cândva în cerul nou și pe pământul nou, vor fi acolo pe baza sângelui. Acest cer nou și acest pământ nou vor fi tot numai pe baza sângelui (Coloseni 1, 20). Cum prețuim noi sângele Domnului Isus, prin care am fost mântuiți?

În mod obișnuit Cuvântul lui Dumnezeu nu folosește accentuări ale expresiilor, și absolut deloc când este vorba de Domnul Isus. Însă aici Dumnezeu numește sângele Domnului Isus scump, ca astfel noi să știm cum îl prețuiește El. Acest sânge, scump pentru El, l-a plătit pentru răscumpărarea noastră (Faptele Apostolilor 20, 28). Aceasta ne face să vedem valoarea pe care noi am avut-o și o avem pentru Dumnezeu. Putem noi să înțelegem că astfel de creaturi, cum suntem noi, pot avea o astfel de valoare pentru El? Eu nu pot înțelege. Dar ce explozie de bucurie se ridică din inima noastră, dacă ne lăsăm pătrunși de astfel de gânduri.

... Mielul fără cusur și fără prihană

Nu s-au gândit credincioșii iudei, atunci când li s-a adus aminte de sângele scump al lui Hristos, prin care au fost răscumpărați, la prescripțiile și practicile care erau în legătură cu istoria lui Israel? Duhul Sfânt vrea ca ei să se gândească la acestea, ca astfel să poată înțelege mai bine tablourile Vechiului Testament, ca să recunoască că ele au fost împlinite în Hristos. Și în felul acesta, prin tablouri să vadă mai bine și să înțeleagă mai mult diversitatea slavei Persoanei și lucrării Domnului.

Dar de ce Duhul Sfânt prezintă de mai multe ori în Noul Testament pe Domnul ca Miel și Îl compară cu un Miel (Ioan 1, 29,36; Apocalipsa 5, 6), când în Vechiul Testament sunt diverse

animale care prezintă pe Domnul în lucrarea Sa pe cruce? Da, în marea zi a ispășirii (Leviticul 16), care prezintă cel mai clar și cel mai detaliat lucrarea de ispășire, atât pentru noi cât și pentru poporul Israel, nu vedem nici un miel, ci un vițel, un țap și un berbec. Eu cred că o comparație exactă a jertfelor din Vechiul Testament dau răspunsul la întrebare.

Dacă citim de la Exodul 12 și până la Numeri 29 vom vedea că de cele mai multe ori pentru jertfa arderii de tot trebuiau luați miei. Dacă erau alte animale, atunci erau jertfe de bună voie, care nu prezentau crucea, ci erau o aducere aminte a crucii printr-o persoană, sau de către întreaga adunare (Leviticul 1; Numeri 29). Dimpotrivă, pentru jertfa pentru păcat *trebuiau* luate alte animale. Și dacă era permis să se ia un miel, atunci era în mod obișnuit o amintire despre cruce, de exemplu a unuia din popor, care a păcătuit și a cărui părtășie cu Dumnezeu trebuia restabilită (Leviticul 4, 32; 5, 6). În general *noi* ne gândim la jertfa pentru vină și pentru păcat, atunci când ne gândim la lucrarea Domnului Isus. El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn (1 Petru 2, 24) și El a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5, 21). Acum nu mai există pentru noi nici o judecată. Dar oricât de minunat și de important ar fi aceasta – este mult sub gândurile lui Dumnezeu. El nu numai ne-a eliberat de judecată, de sub puterea Satanei, de lume și de păcat, ci ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui (Coloseni 1, 13). Făcuți plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1, 6), suntem binecuvântați cu orice fel de binecuvântare spirituală în El. Aceasta nu ne este prezentat în jertfa pentru vină și pentru păcat, ci în jertfa arderii de tot. În aceasta vedem pe Domnul Isus, »care, prin Duhul veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu« (Evrei 9, 14). În timp ce a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi, El a proslăvit pe Dumnezeu prin ascultare desăvârșită (Filipeni 2, 8-9) și prin aceea că El a descoperit pe Dumnezeu în tot caracterul Său minunat: în adevărul Său, în slava Sa, în dreptatea Sa și în dragostea Sa. Și atunci când Dumnezeu este descoperit, El este proslăvit, căci totul în El este slavă. Și aceasta a făcut Domnul, atunci când a înfăptuit pentru noi lucrarea de la cruce. De aceea și noi avem parte de toate urmările minunate ale acestei lucrări. Și aceasta ne este prezentat în jertfa arderii de tot.

În Noul Testament găsim prezentat tot caracterul ales al lucrării Domnului și plinătatea binecuvântării care rezultă din această lucrare. Eu cred că de aceea în Noul Testament, și aici, Domnul este numit Miel și este comparat cu un miel.

Ce perspectivă se deschidea pentru acești credincioși, care cunoșteau bine Vechiul Testament, atunci când au citit acest verset. Și ce lume de binecuvântări se deschide înaintea *noastră*, când citim Vechiul Testament în lumina acestui verset.

Vedem eliberarea poporului lui Dumnezeu de sub puterea Satanei, a lumii și a păcatului prin sângele Mielului (Exodul 12). Vedem moartea Sa pentru noi personal, cu privire la natura noastră păcătoasă (Exodul 13, 13; Leviticul 12, 6). Vedem că Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său pe baza mirosului plăcut care venea de la jertfa mielului sacrificat (Exodul 29, 38-46). Și în felul acesta am putea să continuăm. Poate fi altfel decât ca noi să începem deja acum să facem ce vom face în veșnicie: să lăudăm și să adorăm Mielul care a fost junghiat (Apocalipsa 5, 6-14)?

Expresia »fără cusur« vorbește despre ceea ce trebuia să fie Mielul în Sine Însuși (Leviticul 22, 20-21). El trebuia să fie desăvârșit (Exodul 12, 5). Hristos a fost fără cusur. În El totul era desăvârșit. El a fost fără păcat (Evrei 4, 15), fără nimic în natura și în ființa Sa care ar fi lezat desăvârșirea Lui, sau pe care ochii lui Dumnezeu nu se puteau odihni cu plăcere. El a fost fără cusur și în umblarea Sa, în gândurile Sale, în cuvintele și faptele Sale. »El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug« (1 Petru 2, 22). El nu a cunoscut păcatul (2 Corinteni 5, 21). El putea spune: »Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8, 29).

Dacă a trebuit să descopere har, vedem un har care ne copleșește. Dacă lucrarea Sa necesita descoperirea dragostei, vedem o dragoste infinită în toată frumusețea ei. Dacă trebuia ca El să fie sfințenia sau adevărul, le vedem în toată desăvârșirea lor. Totul a fost la El desăvârșit, și s-a descoperit în chip desăvârșit.

Dar El a fost și fără pată. Cu toate că a mers printr-o lume a păcatului și necurăției, da, printr-o lume în care domnea puterea răutății și a întunericului, El a rămas Cel Sfânt și Cel adevărat, Lumina care luminează în întuneric. Satana nu a găsit la El nici un punct de contact pentru ispitele sale (Ioan 14, 30). El putea spune dușmanilor Lui: »Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8, 46). Orice om care se atingea de un lepros devenea prin aceasta întinat (Leviticul 13, 46; Hagai 2, 13-14). Dar când S-a atins de cei leproși, El nu S-a întinat, ci leproșii au devenit curați (Marcu 1, 40-42). Așa de mare a fost sfințenia Sa.

Capitolul 1 versetul 20: *El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi,*

Un adevăr minunat. Aici nu se spune numai că Hristos este din veșnicie, ci că El a fost cunoscut mai dinainte ca Hristosul, Trimisul lui Dumnezeu, care va înfăptui lucrarea de mântuire. Mântuirea noastră nu este numai un gând, care a apărut l-a Dumnezeu atunci când noi ne-am pocăit, și nici atunci când a venit Domnul pe pământ, ca să moară, da, și nici după căderea în păcat, cu toate că atunci Dumnezeu i-a făcut-o cunoscut șarpelui (Geneza 3, 15). Înainte de întemeierea lumii, în veșnicie, Domnul Isus a fost cunoscut ca Acela care va veni pe pământ, ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare. Dumnezeu a știut cum vom fi noi, și El a știut și cum a fost Hristos, și cum va fi și ce va face.

Aici nu se spune că Hristos a fost hotărât mai dinainte, ca să devină Mielul lui Dumnezeu, cu toate că unii traduc așa cuvântul grecesc și unii comentatori leagă aceste gânduri cu aceasta. Dar cuvântul însuși nu spune nimic în sensul acesta, și nu poate fi tradus așa. Și aceste cuvinte lasă să se vadă că poziția noastră, poziția Adunării, este mult mai înaltă decât aceea a lui Israel. Israel este un popor pământesc, cu binecuvântări pământești, și cu un viitor pământesc. În cer și pe pământul cel nou nu va mai fi poporul Israel. Vor fi numai »oameni«, care cu toții împreună constituie poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21, 3).

Hotărârile lui Dumnezeu în legătură cu timpul binecuvântărilor depline pentru Israel și în legătură cu aceia care sunt în afara poporului Israel, și care vor avea de asemenea parte de acest timp de binecuvântare (în Împărăția de o mie de ani), sunt de la începutul acestui pământ, »de la întemeierea lumii« (Matei 25, 34; 13, 35; Apocalipsa 13, 8; 17, 8).

Adunarea nu este un popor pământesc, ci unul ceresc (Filipeni 3, 20). Binecuvântările ei sunt spirituale, și sunt în cer (Efeseni 1, 3). Viitorul ei nu este pe pământ, ci în cer, nici măcar pe pământul cel nou, ci în cerul nou (Apocalipsa 21, 1). Adunarea, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, va fi numai o fracțiune de secundă, asemenea unui punct în scurgerea timpului (1 Corinteni 15, 52), adunată pe pământ, atunci când vor învia morții adormiți în Hristos, și în aceeași clipă va intra în Casa Tatălui (Ioan 14, 3). Înainte de momentul acesta numai o parte din ea a fost și este pe pământ. Adunarea este zidită aici ca un Templu sfânt în Domnul (Efeseni 2, 21). De îndată ce construcția va fi gata, ea va fi luată și dusă în starea ei propriu-zisă, și acolo ea va fi Templul veșnic, »cortul« lui Dumnezeu (Apocalipsa 21, 3). De aceea hotărârile lui Dumnezeu cu privire la ea nu sunt în legătură cu creația aceasta și cu vremelnicia, ci cu veșnicia. Cei care îi aparțin »au fost aleși înainte de întemeierea lumii« (1 Petru 1, 2; Efeseni 1, 4), și viața veșnică, pe care au primit-o, a făgăduit-o Dumnezeu »mai înainte de veșniciei« (Tit 1, 2), deci înainte de crearea cerului și a pământului (Geneza 1, 1).

Deoarece Dumnezeu a cunoscut pe Hristos ca Miel al lui Dumnezeu, a putut să treacă cu vederea păcatele care au fost înfăptuite înainte de cruce (Romani 3, 25). Dar pentru ca noi să cunoaștem pe Hristos, și prin El pe Dumnezeu ca Marele Dătător (Ioan 4, 10), și astfel să primim mântuirea, El a trebuit să fie descoperit. Și »Dumnezeu a fost descoperit în trup« (1 Timotei 3, 16), și tot așa se spune: »Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi« (Ioan 1, 14). Hristos a venit pe pământ ca Miel al lui Dumnezeu, ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare și prin aceasta să descopere pe Dumnezeu și să ne mântuiască pe noi.

Aici nu este vorba de descoperirea lui Hristos pentru fiecare din noi personal, ci de descoperirea Sa în Sine, atunci când a venit pe pământ, chiar dacă aceasta nu exclude descoperirea Sa prin Evanghelia care se vestește.

Unii comentatori gândesc că timpul în care mielul pascal trebuia ținut sub observare, înainte ca să fie sacrificat (Exodul 12, 3-6) – din ziua a 10-a și până în ziua 14-a – este un tablou al celor spuse aici, deci acesta era timpul în care Dumnezeu L-a cunoscut ca Miel, înainte ca El să vină aici pe pământ. Nu cred că aceasta este corect. Eu cred că sunt cei 3 ani și jumătate, în care Domnul Și-a făcut lucrarea. Oricine putea să vadă mielul în perioada dintre ziua a 10-a și ziua a 14-a. Mai degrabă cele 10 zile anterioare ar putea fi un tablou al acestui timp; dar se pune întrebarea dacă nu aceste 10 zile reprezintă timpul dintre nașterea Lui și apariția Lui publică în lucrare. »Sfârșitul vremurilor« înseamnă, așa cum cred eu, sfârșitul căilor și strădaniilor lui Dumnezeu cu omul în responsabilitatea lui. Dumnezeu a știut de la început care va fi sfârșitul (Isaia 46, 9-13), atunci când creatura va fi pusă la probă; dar creatura nu a vrut să creadă. Ea a încercat să-și facă o neprihănire proprie, încercând să respecte Legea pe care a dat-o Dumnezeu cu scopul de a arăta imposibilitatea acestor osteneți. »Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului« (Romani 3, 20). »Vremurile« sunt perioadele de timp în care Dumnezeu S-a descoperit în anumite feluri în legăturile Sale cu pământul. Aceasta nu are nimic a face cu lucrurile spirituale, căci acestea sunt veșnice și stau în afara „timpului”. Adunarea ca trup spiritual stă în afara „timpurilor”. De aceea scrie apostolul: »Cât despre timpuri și vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vi se scrie« (1 Tesaloniceni 5, 1). Când vor veni timpurile și vremurile, noi vom fi deja în cer.

Petru scrie despre perioade de timp în care Dumnezeu a dat oamenilor posibilitatea să arate că vor să-și ocupe locul de creaturi. Creatorul nu numai a creat toate, ci El le-a creat »pentru Sine«, deci pentru lucrarea și folosul Lui (Coloseni 1, 16). Omul a fost creat în așa fel, că el este pe deplin dotat ca să slujească Creatorului lui. Tot ce este el, trupul său, sufletul său și duhul său, au fost create în așa fel, că el este pe deplin dotat să slujească lui Dumnezeu.

De aceea Creatorul așteaptă ca omul să-L iubească și să-I slujească din toată inima, cu tot sufletul și cu toată înțelepciunea, și după posibilitate cu tot ce este și ce are (Marcu 12, 30; Deuteronomul 6, 5). Este dreptul Creatorului în privința aceasta; dar este și singurul drum pe care creatura găsește deplina satisfacție.

Știm cum omul a eșuat complet. În grădina Eden a fost numai o poruncă; dar omul a încălcat-o. A urmat apoi timpul când oamenii au trăit liberi pe pământ, numai sub autoritatea lui Dumnezeu, și Dumnezeu a trebuit să pună capăt oamenilor prin potop. După aceea Dumnezeu a dat rămășiței păstrate de El o hrană nouă (carne: omul căzut putea să trăiască prin moartea unui nevinovat) și o autoritate, prin care răutatea putea fi ținută în frâu. Dar primul care a avut această autoritate, a folosit abuziv darul lui Dumnezeu, ca să se îmbete și în felul acesta a pierdut respectul înaintea acelor pe care trebuia să-i conducă, și Nimrod și-a desfășurat puterea de împărat în locul unde a avut loc răscoala împotriva lui Dumnezeu.

Dumnezeu a dat după aceea omului o nouă ocazie. El a ales un popor din mijlocul oamenilor și i-a dus într-o țară deosebită, pregătită de El, a locuit în mijlocul lor și le-a făcut parte de ocrotirea Sa și de descoperirea intențiilor Sale de har. Știm care a fost finalul și în acest caz. Cu toată favoarea oferită de Dumnezeu, cu tot ajutorul și încurajarea dată, cu toate atenționările și amenințările, poporul a mers pe drumul propriu în mândrie și independență; la început ca închinători la idoli, iar mai târziu prin »tradiția părinților«. Și când în sfârșit Dumnezeu a trimis pe Fiul Său (2 Corinteni 5, 19), (»Vor primi cu cinste pe Fiul Meu!« - Matei 21, 37), L-au crucificat. Nu a încercat Dumnezeu totul? Dacă Fiul lui Dumnezeu Însuși, Mesia al lui Israel, prin care urmau să vină toate binecuvântările lui Dumnezeu la popor, nu a putut să-i aducă înapoi, cum să fie atunci posibil aceasta vreodată? Acesta a fost »sfârșitul vremurilor«, sfârșitul tuturor descoperirilor lui Dumnezeu; al tuturor perioadelor de timp, în legătură cu responsabilitatea oamenilor. Din momentul în care Hristos a fost respins, totul s-a dus.

După aceea a fost descoperit Hristos ca Miel al lui Dumnezeu. Exact în momentul și în locul în care a fost descoperită toată stricăciunea omului, și tocmai prin fapta prin care oamenii s-au

descoperit în felul acesta, Și-a arătat Dumnezeu mila Sa, drumul Său, ca să aducă pe oameni înapoi la Sine.

»Pentru voi« a fost descoperit Hristos. Din pricina rămășiței din Israel, care acum a primit Evanghelia, și căreia îi era adresată scrisoarea. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu; știm că și din pricina noastră a fost descoperit. Fiecare din noi poate spune: Fiul lui Dumnezeu, care *m-a iubit* și S-a dat pe Sine pentru mine (Galateni 2, 20). Este adevărat, Evanghelia a fost adusă prima dată iudeilor, dar după aceea și grecilor. Și astfel a ajuns la noi cei care aparținem „grecilor” (toți cei din afara poporului Israel). Apostolul Pavel, el însuși un iudeu, dar care a fost chemat de Dumnezeu să fie apostol al națiunilor, sintetizează totul în cuvintele adresate credincioșilor dintre iudei și dintre națiuni: »Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi« (Romani 5, 8).

Capitolul 1 versetul 21: care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.

Apostolul descrie aici foarte exact cine sunt ei, din pricina cărora a fost descoperit Hristos. Sunt cei care prin Hristos cred în Dumnezeu. Aici nu este vorba de credința în Hristos. Ea este absolut necesară pentru a fi mântuit (Faptele Apostolilor 16, 31). »Pentru ca oricine crede în El (în Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu), să nu piară, ci să aibă viața veșnică« (Ioan 3, 16). Faraon a zis egiptenilor amenințați cu moartea prin înfometare: »Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va spune el« (Geneza 41, 55). Sunt mulți oameni pocăiți, care cred în Domnul Isus, dar care nu știu cu adevărat ce înseamnă să crezi în Dumnezeu prin Domnul Isus.

A crede în Dumnezeu (eis) nu este același lucru cu a crede într-un Dumnezeu, ceea ce fac mulți necredincioși. Ei sunt pe deplin convinși de existența lui Dumnezeu. Dar a crede în Dumnezeu (eis) înseamnă mult mai mult. Înseamnă să crezi în Dumnezeu ca subiect al credinței (vezi de exemplu Ioan 14, 1).

Omul poate avea o anumită cunoaștere despre Dumnezeu prin creație. El poate vedea în creație puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui (Romani 1, 19). Pe căile îndurării lui Dumnezeu, așa cum le vedem de la căderea în păcat și până la Moise, putem admira înțelepciunea, atotputernicia și previziunea lui Dumnezeu. În Legea dată pe Sinai putem cunoaște într-o oarecare măsură dreptatea lui Dumnezeu și cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Dar pe Dumnezeu Însuși nu putea nici izraelitul să-L cunoască. Căci atunci când a fost dată Legea, nimeni nu avea voie să se apropie de munte (Exodul 19, 13). Chiar și un animal, care se apropia de munte, trebuia să moară (Evrei 12, 20). Dumnezeu locuia în întuneric, și nimeni nu se putea apropia de El (2 Cronici 6, 1).

Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut (Ioan 1, 18): cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl, putea Domnul să spună (Ioan 14, 9). El era »Dumnezeu descoperit în carne« (1 Timotei 3, 16). Nici-un om nu a putut și nu poate să vadă pe Dumnezeu în dumnezeirea Lui absolută (1 Timotei 6, 16).

De aceea Domnul Isus a devenit Om, ca în felul acesta să-L putem cunoaște pe Dumnezeu. Venirea Lui pe pământ a descoperit îndurarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. În loc să rostească o sentință de nimicire, așa cum meritam, Dumnezeu S-a coborât la noi, în bunătatea Sa, ca să ne ducă la Sine (2 Corinteni 5, 19). Și pe când lumea nu L-a recunoscut (Ioan 1, 10), El a arătat cine era și ce voia El pentru lume, prin dragoste și har. Harul și adevărul au venit prin El (Ioan 1, 17). Mai înainte de toate, cât de mult a fost descoperit Dumnezeu prin cruce! Vedem acolo sfințenia lui Dumnezeu, așa cum niciunde nu putea fi descoperită: El, Cel care a spus că totdeauna a făcut ce era plăcut lui Dumnezeu (Ioan 8, 29), care nu a cunoscut păcatul și despre care Dumnezeu Însuși a spus: »În El Îmi găsesc plăcerea Mea« (Matei 17, 5), El a fost părăsit de Dumnezeu, atunci când a purtat păcatele în trupul Său și a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27, 46). Vedem acolo strălucind dreptatea lui Dumnezeu, care nu a atenuat judecata asupra păcatelor, care stăteau puse pe Fiul Său (Zaharia 13,

7). Vedem descoperit în chip desăvârșit adevărul lui Dumnezeu, confirmând cuvântul Său: »Plata păcatului este moartea« și: »În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit«, căci Domnul a luat locul nostru. În mod deosebit vedem strălucind harul lui Dumnezeu față de păcătoșii dușmani, îndurarea Lui Dumnezeu față de creaturile care erau în pericol să fie veșnic pierdute. Era dragostea lui Dumnezeu față de dușmanii Săi. »Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi« (Romani 5, 8). »Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi S-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe Singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.« (1 Ioan 4, 8-10) Da, la cruce am cunoscut pe Dumnezeu ca lumină (1 Ioan 1, 5) și dragoste. Acolo am văzut că Dumnezeu ne iubește, și că El a îndepărtat de la noi tot ce ne îndepărta de El. Păcatele noastre ne despărțeau de El, dar El Însuși le-a pus pe Domnul Isus, Mielul lui Dumnezeu (Isaia 53, 6); și El nu a uitat nici-un păcat. Și când Domnul Isus a îndepărtat păcatele prin lucrarea Sa, prin jertfa Sa (Evrei 9, 26), și printr-o jertfă ne-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna (Evrei 10, 14), Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și I-a dat slavă, ca dovadă că prin jertfa Sa El a fost pe deplin satisfăcut, da, chiar mai mult. Unde au rămas păcatele noastre? Nu mai sunt asupra noastră, căci Dumnezeu Însuși ni le-a luat. Dar Domnul nu le-a luat cu El în cer. Ele au fost îndepărtate pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Ele au fost aruncate în marea uitării veșnice. Tot ce împiedica pe Dumnezeu ca să ne binecuvânteze, a fost îndepărtat. El poate să lase gândurile Lui pline de dragoste să lucreze desăvârșit asupra noastră. Și în ce constau acestea? Am fost aleși și hotărâți să devenim asemenea Chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Întâiul-născut între mai mulți frați (Romani 8, 29).

Învierea Domnului Isus este descoperirea și dovada despre felul cum ne privește Dumnezeu. Dumnezeu Însuși a dat pe Omul Isus Hristos (1 Timotei 2, 5), ca El să devină Mielul pentru noi, și a pus păcatele noastre pe El. Și după ce a suferit pedeapsa divină pentru păcatele noastre, Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și I-a dat slavă. Domnul este acum ca Om în slavă (Efeseni 1, 18-22), și Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că ce a făcut Dumnezeu cu El este modelul a ceea ce a făcut și ce va face Dumnezeu cu noi (Efeseni 1, 18-22). El este Primul care a primit acest loc (Coloseni 1, 18). Noi cunoaștem pe Dumnezeu ca pe Acela care ne iubește așa cum iubește pe Domnul Isus (Ioan 17, 23), și care ne dă aceiași parte pe care a dat-o Aceluia despre care a zis, El este »Preaiubitul« (Efeseni 1, 6), »Fiul dragostei Lui« (Coloseni 1, 13). Și așa L-am cunoscut noi prin învierea Domnului Isus. Și așa credem în El (Romani 4, 24). Versetul nostru se mai poate traduce și așa: »Dumnezeu, ca Acela care L-a înviat (pe Hristos) și I-a dat slavă«. Cuvântul »Dumnezeu« în limba greacă nu este însoțit de articol, ca de exemplu în capitoul 2, 17; prin aceasta se pune accentul pe existența lui Dumnezeu ca atare. Și prin Hristos noi credem în Dumnezeu, pentru ca credința și speranța noastră să fie în Dumnezeu, sau, cum se mai poate traduce: »așa că credința voastră și speranța voastră este Dumnezeu«. Dacă am cunoscut pe Dumnezeu ca Acela care a înviat pe Domnul Isus, și L-a glorificat, atunci ne putem încrede pe deplin în El. Atunci știm că ne iubește, așa cum numai un Dumnezeu, care este dragoste, ne poate iubi. »El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?« (Romani 8, 31-39) Nimic nu ne poate despărți de dragostea Lui. Atât în ceea ce privește trecutul, cât și în ceea ce privește viitorul, ne încredem în El. Cuvântul »nădejde« are aici mai mult caracterul de »încredere«, așa cum se spune în alte locuri despre Domnul Isus, că popoarele vor nădăjdui în El, adică se vor încrede în El.

Majoritatea manuscriselor și a altor documente au la începutul versetului nostru cuvântul »credeți«. Tei manuscrise (A, B și 9), susținute de Vulgata și părintele bisericii Ambrosius, spun »credincioși« sau »fideli«. Și contextul, după părerea mea, arată că aceste ultime două feluri de prezentare nu sunt corecte. Dacă ar fi așa, atunci nu ar schimba cu nimic din înțelesul adevărat al acestui loc din Scriptură. Cuvintele »credincioși« și »fideli« (Efeseni 1, 1; Coloseni 1, 1 - în greacă este un singur cuvânt pentru ambele) spun nu numai că personale respective au primit Evanghelia, cu toate că aceasta este adevărat, ci și că ele se țin strâns de credință (de învățătura

creștină) și merg pe drumul lor cu încredere practică în Dumnezeu. Cei ce fac aceasta sunt credincioși și fideli. Pentru fiecare credincios este clar că credincioșia noastră practică se poate înfăptui numai prin Hristos. Ar fi deci numai o confirmare a ceea ce spun majoritatea manuscriselor și traduceri vechi.

Partea a doua

Capitolul 1, 22 – capitolul 2, 10

Capitolul 1 versetul 22: *Deci, ca unii, care prin ascultare de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima;*

Aici începe partea a doua de învățătură a epistolei noastre. Ea se întinde până la capitolul 2 versetul 10. După aceea urmează îndemnurile practice, care se bazează pe învățătura primelor două părți. În prima parte am văzut pe credincioși ca elemente ale unei alegeri noi, ale unei alegeri pentru a deveni copii ai Tatălui, cu o moștenire viitoare minunată, păstrată pentru ei și pentru care ei sunt păziți prin puterea lui Dumnezeu. Toate acestea în opoziție cu starea lor de odinioară de iudei. În această a doua parte vedem legăturile în care au fost aduși acești credincioși dintre iudei (și desigur și noi), în locul celor vechi, care au fost întrerupte pentru totdeauna. Iudeii ar putea fi numiți într-o cuvântare la modul general frați (Faptele Apostolilor 22, 1), însă *frați* sunt aceia care au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn al lor (Faptele Apostolilor 21, 17; 28, 15). Aceștia sunt »ai lor« (Faptele Apostolilor 4, 23).

Chiar dacă țelul lui Dumnezeu a fost să aducă pe Israel ca popor foarte aproape de El (Exodul 19, 3-6), poporul nu dorea să fie în apropierea Lui. Și când a venit Piatra vie, numai pe care se poate întemeia apropierea permanentă, despre care vorbește o casă, constructorii iudei au lepădat-o ca fiind fără valoare (1 Petru 2, 4-9). În apropierea lui Dumnezeu au venit numai aceia care au construit pe Piatra vie și ei au primit, într-un mod mult mai înalt și mai minunat, locul pe care Dumnezeu l-a oferit inițial lui Israel (Exodul 19, 6). Dar nici ei nu au primit aceasta personal, ci împreună cu aceia cu care erau acum legați, cu poporul lui Dumnezeu, cu frații.

Ei și-au curățit sufletele. Cuvântul „suflet” se referă deseori la omul întreg, cu toate că apoi este văzut mai ales în legătură cu viața sa (1 Petru 3, 20). Dar aici este vorba de omul lăuntric în totalitatea lui, despre ce este cel mai de preț în om, ca și în versetul 9; cap. 2, 11 și 25; cap. 4, 19.

Scriptura spune că omul este constituit din suflet, duh și trup (1 Tesaloniceni 5, 23). Trupul este instrumentul exterior prin care el acționează. Puterile lăuntrice ale omului sunt în duhul lui. Dar sufletul este în primul rând reședința „eului”, a personalității și voinței conștiente, și de aceea și responsabilitatea lui înaintea lui Dumnezeu.

Deci, noi ne-am curățit sufletele. Nu este vorba de o curăție ceremonială, ca și la preoții din Vechiul Testament, care trebuiau să facă slujbe în Locul Preasfânt (Exodul 30, 19). Chiar și stropirea cu sânge și cu cenușa unei vaci roșii era pentru ei numai o curățire a cărnii (Evrei 9, 13). La noi nu este vorba nici de curățirea de obiceiuri, da, nici măcar de sentimente și gânduri. Este vorba de curățirea izvorului însuși.

Nu avem aici nici o atenționare ca să ne curățim, ci se constată că am făcut aceasta. Forma l-a care care stă verbul arată o stare permanentă. Este poziția creștină normală, care ne este prezentată mereu în Epistole. Aceasta include în sine responsabilitatea unei concordanțe permanente cu această stare de curăție. Totodată include și judecata de sine, în momentul când am eșuat.

Cum am dat noi naștere la această curăție? Prin ascultarea față de adevăr. În greacă stă „în” ascultare. Aceasta este o formă mai accentuată decât „față”.

Aceasta nu se obține prin aceea că noi cunoaștem adevărul, sau îl înțelegem. Cu toate că în realitate aceasta nu este posibil fără a asculta din inimă de adevăr (Ioan 7, 17), dar este posibil să ai o anumită cunoștință intelectuală care este în afara conștiinței și inimii. Dar chiar cunoștința

adevărată este totdeauna nedesăvârșită la creaturi. Este ascultarea față de adevăr, prin care sufletele noastre sunt curățite.

Domnul a zis lui Petru (Ioan 13, 10): »Cine s-a scăldat, n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați«. Cuvântul lui Dumnezeu folosit prin călăuzirea Duhului Sfânt (prezentat în simbolurile Scripturii prin »apă«) este mijlocul care curățește lăuntric pe oameni (Ioan 3, 5; Ioan 15, 3; Efeseni 5, 26). Apostolul spune cu privire la credincioșii dintre națiuni, că Dumnezeu le-a curățit inimile prin credință (Faptele Apostolilor 15, 9). Avem aici mijlocul personal folosit de Dumnezeu. Credința lor era energia spirituală care a primit adevărul ca pe Cuvânt al lui Dumnezeu, ca descoperire a ceea ce este Dumnezeu. Aici găsim o expresie mai mult practică. Dacă se crede cu adevărat că adevărul este *adevărul lui Dumnezeu*, atunci drept consecință nu poate fi altceva decât numai ascultarea față de adevăr. Trebuie ascultat de cuvintele lui Dumnezeu. Ascultarea este singura dovadă că credința este prezentă și ea este mijlocul personal prin care avem parte de puterea curățitoare a adevărului. În felul acesta le este prezentată chestiunea credincioșilor iudei, care înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu au mărturisit că cred în Dumnezeu și au primit Cuvântul Lui ca adevăr.

Ascultarea curățește sufletele. Înainte de întoarcerea la Dumnezeu, omul face numai propria lui voie. De aceea spune Scriptura că nu este nimeni care să facă binele (Romani 3, 12), căci încăpățânarea este păcat pentru o creatură. »Păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3, 4). Fărădelegea nu este încălcarea Legii date pe muntele Sinai, ci neascultarea față de autoritatea lui Dumnezeu, față de care creatura trebuie să fie ascultătoare. De aceea anticristul, deoarece el lucrează după cum îi place (sau: după voia lui) – Daniel 11, 36, este numit omul păcatului, fiul stricăciunii, omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2, 3 și 9). Deci, ascultarea de adevăr, de Cuvântul lui Dumnezeu, curățește sufletul de voința proprie, de principiul păcatului.

Când a avut loc această curățire prin ascultarea de adevăr? Atunci când ne-am supus adevărului. Dumnezeu a zis că noi suntem păcătoși, că am meritat iadul (Romani 3, 19), și că noi trebuie să ne pocăim (Faptele Apostolilor 17, 30). Noi ne-am supus acestei sentințe, acceptând-o. După aceea Dumnezeu ne-a zis, că atât de mult a iubit El lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ea, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3, 16). Noi am crezut aceasta și am primit prin credință pe Domnul Isus. Deci curățirea a avut loc atunci când ne-am întors la Dumnezeu.

Întoarcerea noastră la Dumnezeu ne-a adus în societatea acelor care s-au întors la Dumnezeu. Și ei au fost ascultători față de adevăr, și ei au fost spălați cu același sânge scump și au fost mântuiți prin același Miel, au avut parte de aceeași dragoste și au avut aceeași speranță. Toate lucrurile prețioase, cu care se preocupau inimile lor, preocupă acum și inimile noastre. Avem părtașie în ele, și suntem frați, căci avem același Tată. Savurarea pe care o are unul din noi cu privire la aceste lucruri comune nu poate niciodată să micșoreze savurarea unui altuia, dimpotrivă, o va mări: bucuria împărtășită este o bucurie dublă. În felul acesta inimile noastre sunt conduse de la sine să iubească pe frații și surorile noastre. Toate obstacolele, care erau odinioară, și care făceau imposibil să iubim pe frați: păcat, întuneric, egoism, plăceri lumești și carnale, au dispărut acum prin curățirea sufletului nostru. Nu mai este nici o dragoste prefăcută, simulată, așa cum se întâlnește în formele de politețe ale lumii acesteia; ea este reală, cinstită, frățească.

Din experiență știm foarte bine că transpunerea în practică a acestei dragoste frățești deseori lasă de dorit. Nu degeaba întâlnim mereu îndemnul să iubim pe frați. Este porunca nouă a Domnului (1 Ioan 2, 7-11). Și în concordanță cu versetul nostru, Ioan numește dragostea de frați ca fiind dovada faptului că noi am trecut din moarte la viață (1 Ioan 3, 10-18). De aceea Petru ne îndeamnă să ne iubim cu ardoare unii pe alții, dintr-o inimă curată. În capitolul 4 versetul 8 el reia acest îndemn. Cuvântul »iubiți-vă« este o poruncă (forma aorist). Este deci o poruncă să ne iubim permanent cu ardoare. Dragostea nu trebuie să fie numai pentru un timp, iar apoi să înceteze. Și ea trebuie să fie »cu ardoare«, sau »intensivă«. Dragostea lui Dumnezeu este modelul și măsura. Dumnezeu ne-a iubit pe când eram încă păcătoși (Romani 5, 8) și pe când nimic atrăgător nu era

în noi. Aceeași dragoste trebuie să avem și noi față de frați. Trebuie să-i iubim, oricare ar fi caracterul și starea lor.

Vreau să remarc că în greacă se folosesc în acest verset două cuvinte pentru dragoste. Prima dată se numește fileo, ceea ce se referă la sentimentele trezite prin atracția care se găsește în subiectul dragostei. Prin curățirea sufletului nostru am venit în legătură cu frații și am văzut ceva atrăgător în ei: am tratat aceasta mai sus. A doua oară se folosește cuvântul agape. Acest cuvânt arată o stare care constrânge pe persoana respectivă să acționeze. Punctul de plecare este aici mai mult persoana care iubește, cu toate că stă în legătură și cu scumpătatea subiectului dragostei. În afară de Tit 3, 4, cuvântul agape se folosește pretutindeni unde este vorba de dragostea lui Dumnezeu față de oameni și a oamenilor față de Dumnezeu. Și, în afară de Ioan 5, 20, pretutindeni unde este vorba de dragostea Tatălui față de Fiul Său și, cu excepția locului din Ioan 16, 27, de dragostea Tatălui față de ucenici.

Primul cuvânt (fileo) s-ar putea traduce și cu „a avea cu plăcere, a putea suferi”. Deci locul din 1 Petru 1, 22 l-am putea citi și în felul următor: având sufletele curățite prin ascultarea față de adevăr, având o afecțiune neprefăcută față de frați, iubiți-vă cu ardoare cu dragostea pe care Dumnezeu o are pentru Domnul Isus și pentru tine, atunci când erai încă un păcătos (Romani 5, 8).

Prin »dintr-o inimă curată« nu se înțelege „fără păcat”, ci sinceritate. Deci fără intenții secundare.

Capitolul 1 versetul 23: fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.

Să iubim pe frații este posibil numai pentru că am fost născuți din nou. Natura noastră veche nu poate iubi. Natura nouă este cea care ne face aplecați de a iubi. Motivul pentru care iubim pe frați este că ei au fost mântuiți prin sângele lui Hristos și noi avem aceeași parte cu ei. Capacitatea noastră de a iubi constă în natura nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou. Și prin primirea naturii noi am fost primiți în familia lui Dumnezeu.

În versetele 22 și 23 găsim cele două aspecte ale adevărului prezentat clar de Domnul Isus lui Nicodim: »Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu« (Ioan 3, 5). În Evanghelia după Ioan găsim prezentat principiul și izvorul din care decurg toate. Acolo se spune, să te naști »din nou«; aceasta înseamnă într-un fel cu totul nou, dintr-un punct de plecare cu totul nou, dintr-un izvor de viață absolut nou. Accentul se pune pe izvorul vieții noi, pe Duhul Sfânt.

Apa este în Scriptură un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum îl folosește Duhul Sfânt ca să lucreze la inima și conștiința oamenilor (Efeseni 5, 26). Deci nu este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu ca atare. Apa *vie* reprezintă același lucru, dar în acest caz accentul se pune pe Duhul Sfânt, care face Cuvântul viu (Ioan 4, 10; 7, 39). În Ioan 3, Domnul numește nu numai apa, ci și Duhul, punând prin aceasta accentul pe faptul că nașterea din nou are loc numai printr-o lucrare divină, și că viața nouă este o viață divină (2 Petru 1, 4): »Ce este născut din Duh, este duh«. Aici, la Petru, găsim mereu partea practică, cum iau naștere toate acestea, și care sunt consecințele practice. În versetul 22 partea omenească, în versetul 23 partea divină. În versetul 22 vedem o lucrare din partea noastră, în versetul 23 o lucrare a lui Dumnezeu.

Același lucru găsim în Ioan 3, dar nu prezentat detaliat. »Apa« vorbește despre puterea curățitoare a Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5, 26). Duhul Sfânt vorbește inimii și conștiinței omului prin Cuvânt și îl face să se condamne singur. Aceasta este ceea ce în alte locuri se numește „întoarcerea la Dumnezeu” sau „pocăința”. Judecata de sine este, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, felul în care noi ne curățim (1 Ioan 1, 9). Dar în același timp Duhul Sfânt dă naștere la o viață nouă în omul care s-a condamnat pe sine. Curățirea nu are loc înainte de nașterea din nou,

și tot așa de puțin nașterea din nou nu are loc înainte de curățire. Ambele au loc deodată. Și nașterea din nou are loc prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu (Iacov 1, 18; 1 Corinteni 4, 15); atât aici, cât și în Ioan 3, și în alte locuri, se spune aceasta foarte clar. Nu putem despărți nașterea din nou de credință, așa cum se face câteodată.

Această natură nouă este o natură divină (2 Petru 1, 4). Ea a fost lucrată în noi de Duhul Sfânt și poartă caracterul izvorului ei: »Ce este născut din Duh, este duh« (Ioan 3, 6). Este viața Domnului Isus Însuși (Coloseni 3, 4). Da, El este viața noastră. Și această viață este în legătură cu lucrurile pe care Dumnezeu le-a descoperit pentru noua natură, și ea se preocupă cu ele; lucruri care sunt cu mult mai presus de lucrurile vieții naturale.

Deci, nașterea din nou este legată de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici este numit Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac. »Cuvântul« este descoperirea a ceea ce este Dumnezeu (Ioan 1, 1-14), în natura Sa, în caracterul Său, în dragostea Sa, în căile Sale, pe scurt în tot ceea ce Îl descopere. De aceea Domnul Isus este numit și Cuvântul lui Dumnezeu. Și El a spus despre Sine că este »ceea ce de la început vă spun că sunt« (Ioan 8, 25). Deci, cuvintele Lui exprimau ceea ce era El. Cuvântul grecesc folosit aici pentru »cuvânt« (logos) (în versetul 25 se folosește un alt cuvânt) vorbește atât de gândul lăuntric cât și de cuvântul care dă expresie acestui gând. Noi am fost deci născuți din nou prin ceea ce descopere gândurile lui Dumnezeu. Atunci, natura nouă trebuie să fie în deplină concordanță cu Dumnezeu.

Cuvântul este viu și rămâne în veac (Evrei 4, 12). El este divin, și de aceea etern și neschimbător. El este descoperirea Dumnezeului cel viu, - din care și numai în care este viața -, și de aceea este viu. El este *adevărul*, și va rămâne veșnic adevărul. Toate se pot schimba și pot trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu se va schimba niciodată și va rămâne totdeauna același. Cât de important este în zilele noastre să avem siguranța în inimă că Cuvântul lui Dumnezeu *este* Cuvânt al lui Dumnezeu, și că nu se poate desființa (Ioan 10, 35).

Capitolul 1 versetele 24 și 25: *Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea ei cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.*

Din aceste versete se vede necesitatea nașterii din nou dintr-o sămânță nepieritoare, deci din Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne în veac (1 Corinteni 1, 23). Iarba reprezintă totdeauna în Scriptură o durată scurtă de viață (Psalmul 103, 15; Matei 6, 30). Deci toată carnea (făptura) este ca iarba. Nimic ce este de la om, și ce este din om, nu dăinuiește. S-ar putea să fie diferențieri; carnea poate avea slavă. Apostolul Pavel enumeră câteva slăvi ale acesteia, atunci când numește lucrurile cu care carnea se poate lăuda, și prin care omul firesc se poate deosebi de semenul lui (Filipeni 3, 4-6). Pentru trăirea împreună a oamenilor, și pentru căile de domnie ale lui Dumnezeu asupra acestui pământ, nu este totuna dacă cineva trăiește în necurăție, în moarte și este un ucigaș, sau se preocupă ca altora să le meargă bine. Este o diferență între păgânii care aduc închinare animalelor târătoare, și un izraelit, care cunoaște pe Dumnezeul adevărat, care aparține poporului legământului și își împlinește cu credincioșie datoriile față de închinarea exterioară adusă lui Dumnezeu.

Isaia strigă poporului: *orice* făptură este ca iarba (Isaia 40, 1-9)! Ce diferență morală există între păgâni, care nu cunosc pe Dumnezeu și de aceea slujesc idolilor, și iudeii care au Cuvântul lui Dumnezeu, și cu toate acestea nu-I slujesc? Poporul Israel a ocupat prin harul lui Dumnezeu un loc deosebit între celelalte popoare, fiind ales de Dumnezeu; istoria lui a dovedit că el a avut această poziție sublimă numai un timp scurt și în chip nedesăvârșit. După aceea au căzut mai jos decât popoarele care locuiau în jurul lor. »Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. În adevăr, poporul este ca iarba«, a scris Duhul Sfânt prin profet. Când Duhul Domnului suflă peste zugrăveala subțire, așa că realitatea devine vizibilă, atunci se constată că nu

există nici o diferență între iudeu și păgân. Atunci se spune: »Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit« (Romani 3, 22b-23a).

Petru citează pe Isaia. Dar el nu îl copiază. Isaia a scris: »Iarba se usucă, floarea cade«. Petru scrie: »Iarba s-a uscat și floarea a căzut« (vezi versiunea GBV 1989 și 2001). Firea (carnea) a dovedit pe deplin la crucea Golgota cine este. Nu se poate recunoaște nici măcar o licărire a vieții sau cea mai mică utilitate a ei. Dumnezeu are numai judecata pentru ea (Luca 23, 31). Omul firesc și-a arătat în chip desăvârșit starea lui, repudiind pe Fiul lui Dumnezeu, Creatorul omului, și răstignindu-L.

Isaia 40 este un capitol neînțeles de un om întors de curând la Dumnezeu. Dumnezeu vrea să mângâie pe poporul Său și îi spune că nu se găsește nimic la el, pe care poporul se poate bizui. Nu este lecția cea mai grea, pe care omul trebuie s-o învețe, și în cea mai mare parte după întoarcerea lui la Dumnezeu, și anume că el nu numai că a făcut multe păcate, dar și natura lui este incorigibil de rea? Cât de mult se apără mândria lui ca să nu ajungă la cunoștința că »Știi că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească« (Romani 7, 18)! El nu găsește nici o mângâiere în cuvinte. Dimpotrivă, experiențele din practica acestui adevăr îl fac foarte nefericit.

Dar pentru acela care a învățat cu adevărat această lecție și a ajuns din Romani 7, 24 la Romani 8, 1-3, este cea mai mare mângâiere pentru el, că Dumnezeu știe mult mai bine decât el că nimic bun nu locuiește în carne (firea pământească), și de aceea El nu se așteaptă la nimic din partea ei. Dumnezeu îndreaptă atunci inima omului spre Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne veșnic neschimbat. Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile de har și de chemarea făcută (Romani 11, 29)! Ceea ce Dumnezeu a făgăduit lui Israel prin prorocul Isaia, va ajunge la îndeplinire. Și ce ne-a spus nouă Dumnezeu prin Cuvântul Său, va rămâne neschimbat. Rămâne până în veșnicie.

Cuvântul grecesc (logos) din versetul 23 folosit pentru Cuvântul lui Dumnezeu nu este același cu cel din versetul 25 (de 2 ori rema). Cuvântul logos redă mai mult gândurile lăuntrice ale lui Dumnezeu și Ființa Lui, în timp ce cuvântul rema redă ceea ce s-a spus (de exemplu în Evangheliile, și a ajuns la noi), și de aceea se referă la voința lui Dumnezeu descoperită nouă. Domnul Isus folosește acest cuvânt când, de exemplu, face o diferențiere clară între scrierile lui Moise și cuvintele Sale (Ioan 5, 47). El face o diferențiere și între o „limbă” și „cuvântul” (logos – Ioan 8, 43) Său, cu toate că atunci El nu folosește cuvântul rema. Abia după ce gândurile lui Dumnezeu (logos) au fost primite, pot fi înțelese cuvintele care exprimă aceste gânduri.

Deci cuvintele Domnului nu redau numai gândurile lui Dumnezeu, ci și voința Lui făcută nouă cunoscut. Și deoarece Dumnezeu este neschimbător, nici Cuvântul Său nu este schimbător. Rămâne până în veșnicie. În limba greacă cuvântul veșnicie este însoțit de articol. Aceasta este veșnicia cunoscută nouă, în care nu se mai poate schimba nimic.

Cuvântul a ajuns la ei prin vestirea Evangheliei. Cuvintele: »va fost propovăduit prin Evanghelie« sunt redată în greacă printr-un singur substantiv însoțit de articol. Se poate traduce literalmente „vestirea vestei bune”.

Tot ce le-a fost oferit prin Evanghelie era voia clară a lui Dumnezeu, să li se dea, și era o certitudine care se extindea până în veșnicie. Era voința clară a Celui veșnic (Domnul = Iehova = Cel ce este veșnic). Și »Cuvântul Domnului« a fost scris pentru noi, așa că și noi Îl avem în Scripturi. În mijlocul unei lumi care a lepădat pe Dumnezeu și pe Hristos și care acum este foarte departe de Dumnezeu, o lume în care totul se schimbă zilnic și care în cele din urmă va fi nimicită prin judecată, noi avem ceva de la Dumnezeu, pe care ni l-a dat El Însuși. Și când cerurile vor pieri cu trosnete mari și elementele vor fi mistuite de foc, și pământul și toate lucrările de pe el vor arde (2 Petru 3, 10), Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne, așa că se va vedea, că tot ce ni s-a spus în acest Cuvânt este adevărat.

Capitolul 2 versetul 1: *Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire.*

Apostolul Pavel scrie celor sfinți și credincioși din Efes și din Colose că ei s-au dezbrăcat de omul cel vechi și s-au îmbrăcat cu omul cel nou (Efeseni 4, 22-24; Coloseni 3, 9-11). Același adevăr ni l-a prezentat Petru în ultimele versete ale capitolului 1, ce-i drept, nu ca principiu, așa cum a făcut Pavel, ci mai mult practic, așa cum o face mereu în această epistolă. Și este adevărat, această chestiune este un punct de cotitură în viața unui credincios. De fapt abia atunci începe viața de creștin. Nu că pocăința și nașterea din nou au loc abia după aceea. Dar sufletul vede abia atunci că a fost răstignit împreună cu Hristos și omul cel vechi a fost înlăturat pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu, și că Dumnezeu îl vede acum în natura nouă, pe care a primit-o prin nașterea din nou.

Înainte de a ne întoarce la Dumnezeu eram în carne (în firea pământească – Romani 7, 5). După nașterea noastră din nou nu am mai fost în carne, dar am fost carnali (firești – Romani 7, 14). Am primit o viață nouă, care poartă caracterul Aceluia care i-a dat naștere, acesta este Duhul Sfânt (Ioan 3, 6). Dar gândurile noastre și felul nostru de a gândi nu au fost în totul potrivit cu Duhul. Înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu am făcut totul, ca să satisfacem firea noastră. După întoarcerea noastră la Dumnezeu, natura noastră cea nouă dorea să slujească lui Dumnezeu. Am văzut că am făcut foarte multe păcate. Nu mai doream să păcătuim și am încercat să ne îmbunătățim. Firea noastră nu mai trebuia să păcătuiască.

Domnul nu ne-a sprijinit în această luptă. El Însuși a pus firea (carnea) la încercare în toate privințele și a găsit-o desăvârșit de stricăță și incorigibil de rea. Ne-a comunicat aceasta prin Cuvântul Său, dar noi n-am crezut. Dar Domnul nu ne poate ajuta într-o luptă a necredinței. Dar El a călăuzit această luptă în așa fel, că noi am cunoscut firea așa cum este și ne-a făcut, în ceea ce privește starea noastră, să ne încredem numai în El și în lucrarea Lui.

Dacă privim la noi înșine, așa cum am fost de la natură, nu găsim nici un punct în care ochiul nostru să se poată odihni având cea mai mică satisfacție. Omul vechi s-a stricat după plăcerile înșelătoare (Efeseni 4, 22). Cât de îngrozitor este să apari înaintea Dumnezeului sfânt și drept ca unul care te-ai făcut una cu acest om vechi. Aceasta te poate duce în cea mai adâncă deznădejde a sufletului. Vedem aceasta din strigătul: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?« (Romani 7, 24). În această stare vrea Domnul să aducă sufletul, ca astfel să poată înțelege răspunsul lui Dumnezeu, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos și de aceea Dumnezeu ne vede numai în natura nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou. Atunci vom ști că nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos (Romani 8, 1). Și noi ocupăm poziția de a fi morți împreună cu Hristos (Romani 6, 2-11). Noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, creat de Dumnezeu într-o sfințenie și neprihănire adevărată; vedem că acesta este caracterul nostru adevărat și ne vedem puși în felul acesta înaintea feței lui Dumnezeu. Dumnezeu Își pune pecetea pe noi, ca semn al recunoașterii că suntem în totul din El, dându-ne Duhul Sfânt (2 Corinteni 1, 21-22). Atunci noi vom fi duhovnicești și în Duhul, căci gândurile noastre, felul nostru de a gândi și poziția noastră vor fi caracterizate prin Duhul Sfânt.

Aceste lucruri sunt de mare însemnătate pentru viața practică. Da, ele sunt singura temelie pe care se poate baza umblarea creștină. Căci numai din această poziție primim putere să renunțăm la tot ce este legat de omul cel vechi. Această legătură o găsim atât în Epistola către Efeseni, cât și în cea către Coloseni, și aici. Dacă m-am dezbrăcat de omul cel vechi, cum pot să continui să mai fac faptele lui? Atunci trebuie să renunț la obiceiurile lui, la pornirile lui și la îndemnurile lui.

Ca semn caracteristic deosebit al omului nou, Petru a numit dragostea de frați (1 Petru 1, 22). Atunci trebuie să renunțăm la tot ce vine de la omul vechi și împiedică exercitarea dragostei de frați. Aici sunt puse la încercare inimile noastre. Suntem noi gata, fiecare personal, să renunțăm la tot ce împiedică acțiunea dragostei lui Dumnezeu de a trezi în noi dragostea de frați? Sunt numite diferite lucruri care sunt în conflict cu dragostea de frați. Suntem noi gata de a aduce o jertfă, ca să

transpunem în practică adevărul care ne este prezentat aici, și pe care îl putem admira, și pentru care ar trebui să mulțumim?

Cuvântul »dar« leagă capitolul 2 cu ultimele versete ale capitolului 1. Știm că împărțirea pe capitole și versete nu este inspirată de Duhul Sfânt, ci a fost făcută după o mie de ani după ce Dumnezeu a dat ultima carte a Bibliei. Și împărțirea făcută aici nu este din cele mai fericite. Capitolul 2 ar fi trebuit să înceapă cu capitolul 1, versetul 22.

Cuvântul grecesc »lepădați dar« este un verb la forma aorist. Aceasta înseamnă că nu este o acțiune permanentă, ci una care a avut loc odată pentru totdeauna, dar care are consecințe permanente. Profesorul Greijdanus a scris că această acțiune a avut loc în trecut. Dar în contextul formei de poruncă din versetul 2 vedem că este și un îndemn. De aceea mulți traduc: »lepădați dar«. După părerea mea, nici una din traduceri nu redă exact despre ce este vorba aici.

Înțelesul nu este, că dacă în viața noastră este răutate, înșelăciune, prefăcătorie etc., să le lepădăm pe acestea, adică, că trebuie să le îndepărtăm din inima noastră. Suntem atenționați să fim într-o astfel de stare, în care nu permitem unor astfel de lucruri să intre în viața noastră. Cândva ne-am dezbrăcat de omul vechi, dar trebuie să-l ținem dezbrăcat *cu faptele lui* (Efeseni 4, 22; Coloseni 3, 9)! Cum pot să realizez prin credință că omul vechi a fost răstignit împreună cu Hristos – deci îndepărtat de Dumnezeu prin judecată, căci nimic bun nu era în el – și apoi să ofer principiilor lui, faptelor și felului lui de a gândi un loc în viața mea? Deci eu trebuie să fiu într-o stare în care am îndepărtat odată pentru totdeauna lucrurile numite în versetul 1. Când un lepros era vindecat și trebuia să fie curățit (Levitic 14, 1-9), găsim mai întâi curățirea de bază în legătură cu sângele și cu apa vie. Această curățire era făcută de preot, și acesta îl declara după aceea curat (Levitic 14, 7). Dar după aceea această persoană trebuia să se spele pe sine și hainele ei și să taie tot părul corpului. După aceea era curat. Hainele sunt un simbol al obiceiurilor și al stilului de viață al omului. Părul vorbește despre ceea ce iese în afară din carne. El trebuia deci, nu numai să se spele (să aplice Cuvântul lui Dumnezeu asupra lui prin judecare de sine), ci să curețe și obiceiurile și felul lui de viață, verificându-le în baza Cuvântului lui Dumnezeu. Și în afară de aceasta, tot ce venea din carne, chiar dacă omul firească le considera ca o podoabă (părul capului, barba și pleoapele), trebuia complet tuns. Aceasta trebuia s-o facă în prima și în a șaptea zi; un simbol al unei stări permanente. După aceea era curat și putea să-și ocupe nederanjat locul în mijlocul poporului lui Dumnezeu și să aibă parte de privilegiile lui.

Cuvântul grecesc pentru „răutate” este folosit și pentru a arăta în general toată răutatea și stricăciunea (1 Corinteni 14, 20; Iacov 1, 21; versetul 16). Dar în contextul în care stă aici, arată starea rea a inimii în opoziție cu dragostea aprinsă din capitolul 1, 22. Cât de nedemnă este starea aceasta pentru un copil al lui Dumnezeu, care este Dragoste, a cărui dragoste față de frați este dovada că a trecut din moarte la viață (1 Ioan 3, 10-18). Cât de aproape este acesta de ceea ce Scriptura numește un ucigaș.

Din cele de mai sus rezultă înșelăciunea în diversele ei forme. Și în Romani 1, 29 găsim cele două lucruri împreună. Același lucru îl mai găsim, între altele, în Matei 26, 4; 1 Tesaloniceni 2, 3 și 2 Corinteni 12, 16. Aici este vorba de un sentiment fals, în care nu poți avea încredere, viclean și de o purtare care este în opoziție cu adevărul și sinceritatea, așa cum Domnul le-a văzut la Natanael (Ioan 1, 48). Înșelăciunea este contrariul unei ființe transparente, la care suntem chemați să fim, în urmarea și facerea cunoscut a Aceluia în a cărui gură nu s-a găsit vicleșug (1 Petru 2, 22). Fiecare cuvânt al Domnului și fiecare faptă a Lui a arătat cine era El și cum era El (Ioan 8, 25). Răutatea și înșelăciunea sunt la singular, deoarece el redau mai mult starea lăuntrică a inimii. Următoarele trei cuvinte sunt la plural, deoarece ele redau fapte și acțiuni în care se descoperă starea inimii noastre.

Prefăcătoria înseamnă: vrem să arătăm că suntem ce nu suntem și nu vrem să fim ceea ce suntem de fapt (Galateni 2, 13; Marcu 12, 15). Este contrariul simplității și al sincerității. Lipsește sinceritatea lăuntrică (vezi capitolul 1, 22). Pizma invidiază pe alți oameni de lucrurile pe care nu le ai (Galateni 5, 26) și ești ispitit să minimalizezi sau să disprețuiești lucrurile care sunt cu adevărat bune. Ce îngrozitor, când un credincios invidiază pe un frate sau pe o soră din cauza

lucrurilor spirituale bune și de aceea le minimalizează sau le desconsideră. Din păcate se întâlnesc și între slujitorii Domnului din aceia care au primit un dar din partea Lui, dar care invidiază pe alții pentru darurile lor, și nu le oferă locul dat lor de către Domnul.

În încheiere vine atenționarea de a lepăda »orice fel de clevetire«. Cât de diversificat este acest rău. Cât de mult rău se face, deseori sub pretextul de a fi plin de râvnă pentru slava Domnului și de a condamna răul așa cum se cuvine. Cât de des nu facem noi lucrarea lui Satana, care este acuzatorul fraților și un mincinos de la început (Apocalipsa 12, 10). Nu este greu să găsești greșeli și slăbiciuni la frați și la surori. Pentru aceasta nu ai nevoie de microscop. Dar le venim în ajutor, vorbind cu ei despre aceste lucruri? Dacă vom încerca să scoatem mai întâi bârna din ochiul nostru, mult timp nu vom simți nevoia să vorbim despre așchia din ochii celorlalți (Matei 7, 1-5). Și pe lângă aceasta vom face experiența de felul în care putem să fim de ajutor fraților noștri, ca să scoatem așchia din ochii lor. Experiența noastră câștigată prin scoaterea bârnei din ochiul nostru, ne va arăta cât de dureroasă este operația și cu câtă precauție și gingășie trebuie să se facă, pentru a nu da naștere la pagube care rămân. Așa cum am spus, cele cinci păcate prezentate în acest verset sunt strâns legate unul de altul. Răutatea este începutul, care duce la vicleșug și la înșelăciune. Din ele se nasc prefăcătoria și falsitatea; vrei să te arăți așa cum nu ești. Aceasta conduce la pizmă, căci vedem la alții lucrurile pe care le simulăm că le avem, cu toate că nu le avem. Iar aceasta duce la clevetire, ca să coborâm pe alții de pe locul pe care se află. Atenția este îndreptată asupra fiecărui păcat prin înșiruirea lor. Căci fiecare în parte este un păcat mare și deosebit.

Capitolul 2 versetul 2: și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire,

Cuvântul scurt »ca« nu înseamnă aici o comparație, ci redă realitatea. Destinatarii scrisorii (și noi totodată) sunt adresați ca prunci născuți de curând. Pe acest mod de exprimare se pune un deosebit accent. Cuvântul grecesc pentru „prunc” înseamnă un copilăși născut de curând (Faptele Apostolilor 7, 19; Luca 2, 12; Luca 18, 15), se folosește chiar și pentru un copil care încă nu a fost născut (Luca 1, 41,44), spre deosebire de copiii mici, care nu pot vorbi sau abia vorbesc (1 Corinteni 13, 11; Galateni 4, 1). Accentul este intensificat prin adăugarea „născuți de curând”.

Petru folosește această expresie nu în felul în care o folosește apostolul Pavel și apostolul Ioan, pentru a prezenta o anumită măsură de maturitate spirituală (1 Corinteni 3, 1-2; Evrei 5, 12,14; Ioan 2, 13,18). El revine aici la nașterea din nou din capitolul 1 versetul 23. În acest sens noi toți suntem copii născuți din nou. Se face aluzie la viața nouă în puritatea ei, așa cum am primit-o la nașterea din nou. Copilul născut de curând dorește după o hrană care vine din același izvor din care el însuși a venit, după laptele mamei lui. Tot așa viața nouă, care a luat naștere prin Cuvânt (cap. 1, 23), dorește ca hrană acest Cuvânt. Această dorință normală poate fi slăbită prin devieri, sau poate chiar să dispară complet. De aceea trebuie să fie precedată de lepădarea despre care vorbește versetul 1. Dar aici noi suntem îndemnați să fim foarte doritori după această hrană. Numai prin ea vom crește. În acest sens vom rămâne prunci născuți de curând până când vom ajunge în slavă. Adjectivul care însoțește cuvântul lapte arată că există numai o hrană, laptele. Este o hrană nefalsificată, este o hrană curată.

Cuvântul grecesc (logicos) folosit aici, care se traduce prin înțelept, se întâlnește numai aici și în Romani 12, 1. S-ar putea traduce și prin inteligent. Mulți cred că stă în legătură cu cuvântul logos (cap. 1, 23). Este deci clar, că laptele reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, și el este hrana care te face înțelept și inteligent. Cu cât mâncăm mai mult din el, cu atât vom primi mai multă înțelepciune în ce privește lucrurile spirituale.

Prin Cuvânt creștem spre mântuire. Pentru mulți aceasta este o expresie ciudată. Dar noi am văzut deja că Petru, cu toate că vorbește despre posesia actuală a mântuirii sufletului, se referă la mântuirea obișnuită din viitor (cap. 1, 5), când sufletul și trupul vor avea împreună parte de ea.

Așadar, prin Cuvânt suntem hrăniți cu lucruri din lumea de înviere a lui Dumnezeu, al cărei punct central este Domnul glorificat în cer. Și acesta este laptele curat; el ne dă înțelepciune. Cu cât cunoaștem mai mult aceste lucruri minunate și le înțelegem, cu atât mai mult vom deveni mai liberi și despărțiți de tot ce nu este în concordanță cu ele. Și în felul acesta ne despărțim deja acum din punct de vedere moral de toate lucrurile de care ne vom despărți cândva definitiv, atunci când va veni Domnul și când vom primi deplina mântuire a trupului și sufletului. Noi creștem spre mântuire.

Cum se face că mulți copii ai lui Dumnezeu nu „doresc cu ardoare” laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului lui Dumnezeu? Este din cauză că nu s-au »dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui« (Coloseni 3, 9) și nu s-au despărțit de lume. Cum poate un credincios călăuzit de duhul lumii să acorde valoare acestor lucruri, care sunt în totală opoziție cu lucrurile lumii acesteia, da, îi vestesc judecata asupra lucrurilor lumești? Este un lucru foarte serios, dacă ești lumesc. Este împiedecată creșterea și conduce la moartea sufletului.

Capitolul 2 versetul 3: *dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.*

Aceste cuvinte sunt o redare a Psalmului 34 (puțin schimbată). Acolo stă textual Iehova. Apostolul se îndreaptă aici spre Domnul Isus, așa cum recunoaștem din versetul 4. Ce gând minunat a fost pentru credincioșii dintre iudei, că Cel crucificat, în care ei au crezut, și din cauza căruia ei erau repudiați de concetățenii lor și erau alungați din mijlocul lor, puteau să-și revendice privilegiul de a fi poporul lui Iehova, că *EL* era Iehova. Da, El este Dumnezeu veșnic.

Și dacă Israel a gustat că Iehova este bun, și dacă rămășița credincioasă va fi în curând chemată să se încreadă în El, deoarece au experimentat că El este bun, cu cât mai mult am gustat noi. Ca să ne salveze de pierzarea veșnică, a venit aici pe pământ, ca să poarte în locul nostru judecata Dumnezeului sfânt și drept. »El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn«, vom citi în curând în versetul 24. Prin tot ce au citit în capitolul 1 li s-a adus aminte de bunătatea Lui. Ei au gustat-o realmente, așa cum a gustat fiecare creștin.

Și aceasta este premiza oricărei creșteri. Atâta timp cât un nou născut nu a gustat în sufletul lui cine este Tatăl și cine este Fiul pentru el, nu va exista nici o »creștere spre mântuire«. Dar cât de binecuvântat este pentru inimă să-L cunoști în bunătatea Lui nespus de mare. Aceasta dă o încredere desăvârșită în El și ne face independenți de tot ce este aici în lume. Vom ști atunci că ne putem încrede în El în orice împrejurare și în toate lucrurile. Nu va trezi aceasta dorința în inima noastră de a ne muta în lumea lui Dumnezeu, în lumea lucrurilor spirituale, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi și unde Domnul Isus este punctul central? Atunci vom ști cu adevărat ce înseamnă să fi venit la Hristos, piatra vie.

Capitolul 2 versetul 4: *Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.*

Apropierea ne este prezentată aici nu ca ceva care are loc o singură dată, care a avut loc în trecut, ci ca ceva permanent. Noi suntem permanent dependenți de Domnul. Am văzut ceva atrăgător în El – că El este bun (versetul 3) – și am venit la El. Dar noi trebuie să rămânem la El, așa cum au făcut odinioară cei doi ucenici (Ioan 1, 40). Noi nu trebuie numai să mâncăm din carnea Fiului Omului și să bem sângele Lui, ca să primim viața veșnică. Dacă cu scopul acesta am venit la El, atunci vom mânca și vom bea permanent, și în felul acesta vom rămânea în El și El în noi (Ioan 6, 53-57). Noi știm cât de ușor sunt inimile noastre înclinate să se rătăcească, să ne îndepărtăm permanent de El. Dar fără El nu putem face nimic. Și în felul acesta este o permanentă „venire”. Aceia care nu au mâncat cu adevărat din carnea Lui și nu au băut din sângele Lui, vor pleca și nu se vor mai întoarce niciodată (Ioan 6, 66). Nu au primit nicio parte în Mântuitorul care

a murit și de aceea nu vor fi legați permanent cu Domnul înviat. Ei nu aduc nicio roadă (Ioan 15, 1-6). La urmă va fi: »Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri« (1 Ioan 2, 19).

Să observăm că aici scrie »apropiați-vă de El«. Hristos nu este o învățătură, nu este o colecție de prescripții, după care să ne orientăm, nu este o concepție despre lume; este o persoană: Fiul Dumnezeului cel viu. Și această Persoană a fost revelată pe deplin prin Sine Însuși, dar și în aceia care sunt într-o strânsă legătură cu El. Ei au primit viața Lui, care locuiește în ei, și care se revarsă din ei în multe detalii, care împreună constituie viața zilnică, practică. În aceasta se descopere Hristos prin puterea Duhului Sfânt.

Și El, la care am venit, nu este numai bun (versetul 3), ci El este și o piatră, o stâncă. Cine se încrede în El și se odihnește în El, nu va fi dat de rușine. Porțile Hadesului (locuinței morților) nu vor birui pe cei zidiți pe această Stâncă (Matei 16, 16).

Gândul zidirii pe stâncă, în mod deosebit în ceea ce privește Casa lui Dumnezeu, nu era ceva nou pentru credincioșii dintre iudei. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește pentru prima dată despre o Casă a lui Dumnezeu pe pământ după ce Iacov s-a odihnit pe o stâncă, pe care el a luat-o după aceea și a făcut-o un semn de aducere aminte (Geneza 28, 11-18). La sfârșitul vieții sale, Iacov numește profetic pe Iosif ca fiind Mântuitorul lumii (Țafnat-Paeneah) (Geneza 41, 25), stâncă lui Israel (Geneza 49, 24). Când el privește la suferințele lui Iosif și la slava care urma după aceea, Duhul Sfânt îl conduce spre un tablou profetic, la Hristos, așa cum este El reflectat în Iosif. Vedem aici și cum a luat naștere stâncă: prin suferința și slava lui Iosif. Stâncă puternică din Matei 16 și 1 Petru 2 s-a format în moartea și învierea lui Hristos. Și Moise a trebuit să stea pe stâncă, ca să poată vedea slava Domnului (Exodul 33, 21). Când el a binecuvântat poporul, a zis că Dumnezeu este stâncă: Iehova, Dumnezeul lui Israel (Deuteronom 32, 3-4). În felul acesta aș putea să continui cu Psalmii și cu celelalte cărți.

Apostolul Pavel nu este primul care ne spune că Stâncă este Hristos (1 Corinteni 10, 4). Domnul Însuși a explicat aceasta (Matei 16, 18). Și El a făcut-o cu autoritatea care caracterizează toate cuvintele Lui. Au fost tot felul de păreri cu privire la cine era Domnul, deoarece în realitate nu era nicio lucrare în inimi, care să-L prețuiască. Și atunci a întreat pe ucenicii Lui: »Ce ziceți voi, cine sunt Eu?«. Voia să știe ce gândesc ei despre El, ce valoare avea El pentru ei. Simon Petru a răspuns: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu«. Aceasta era adevărata mărturisire, fundamentul Adunării și al oricărei practici creștine.

În cele zise nu mă refer la prima parte a mărturisirii. Că Domnul era Hristosul, Unul lui Dumnezeu pentru Israel, nu era o descoperire nouă. Nu găsim noi această mărturisire și la femeia canaaneancă, atunci când I s-a adresat ca Fiul al lui David? (Matei 15, 22). Acest adevăr nu spune mai mult decât că El, din mijlocul poporului Israel, va domni peste tot pământul.

Dar Tatăl a descoperit lui Petru, că Domnul era Fiul Dumnezeului cel viu. Nimeni mai înainte nu a mărturisit aceasta, și este clar, că aceasta înseamnă mult mai mult decât mărturisirea, că El este Mesia al lui Israel. Fiul lui Dumnezeu, așa cum noi Îl găsim prezentat în mod deosebit în evanghelia după Ioan, este Creatorul, Dumnezeul veșnic Însuși. Petru Îl mărturisește ca Fiu al Dumnezeului cel viu, deci izvorul oricărei vieți. Deci prin învierea Lui dintre cei morți a fost arătat că El avea puterea vieții (Romani 1, 4). Mărturisirea lui Petru accentuează foarte mult că Domnul este biruitor asupra aceluia care avea puterea morții (Evrei 2, 14). El a murit, a intrat în împărăția morții, dar puterea morții nu a putut să-L țină acolo. »S-a suit sus, a luat robia roabă« (Efeseni 4, 8-10). De aceea și Adunarea, pe care El o va clădi pe această stâncă (Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu), nu va fi biruită de porțile Hadesului (ale împărăției morții). Toți cei care vor aparține Adunării vor primi viața Sa (Ioan 5, 25), viața Lui de înviere (Ioan 20, 22), căci El, capul Adunării, a fost întâiul înviat dintre cei morți (Coloseni 1, 18). Deoarece Israel nu L-a primit ca Mesia al lui, vechea clădire trebuia înlăturată, și El a vrut să clădească una nouă.

Căci realmente, constructorii din Israel L-au considerat inutilizabil pentru construcție. Cuvântul grecesc pentru »a lepăda« se referă la o cercetare premergătoare, la care se constată că obiectul este inutilizabil și de aceea va fi lepădat. De aceea vreau să traduc acest cuvânt, așa cum l-a tradus Darbi, cu »lepădat ca inutilizabil«. Aici nu se spune că au fost conducătorii iudei; aceasta o găsim

mai mult în versetul 7. Aici se pune accentul pe faptul că au fost *oameni*, creaturi ale lui Dumnezeu, care au lepădat ca inutilizabil pe Fiul Dumnezeului cel viu, ales de Dumnezeu și scump pentru El. Substantivul oameni nu este însoțit de articol. Deci aici nu este vorba de a arăta anumiți oameni, ci accentul se pune pe faptul că cei care au lepădat au fost oameni, creaturi neînsemnate. Cuvântul oameni trebuie citit aici în comparație cu Dumnezeu. Nu este apogeul cutezanței răutăcioase, că omul leapădă ca inutilizabil pe *Acela* pe care Dumnezeu L-a pus Fiul peste casa Lui (Evrei 3, 6)? Dumnezeu L-a ales pe El, ca să facă lucrarea Lui. »Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine« (Coloseni 1, 19-20). Dumnezeu a spus despre El: »Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați« (Luca 9, 35).

Capitolul 2 versetul 5: Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Aici cuvintele »pietre vii« sunt însoțite de »ca niște«, ceea ce în versetul 4 nu stă cu privire la Domnul, »piatra vie«. Domnul este în ființa Lui, în Sine Însuși, o piatră vie. Noi nu suntem așa. Cuvintele »ca niște« arată o comparație. Deci noi venim la El așa cum ar trebui s-o facă pietrele vii. Dar eu cred că însemnătatea este mult mai mare și ea are mai mult sensul: ca niște – așa cum de fapt sunteți – pietre vii. Și cu toate acestea exprimarea nu este așa de accentuată, ca în cazul Domnului în versetul 4.

Este caracteristic pentru scrisoare, că Duhul Sfânt îl face pe Petru să folosească des cuvântul »viu« (cap. 1, 3+23; cap. 3, 10+18; cap. 4, 2+5+6). Atunci când noi ne privim pe noi înșine ca niște pietre vii (cap. 4+5), trebuie să verificăm cum am devenit noi așa. Ajungem atunci la un izvor divin, la ceea ce Tatăl Și-a propus. Noi nu eram pietre. »Țărână ești și în țărână te vei întoarce« (Geneza 3, 19). În noi nu era nimic pe care să te poți încrede, căci se spune: »Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși« (Romani 3, 4). Domnul nu S-a încrezut în aceia care au crezut în Numele Lui, »pentru că îi cunoștea pe toți« (Ioan 2, 24).

Petru știa cum a devenit el o piatră. A fost atunci când a crezut mărturia despre Domnul și s-a dus la El. Domnul i-a zis atunci: »Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care în traducere înseamnă piatră)« (Ioan 2, 42). Fiul lui Dumnezeu l-a luat pe Simon în posesiune și i-a dat un alt nume; numai stăpânul unui sclav poate să dea acestuia un alt nume. Prin credința sa în Domnul, Petru a avut parte de natura Stâncii vii, a Pietrei vii. Și această Piatră a dat natura Sa aceluia care a venit la ea. Și aici Petru, inspirat de Duhul Sfânt, extinde aceasta la toți credincioșii. Noi suntem pietre vii, cei care avem lăuntric aceeași natură și aceeași viață ca și *Piatra vie*. El ne-a făcut asemenea Lui în toate privințele, desigur cu excepția divinității Sale. El este Piatra vie – noi suntem pietre vii. El este scump pentru Dumnezeu – noi am fost acceptați în Cel Preaiubit (Efeseni 1, 6). El este Piatra lepădată de oameni – și noi vom fi de asemenea lepădați. Noi am fost făcuți una cu El în toate privințele. Aceasta este un privilegiu prețios. Totul în Hristos era strălucirea desăvârșită a lui Dumnezeu. Și noi, cei care suntem în Hristos, avem prin El în ochii lui Dumnezeu toată desăvârșirea lui Hristos.

Această viață, pe care am primit-o, a fost verificată și încercată în tot chipul posibil în Izvorul ei. Ea a trecut prin moarte și judecată. A trecut prin toate valurile și toate talazurile mâniei lui Dumnezeu, și, pe de altă parte, în înviere a fost arătată iarăși în puterea și slava divină. Ea este o viață de biruință în afara domeniului puterii întunericului. Nu există nici o putere pământească sau infernală, nici om, nici diavol, care să poată leza această viață, pe care a primit-o cel mai slab și neînsemnat credincios.

În Deuteronom 10 găsim un tablou al celor spuse mai înainte, cu toate că acolo este privit mai mult din punct de vedere practic. Moise, ca tablou al Domnului Isus, cioplește tablele de piatră din stâncă și le aduce la Dumnezeu, care a scris (2 Corinteni 3, 3) pe ele cuvintele care au fost pe primele table (Hristos) și apoi le pune în lada de lemn (un tablou al Domnului).

Noi am fost zidiți ca pietre vii. Hristos, Stânca, este fundamentul, și noi am fost zidiți deasupra. Este lucrarea lui Hristos – El clădește Adunarea Sa (Matei 16, 18). Când prin credința în El am devenit pietre vii, El ne-a folosit, ca să construiască clădirea mai departe. Deci aceasta nu este o activitate continuă, ci a avut loc odată pentru totdeauna.

Aici, și numai aici, Petru se apropie de învățătura apostolului Pavel cu privire la Adunare (Biserică). Dar cu toate că el vede legătura credincioșilor între ei, el nu vorbește despre unitatea Duhului și a Trupului lui Hristos. Numai în scrisorile apostolului Pavel găsim descoperit adevărul despre Adunare în toată profunzimea și desăvârșirea lui. Petru vorbește despre ceea ce clădește Hristos, și nu despre ceea ce unește cu El.

Cortul, Locuința lui Dumnezeu în mijlocul lor, deosebea pe Israel de toate popoarele. Acest cort arăta dorința lui Dumnezeu de a locui în mijlocul oamenilor. Dar chiar în acest tablou vedem că aceasta era posibil numai pe baza salvării. Abia după ieșirea din Egipt se vorbește despre locuința lui Dumnezeu (Exodul 15, 13+17). Nu era o casă »duhovnicească«, ci era o casă »făcută de mână omenească« (2 Cronici 6, 18; Evrei 9, 24). Când apoi Dumnezeu a trebuit să părăsească casa, din cauza decăderii poporului, a rămas o clădire moartă; era numai o mărturie a faptului că viața a plecat de acolo. Domnul spune Ierusalimului: »Iată că vi se lasă casa pustie« (Matei 23, 38), și El a plecat din Templu și a vestit nimicirea lui.

Dar Dumnezeu nu a renunțat la planul Lui. El a locuit în Domnul Isus pe pământ (Ioan 1, 14; Coloseni 1, 19). Când Domnul Isus a părăsit pământul, după ce a împlinit lucrarea, și S-a înălțat la cer, Duhul Sfânt a coborât pe pământ, ca să alcătuiască locuința lui Dumnezeu în Duhul. Și Hristos a construit Casa, Templul lui Dumnezeu, care va fi Locuința lui Dumnezeu în veșnicie (Efeseni 2, 22+21).

Deci, Petru vorbește despre Casa lui Dumnezeu ca fiind construită de Hristos, dar care nu era încă gata. Este exact același lucru, cu ceea ce găsim în Efeseni 2, 21. Ea este Adunarea, corespunzător hotărârii lui Dumnezeu. Acest Templu, sau locuință, va fi terminat abia atunci când va veni Domnul Isus. Atunci vor învia credincioșii adormiți, iar credincioșii care vor fi în viață vor fi transformați. În acel moment Adunarea va fi pe pământ cu numărul complet, potrivit hotărârii lui Dumnezeu. Casa va fi atunci completă și va fi luată în slavă. Acolo va fi Locuința lui Dumnezeu pentru veșnicie (Apocalipsa 21, 2; Ioan 14, 16+17).

Apostolul Pavel vorbește de asemenea despre Templu sau despre Casa lui Dumnezeu, dar într-un alt sens, și anume ca o casă construită de oameni, de aceia care ocupă în creștinătate locul de meșter-zidar (1 Corinteni 3, 9-17; 1 Timotei 3, 15). În acest caz se poate clădi cu lemn, fân, trestie, cu principii care nu rezistă la încercarea prin foc (sfințenia lui Dumnezeu care pătrunde și cercetează totul), de către oameni care nu sunt caracterizați de aur (neprihănirea și slava divină), argint (prețul care a fost plătit pentru mântuire) și pietre scumpe (reflectarea slavei divine). Credincioșii și necredincioșii alcătuiesc împreună Casa, așa că în timpul de decădere ea trebuie comparată cu o Casă mare, în care se găsesc vase de cinste și vase de necinste (2 Timotei 2, 20). Acesta este și caracterul »locuinței lui Dumnezeu, în Duhul« (Efeseni 2, 22), cu toate că acest nume nu se referă la decădere, ci la faptul că Duhul Sfânt locuiește acum pe pământ în Adunare.

Este remarcabil că adevărul despre Casa lui Dumnezeu nu a fost arătat în Ierusalim, unde acest oraș era în Vechiul Testament strâns legat de această Casă, așa cum va fi și în viitor (Psalmul 132, 13-14). Dumnezeu l-a folosit pe apostolul Pavel ca să scrie credincioșilor din Efes, și mai târziu lui Timotei, când acesta a fost în Efes (1 Timotei 3, 15). Și apostolul Petru scrie credincioșilor iudei, care locuiau în împrejurimile Efesului. Nu Ierusalimul, și cu atât mai puțin Roma, este numele pe care Dumnezeu l-a legat cu Adunarea. Adunarea din Efes ne este prezentată prin Duhul Sfânt, ca prin aceasta noi să putem învăța ce este Adunarea potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, și din păcate totodată ce a făcut omul cu acest bun minunat încredințat lui (Efeseni 1-4; Faptele Apostolilor 19, 9; 20, 17-37; Apocalipsa 2, 1-7).

Domnul a părăsit Templul și l-a declarat ca fiind casa „lor” (Matei 24, 1). Templul nu mai este Casa Tatălui, din momentul când Ierusalimul a lepădat definitiv pe Domnul. Dar cât de greu a fost pentru ucenici să înțeleagă aceasta în inima lor. Vedem în Faptele Apostolilor ce loc a ocupat

Templul din Ierusalim pentru ei, și cum nu au rupt realmente legăturile cu el. În cele din urmă Domnul a intervenit, lăsând ca Ierusalimul și Templul să fie pustiit de romani.

În scrisoarea adresată evreilor, apostolul a încercat să desprindă pe credincioșii dintre iudei de lucrurile vechi, prezentând ochilor lor slava nespus de mare a Domnului și a lucrării Sale. Aici Petru le prezintă casa „duhovnicească”, ca să-i facă independenți din punct de vedere spiritual de Ierusalim și să-i lege launtric cu Adunările întemeiate de apostolul Pavel în localitățile lor. Ce gând prețios a fost pentru credincioși, să fie o parte a acestei Case minunate, în care Dumnezeu va locui în veșnicie. Chiar dacă vechea casă din Ierusalim era construită din pietre cioplite, mari și prețioase (1 Împărați 5, 17), ele erau pietre moarte. Casa cea nouă era construită din pietre vii, și ei înșiși erau aceste pietre vii. Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu, este fundamentul. Ei, cei care aveau viața lui Hristos, constituie clădirea. Domnul Însuși este iarăși »Capul unghiului« (versetul 7), Piatra de încheiere, prin care Casa se termină. Întreaga clădire trebuie să fie în mod necesar Hristos, dacă se vrea să fie Locuința lui Dumnezeu; Hristos personal, și după aceea cei în care El ia chip.

De fapt noi, viața noastră, ar trebui să fie expresia a ceea ce este Hristos (2 Corinteni 3, 3). Noi suntem răspunzători, ca să fie așa. Cât de minunat ar fi, dacă lumea ar putea recunoaște pe Hristos în mine și în tine! Dacă noi am fi reflectarea harului Său, a dragostei și Adevărului Său, da, a tot ce este El! Cândva va fi așa. În orașul sfânt Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeu, toate pietrele strălucesc în toată slava lor (Apocalipsa 21, 19). Comparat cu Apocalipsa 4, 3, vedem că această slavă este slava lui Dumnezeu. Ele descoperă această slavă prin ceea ce sunt în ele înșile, și nu mai există nimic care să împiedice aceasta. Sunt aceleași pietre vii, cu care Domnul construiește acum; noi ne putem vedea pe noi înșine în acestea. Dar Moise al nostru ne-a cioplit și ne-a șlefuit până a dispărut toată murdăria, toate rugozitățile și denivelările și degetul lui Dumnezeu a putut să scrie pe noi în chip desăvârșit toate gândurile Sale (Deuteronom 10, 1-5). Atunci noi vom fi expresia gândurilor lui Dumnezeu (logos), tot așa cum au fost primele table de piatră (Hristos).

... o preoție sfântă, ...

Așa cum toți credincioșii sunt pietre vii, tot așa ei sunt și preoți. Legătura lor cu Domnul proslăvit în cer, Marele Preot peste Casa lui Dumnezeu (Evrei 10, 21), le dă această poziție. Așa cum fiii lui Aaron erau preoți pe baza nașterii lor naturale, tot așa sunt *ei* preoți prin nașterea spirituală. Apostolul nu spune că ei trebuie să fie pietre vii și preoți sfinți, ci că ei sunt. Desigur, noi trebuie să ne comportăm practic ca preoți și să exercităm slujba preoțească. Dar pentru a putea face aceasta, trebuie să fim mai întâi preoți. Trebuie să fim mai întâi în această poziție, pentru a putea avea parte de privilegiile legate de această poziție. Noi nu devenim preoți prin faptul că aducem jertfe spirituale, ci noi putem să aducem aceste jertfe, pentru că suntem preoți.

Noi suntem o preoție, un neam de preoți. În Israel preoția era alcătuită numai din neamul lui Aaron. Noi toți aparținem casei Marelui nostru Preot. Și de aceea preoția noastră corespunde poziției actuale a lui Hristos în cer.

Ar trebui să vedem, că Hristos este Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 5, 6), dar El exercită preoția lui Aaron. Melhisedec a fost împărat-preot, care binecuvânta (Geneza 14, 15-20; Evrei 7, 1). Aceasta este poziția lui Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani. El va ieși atunci din Locul Preasfânt pe pământ, ca să binecuvânteze (Levitic 9, 23). Dar acum este înapoia perdelei, că să exercite acolo lucrarea pentru poporul aflat în pustie. Poporul nu Îl vede. În felul acesta preoția noastră poartă caracterul preoției lui Aaron, în timp ce preoția împărătească din versetul 9 poartă mai mult caracterul lui Melhisedec.

A fi în apropierea lui Dumnezeu este caracterul cel mai prețios și cel mai remarcabil al unui preot. În cazul poporului Israel numai preoții aveau voie să se apropie de Dumnezeu în Locul Preasfânt; și tot așa este și acum. Noi suntem mai aproape de Dumnezeu decât a fost oricare din fiii lui Aaron, da, mai mult chiar decât a fost Aaron însuși. Niciunul din fiii lui Aaron nu avea voie

să intre în Locul Preasfânt, iar el însuși avea voie să intre numai o dată în an, și atunci nu fără a aduce sânge. Noi însă avem intrare liberă prin perdeaua sfâșiată (Evrei 10, 19-22). Aceasta o poate face orice copil al lui Dumnezeu, chiar și cel mai tânăr și cel mai slab. Existența unei clase preoțești deosebite este în contradicție cu creștinismul. Ea neagă desăvârșirea lucrării lui Hristos și poziția principală a creștinului. La moartea lui Hristos s-a terminat cu sistemul religios iudaic. Ce privilegiu deosebit avem noi ca creștini!

și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Aceasta este lucrarea noastră ca preoți: să adorăm permanent pe Dumnezeu. Noi suntem preoți duhovnicești și nu firești (carnali), și avem de adus lucruri duhovnicești. Preoții Vechiului Testament aduceau animale ca jertfă de ardere și de mulțumire, și aduceau făină și ulei ca jertfă de mâncare. Din ce constau jertfele noastre? »Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui« (Evrei 13, 15).

Jertfele noastre spirituale constau din ceea ce Duhul Sfânt va lucra în inimile noastre, atunci când ne bucurăm în har. Jertfele noastre sunt ceea ce se ridică din inimile noastre spre Dumnezeu, atunci când devenim mișcați de măreția lucrurilor care ne-au fost date și de dragostea care ni le-a dat. Vedem mântuirea noastră și admirăm mărimea ei. Vedem prețul, pe care Dumnezeu l-a plătit pentru ea, prin aceea că a dat pe Fiul Său întâi născut. Vedem poziția în care am fost aduși. Vedem slava Persoanei Fiului lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Inimile noastre devin mișcate prin aceasta, și prin puterea Duhului Sfânt exprimăm aceasta, prin aceea că vorbim înaintea lui Dumnezeu despre ce am înțeles din toate aceste lucruri. Și Dumnezeu voiește ca inimile noastre să înțeleagă plăcerea Lui în Hristos, așa că tot ce este Hristos, și tot ce El ne-a făcut cunoscut despre Dumnezeu, este tema mulțumirii, laudei și adorării din Casa Sa.

Aceasta ne este prezentat clar în tablourile Vechiului Testament. Preoții aduceau tot timpul jertfe, care vorbesc despre viața Domnului pe pământ (jertfele de mâncare), sau jertfe care Îl prezintă sub diferite aspecte în lucrarea Sa de pe cruce (jertfa arderii de tot și jertfa de mulțumire), sau care arată slăvile Lui personale (lucrarea de tămâiere). În felul acesta Tatăl ne prezintă toate slăvile Fiului Său și a lucrării Lui, ca noi să le admirăm, așa cum El Își găsește plăcerea în El, și ca să rostim înaintea Lui ceea ce vedem cu inimile noastre. Aceste jertfe sunt totdeauna plăcute lui Dumnezeu. Tot ce vorbește despre Domnul Isus, este plăcut înaintea Lui. Și prin acestea ne apropiem de Dumnezeu, îmbrăcați în valoarea lucrării Domnului.

Aceasta este acum slujba preotului; slujba la care Dumnezeu cheamă pe fiecare credincios, bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân. Practicăm noi toți această slujbă?

Pot exista obstacole. Dacă ne-am murdărit, atunci trebuie mai întâi ca picioarele să fie spălate (Ioan 13). Nu pot să fiu în Locul Preasfânt și să mă plâng de părtășia întreruptă prin ceea ce am făcut. Mai întâi trebuie ca Duhul Sfânt să refacă părtășia. Înainte să aibă loc această refacere, nu poate avea loc nici o adorare în Duhul Sfânt. Eu nu am încetat să fiu un preot, dar nu sunt apt să exercit slujba de preot. Mai întâi trebuie să fiu curățit corespunzător curăției locului pe care am fost adus.

Pot să fie și alte obstacole. În tablourile cărții Levitic găsim că un orb, un șchiop, un cocoșat, un pitic, unul care și-a pierdut puterea de reproducere, și alte lucruri, fac pe om inapt pentru slujba de preot (Levitic 21). O astfel de persoană avea voie să mănânce mâncarea preoțească, dar nu avea voie să se apropie să aducă pâinea lui Dumnezeu. Ficele lui Aaron aveau voie să mănânce hrana preoțească, căci ele aparțineau familiei preoțești, dar nu aveau voie să slujească în Locul Sfânt. O stare spirituală slabă, sau lipsa de putere spirituală, așa cum este prezentată ea în fiicele lui Aaron, ne poate face inapți să exercităm practic slujba de preot. Dar, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, aceasta nu este o stare normală pentru un credincios.

Chemarea lui Dumnezeu adresată fiecărui credincios este, ca el să se arate practic ca preot. Aceasta înseamnă, ca el să intre în Locul Preasfânt, în imediata apropiere de Dumnezeu, ca acolo să aducă jertfele pe care Duhul Sfânt le-a lucrat mai înainte în inima lui, atunci când s-a preocupat

cu Persoana Domnului Isus și lucrarea Sa, precum și cu harul și dragostea lui Dumnezeu descoperite în această Persoană. Se poate imagina o slujbă mai înaltă și mai minunată?

Capitolul 2 versetul 6: *Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.”*

Pentru a întări cele spuse aici, apostolul citează acest text (Isaia 28, 16), dar nu textual. De fapt versetele 4 și 5 sunt împlinirea fundamentală a acestei profeții. Isaia vede profetic pe conducătorii Israelului din timpul din urmă, care, îngroziți de „răul care se revarsă” (Asur), fac un legământ cu moartea, o învoială cu locuința morților. Ca să se apere de Asur, se vor uni cu anticrist, omul păcatului (2 Tesaloniceni 2, 3-9), care acționează numai așa cum voiește el, și cu căpetenia împărăției romane restaurate (Apocalipsa 13, 6), care batjocorește pe Dumnezeu. Duhul Sfânt numește pe acești doi moartea și iadul. Dar domnitorii peste iudei vor recunoaște că minciuna (puterea diabolică) nu este un loc de refugiu, și falsitatea nu oferă viitor.

Pentru rămășița credincioasă este însă un punct de odihnă. Dumnezeu a pus în Sion o Piatră de bază, o Piatră care a fost probată, o prețioasă Piatră din capul unghiului, care este bine întemeiată. Cine se încrede în această Piatră »nu va fi fricos«. Mesia va fi crucificat și lepădat, iar forțele răutăți vor părea că au stăpânirea peste tot, dar la sfârșit El va elibera pe poporul Lui și va judeca pe dușmani. Această Piatră va nimici imperiile lumii (Daniel 2, 35), va judeca răul și va umple tot pământul.

În felul acesta, ca și în multe alte locuri, această eliberare este legată cu Sionul. Dacă acest nume este folosit simbolic, el prezintă harul lui Dumnezeu în legătură cu Împărăția (Evrei 12, 22). După ce poporul în timpul lui Samuel a lepădat pe Dumnezeu ca Împărat (1 Samuel 8, 7), sub Saul decăderea a atins punctul culminant. După aceea Dumnezeu Și-a arătat harul Său, prin aceea că prin David a dat poporului biruința asupra tuturor vrăjmașilor lui și eliberarea deplină, și prin faptul că El a venit să locuiască în mijlocul poporului (2 Samuel 5, 7). Este deci har după o necredincioșie totală. Dar acest har este legat de David și Sion, cetatea lui David (Psalmul 132).

Credincioșii dintre iudei, căroră Petru le-a scris, nu au trăit în timpul în care se va împlini profeția. Dar Petru se adresează lor, căci Piatra din capul unghiului, în care rămășița își va pune în curând încrederea, este Piatra vie, pe care ei au fost zidiți. Chiar dacă poporul ca întreg a lepădat pe Domnul, așa că el nu poate primi binecuvântarea, aceasta nu este o piedică pentru rămășiță, ca prin har să primească totuși binecuvântarea, și anume în forma sa creștină și desăvârșită. Totul se bazează pe moartea și învierea Domnului; atât domnia Sa viitoare în Ierusalim asupra pământului întreg, cât și binecuvântările spirituale de acum, de care avem parte, și din care Petru ne prezintă o parte din ele, dar care prin apostolul Pavel sunt prezentate în desăvârșirea lor.

Acum nu este încă Templul slavei, care va fi în viitor în Ierusalim. Acum este o Casă duhovnicească și o preoție sfântă, ca să aducă jertfe duhovnicești în timpul lepădării lui Hristos de către Israel. Credincioșii pot savura făgăduințele, în măsura în care în acest timp sunt în concordanță cu căile lui Dumnezeu. Și dacă ei sunt lipsiți de unele lucruri care vor fi partea rămășiței credincioase din timpul din urmă, Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun pentru noi (Evrei 11, 40).

Capitolul 2 versetele 7 și 8: *Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului”;* și *„o Piatră de poticnire, și o Stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți.*

Piatra nu este prețioasă numai în ochii lui Dumnezeu, ci și în ochii credinței. Oricât de slab ar fi cel credincios, credința vede așa cum vede Dumnezeu.

Cândva această scumpătate va fi arătată în tot universul. »Înainte Lui împărații vor închide gura« (Isaia 52, 15). Cu toate că acum nu este încă așa, deoarece Israel L-a lepădat, rămașița credincioasă (și noi împreună cu ea) poate să savureze aceasta deja acum, mai dinainte. Prețuirea (cinstea) este pentru noi; Dumnezeu ne-a dat-o. Aici nu este vorba, că noi trebuie să ne întrebăm dacă Domnul este prețios pentru noi. El este prețios în Sine Însuși, și Dumnezeu a descoperit această scumpătate pentru noi, și ne-a dăruit-o, ca s-o savurăm. Tatăl Își găsește toată plăcerea în Fiul și El dorește ca și noi să facem la fel. De aceea El descrie această slavă în Cuvânt. Dar numai credința o poate vedea și o poate admira. De aceea Ioan a putut să strige: »Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl« (Ioan 1, 14), în timp ce în același moment frații Lui nu credeau în El (Ioan 7, 5) și rudele Lui ziceau: »Este nebun« (Ioan 10, 20) și voiau să-L prindă. Vedem aici credincioșii puși față în față cu necredincioșii. Cu toate că El este prețios pentru credincioși, pentru cei neascultători este o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere. Avem aici unul din locurile (Isaia 28, 16; 53, 1-4; Psalmul 118, 22) în care profeții au revelat lucruri mult mai mari decât au putut ei să le înțeleagă, și despre care au știut că nu erau pentru ei (cap. 1, 10-12). Lui Isaia nu i s-a prezentat clar scumpătatea acestei „Pietre”. Dar acum ea a fost arătată în toată valoarea ei acelor care au crezut.

Din păcate mulțimea poporului a fost necredincioasă. Și pentru ei Piatra, pe care zidarii, conducătorii poporului, au lepădat-o ca fiind nefolositoare, cu toate că El a fost înălțat în cer mai presus de orice stăpânire și putere, a fost numai o Piatră de poticnire și o stâncă de cădere! Și aceasta a fost prorocit. Dumnezeu a știut cât de greu va fi să accepți, că tocmai ei, care după părerea lor proprie și a poporului au fost meșterii zidari ai lui Israel, vor lepăda, Piatra pusă de Dumnezeu ca fundament, ca fiind fără valoare (Isaia 8, 14). Aceasta va arăta, că aceia, spre care poporul privea ca la conducătorii lor spirituali, nu s-au dovedit apți să construiască Casa spirituală a lui Dumnezeu. Găsim în evangheliile că nici apostolii nu puteau să creadă, că mai marii poporului vor lepăda definitiv și vor crucifica pe Domnul. De aceea ei nu puteau înțelege multe locuri din Scriptură, care vorbeau despre aceasta.

Acum le puteau înțelege. Au văzut cu ochii lor, că El, Cel prezentat de profeți ca fiind Mesia trimis de Dumnezeu, și care incontestabil a făcut să se vadă slava Lui morală și minunile bunătății și puterii divine, era Iehova Însuși, Cel lepădat și crucificat de marii preoți și de cărturari (Marcu 15, 31-32). Acum puteau înțelege locurile din Scriptură, cum ar fi primele versete din Isaia 53 și din Psalmul 118, 22 amintit de Petru aici și în Faptele Apostolilor 4. Domnul Însuși citează acest verset (Matei 21, 42). El stă înaintea marilor preoți și a bătrânilor poporului (versetele 23-46) și le spune că Piatra aleasă a fost pusă de Dumnezeu ca fundament, dar ei au lepădat-O. Este ca și cum ar spune: „Eu sunt aici, iar voi Mă lepădați.”

Dar ce a făcut Dumnezeu cu această Piatră lepădată? El L-a înviat dintre cei morți și I-a dat un loc la dreapta Sa în cel mai înalt cer: »mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare.« (Efeseni 1, 20-22) Acesta este înțelesul expresiei »Capul unghiului clădirii«. În felul acesta El, Întâiul înviat dintre cei morți, este „Capul unghiului”, piatra de încheiere a Casei lui Dumnezeu, al cărei fundament este tot El.

»Cei neascultători« este aici poporul iudeu privit în totalitatea lui. Proslăvirea Domnului este pentru ei o piatră de poticnire și o stâncă de cădere. Vedem în Faptele Apostolilor că ei sunt cei mai mari dușmani ai evangheliei despre Domnul glorificat. Ei se lovesc de Cuvânt, și la aceasta au fost rânduți. »Cuvântul« este aici iarăși »logos«, deci expresia gândurilor lui Dumnezeu, așa cum

este prezentat în chip desăvârșit în Domnul. Deoarece iudeii sunt neascultători, nu vor să se supună Cuvântului harului. De aceea pentru ei nu există niciun ajutor. Când un popor păcătos și vinovat leapădă Cuvântul harului, atunci nu mai este nici o salvare.

Ei nu au fost rânduiți să fie neascultători! Învățătura, că Dumnezeu a rânduit (a predestinat) pe unii oameni să meargă la pierzare este tot așa de împotriva Scripturii ca și gândul, că omul are putere să facă binele. Tot ce este rău, este numai din om, și tot așa, tot binele vine numai din harul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a făcut niciodată pe un om păcătos, și El nu are plăcere în moartea păcătosului și nici ca el să meargă pentru veșnicie în iad. Dimpotrivă: »Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2, 3b-4).

Dar Dumnezeu este Dumnezeu. Dacă omul în mândria și cutezanța lui refuză să fie ascultător, Dumnezeu rămâne suveran peste toate. El a oferit harul și adevărul Său în Hristos unui popor neascultător, care în mândria lui a lepădat toată bunătatea și îndelunga Lui răbdare. Ei s-au lovit de Cuvântul care L-a descoperit pe El. Ei nu au fost rânduiți să fie neascultători! Dar deoarece au fost neascultători până la extrem, Dumnezeu a hotărât ca ei să se lovească de Cuvântul care le-a oferit harul, de Cuvântul, prin care oricine care L-a primit a devenit mântuit și putea să primească binecuvântarea deplină.

Capitolul 2 versetul 9: *Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată;*

În acest verset vedem rămășița credincioasă din cele două seminții, cărora le-a fost adresată scrisoarea, adusă în binecuvântarea care, potrivit cu Exodul 19 și Osea 1, era destinată pentru tot poporul Israel.

Cuvântul scurt »voi« arată diferența față de cei neascultători din versetele anterioare. De aceea trebuie scos în evidență. Cei neascultători, poporul văzut în totalitatea lui, nu au putut să primească binecuvântările făgăduite, deoarece acestea aveau ascultarea ca premiză (Exodul 19, 5-6); noi știm că istoria poporului a fost o istorie a neascultării. Când Dumnezeu în marea Sa îndurare a dat împlinirea binecuvântărilor în Domnul Isus, Slujitorul circumziei (tăierii împrejur) (Romani 15, 8), ei au lepădat pe Cel în care Dumnezeu a oferit împlinirea.

Credincioșii nu au putut, deci, să primească binecuvântările împreună cu tot poporul. Deoarece ei însă au fost ascultători și și-au pus încrederea în Acela care a fost lepădat de popor, Dumnezeu i-a adus în legătura binecuvântată cu El Însuși, pe care El a oferit-o poporului. Faptul că binecuvântările erau cerești și aveau deci un caracter mult mai înalt, nu a schimbat cu nimic faptul că ele au fost primite în concordanță cu făgăduința. Dar baza nu a mai fost acum *ascultarea lor*, ci ascultarea Domnului Isus. Pentru ei era har.

Se înțelege de la sine că noi, credincioșii dintre națiuni, am fost aduși în aceeași legătură cu Dumnezeu și în aceleași binecuvântări. Dar noi am fost »străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume« (Efeseni 2, 12).

Israel a fost poporul ales. Dumnezeu i-a ales dintre toate popoarele pământului, ca ei să fie poporul Lui pământesc (Deuteronom 7, 6). Dar credincioșii, cărora le-a fost adresată scrisoarea (și noi împreună cu ei) am fost aleși de Tatăl pentru înfiere (cap. 1, 2). Fiind aduși în această poziție, fiecare din noi nu stă independent, ci noi suntem mădulare ale unei familii, ale unei »seminții«, a familiei lui Dumnezeu. Cuvântul arată spre apartenența prin naștere, spre relații familiare. Cuvântul seminție nu este însoțit de articol, și aceasta arată că este vorba mai mult de caracter, dar și că nu numai ei sunt membrii ai acestei seminții. Prin harul nemărginit, noi, credincioșii dintre națiuni, care am fost fără Dumnezeu în lume, am fost apropiați prin sângele lui Hristos (Efeseni 2, 12) și prin nașterea noastră din nou am fost aduși în aceeași seminție.

o preoție împărătească

Dacă comparăm acest verset cu versetul 5, vedem diferența dintre o preoție sfântă și o preoție împărătească. Prima este pentru a aduce jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Cea de-a doua este ca să vestească virtuțile Aceluia »care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată«. Lucrarea preoției sfinte se îndreaptă deci de la om spre Dumnezeu, lucrarea preoției împărătești este din partea lui Dumnezeu pentru oameni. Prima are loc în Locul Preasfânt, cea de-a doua are loc în lume.

În Melhisedec vedem tabloul unui preot împărătesc. El iese în lume, ca să ducă pâine și vin, și ca să binecuvânteze (Geneza 14, 18-20). Știm că el este o imagine a Domnului Isus, așa cum El va exercita în viitor preoția în Împărăția de o mie de ani (Evrei 6, 20; Evrei 7). El va veni pe pământ în slava Sa cerească, ca să binecuvânteze și în felul acesta să descopere pe Dumnezeu în maiestatea și bunătatea Sa ca Marele dăruitor. Domnul este deja astăzi Preot după *rânduiala* lui Melhisedec. Dar deoarece El este încă lepădat de Israel și judecata nu a fost încă făcută, El nu poate încă să exercite preoția împărătească. El este acum numai Preot în Locul Preasfânt; aceasta corespunde preoției lui Aaron.

Prin legătura noastră cu El suntem și noi preoți sfinți, așa cum am văzut în versetul 5. Noi intrăm în Locul Preasfânt, ca să aducem lui Dumnezeu jertfe duhovnicești, și să ne rugăm pentru alții. Mai târziu vom fi preoți împărătești, așa cum este Domnul. Vom purta cununi și vom sta pe tron (Apocalipsa 4, 4). Vom purta hainele preoțești albe și vom face lucrarea preoțească (Apocalipsa 5, 8-10). Vom revela în chip desăvârșit slava Domnului și desăvârșirea lucrării Sale, nu numai prin cuvintele noastre, ci și prin ceea ce suntem. Noi înșine vom fi atunci revelarea slavei și harului lui Dumnezeu, așa cum Domnul Isus va revela atunci în chip desăvârșit pe Dumnezeu.

Dar acum, înainte ca Domnul să-Și exercite preoția împărătească, suntem *noi* chemați să facem aceasta. Noi trebuie să vestim virtuțile, caracteristicile minunate ale Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, nu atât de mult prin cuvinte, ci prin toată comportarea noastră. În mod obișnuit prin „vestire” noi înțelegem predicare. Dar aici cuvântul nu are înțelesul acesta. Aici este vorba de felul cum ne prezentăm în toată existența noastră, prin ceea ce facem, ce vorbim, deci prin toată viața noastră. Lumea trebuie să vadă în viața noastră pe Dumnezeu și pe Domnul Isus, toate slăvile Lor. Dacă noi toți am fi așa cum ar trebui să fim, atunci ar fi așa. Domnul ne-a așezat deci în lume *ca noi să facem acum deja*, ceea ce va face El în viitor în chip desăvârșit.

Ca preoți sfinți noi mergem deci în Locul Preasfânt, și ca preoți împărătești ieșim afară pentru a depune mărturie. Aceasta este ordinea normală, așa cum o vedem și în tablourile Vechiului Testament (Levitic 9, 23; 16). Nici nu poate fi altfel, căci lucrarea ca preoți sfinți din Locul Preasfânt este izvorul lucrării pe care noi o facem ca preoți împărătești. În ultima revelăm pe Domnul în existența noastră. Pentru a putea face aceasta trebuie să existe o concordanță morală. Dar cum poate să ia naștere aceasta? Știm că aceasta poate avea loc numai prin aceea, că noi privim slava Domnului (2 Corinteni 3, 18).

Ca preoți sfinți intrăm în Locul Preasfânt, ca acolo să aducem jertfele noastre: rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui (Evrei 13, 15). Ne preocupăm acolo cu viața Lui sfântă de pe pământ (jertfa de mâncare – Levitic 2) și cu moartea Lui minunată pe cruce, unde a proslăvit pe Dumnezeu nespus de mult și unde a îndreptat ce noi am făcut greșit înaintea lui Dumnezeu (jertfa de ardere-de-tot – Levitic 1) și care este temelia părtășiei noastre cu Dumnezeu (jertfa de pace – Levitic 3). Privirea tuturor acestor slăvi morale să nu aibă oare nici o influență asupra noastră? Conștiința că El a trăit pe pământ și apoi a murit pe cruce, deoarece ne iubește, voia să ne salveze de pierzarea veșnică și să ne facă părtași la tot ce era în inima lui Dumnezeu pentru noi, să nu ne atragă spre El, în așa fel ca inimile noastre să se aprindă de dragoste și admirație pentru El? Privim apoi la Domnul, acolo unde El este acum; la Omul proslăvit în cer. Privirea îndreptată spre El în slavă ne face asemenea lui din punct de vedere moral. Vom fi schimbați în același chip al slavei Sale (2 Corinteni 3, 18; Exodul 34, 29). Putem apoi să ieșim ca preoți împărătești, ca să

vestim toate slăvile Sale. Oamenii le vor vedea în comportarea noastră, în stilul nostru de viață, în cuvintele noastre.

Vedem că lucrarea noastră preoțească este cu totul altceva decât vestirea evangheliei la cei necredincioși și a Cuvântului lui Dumnezeu la cei credincioși. Ultima este misiunea acelor care au primit de la Dumnezeu darul pentru aceasta. Este mai mult o lucrare levitică. Dar preot este orice credincios, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie. Evanghelia sau lucrarea de vestire a Cuvântului este darul lui Dumnezeu față de oameni. Lucrarea preoțească în Locul Preasfânt este darul oamenilor pentru Dumnezeu și lucrarea preoției împărătești pe pământ nu este darul, ci este revelația lui Dumnezeu. Numirea unei predici ca fiind serviciu divin dovedește lipsa de înțelegere a ceea ce este un serviciu divin potrivit Cuvântului lui Dumnezeu sau adorare și lucrare a Adunării.

un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat

Sfânt înseamnă pus deoparte. Aplicat la oameni înseamnă pus deoparte pentru Dumnezeu, eliberat și pus deoparte de tot cu ce omul firească a fost legat după căderea în păcat: lume și păcat. Dumnezeu a scos pe Israel de la închinarea la idoli (Iosua 24, 2-14), ca să-I slujească Lui și să fie pentru El. Dar poporul L-a respins și a zis: »Noi n-avem alt împărat, decât pe Cezarul!« (Ioan 19, 15). »Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!« (Matei 27, 25)

Nici măcar la început poporul nu a avut o sfințenie adevărată. Cei doi fii ai lui Aaron, care au fost luați din mijlocul poporului și sfințiți, pentru a se apropia de Dumnezeu, au murit atunci când au intrat pentru prima dată în Locul Preasfânt (Levitic 10). Și Aaron, marele preot, avea voie să intre numai o singură dată pe an, și atunci trebuia mai înainte să aducă jertfe și sânge (Levitic 16, 1-4). Atunci nu avea voie să poarte hainele lui preoțești obișnuite, ci haine albe de in, care sunt un simbol al sfințeniei practice (Apocalipsa 19, 8). Cât de mult arată aceasta spre viața lipsită de sfințenia practică și de depărtarea de Dumnezeu prin păcat! Dar *noi* am fost spălați în sângele Mielului. Duhul Sfânt spune acestor credincioși, cărora le-a fost adresată scrisoarea, că ei au libertatea să intre în Locul Preasfânt prin perdeaua sfâșiată (Evrei 10, 19). Puși deoparte din lume, prin nașterea din nou (cap. 1, 2), și din poporul lor vechi, și eliberați prin sângele Mielului (cap. 1, 19) de viața lor lipsită de sfințenie, și spălați fiind de păcatele lor, erau un popor cu adevărat sfânt.

Dacă Dumnezeu a trebuit să spună cu privire la necredincioșii și păcatele lui Israel: »Nu-i poporul Meu« (Osea 1, 9), El putea să recunoască ca popor al Său, și să dea mărturie publică despre el, pe aceia a căror credință a străpuns opoziția și necredința propriului popor. Duhul Sfânt ne spune prin apostolul Pavel, că Dumnezeu Își pune pecetea pe oricine crede vestea bună despre Mielul jertfit (Efeseni 1, 13; 2 Corinteni 1, 22). Duhul Sfânt vine să locuiască în el, ca mărturie publică a faptului că Dumnezeu recunoaște o astfel de persoană că Îi aparține. Apostolul Petru a vestit aceasta în aceeași zi, în care Duhul Sfânt a venit pe pământ, ca să locuiască în cei ce cred în Domnul Isus (Faptele Apostolilor 2, 38).

Dacă urmărim locurile din Scriptură în care se vorbește despre lumină și întuneric, cred că ajungem la concluzia că întunericul este necunoașterea lui Dumnezeu, iar lumina este cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric (1 Ioan 1, 3). Deci, Cel care ne-a făcut cunoscut pe Dumnezeu a fost Cuvântul, expresia desăvârșită a ceea ce este Dumnezeu (Ioan 1, 18). Acesta este înțelesul cuvântului grecesc (vezi remarca la cap. 1, 23). În cuvânt era viața, și viața era lumina oamenilor (Ioan 1, 1-5). »Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu« (Ioan 17, 3).

De aceea Scriptura spune în continuare: »A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. ... Căci Dumnezeu, care a zis „Să lumineze lumina în întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.« (2 Corinteni 4, 4-6)

Noi am fost fără Dumnezeu în lume (Efeseni 2, 12). Textual în limba greacă se spune că noi am fost atești. Noi am fost cu mintea întunecată și străini de viața lui Dumnezeu din cauza neștiinței în care eram (Efeseni 4, 18). »Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul« (Efeseni 5, 8).

Ce mântuire! Noi nu am cunoscut pe Dumnezeu și trebuia să rămânem veșnic în acest întuneric, dacă El nu ar fi intervenit. Dar chemarea puterii Sale, căreia nu am putut să ne împotrivim, ne-a scos din întuneric și ne-a adus în lumina Sa minunată (Coloseni 1, 12-13). Noi Îl cunoaștem prin Domnul Isus. »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică« (1 Ioan 5, 20). Și noi umblăm în lumină, tot așa cum El este în lumină. Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de toate păcatele (1 Ioan 1, 7).

Dacă ne gândim la aceasta, nu se trezește în inima noastră o dorință adâncă să vestim virtuțile, toate caracteristicile minunate ale Aceluia care a dat naștere la acestea, și pe Care noi îl cunoaștem acum, și prin cuvintele și prin faptele noastre să arătăm în viața noastră cine este El? Deci, Dumnezeu ne-a făcut »o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui«, *pentru ca s-o facem*. Cândva pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apa acopere fundul mării (Isaia 11, 9-10). Lumea nu Îl cunoaște acum – este noapte. Dar în noaptea lepădării Sale noi avem dreptul să facem vizibil virtuțile Sale; aceste virtuți minunate, pe care noi le-am cunoscut, atunci când prin harul minunat ni s-au descoperit, atunci pe când eram fără putere, fără Dumnezeu, păcătoși și dușmani (Romani 5, 6-10).

Capitolul 2 versetul 10: ... pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.

Ca să putem înțelege acest verset, trebuie să citim Osea 1 și 2. Dumnezeu spune acolo lui Israel (celor 10 seminții), că în urma necredincioșiei și decăderii lor, nu mai pot fi poporul Lui (Lo-Ami) și nu vor mai avea parte de îndurare (Lo-Ruhama). Așa cum am văzut în Exodul 19, binecuvântările le-au fost făgăduite sub premiza că ei vor fi ascultători. Dar ei au fost totdeauna neascultători. Nu exista nici o speranță ca ei să primească aceste făgăduințe.

Dumnezeu Își arată apoi harul Său minunat. După ce El îi va judeca, El le va da totuși binecuvântările pe baza harului. Și aceasta într-un chip minunat, inexplicabil pentru mintea omenească. Tocmai în locul în care se spune: voi sunteți poporul Meu, li se spune: voi sunteți copiii Dumnezeului cel viu (Osea 1, 10). Valea Acor va deveni pentru ei o ușă de speranță (Osea 2, 14). „Valea Acor” înseamnă „Valea nenorocirii”. Este locul unde a avut loc prima judecată a lui Dumnezeu asupra poporului în țară (Iosua 7, 26). Deci, locul judecății va deveni ușa speranței. Harul se va lăuda împotriva judecății. Acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult. Dar el va domni prin neprihănire (Romani 5, 20-21)!

Cât de mult vedem noi această înțelepciune divină relevată la cruce. Dumnezeu a judecat acolo păcatul în judecata Sa necruțătoare. În imaginea vițelei roșii vedem că jertfa pentru păcat era complet mistuită de foc, chiar și sângele trebuia ars; focul este un simbol al sfințeniei lui Dumnezeu care verifică, încearcă (Numeri 19). Dar tocmai crucea, unde noi vedem cu groază judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu asupra păcatului și a păcătoșilor, a devenit pentru noi o ușă de speranță. Vedem acolo că există mântuire, că noi putem primi harul lui Dumnezeu, cu toată starea noastră rea, și anume pe o cale a dreptății. Dumnezeu este drept, atunci când iartă păcatele celui ce primește pe Domnul Isus, și astfel are parte de lucrarea Sa, și îi dă tot ce avea în inima Lui pentru oameni înainte de a fi creația. Harul domnește prin dreptate spre viața veșnică (Romani 5, 21). Judecata asupra păcatului (dar făcută asupra Aceluia care nu a cunoscut niciun păcat) este pentru noi ușa spre toate binecuvântările.

Tot așa este și cu poporul Israel. După ce Dumnezeu îi va judeca, rămasășita va crede în Domnul Isus și în felul acesta va avea parte de urmările lucrării Sale. Dumnezeu îi va primi și le va da tot ce le-a promis că le va da pe baza ascultării lor. Însă atunci le vor primi pe baza ascultării Unuia, a Aceluia care a fost ascultător până la moarte, da până la moarte pe cruce (Filipeni 2, 8). Cât de mult vedem aici, că Dumnezeu stă peste toate. Neascultarea omului, starea creaturii, toate influențele Satanei, nu pot împiedeca, ca Dumnezeu să-Și împlinească hotărârile Sale de binecuvântare. Să nu strigăm noi împreună cu apostolul: »O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfătuitorul Lui? ... Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.« (Romani 11, 33-36).

Întreg poporul ca atare nu a putut încă să primească binecuvântările. Cele 10 seminții au fost alungate și împrăștiate printre popoare. Cele 2 seminții au fost mai târziu de asemenea alungate, dar o rămasășita s-a întors înapoi prin harul lui Dumnezeu 70 de ani după aceea. Dar când li s-au oferit binecuvântările, ei au lepădat și au crucificat pe Acela care era Singurul ce putea să-i aducă în starea binecuvântată. În felul acesta și cele 2 seminții au fost puse deoparte. Începând din acest moment stă scris și deasupra lui Iuda și Beniamin: Lo-Ami și Lo-Ruhama. Aceasta era starea destinatarilor acestei scrisori, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus și să-L primească. Cuvântul grecesc din versetul 10 pentru »nu căpătaserăți îndurare« stă într-o formă (participiu perfect) care redă o stare permanentă.

Dar ei au primit pe Domnul Isus. Drept urmare ei au primit anticipat ce va primi o parte a poporului, cel puțin în măsura în care ei vor umbla prin credință, și nu prin »vedere« (Ioan 20, 29). Cuvântul grecesc pentru »ați căpătat îndurare« este la forma aorist. Deci a avut loc odată pentru totdeauna cu urmări permanente. Noi, credincioșii dintre națiuni, avem aceiași parte. Duhul Sfânt l-a lăsat pe apostolul Pavel să folosească locurile din Osea 1 și 2 într-o scrisoare adresată atât credincioșilor dintre iudei, cât și dintre păgâni (Romani 9). Toți care au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, sunt acum în starea de a fi primit îndurarea. Poporul Israel ca întreg nu are acum parte de îndurare.

Dar aceasta nu înseamnă că Osea 1 și 2 nu se va împlini și pentru Israel în zilele care vor veni. Profețiile din aceste capitole sunt în *primul rând* pentru Israel. Dar Dumnezeu a dat făgăduințelor Lui o amploare așa de mare, că și noi avem loc în ele, noi, aceia la care Dumnezeu S-a gândit înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1, 4). Căci nouă Dumnezeu ne-a dovedit neschimbabilitatea hotărârilor Sale mai mult decât El a arătat-o vreodată în căile Lui cu Israel. »Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută« (Romani 11, 29).

Partea a treia

Capitolul 2, 11 – capitolul 3, 9

Capitolul 2 versetele 11 și 12: *Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.*

Aici începe partea a treia a scrisorii, care se întinde până la capitolul 3 versetul 9. Această parte și următoarele două conțin îndemnuri practice care se bazează pe învățătura din primul capitol și primele 10 versete din capitolul al doilea. Acesta este un principiu în Scriptură. Avertismentele se bazează totdeauna pe învățătura referitoare la legătura sufletului cu Dumnezeu, și sub acest aspect sunt totdeauna privite. De aceea în mod normal în prima parte a unei scrisori găsim partea de învățătură și după aceea avertismentele, care sunt totdeauna în concordanță cu partea referitoare la adevărul lui Dumnezeu prezentat în scrisoare. Așa, de exemplu, avertismentele din epistola către Efeseni au un alt caracter decât acela pe care îl au avertismentele din această epistolă. În epistola către Efeseni credincioșii sunt prezentați ca fiind înviați împreună cu Hristos și așezați în El în locurile cerești, în timp ce în epistolele lui Petru sunt priviți ca pelerini aici pe pământ.

În primele versete ale capitolului 1 (1 Petru 1, 1-2) găsim, pe scurt spus, poziția în care au fost aduși credincioșii prin harul lui Dumnezeu. Aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos. Cunoștința despre Dumnezeu Tatăl, și legătura cu El, sfințirea prin Duhul Sfânt (punerea deoparte prin nașterea din nou) și stropirea cu sângele lui Isus Hristos au fost explicate detaliat în prima parte a epistolei (1 Petru 1, 3 + 14-19). Pe lângă aceasta ne-a fost prezentată chemarea noastră cerească.

În partea a doua (1 Petru 1, 22 – 2, 10) s-a vorbit din nou despre nașterea din nou, dar acum ca fundament al poziției noastre de martori. Noi suntem o preoție sfântă, ca martori înaintea lui Dumnezeu în Locul Preasfânt, și o preoție împăratească, ca martori în lume și pentru lume. Am văzut că ultima înseamnă: noi trebuie să revelăm pe Hristos în toată umblarea noastră. În această poziție suntem unelte ale îndurării lui Dumnezeu. Îndurarea este afecțiunea pe care o are Dumnezeu față de noi în împrejurările noastre din viață.

Din aceasta se naște de la sine întrebarea, cum revelăm noi pe Hristos în diferitele relații, în care noi putem ajunge aici pe pământ. Prin aceasta ajungem la ultimul punct al poziției noastre ca credincioși: am fost aduși la ascultarea lui Hristos (1 Petru 1, 1-2). Domnul nu a venit pe pământ ca să I se slujească, ci ca El să slujească (Matei 20, 28). El a fost Slujitorul ascultător, care a revelat pe Dumnezeu în toată bunătatea și harul Său. De aceea a suportat tot ce I-au făcut oamenii. Acest caracter îl revelează Dumnezeu și astăzi față de oameni. El este »Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2, 4). Hristos este într-adevăr proslăvit, și El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, fiind Cap al tuturor lucrurilor (Efeseni 1, 20), dar Dumnezeu I-a zis: »Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale« (Evrei 1, 13). Dumnezeu nu a adus încă ziua când vor fi nimicii oamenii nelegiuiți; El »are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință« (2 Petru 3, 7, 9; Evrei 11, 13). De aceea noi suntem străini pe pământ și fără drept de cetățenie, așa cum a fost și Domnul Isus pe pământ. De aceea Îl găsim deseori prezentat în felul acesta în scrisoarea aceasta ca model.

Deci ce fel de gândire se potrivește pentru un pelerin și străin? Este ascultarea și un duh supus. Dacă eu voi fi un împărat în Împărăție, atunci voi exercita autoritate și stăpânire. Dar deoarece acum sunt un străin alungat, se cuvine un duh de supunere în toată viața mea. În orice relații ar sta un străin, Duhul Sfânt așteaptă un duh de smerenie și supunere din partea lui, așa cum apostolul Iacov vorbește de un duh de sărăcie și răbdare.

Cât de puțin înțelegem noi creștinismul în caracterul său moral! Încercăm să jucăm rolul unui viteaz, în timp ce ar trebui să ocupăm poziția unui sclav încins. Creștinătatea nu a înțeles niciodată creștinismul, și în mod deosebit acea comunitate creștină care se bazează pe Petru ca fundament și izvor al autorității ei, biserica catolică. Ea își revendică dreptul de a domni peste toate împărățiile și peste toate autoritățile. Noi cunoaștem felul în care ea și-a exercitat acest drept arrogant în Evul Mediu. Călătoria împăratului german la Canossa, ca să se plece înaintea Papei, a devenit proverbială. Cine cunoaște profeția, știe cum Biserica catolică va exercita în curând autoritatea peste imperiul roman restaurat (Europa de vest reunificată). Ea va fi îmbrăcată în purpură și stoffe de culoare roșu-aprins și se va împodobi cu aur, pietre prețioase și perle, în loc să îmbrace hainele de păr de capră ale profeților și hainele închise, prăfuite, ale pelerinilor (Apocalipsa 17, 4). »Zice în inima ei: Șed ca împărăteasă!« (Apocalipsa 18, 7). Așa cum cineva a scris: „Proslăvirea pe pământ în timpul de față, puterea universală și slava vizibilă, cea mai grosolană idolatrie, trădarea cea mai pustiitoare și cea mai stricată a sfintei puneri deoparte pentru Hristos și ura cea mai cruntă față de sfinții lui Dumnezeu și martorii lui Isus, acestea sunt caracteristicile ei cele mai îngrozitoare, de neșters și indubitabile” (W. Kelly).

Dacă un credincios nu cunoaște adevărul despre perioadele de timp (cum fiecare perioadă de timp din istoria omului își primește caracterul în funcție de felul cum Dumnezeu se descoperă în acel timp), nu va putea niciodată să clădească corect pe temelie. Așa începe apostolul aici: »Feriți-vă de poftele firii pământești«. Nu este acesta un duh de îngrădire, de control? După aceea spune, că noi trebuie să fim supuși stăpânilor omenești. Să nu vorbești despre drepturile, pe care crezi că le ai. Cuvântul lui Dumnezeu spune, că singurul drept, pe care îl are un om, este să meargă în iad!

În afară de aceasta, noi, ca »liberi« avem voie să folosim libertatea noastră numai pentru a sluji (1 Petru 2, 16). Ce minunat, să vezi pe omul liber că este un sclav al lui Dumnezeu. Noi trebuie să iubim pe frați (1 Petru 2, 17). Dacă fac aceasta, nu le voi sluji eu atunci?

Femeile trebuie să fie supuse bărbaților lor (1 Petru 3, 1-7). Bărbații trebuie să dea cinste soțiilor lor (1 Petru 3, 1-7). Și Hristos, ca marele nostru Model, ne este prezentat ca Cel ce suferă, dar care »nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător« (1 Petru 2, 21-23).

Dar înainte ca apostolul să înceapă să-i atenționeze, li se adresează cu cuvântul »Preaiubiților«. Această expresie derivă de la un cuvânt grecesc folosit pentru dragoste, care niciodată nu se întâlnește în cărțile scriitorilor greci, dar care în Cuvântul lui Dumnezeu, cu mici excepții, se folosește totdeauna pentru dragostea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus. Petru iubea credincioșii, deoarece ei erau obiectul dragostei lui Dumnezeu (1 Ioan 5, 1). Dragostea lui Dumnezeu era punctul de plecare pentru dragostea lui, dar și pentru atenționările lui și compasiunea lui (1 Petru 4, 12).

Totdeauna trebuie să fie așa. Atenționările spirituale rezultă totdeauna din dragoste pentru cel atenționat; și este bine pentru cel atenționat să știe, că atenționarea are loc din dragoste. Aceasta face inima lui mult mai receptivă pentru a primi atenționarea.

Cuvântul grecesc pentru »vă sfătuiesc« înseamnă textual: „a chema”, „a pofti”. Aceasta poate avea loc cu scopuri diferite și în feluri diferite. Așa este în 2 Corinteni 1, 4 de mai multe ori tradus prin „a mângâia”. Aici se pare că se înțelege, să gândească, și chiar mai mult, să ia în considerare ce le va scrie apostolul în continuare.

Un străin este cineva care locuiește în mijlocul unui popor, căruia nu-i aparține și în care el nu se bucură de drepturile de cetățean. Deci el este într-o stare fără drepturi. El este unul care altundeva este acasă.

Petru i-a numit la începutul scrisorii »străini, împrăștiați« (1 Petru 1, 1). Aceasta arăta poziția lor exterioară pe pământ. Erau în afara Canaanului, lepădați de iudeii cu care au fost una înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Aici este vorba de mai mult, și anume în sensul din capitoul 1, 17-18. Aici sunt binecuvântările, pe care ei le aveau ca creștini, cele care îi fac străini. Dacă harul i-a chemat în cer, ce aveau ei atunci a face cu lucrurile de pe acest pământ, cu ceea ce preocupă pe oamenii lumii acesteia? Prin nașterea din nou au primit o altă viață, decât aceea pe care o au

oamenii lumii acesteia: ei au o viață cerească. Moștenirea lor era păstrată în ceruri pentru ei. Ei așteptau arătarea lui Isus Hristos în slavă (1 Petru 1, 3-7). Ei chemau pe Dumnezeu ca Tată și ei au fost eliberați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniseră de la părinții lor, prin sângele lui Hristos Cel lepădat de lume, în care ei credeau (1 Petru 1, 17-19). Ei erau o parte a Casei lui Dumnezeu, o preoție sfântă, care avea voie să intre în Locul Preasfânt înaintea lui Dumnezeu. Erau o seminție aleasă, o preoție împărătească, un popor sfânt (1 Petru 2, 5-10). Ei credeau într-un Domn, care a fost crucificat de lume, și pentru credința lor lumea era răstignită față de ei și ei față de lume (Galateni 6, 14)! Ei erau despărțiți în Duhul de aceia care au văzut pe Dumnezeu în Fiul Său, și cu toate acestea I-au urât și lepădat pe amândoi (Ioan 15, 24). Tatăl lor era în cer; Mântuitorul lor, pe care Îl iubeau și de care se bucurau »cu o bucurie negrăită și strălucită« (1 Petru 1, 8), era acolo, nădejdea lor era acolo, toate resursele ajutorului lor erau acolo, în cer. Toate acestea făceau cerul să fie patria lor, „căminul” lor. Nu este așa și pentru noi, care avem parte de aceleași lucruri ca și ei?

Nu ne bucurăm noi, că suntem străini în această lume, care poartă caracterul dușmăniei față de Dumnezeu și față de Hristos? Din păcate găsim în noi o legătură cu lumea, din care am ieșit. În noi înșine sunt izvoarele din care iese stricăciunea, care dezonoarează Numele lui Dumnezeu în domeniul domniei Lui și aceasta duce la judecată din partea Sa.

Petru vorbește despre carne (fire) ca fiind viața omului pe pământ (1 Petru 4, 1-6). Tot așa o aplică când vorbește despre Domnul (1 Petru 3, 18). Dar omul a devenit un păcătos, iar viața lui este caracterizată prin neascultare și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Și apostolul Pavel, care în mod obișnuit merge până la temelie, vorbește despre carne ca despre natura decăzută a omului. Petru nu merge atât de departe. El vorbește aici despre plăcerile cărnii. Cuvântul grecesc pentru „carnal” sau „firesc” (sarkikos) se întâlnește în Romani 15, 27; 1 Corinteni 3, 3; 9, 11; 2 Corinteni 1, 12; 10, 4 și aici. În greaca clasică s-a folosit în mod obișnuit un alt cuvânt (sarkinos), ca să desemneze corpul, deci carnea ca materie, din care este constituit trupul.

În afară de Romani 15, 27 și 1 Corinteni 9, 11, unde cuvântul are înțeles general, „sarkikos” presupune o voință carnală. Dorințele nestăpânite sau plăcerile carnale sunt dorințe ale naturii umane la care voința omului este activă, și aceasta este totdeauna păcat pentru un creștin, căci el a fost adus la »ascultarea lui Hristos« (1 Petru 1, 2). Fărădelegea, deci acționarea fără să întrebi care sunt drepturile Domnului asupra noastră, este păcat, atât pentru cei credincioși, cât și pentru cei necredincioși (1 Ioan 3, 4).

Nu știm noi din propria experiență, că aceste pofte se luptă împotriva sufletului, că ele întrerup părtașia cu Tatăl și cu Fiul și în felul acesta ne răpesc bucuria? Că prin aceasta devenim fără putere și putem chiar cădea foarte adânc, dacă Domnul nu ne aduce înapoi? Dacă vrem să avem putere în afară, trebuie să fim curați lăuntric. Dacă vrem să avem bucurie, trebuie să avem mai întâi sfințenia. Bucuria vine totdeauna la scurt timp după sfințenie. Cine nu este sfânt, nu are bucurie. Prin sfințenie înțeleg aici sfințenia practică – să te corectezi pe tine însuși și umblarea ta (1 Petru 1, 15-16), să îți carnea în moarte, acolo unde Dumnezeu a dus-o prin crucea lui Hristos (Galateni 5, 24; Coloseni 2, 11).

Aici nu este vorba totdeauna de lucruri grosolane, cel puțin nu la început. Dacă nu veghem, și pe lângă aceasta neglijăm rugăciunea, ceea ce facem prin Duhul se va transforma încet în lucrarea făcută prin carne (Galateni 3, 3). Galatenii au început prin Duhul, dar acum încercau să termine prin carne (fire); dar apostolul le-a spus, că ei au căzut din har. Cât de ușor trece dragostea duhovnicească și stima pentru un frate, pe care Dumnezeu îl folosește, în dragoste firească. Nu am văzut noi deseori, că această dragoste firească nu vrea să vadă răul și nu vrea să urmeze subiectul lui pe căile doctrinelor false păcătoase sau al rătăcirilor? Nu ne face deseori dragostea pentru soție și pentru copii să scuzăm pe cel greșit sau chiar să-l apărăm? Nu s-a încheiat deseori stima spirituală pentru un frate sau o soră din partea unuia de sex opus în cele mai grosolane păcate?

Aceste plăceri luptă împotriva sufletului. Sufletul este văzut aici ca locul acțiunii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedecată prin păcat, sau chiar întreruptă, dar nu se spune ca noi să luptăm împotriva păcatului. Noi să ne ferim de el.

Este numai un loc în Noul Testament în care se spune ca noi să luptăm împotriva păcatului (Evrei 12, 4). Dar acolo este vorba de păcatul din jurul nostru, de păcatul din lume, dacă ne lăsăm prinși în mreaja lui. Dar nu se spune niciodată, ca să luptăm împotriva păcatului din noi. Aceasta este misiunea Duhului Sfânt, așa cum spune Scriptura: »Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; sunt lucruri protivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți« (Galateni 5, 17). Principiul biblic valabil aici spune: »Căci voi ați murit« (Coloseni 3, 3). Și din aceasta rezultă: »Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6, 11). Deci noi nu trebuie să luptăm împotriva plăcerilor cărnii care sunt în noi, ci să ne ferim de ele, deci să nu le lăsăm să vină. Pentru aceasta este nevoie de vigilență și multă rugăciune (Luca 22, 46). Găsim la Iov un tablou minunat al acestei vigilențe. El a făcut un legământ cu ochii lui, ca să nu privească la nimic sau să nu privească în așa fel încât să se trezească poftele carnale (Iov 31, 1). Scriptura numește această înfrânare într-o formă foarte severă: »De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ, ... întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou« (Coloseni 3, 5-10). Această dezbrăcare este ceea ce ne este prezentat în tabloul tăierii împrejur (circumciziei). Iosua ne învață, că noi putem fi în pustie, fără să fim tăiați împrejur. Dar dacă am trecut prin Iordan, adică, înfăptuim în inimile noastre moartea și învierea noastră împreună cu Hristos, și dacă apoi vrem să luăm în posesiune țara, adică, realizăm practic ce înseamnă să fim așezați împreună cu Hristos în locurile cerești, atunci trebuie să fim tăiați împrejur (Iosua 5, 2-9).

Petru nu ne vede umblând în locurile cerești, ci umblând aici în pustie. De aceea el nu prezintă acest principiu în toată plinătatea lui, dar se apropie foarte mult de el sub aspect practic. Noi trebuie să fim atenți și la aspectul exterior al vieții noastre de credință. Da, credința trebuie să fie izvorul umblării noastre. *Credința* este adevărul revelat, este cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu. Credința este energia duhovnicească din noi, care în ascultare față de Domnul și încredere în El transpune în practică ce noi recunoaștem ca voie a Domnului, prin cunoașterea Cuvântului Său și părtașia cu El.

Dar noi am văzut, că noi, ca preoție împărătească, trebuie să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, prin aceea că noi Îl revelăm în viața noastră practică, în umblarea noastră (1 Petru 2, 9). Dacă aceasta lipsește, atunci este nu numai o lipsă într-o mărturie pozitivă, ci este ceva negativ. Noi suntem cunoscuți ca creștini. Noi purtăm numele lui Hristos. De aceea lucrurile rele, pe care le facem, sunt socotite lui Hristos (Romani 2, 24).

De aceea umblarea noastră trebuie să fie onorabilă. Cuvântul grecesc pentru „onorabil” s-a tradus deseori prin „bună”. Deci noi trebuie să avem o umblare bună și să nu facem nimic rău, ci să facem contrariul. Dar eu cred, că înțelesul merge aici mult mai departe, că în el se include și gândul cu privire la puritate și credincioșie. Domnul Isus putea să zică, că tot ce a zis El era revelarea Lui Însuși (Ioan 8, 25). Cuvintele și faptele Lui nu au fost rostite și făcute pentru a ascunde adevăratele Lui gânduri. Oricine se putea baza pe cuvintele Lui. Așa scrie apostolul Iacov: »Mai pe sus de toate, frații mei, să nu vă jurați ... Ci „da” al vostru să fie „da”; și „nu” să fie „nu”« (Iacov 5, 12). Eu nu cred că aceasta se referă la jurământul pe care autoritățile îl cer de la noi. Apostolul Iacov se referă la jurăminte și asigurări, care au scopul de a confirma ce a spus cineva, de exemplu: „Jur, că aceasta este adevărat”, sau „pe cuvântul meu de onoare”. Cine zice așa, lasă să se recunoască că un cuvânt obișnuit al lui nu este suficient. La iudei aceasta însemna foarte mult. Din cuvintele Domnului putem vedea, că ei au construit o teorie întregă, la care anumite jurăminte nu trebuiau respectate (Matei 23, 16-23).

La un creștin ar trebui să fie suficient un cuvânt simplu. Fiecare cuvânt al lui ar trebui să fie adevărat. Da al vostru să fie da, și nu să fie nu. De aceea să nu folosească expresii de fortificare, căci aceasta dă impresia, că nu te poți încrede pe deplin în cuvintele și faptele obișnuite. Toată umblarea lui trebuie să fie așa fel, ca cei necredincioși să nu aibă nici un motiv să-l bănuiască de intenții rele.

Cu toate acestea ei vor vorbi rău despre noi! Ei sunt dușmani ai lui Dumnezeu și de aceea încearcă să dezonoreze Numele lui Dumnezeu, vorbind lucruri rele despre copiii lui Dumnezeu. Și

în zilele acelea, când creștinismul era nou în toate rânduielile lui și în opoziție totală cu păgânismul, se ofereau multe ocazii pentru aceasta. Refuzul creștinilor de a aduce jertfe idolilor, și lipsa totală a tablourilor și semnelor, oferea dușmanilor motive suficiente ca să-i numească atești, oameni fără Dumnezeu. Sărbătorirea Mesei Domnului, legată de cuvintele Domnului: »Acesta este trupul Meu, acesta este sângele Meu«, era o ocazie potrivită să-i învinovățească de canibalism și alte lucruri asemănătoare. Refuzul lor de a diviniza statul și pe conducătorii lui, așa cum se obișnuia în general la greci și romani, i-a stigmatizat ca fiind dușmani ai statului și răzvrătiți. Și legătura creștină de copii ai lui Dumnezeu, care se arăta prin aceea, că se numeau între ei frați și surori, legată cu înălțarea femeii din starea de sclavă și jucărie a bărbatului, pe care o ocupa în păgânism, a fost folosită ca să acuze pe creștini de incest și alte relații rușinoase.

În lumea creștinată sau în creștinătatea lumească, astfel de acuzații nu mai au nici o putere. Dar dușmanii lui Dumnezeu vor găsi totdeauna motive, ca să vorbească de rău pe credincioși (1 Petru 3, 16). Noi nu putem evita aceasta. Dar noi trebuie să fim treji, să nu le oferim niciun motiv pentru aceasta. Ei ne pot numi răufăcători, oameni, care fac răul (1 Petru 4, 2-5); dar noi trebuie să facem binele. Conștiința lor îi va convinge totdeauna de lucrurile bune, pe care noi le facem, chiar dacă ei nu recunosc. Dar când va veni ziua, când Dumnezeu le va zdrobi voința și le va sfărâma mândria, ei vor trebui să recunoască și prin aceasta vor glorifica pe Dumnezeu, recunoscând că El a lucrat în creștini și a fost în mijlocul lor.

Cei necredincioși sunt foarte atenți la umblarea celor credincioși. Ei știu foarte bine, cum ar trebui să fie un creștin și ce se cuvine să facă, chiar dacă nu înțeleg de ce este așa. Este ciudat pentru ei, că cei credincioși nu fac ce fac ei, dar condamnă cu o bucurie răutăcioasă, dacă este așa (1 Petru 4, 4). Dacă cei credincioși nu fac, batjocoresc, ca și cum ar face. Trebuie să ne așteptăm la aceasta, oricât de dureros ar fi, în mod deosebit pentru credincioșii tineri. În mod deosebit atunci când vine din partea oamenilor care zic că sunt credincioși, dar sunt lumești.

Va veni însă o zi, când Dumnezeu va cerceta pe acești disprețuitori. El le va lua speranța pământească și sursele de bucurie, le va nimici mândria și le va frânge voința. Pentru unii, aceasta poate avea loc în timpul acesta. Aceasta înseamnă că Dumnezeu îi va aduce la pocăință, și ei își vor recunoaște vina înaintea Lui. La sfârșit însă, atunci când va veni Domnul, va fi valabil pentru toți, »care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor« (1 Corinteni 4, 5). Găsim o expresie asemănătoare în scrisoarea adresată Filadelfiei (Apocalipsa 3, 9).

1 Petru 2, 13 și 14: *Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac binele.*

Cuvântul grecesc pentru »fiți supuși« înseamnă, să fiți într-o stare de supunere (imperfect aorist). Cuvântul grecesc pentru »stăpâniri« (ktisis) se întâlnește în Noul Testament de 19 ori și în toate locurile, cu excepția celui de aici, este tradus cu creație sau creatură. Aici este deci vorba de o creatură umană, și cele ce urmează arată clar, că la această creație, sau stăpânire, este vorba în primul rând de domnie. Diversele forme de conducere au fost create de oameni. Apostolul Pavel detaliază mai profund această temă. Căci de fapt Dumnezeu, după potop, a rânduit stăpânirea (Romani 13, 1). Când Cain a ucis pe fratele său, Dumnezeu Și-a rezervat clar pentru Sine dreptul de a judeca răul (Geneza 4, 15); dar după potop a dat oamenilor misiunea de a pedepsi răul: »Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om, căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui« (Geneza 9, 6). Pe lângă aceasta mai este și grija preventivă a lui Dumnezeu, care dă fiecărui conducător în parte poziția sa (Isaia 45, 1-6). Dar nu aceasta este tema lui Petru în acest loc.

Cuvântul grecesc pentru »ca înalt stăpânitor« înseamnă textual »a urca peste«. Așa se întâlnește de exemplu în Filipeni 4, 7. În același sens se întâlnește în Romani 13, 1, Filipeni 2, 3 și Filipeni

3, 8. Prin dregători se înțeleg persoanele din conducere care au o putere subordonată. Așa s-a tradus cuvântul în Matei 2, 6 prin „căpetenie”. În continuare aceasta devine mult mai clar. Ei sunt trimiși de împărat și de aceea trebuie să fie ascultați. Deci ei au o poziție de putere dependentă. Unii consideră că cuvântul »de el« se referă la Domnul Isus, aceasta ar însemna că puterile subordonate sunt trimise de El, iar conducătorii cei mai mari (împărații) nu. Din context, după părerea mea, devine foarte clar, că această părere nu este corectă. În afară de aceasta, eu cred că pentru cuvântul »de« ar trebui să stea nu „dia”, ci cuvântul „hypo”. Cuvântul „împărat” nu este însoțit de articolul hotărât în textul original. Este deci vorba de caracter și nu de un anumit împărat. Este vorba de oricine posedă autoritatea cea mai mare și este mai presus decât ceilalți. Aceștia sunt nu numai împărații, ci și președinții republicilor, sau dictatorii, în regimurile totalitare. Este acela care are puterea efectivă, ceea ce în timpul revoluțiilor și războaielor se poate schimba rapid, și după părerea oamenilor este total nedrept. Așa cum vom vedea în versetul 15, Noul Testament înțelege prin „oameni”, în mod obișnuit, pe cei necredincioși. Deci Adunarea nu face parte din aceste „rânduieli omenești”. În afară de aceasta, ea este o creație divină. Conținutul acestui verset este, în rezumat, că nouă ne este poruncit, să ne supunem odată pentru totdeauna oricărui regim omenesc, oricare ar fi caracterul pe care îl are. Și anume, atât autorității supreme, cât și acelor care sunt autorizați de ea, și aceasta nu pentru că noi nu am putea să facem altfel, sau pentru că ar fi mai avantajos, dacă ne supunem, decât dacă ne-am împotrivi, ci pentru că Domnul vrea să fim așa și să acționăm în felul acesta. Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos (cap. 1, 2). El nu s-a amestecat în treburile regimului și nu a vrut să fie nici măcar judecător într-o problemă simplă de moștenire (Luca 12, 13-14). El nu era din lume, și ne-a spus, că nici noi nu suntem (Ioan 17, 16). Dar El spune totodată: »Dați cezarului ce este al cezarului« (Luca 20, 25).

Va veni timpul, când Domnul va domni, și noi vom domni împreună cu El. Acum El este încă Cel lepădat, care nu stă pe tronul Lui aici pe pământ, ci stă pe tronul Tatălui Său în cer (Apocalipsa 3, 21). Noi suntem străini și fără drept de cetățenie pe pământ, căci suntem uniți cu Domnul Cel repudiat. Ce avem noi a face cu regimul acestui pământ? Sunt rânduieli ale oamenilor, deci ale necredincioșilor. Ce avem noi credincioșii a face cu ele? Nimic, decât numai să le fim supuși, deoarece noi, ca preoți împărătești, avem dreptul să revelăm aici pe Domnul (1 Petru 2, 9). Este un mare har de la Dumnezeu că există împărați și dregători. Ce înseamnă lipsa autorității înalte, așa cum a fost înainte de potop (Geneza 4, 23 și 6, 11-13), se vede clar în timpul revoluțiilor. Ce desfrânare va fi, dacă nu ar fi nici o putere să o țină în frâu. Deținătorii puterii sunt »ca să pedepsească pe răufăcători«, dar ca să laude pe cei ce fac binele. Oricât de slabe și nedrepte ar fi unele regimuri, răutatea și brutalitatea multor oameni sunt îngădite de ele. După răpirea Adunării, binele va dispărea în cea mai mare parte. Cezarul roman își va primi puterea și tronul de la Satana și soarele (simbolul puterii supreme) va arde pe oameni cu focul lui (Apocalipsa 16, 8). În loc de înviore, de protecție și ajutor, cezarul va face regimul să fie un martiriu pentru popor.

Israel a fost așezat de Dumnezeu să fie capul națiunilor (Deuteronom 28, 1), așa cum va fi cazul în timpul Împărăției de o mie de ani. Judecata lui Dumnezeu asupra neascultării și decăderii lui I-a dus sub stăpânirea împăraților străini. Dar cea mai mare parte din popor s-a împotrivit cu încăpățănare să recunoască disciplina din partea lui Dumnezeu și să se supună acestei domnii. Pentru ei a fost cu atât mai greu, cu cât ei erau singurul popor căruia Dumnezeu i-a dat Cuvântul Lui și care cunoștea pe Dumnezeu. Asupritorii lor erau închinători la idoli orbi și pe lângă aceasta erau cruzi și nedrepti.

Acest fel de gândire rebel nu se atenuase la iudeii din timpul când Petru a scris scrisoarea aceasta. Câțiva ani mai târziu urma să înceapă marea răscoală împotriva romanilor, care, potrivit prorociei Domnului (Luca 21, 20-24), urma să se termine în anul 70 cu pustiirea Ierusalimului și a Templului, și cu moartea sau ducerea în captivitate a celei mai mari părți din popor. Credincioșii dintre iudei, cărora le scria Petru, știau că judecata lui Dumnezeu venise peste popor. Dar ei, în loc de judecată, aveau deja acum parte de făgăduințele făcute poporului, înainte de venirea timpului împlinirii lor, chiar dacă ele erau numai de natură spirituală. În afară de aceasta ei aveau parte de mai multă lumină cu privire la adevărata stare a națiunilor, decât aveau iudeii

necredincioși. Alături de aceasta mai știau că Domnul Isus, al cărui popor erau, a primit toată puterea pe pământ (Matei 20, 18). Nu îi va face aceasta să devină mai răzvrățiți față de puterile păgâne, decât au fost înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu? Fără îndoială, omul este înclinat să se comporte așa; dar harul primit îmblânzește inima față de ceilalți și o face să se supună Aceluia care i-a oferit harul. Și voia Domnului era, ca ei să fie supuși oricărei stăpâniri.

Dar motivele pentru a fi supus dădeau totodată limitele. Domnul nu vrea niciodată ca noi să fim neascultători față de El. De îndată ce un regim ne poruncește, sau ne interzice ceva care este împotriva voii lui Dumnezeu, atunci avem voie să nu ascultăm de acel regim. Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni (Faptele Apostolilor 5, 29).

Capitolul 2 versetele 15 și 16: *Căci voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.*

Cuvântul »căci« face clar că aceste versete conțin un motiv important pentru ceea ce ni s-a poruncit în versetele 13 și 14. Noi trebuie să fim supuși oricărei stăpâniri omenești, că aceasta este voia lui Dumnezeu, ca făcând ce este bine, să reducem la tăcere neștiința oamenilor fără minte. Cuvântul »voie« este același cuvânt ca în capitolul 3 versetul 17 și capitolul 4, versetele 2-19, și arată că este vorba de voia lui Dumnezeu. Noi am fost sfințiți spre ascultare, spre ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2).

Cuvântul grecesc pentru »neștiință« se întâlnește numai aici și în 1 Corinteni 15, 34. Este mai mult decât simpla lipsă de cunoaștere, el arată o stare a lipsei de cunoaștere și înțelegere a naturii unui lucru. Înseamnă: oameni fără minte, chiar și în limba greacă. Aceasta înseamnă că este vorba nu de unii care sunt fără minte, ci de toți oamenii, și că aceștia au caracterul de a fi fără minte. Omul, care nu cunoaște pe Dumnezeu, este fără minte (Psalmul 14, 1). Lui îi lipsește aptitudinea să bage de seamă și să judece (1 Corinteni 1, 20). El nu-și folosește mintea așa cum este bine, ca să vadă corect și să reflecte cu înțelepciune asupra unei chestiuni (1 Corinteni 2, 14).

Creștinii nu aparțin acestei categorii, căci în Noul Testament prin „oameni” se înțelege în mod obișnuit, în afara numelui dat întregului neam, numai cei necredincioși. Vezi de exemplu 2 Corinteni 5, 11 și Evrei 9, 27. În ultimul loc citat se spune că oamenilor (deci tuturor „oamenilor”) le este rânduit să moară o singură dată. Dar în versetul următor se spune, că Hristos se va arăta aceluia care Îl așteaptă. Deci aceștia nu sunt socotiți în rândul „oamenilor”.

Cuvântul grecesc pentru »a astupa gura« înseamnă textual „a pune botniță”. În Noul Testament se mai întâlnește în Matei 22, 12 și 34; Marcu 1, 25; 4, 39; Luca 4, 35; 1 Timotei 5, 18. În Romani 4, 7 se folosește un cuvânt înrudit. În 1 Corinteni 9, 9 este un alt cuvânt. Aici înseamnă: a reduce la tăcere.

Cei necredincioși vorbesc cu plăcere rău despre cei credincioși. Ei nu-i înțeleg și nici nu-i cunosc cu adevărat și cu atât mai puțin motivele și ținta faptelor și cuvintelor lor (1 Corinteni 2, 8,15). Din păcate noi le oferim suficiente motive pentru aceasta, prin faptele noastre bune și uneori rele. Ei le prind cu plăcere. Câtă pagubă s-a adus deja prin aceasta mărturiei Domnului. Numai un râu de fapte bune (nu de cuvinte bune) aduce pe cei necredincioși la tăcere (Faptele Apostolilor 4, 14,21). Este voia lui Dumnezeu, ca noi să facem așa.

Dar aceasta nu înseamnă, că noi trebuie să renunțăm la libertatea noastră! Noi am fost chemați prin Hristos la libertate și niciodată nu trebuie să ne lăsăm duși în robie (Galateni 5, 1,13). Noi am fost eliberați de Satana, de lume, de păcat și de eul nostru și am fost aduși în adevărata poziție a unei creaturi: apți pentru a sluji lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata slobozenie pentru o creatură și singurul fel în care ea poate să găsească adevărata satisfacție. Căci creatura a fost creată pentru Creator (Coloseni 1, 16). Toate aptitudinile ei, toate puterile ei, atât cele spirituale cât și cele trupesti, au fost create așa fel, că sunt în chip desăvârșit apte pentru a sluji Creatorului. Din aceasta rezultă, că ele vor corespunde scopului lor, când stau în slujba Creatorului. Creatura

poate avea adevărata satisfacție și îndeplănire numai atunci când folosește întreaga capacitate a forțelor ei pentru scopul destinației ei; adică, așa cum a fost creată. Eliberarea pentru un om înseamnă eliberare de tot ce îl împiedică să slujească lui Dumnezeu. Libertate înseamnă să fie în chip desăvârșit liber pentru a sluji Creatorului.

Satana încearcă să ne convingă, că libertate înseamnă să putem face propria voie. Dar omul este o creatură și deci nu este în stare să acționeze independent. Dacă voința lui nu este cârmuită de Dumnezeu, atunci el va fi folosit abuziv de Satana. În felul acesta lucrarea sub călăuzirea voinței proprii este sclavie, sclavie sub voința stricată a omului căzut și în realitate sclavie sub Satana.

Nu, noi nu trebuie să renunțăm niciodată la libertatea noastră. Cu toate că noi trebuie să fim supuși oricărei stăpâniri omenești, cu toate că robii trebuie să fie supuși stăpânilor lor și femeile să fie supuse soților lor, cu toate că noi trebuie să facem bine tuturor oamenilor și (Galateni 6, 10), dacă este nevoie, să ne facem sclavii tuturor (1 Corinteni 9, 19), - noi nu avem voie să renunțăm niciodată la libertatea noastră. Noi avem voie să slujim lui Dumnezeu; Domnul este Stăpânul nostru. Dacă trăim prin Duhul Sfânt, atunci avem voie să și umblăm prin El (Galateni 5, 16+25). Dar aceasta înseamnă că noi nu folosim libertatea noastră ca manta acoperitoare a acțiunilor noastre făcute prin voința noastră stricată, păcătoasă, așa cum ne batjocoresc dușmanii noștri (Romani 3, 8). Noi suntem sclavii lui Dumnezeu. Cuvântul Dumnezeu nu este însoțit de articol, prin aceasta este prezentat clar caracterul și mărimea lui Dumnezeu.

Capitolul 2 versetul 17: *Cinstiți pe toți oamenii, iubiți frățietatea; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!*

»Cinstiți pe toți oamenii« stă în greacă în forma de poruncă, timpul aorist. Aceasta înseamnă că eu trebuie să cinstesc totdeauna pe toți oamenii, acolo unde este necesar. Următoarele trei cazuri deosebite sunt porunci la timpul prezent. Aceasta înseamnă o datorie permanentă. Noi trebuie să iubim totdeauna frățietatea, să ne temem totdeauna de Dumnezeu și să onorăm totdeauna pe împărat.

Noi nu trebuie să uităm niciodată, că Dumnezeu a creat pe om după Chipul Său (Geneza 1, 27). Chiar dacă după căderea în păcat omul nu mai păstrează *asemănarea* cu Dumnezeu (Geneza 5, 1-3), el rămâne după *chipul* lui Dumnezeu, cum nu este nicio altă creatură. (1 Corinteni 11, 7). El uită, și vrea să uite aceasta, deoarece starea și faptele lui îl condamnă. Dar Dumnezeu nu uită, și nici noi nu ar trebui să uităm. Chiar dacă omul s-a coborât la nivelul unui animal, și se arată ca atare, el nu este un animal. Urmările faptelor și stării lui dovedesc că Dumnezeu l-a creat pentru un scop mult mai înalt. Dacă un om se comportă ca un animal, va avea parte de urmări, pe care un animal nu le are.

Noi trebuie să cinstim pe fiecare om în parte, după poziția lui și după însușirile lui. Chiar și pe cel mai neînsemnat și cel mai decăzut trebuie să-l cinstim din cauza demnității lui de om, ca fiind cea mai înaltă creatură de pe pământ. Respectul pe care noi îl acordăm, nu le va aminti el de adevărata lor poziție? Poate că în felul acesta vor fi mișcați prin harul lui Dumnezeu care lucrează în inima lor, ca să se ridice din starea în care se află.

Cuvântul grecesc pentru »frățietate« se întâlnește numai aici și în capitolul 5 versetul 9. El desemnează un cerc mai restrâns decât acela alcătuit de „toți”. Acestuia îi aparțin aceia, care inițial, ca toți ceilalți oameni, au căzut de la Dumnezeu, dar acum au fost aduși înapoi la El și pe locul, pe care Dumnezeu a așezat la început pe oameni, da, pe un loc mult mai înalt: ei sunt născuți din nou și au fost aduși pe locul ascultării (capitolul 1, 2-3). Da, ei sunt părtași ai naturii dumnezeiești (2 Petru 1, 4). Dragostea ar trebui să se reverse fără bariere spre ei. Dar noi știm, că, din păcate, vin multe lucruri care fac ca dragostea să se răcească. De aceea este foarte necesară atenționarea cu privire la această datorie permanentă, de neîntrerupt, ca să iubim frățietatea.

Aici nu este vorba de dragostea pentru prietenii credincioși, sau față de aceia care merg cu credințioșie pe drumul lor, sau pentru aceia care sunt canale ale binecuvântării pe care o primim

de la Domnul. Această dragoste are justificarea ei în Scriptură. Dar aici este vorba de dragostea față de toți credincioșii ca atare. »Și oricine iubește pe Cel ce l-a născut, iubește și pe cel născut din El.« (1 Ioan 5, 1).

Dar această dragoste nu se va arăta totdeauna în același fel. Noi trebuie să iubim pe frați, dar să nu iubim felul lor de gândire lumească, carnală. Dragostea noastră se poate arăta câteodată prin atenționări, pedeapsă, da, chiar și prin întreruperea oricăror relații cu ei. Noi trebuie să iubim »frățietatea«. Aceasta înseamnă, că noi ne depărtăm de cineva care încearcă să facă dezbinări, strângând oameni în jurul lui (Tit 3, 10) și nu primim în casele noastre, și nici nu salutăm pe cineva care nu aduce învățătura lui Hristos, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne interzice aceasta (2 Ioan 10), dar și pentru că noi nu iubim ce duce la destrămarea frățietății, ci mai degrabă urâm (1 Ioan 5, 2). Dragostea noastră față de frățietate lucrează în noi această ură împotriva lui Satana și uneltele lui, chiar și atunci când unealta a fost probabil mult timp onorată ca slujitor dotat al lui Dumnezeu.

Cât de necesar este ca să ne temem permanent de Dumnezeu. »Frica de Domnul este începutul înțelepciunii« (Proverbele 9, 10). Ea este și începutul științei (Proverbele 1, 7). Dacă nu există temere de Dumnezeu, nu va rezulta nimic bun din această stare. Dar teama *sfântă* de Dumnezeu alungă orice *frică* de El și orice *frică* de oameni.

Teama sfântă de Dumnezeu nu este frică de El. Cu cât am cunoscut mai mult pe Dumnezeu în dragostea Sa și în harul Său, cu cât ne-am apropiat mai mult de El și astfel am cunoscut mai mult dragostea Sa și harul Său, în care stăm înaintea Lui, cu atât mai mare va fi teama noastră de a face ceva care Îl întristează și nu este în concordanță cu părțasia Lui minunată.

Ultimul lucru aici este: »dați cinste împăratului«. Și aceasta trebuie să aibă loc fără întrerupere. Aici nu este vorba de împărăție, ci de *persoana* împăratului, sau a aceluia care ocupă locul cel mai înalt în regim. Dar el nu trebuie onorat din cauza caracterului lui personal, sau a însușirilor lui bune, ci pentru că este împărat. El reprezintă pe Dumnezeu în lucrurile pământului. Providența lui Dumnezeu a pus această persoană în această poziție, ca acolo să facă lucrarea la care Dumnezeu vrea să-l folosească. În felul acesta copilul lui Dumnezeu poate să-l onoreze permanent și totodată să se roage pentru el, ca el să vină la pocăință și la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2, 1-4).

Cât de mult coincide versetul nostru cu cuvintele apostolului Pavel: »Dați tuturor ce sunteți datori să dați; cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați teama, dați-i teamă; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții« (Romani 13, 7-8).

Capitolul 2, versetele 18-20: *Slugilor, fiți supuse stăpânilor voștri cu toată temerea, nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit. Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.*«

Este deosebit de clar, că sclavia este în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat pe om după chipul Său și l-a așezat cap peste creația pământescă. Dacă un om devine cu trup și viață proprietatea unui alt om, atunci aceasta este o contradicție totală cu locul și demnitatea omului în ordinea creației lui Dumnezeu. Păcatul, care a stricat toată ordinea divină, este izvorul oricărei sclavii.

Cum se face atunci că apostolul, și împreună cu el întreg Noul Testament, nu numai că nu condamnă sclavia, ci, dimpotrivă, o recunoaște? El dă indicații sclavilor, cum să se comporte în robia lor. Tot așa apostolul Pavel dă reguli de comportare a stăpânilor sclavilor, dar nu le spune că ei trebuie să elibereze pe sclavii lor.

Creștinii sunt străini pe pământ și nu au parte la rânduielile societății umane, și nici nu au nimic a face cu ele, cel mult, ca străini, vin în contact cu ele. Misiunea lor nu este să îmbunătățească

lumea, ci să reveleze pe Hristos în această lume. Dumnezeu ne-a făcut cunoscut cum gândește El despre lume. »Știm că suntem din Dumnezeu, și că toată lumea zace în cel rău« (1 Ioan 5, 19).

Dumnezeu a venit în Domnul Isus cu un mesaj al harului pentru lume, la conviețuirea organizată a oamenilor. »... că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor« (2 Corinteni 5, 19). Dar lumea a refuzat mâna întinsă a lui Dumnezeu. Ea a crucificat pe Acela în care a venit acest har la ea și numai prin care putea să fie binecuvântată. Pentru ea nu mai este acum niciun har (ci numai pentru persoane individuale), ci numai judecata. Dumnezeu nu încearcă să îmbunătățească lumea, care a dovedit pe deplin că stă sub puterea Satanei. El vrea s-o judece; dar El a amânat această judecată până astăzi, deoarece vrea să mai salveze oameni din ea (2 Petru 3, 9). Făcând excepție de aceasta, El lasă lumea în propria ei soartă. Copiii Lui trebuie să facă același lucru. Ei trebuie să recunoască că lumea este incorigibil de rea. Dar ei trebuie să descopere în ea pe Dumnezeu în caracterul în care El se face acum cunoscut: ca Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2, 4). El suportă totul din partea lumii, deoarece nu vrea încă să o judece. Această poziție trebuie s-o ocupăm și noi, dacă venim în contact cu ea.

Apostolul nu folosește aici cuvântul obișnuit întrebuițat pentru „slujitor” (doulos), care se mai întâlnește numai în Luca 16, 13, Faptele Apostolilor 10, 7 și Romani 14, 4. Acestea erau persoane care aparțineau gospodăriei, comunității tuturor celor din casă (Levitic 22, 10-13). După noțiunile din timpul acela, ele aparțineau familiei.

Să nu ne gândim la sclavi atunci când citim cuvântul slugă. Dar în acel timp erau practic numai sclavi. În Roma și în Grecia erau, de exemplu, mai mulți sclavi decât oameni liberi. Numele cu care erau desemnați stăpânii (despotais, de la care derivă cuvântul despot) arată foarte clar că apostolul îi vede ca sclavi. Acest cuvânt (despot) este folosit în greaca clasică: pentru stăpânii casei, care în mod obișnuit decideau fără restricții în familia și casa lor; pentru stăpân, în opoziție cu sclavul; pentru domnitorul absolut, care nu este îngăduit prin nicio lege în desfășurarea puterii lui absolute; pentru zei, pentru a arăta puterea lor.

Tot așa a fost folosit pentru cezarul de la Roma. În 1 Timotei 6, 1 și 2; Tit 2, 9 se folosește acest cuvânt pentru stăpânii sclavilor. Se mai folosește de șase ori pentru Dumnezeu și pentru Domnul Isus.

Apostolul Petru se adresează în mod deosebit acestei grupe de sclavi. Eu cred că versetul nostru se leagă de versetul 13. Acolo s-a spus, că ei trebuie să fie supuși oricărei stăpâniri omenești. Mai întâi au fost numiți împărații și dregătorii (guvernatorii) trimiși de ei, și acum urmează stăpânii acestor sclavi. Slujitorii au venit mai frecvent în contact cu stăpânii lor, decât ceilalți sclavi. Ei trăiau toată ziua în casă. Cât de mare era pericolul în acest caz, ca să fi provocați. Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează (Neemia 5) cât de aspru se purtau căpeteniile lui Israel cu frații lor sărăciți, și cât de răi erau stăpânii păgâni, chiar și grecii cei iubiți. Este cunoscut despre romani cât de nemiloși se purtau cu sclavii lor. Mulți sclavi s-au răsculat din cauza deznădejdiei. Răscoala sclavului Spartacus a adus Roma la marginea decăderii. Sclavii nu erau mai mult decât unelte vii, erau posesiuni de care se dispunea după bunul plac și cu care se făcea, ce se voia.

Cât de rău trebuie să le fi fost sclavilor iudei, care aveau stăpâni păgâni! Ce greutăți trebuie să fi avut ei, atunci când nu voiau să participe la slujbele aduse idolilor, și cu cât mai mult aceasta era valabil pentru creștinii dintre iudei, căroră le scria Petru!

Viața lor era curată și morală în mijlocul unei necurății și imoralități îngrozitoare, care caracteriza păgânismul (Romani 1, 23-32). Cât de mult trebuie să fi atins comportarea lor conștiința stăpânilor lor! Dar nu este o conștiință atinsă, atâta timp cât nu ajunge la o pocăință reală înaintea lui Dumnezeu, tocmai cauza pentru a se adânci și mai mult în păcat și să urmărească cu o ură și mai mare pe aceia prin care conștiința a fost lovită? Nu era motivul pentru care iudeii au urât pe Domnul Isus, tocmai faptul că ei au recunoscut că El era fără păcat și prin aceasta conștiința lor s-a convins de propria păcătoșenie?

Cât de mult aveau de suferit credincioșii iudei de la iudeii necredincioși, ai căror sclavi erau! Cât de mult urăște un om nemântuit pe cel care îi arată greșelile! Și cu toate acestea, de cele mai

multe ori acești stăpâni nu voiau să vândă pe sclavii lor creștini, deoarece în slujirea lor erau în mod obișnuit mult mai buni decât ceilalți. Este remarcabil câtă valoare acordă Cuvântul lui Dumnezeu comportării sclavilor și celorlalți subordonați. În Efeseni 6, Coloseni 3, 1 Timotei 6, Tit 2 sunt atenționați, iar în epistola către Tit se prezintă un motiv concret pentru aceasta: »ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.«

Cu cât mai jos este locul pe care cineva îl ocupă în societate, cu atât mai mult are ocazia să fie un martor. Dacă creștinul este supus într-un loc în care autoritatea, căreia trebuie să i se supună, a luat naștere numai prin păcat și unde această autoritate este folosită abuziv, deseori chiar pentru a încerca interzicerea lucrării pentru Dumnezeu, cât de mult va fi revelat Domnul și puterea harului prin aceasta! Domnul Însuși a venit pe pământ ca să slujească, El a ocupat locul cel mai de jos și a fost ascultător până la moarte de cruce (Filipeni 2). El Însuși S-a făcut model pentru toți cei subordonați. Oricine Îl urmează, Îl revelează prin aceasta. Ce mărturie este aceasta înaintea lumii!

A fi supus nu este același lucru cu a asculta. Este adevărat, supunerea se arată de cele mai multe ori prin ascultare. Dar dacă un stăpân poruncește ceva care este evident împotriva voinței clare a lui Dumnezeu, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni (Faptele Apostolilor 4, 19). Dar și atunci poți să fi supus. În ce fel se poate arăta că trebuie și vrei să ascuți de Dumnezeu?

Am văzut mai înainte că »cu toată temerea« nu înseamnă frică. Aceasta exprimă desigur și atitudinea față de stăpâni: acordarea onoarei care se cuvine și bună cuviință. Dar versetul 20 arată clar, că înainte de toate este vorba, ca eu, ca slujitor, să mă tem so nu revelez fals pe Dumnezeu. Comportarea mea și atitudinea mea trebuie să arate și stăpânilor cine este Dumnezeu. Cât de îngrozitor este gândul să prezinți o caricatură a lui Dumnezeu.

Nu este nicio virtute creștină să fi supus stăpânilor buni și binevoitori. Aceasta o pot face și cei necredincioși. Dar cei credincioși trebuie s-o facă și față de cei »greu de mulțumit« (sau răutăcioși). Cuvântul grecesc pentru „răutăcioși” se mai întâlnește în Luca 3, 5 (strâmb), Faptele Apostolilor 2, 40 (ticălos, pervers), Filipeni 2, 15 (ticălos), și aici. El caracterizează pe stăpâni nu numai ca fiind aspri, ci și ca nedrepti și capricioși, arbitrari, imprevizibili și inechitabili.

»Pentru că acesta este un har, dacă cineva, pentru cugetul (conștiința) lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept« (1 Petru 2, 19). Deci este un har să suferi nedreptatea și s-o suporti, cel puțin când este din pricina conștiinței față de Dumnezeu. Depinde din ce cauză cineva suferă ceva. Am văzut oameni care la exterior au suferit în tăcere cele mai grele lucruri, dar în inima lor nu au făcut așa. Au făcut așa, numai pentru că știau că dacă se vor împotrivi public vor avea parte de consecințe neplăcute. Au așteptat momentul când puteau să se răzbune, sau au fost așa de indiferenți, că nu s-au mai împotrivit.

Motivul acțiunilor unui creștin trebuie să fie Dumnezeu. Dacă conștiința lui a fost instruită de Cuvântul lui Dumnezeu, el știe că Dumnezeu ia momentan totul de la oameni, deoarece El vrea să le ofere ocazia să se pocăiască, ca astfel să devină mântuiți (Tit 2, 9-11, 1 Timotei 2, 1-7). Și Dumnezeu dorește ca noi să-L revelăm ca Dumnezeu-Mântuitorul.

Deci dacă cineva suferă pe nedrept și apoi ascultă de vocea conștiinței lui, care îi spune, că trebuie să suferă, deoarece este creștin, și din dragoste și ascultare față de Dumnezeu face așa, acesta este har. Este răspunsul în cel credincios dat harului lui Dumnezeu. În această situație este un urmaș al lui Dumnezeu, după măsura lui, și umblă în dragoste, așa cum Hristos l-a iubit (Efeseni 5, 2). Remarcabil este că apostolul Petru nu vorbește aici numai despre slujitori, ci despre credincioși în general. El nu scrie »voi«, ci, »cineva«!

Lumea numește nebunie o astfel de comportare. Ea nu vrea ca cineva să facă cu ea ce vrea el. Pentru inima firească este o mare problemă în privința aceasta. Și probabil este mult mai greu să vezi cum alții suferă pe nedrept și să suferi, în mod deosebit când nedreptatea ia un caracter religios.

Dar noi trebuie să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (versetul 9). Domnul Isus a suferit tot ce I-au făcut oamenii. Dumnezeu a suportat ca mâinile păcătoase, murdare, ale creaturii Lui să prindă pe Fiul Său, să-L maltrateze, să-L înjosească în

chip îngrozitor și la urmă să-L răstignească – pe El, care a venit plin de dragoste și har la aceste creaturi, ca să le binecuvânteze. Dacă facem ce scrie apostolul, vom vesti virtuțile acestui Dumnezeu, iar Hristos va fi revelat și văzut în noi.

Apostolul Petru vorbește aici despre suferințe din pricina conștiinței. În capitolul următor vorbește despre suferințe din pricina neprihănirii și despre suferințe pentru rău (capitolul 3, 14-17) și în capitolul 4 despre suferințe împreună cu Hristos și pentru Hristos (capitolul 4, 12-16).

S-ar putea ca eu să sufăr din când în când din cauza faptelor mele rele. Dar Petru spune că aceasta nu trebuie să aibă loc niciodată. Hristos a suferit odată pentru păcate (capitolul 3, 17-18). Eu pot să sufăr din pricina conștiinței, dacă îndur nedreptățile. Eu pot să sufăr pentru dreptate, dacă refuz să fac nedreptate. Pot să sufăr pentru numele Domnului Isus, dacă mărturisesc Numele Lui și prin aceasta sunt batjocorit sau prigonit. Și eu pot să sufăr împreună cu Hristos, dacă ocup în lume împreună cu El locul lepădării, și atunci când iubesc Adunarea Sa și port grijă față de ea.

Este clar, că nu este niciun merit și nicio laudă dacă sufăr lovituri pentru lucrurile rele de care mă fac vinovat. La un creștin ar trebui să nu se întâlnească așa ceva. Apostolul numește în capitolul următor un motiv ciudat: »Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți« (1 Petru 3, 19). Aceasta a fost lucrarea lui Hristos, pentru ca să nu mai fie nicio pedeapsă pentru noi. De aceea noi să nu suferim ca unii care au făcut răul. Dar dacă suferim, pentru că facem binele, și în niciun caz nu am oferit prilejul pentru pedeapsă și maltratare, atunci aceasta este har de la Dumnezeu.

Lumea spune că aceasta este imposibil, mai presus de puterea omenească, și totuși Dumnezeu așteaptă aceasta de la copiii Lui, și anume nu numai de la marii Lui slujitori, ci și de la cei mai neînsemnați sclavi. Dar El le dă un exemplu minunat, unde ei îl văd aplicat în practică. El le prezintă pe Fiul Său: »... care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea ... Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre« (Evrei 12, 2-3). Duhul Sfânt însă, care locuiește în noi, este puterea care ne face apți să urmăm pe Hristos în privința aceasta. Deci, este har de la Dumnezeu. Dumnezeu privește cu plăcere, căci este revelarea Lui Însuși, și anume în mijlocul unei lumi care a lepădat pe Dumnezeu și este condusă de Satana.

Capitolul 2 versetele 21-23: *Și la aceasta ați fost chemați: fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit viclesug”. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.*

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că noi am fost chemați cu chemarea puterii lui Dumnezeu, ca să fim îndreptățiți și proslăviți, ca să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8, 30). Pentru aceasta Dumnezeu ne-a făcut să avem parte de toate urmările lucrării Domnului de pe cruce (Efeseni 1, 6-7) și prin Duhul Sfânt ne-a făcut una cu Domnul proslăvit în ceruri (1 Corinteni 12, 13; Efeseni 1, 22-23). Aceasta înseamnă că noi deja acum prin credință, și în curând în realitate, vom împărții cu El tot ce a primit ca Om de la Dumnezeu (Ioan 17, 5,22), dar și că noi ocupăm acum pe pământ împreună cu El locul repudierii. Noi am fost chemați deci pentru slava cerească, și până atunci trebuie să suferim pe pământ ca martori ai lui Dumnezeu (Filipeni 1, 29).

Felul de comportare, pe care apostolul l-a prescris acestor sclavi credincioși (și totodată și nouă) în versetele 18 până la 20 nu este de la el însuși, și acest fel de comportare nu fără niciun scop a fost prezentat așa de aspru, ci era o parte a chemării lor! Fiind făcuți una cu Hristos, trebuiau să meargă pe același drum ca și El și trebuiau să se comporte ca El. Dar pentru aceasta Îl aveau pe El ca model minunat. Privirea spre El, nu schimbă ea toate lucrurile? Suferința, care ne aduce în legătură cu El, face inima fericită (Faptele Apostolilor 5, 41), oricât de mare ar fi suferința. Desigur, aici nu este vorba de suferințele pe care Domnul le-a purtat ca să ne mântuiască. În

privința aceasta nu vom putea niciodată să călcăm pe urmele Lui. Aici este vorba de suferințele pentru neprihănire, etc. Hristos a fost lumina, și ei au urât lumina. El a mărturisit că lucrările lumii sunt rele, de aceea ei L-au urât (Ioan 7, 7). Ei L-au urât din cauza dragostei și bunătății Lui (Psalmul 109, 3-5)!

Noi avem parte împreună cu El de acest loc al lepădării și suferinței. Noi nu suntem din lume, tot așa cum nici El nu este din lume (Ioan 17, 16), și de aceea lumea ne urăște. Dar ce mângâiere este pentru noi: »Știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră« (Ioan 15, 18-20)!

Domnul Însuși ne-a învățat cum trebuie să ne revelăm potrivit cu voia Sa și cu voia lui Dumnezeu (Luca 6, 27-36). Dar în viața Lui pe pământ vedem aceasta realizat practic. Vedem de asemenea că este revelarea caracterului Tatălui (Matei 5, 48).

Cuvântul grecesc folosit aici pentru »pildă« se întâlnește în Noul Testament numai aici. În afară de Noul Testament se mai folosește pentru modele folosite de copii pentru copierea literelor, ca în felul acesta să învețe literele, sau pentru desene, pentru a trage liniile conform modelului.

Creștinismul nu este o învățătură, nu este o dogmă, ci o persoană vie. Dogmele pot da cunoștință, dar niciodată nu pot forma sufletele și nici nu pot da putere pentru umblare. Creatura trebuie să aibă un obiect de la Dumnezeu pentru inima și sufletul ei. Dumnezeu L-a dat pe El, pe Acela în care Și-a găsit toată plăcerea: pe Fiul dragostei Lui (Coloseni 1, 13)!

Oamenii, chiar și cei mai mari slujitori ai lui Dumnezeu, dezamăgesc (Luca 9, 40). Dar cum să nu ne împlinească *El* așteptările noastre, ale cărui desăvârșiri umplu inima Tatălui cu bucurie și satisfacție? În afară de aceasta El este Mântuitorul meu, căruia Îi datorez totul. Când privesc suferințele Lui, totul se schimbă, indiferent care sunt împrejurările prin care trec. Este bucuria inimii mele să am dreptul să am parte de aceste suferințe (Faptele Apostolilor 5, 41, Filipeni 3, 10). Și inima mea știe că El le-a îndurat pentru Mine.

Așa cum am spus, aici nu este vorba de suferințele Domnului, pe care le-a îndurat pentru mântuirea noastră. În privința aceasta nu-L putem urma. Pentru noi ar însemna iadul, dacă am intra sub judecata lui Dumnezeu. Suferințele Domnului pentru mântuirea noastră au avut loc pe cruce, așa cum ne învață versetul 24 și multe alte sute de locuri din Scriptură. Acolo a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi (Romani 8, 3; 2 Corinteni 5, 21), așa că judecata unui Dumnezeu drept și sfânt, care nu a cruțat nimic, L-a lovit și L-a așezat în țărâna morții (Zaharia 13, 7; Psalmul 22, 15).

Dar nu a fost întreaga viață a Domnului pe pământ o suferință (Psalmul 102, 1-8)? Ce trebuie să fi fost pentru sufletul Lui sfânt să trăiască pe acest pământ murdar, în această atmosferă păcătoasă! Ce a însemnat pentru El să fie răsplătit cu ură pentru dragostea Lui (Psalmul 109, 2-5), să fie ispășit de Satana cu toate ispitele murdare care stăteau la dispoziția lui Satana (Luca 4, 1-13)? Cât de mult a suferit sub împotrivirea păcătoșilor (Evrei 12, 3) și sub necredința celor care Îl înconjurau! El vorbește despre câini care Îl înconjoară, tauri din Basan, care erau împrejurul Lui (Psalmul 22, 13-22). El plânge: »Ocară Îmi rupe inima« (Psalmul 69, 20).

Nu erau toate aceste suferințe pentru noi, cu toate că nu erau suferințe de suplinire, nu erau suferințe pentru mântuirea noastră? El a trebuit să ia suferința asupra Lui, ca să devină clar, că El putea să fie jertfa desăvârșită pentru păcatele noastre. Scriptura mai numește și un alt motiv. El a avut parte de toate stările, de toate greutățile, de toate ispitele, de care avem noi parte, ca să poată fi pentru noi un Mare preot milos și vrednic de încredere (Evrei 2, 17). El cunoaște toate aceste lucruri din experiență și știe ce suntem noi. În felul acesta poate să ne vină în ajutor, pentru ca noi să găsim har și să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4, 14-16). În felul acesta a devenit urzitorul (inițiatorul) mântuirii noastre, care este apt să ne ducă pe toți la slavă (Evrei 2, 10).

Cum se scufundă greutățile și suferințele noastre când le comparăm cu suferințele Lui! Cât de mici devin ele, când privim la El! În același timp inimile noastre știu, că din dragoste pentru noi El a luat suferința asupra Lui: pentru ca să poată fi jertfa desăvârșită pentru noi și să ne înțeleagă în suferințele și simțămintele noastre. În această Persoană, pe care inimile noastre o admiră și o adoră, vedem cum să ne comportăm noi în astfel de împrejurări. Nu călcăm noi atunci cu bucurie pe urmele Lui? Cât de mult mișcă inimile noastre aceste două scurte cuvinte »pentru voi« (1 Petru

1, 20) sau »pentru noi«! Pentru noi a fost El arătat la sfârșitul vremurilor! Pentru noi a fost El făcut păcat (2 Corinteni 5, 21)! Pentru noi a murit El (Romani 5, 8). Pentru noi S-a adus lui Dumnezeu ca un prinos și o jertfă de bun miros (Efeseni 5, 2). Fiecare dintre noi poate spune: »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20). Găsim aici, că El a trăit pentru noi 33 de ani pe pământ și a îndurat toate aceste suferințe, de la iesle și până la cruce. O, cine este ca El, așa de blând și de bogat în dragoste, putere și îndurare! În unele manuscrise stă scris „pentru noi” în loc de „pentru voi”. Mărturia generală însă este „pentru voi”. Aceasta este în concordanță cu tema generală a acestei scrisori. Înțelesul nu se schimbă însă prin aceasta. Este clar, că Domnul a suferit pentru fiecare credincios și este un exemplu pentru fiecare.

Cuvântul grecesc pentru „a urma” este folosit în general pentru a urma pe cineva. Prefixul „epi” înseamnă „sus”, că a urma înseamnă să fi foarte aproape de cel care merge înainte. Noi trebuie să mergem foarte aproape – mai exact compact – după Domnul Isus, mergând pe urmele pașilor Săi: să mergem în urma pașilor Săi, așa cum se traduce.

Noi trebuie deseori să suferim, deoarece am făcut ceva greșit. Chiar și atunci când nu am păcătuit, purtarea noastră este deseori foarte slabă. Nu trebuie noi să ne smerim totdeauna din cauza aceasta? Dar Domnul a fost desăvârșit. El nu a făcut niciun păcat. El putea să spună iudeilor: »Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8, 46) Forma în limba greacă (aorist) dă cuvântului o putere așa de mare, că se poate citi și așa: „Care niciodată, în niciun caz unic, nu a făcut păcat!”

»Păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3, 4). El este comportarea care nu ține seama de autoritatea care este peste noi, deci de Creator. Fiecare faptă, fiecare cuvânt și fiecare gând, pe care o creatură le are de la sine însuși, este păcat. Dar Domnul putea să spună: »Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui« (Ioan 4, 34), și: »totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8, 29).

Apostolul Pavel merge mai departe. El scrie: »Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat« (2 Corinteni 5, 21) și »Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat«, adică despărțit în totul de păcat (Evrei 4, 15). Domnul nu numai că nu a făcut niciodată ceva greșit, ci El avea și o natură sfântă și drept urmare nu avea păcatul locuind în El. A fost născut dintr-o femeie, și era deci Om cu adevărat (Galateni 4, 4), dar El nu a fost născut dintr-un bărbat: puterea Celui Preaînalt a umbrit pe fecioara Maria, și de aceea Domnul nu a avut o natură păcătoasă, așa cum are orice urmaș al lui Adam: El era »Sfântul care se va naște« (Luca 1, 35).

»și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug«

Vicleșugul vorbește despre înșelăciune și este contrariul adevărului și sincerității. Fiecare cuvânt al Domnului exprima clar gândurile Lui. Toate erau sincere și curate. Când a fost întrebat, cine era El, a putut să răspundă: »Ceea ce de la început vă spun că sunt« (Ioan 8, 25). Orice cuvânt, pe care îl rostea, era revelarea a ceea ce El era în Sine Însuși. Cuvântul »s-a găsit« arată că a avut loc o cercetare. Ei au încercat să-L prindă în vorbirea Lui (Matei 26, 60), dar nu le-a reușit. După fiecare interogatoriu, judecătorul a trebuit să-L declare nevinovat (Ioan 19, 4-6). Sinceritatea Lui a rezistat tuturor încercărilor. Și în privința aceasta El este modelul nostru!

Cuvântul grecesc pentru „a insulta” poate fi tradus prin a batjocori, a ocări, a disprețui (Ioan 9, 28; Faptele Apostolilor 23,4). Dar oricât de mult ar fi batjocorit ei pe Domnul, El nu a răspuns cu batjocuri; oricât de mult a suferit El din cauza comportării lor nedrepte și îngrozitoare, El nu a amenințat. Cât de simplu putea Domnul să le spună, că El se va răzbuna odată, când va apare ca Judecător (Ioan 5, 22). Dar în loc de aceasta, El s-a rugat la cruce: »Tată, iartă-i«.

El nu a fost insensibil la tot ce I-au făcut oamenii. Putem să citim, în Psalmii care vorbesc profetic despre suferințele Lui, cât de mult a fost lezat de tot ce I-au spus și I-au făcut oamenii (Psalmul 22, 69; Psalmul 102; Psalmul 109). Domnul a simțit toate acestea mult mai adânc decât noi, deoarece simțămintele Lui nu au fost atrofiate prin păcat, și în afară de aceasta El era

dragostea. Pe lângă aceasta, El mai era și Creatorul universului (Ioan 13, 3), și erau creaturile Lui care Îl făceau toate aceste rele.

Dar ochii Lui erau îndreptați numai spre Tatăl. Niciodată nu a făcut voia proprie, ci numai voia Tatălui. El a ocupat locul cel mai de jos, cu toate că era Cel mai Înalt. Pe pământ nu există niciun loc mai jos decât locul ascultării. Dar nu există nimic mai curat, nimic care să înalțe mai mult pe om din punct de vedere moral, decât ascultarea permanentă de Dumnezeu.

Domnul nu a răspuns cu împotrivire și nu a amenințat, ci a predat totul Aceluia care judecă drept. Sunt multe păreri cu privire la ceea ce Domnul a predat lui Dumnezeu. Unii se gândesc la suferințele Lui, alții la oamenii care Îl prigoneau: pentru a fi judecat, sau în legătură cu rugăciunea Sa de pe cruce: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac«. Cei mai mulți gândesc că Domnul Însuși S-a predat Lui. Dacă este vorba de ceva concret, pe care Domnul să-l fi încredințat lui Dumnezeu, atunci eu cred că ar trebui să se spună »pe Sine«, așa cum de altfel s-a și tradus.

Întrebarea este, dacă trebuie adăugat ceva. Textual se spune în greacă: „ci a încredințat Celui care judecă drept”. Nu este intenția Duhului Sfânt să spună aceasta la modul general? Este adevărat, că din punct de vedere lingvistic nu este frumos, dar înțelesul este desăvârșit de clar. Ochii Domnului erau îndreptați numai spre Dumnezeu. El a luat toate lucrurile din mâna Sa, ca și cum ar veni de la El. El nu le-a judecat, ci a lăsat judecata pe seama Aceluia care judecă drept.

Dacă și noi facem așa, boldul suferințelor s-a dus. Noi lășăm totul în seama Tatălui, nu judecăm nimic, ci le luăm din mâna Sa, așa cum a făcut David, când Șimei i-a zis să blesteme. El a zis: »Da, să blesteme, pentru că dacă Domnul i-a zis: „Blestemă pe David!”, cine va zice: „De ce faci așa?”« (2 Samuel 16). Și așa cum zice apostolul Pavel: »Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă, este Domnul« (1 Corinteni 4, 3-4). Atunci vom lăsa pe seama lui Dumnezeu împrejurările noastre, oamenii, care ne fac ceva, da, chiar și sentința asupra faptului, dacă a fost drept sau nu tot ce a venit peste noi, sau ce facem noi înșine, sau ceea ce suntem, sau ce sunt alții, căci știm că numai judecata Lui este desăvârșită. Cuvântul grecesc pentru „a încredința” înseamnă literalmente, să predai în mâinile altuia.

Capitolul 2 versetele 24 și 25: *El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați. Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre.*

Am văzut în versetele anterioare, că Hristos a suferit pentru noi în viața Sa pe pământ, pentru ca să ne poată înțelege atunci când ajungem în aceleași împrejurări (Evrei 2, 10-18). El poate atunci să simtă împreună cu noi și să se înfățișeze ca Preot înaintea lui Dumnezeu pentru noi, pentru ca noi să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie (Evrei 4, 15-16; Evrei 7, 25). Dar Petru ne prezintă comportarea și felul de gândire al Domnului în aceste suferințe, pentru ca noi să-L avem pe El ca model, cum să fim atunci când avem parte de suferințe.

În aceste versete el trece de la suferințele din viața Domnului la suferințele Lui de pe cruce. În privința aceasta Domnul nu este un model pentru noi. Noi nu-L putem urma în lucrarea de răscumpărare! Domnul ne este prezentat aici în mod deosebit ca jertfa pentru vină, care a purtat judecata lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, ca prin aceasta inimile noastre să aibă un motiv ca să nu mai facă voia proprie, ci numai voia lui Dumnezeu. Facerea voii proprii este păcat pentru creatură. Misiunea ei este să slujească lui Dumnezeu, și deci să fie ascultătoare. Cu cât mai mult este valabil aceasta pentru noi cei care am fost răscumpești cu prețul sângelui Lui. Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2).

Nu sunt inimile noastre impresionate când citim că El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn? În limba greacă cuvântul păcate este însoțit de articol. De aceea s-a tradus prin „păcatele

noastre”. Părerea este că Domnul a purtat păcatele *noastre* în *propriul Său trup*. Dar folosirea articolului în limba greacă ne arată că El a purtat *toate* păcatele noastre.

Dacă vom judeca viața noastră după etalonul prezentat mai sus, câte păcate am făcut noi înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu, și câte păcate am făcut după aceea, până în momentul de față (1 Ioan 3, 4)? Vedem apoi, că toate faptele noastre, toate cuvintele, toate gândurile, care nu le-am făcut, nu le-am rostit și nu le-am gândit în ascultare de Domnul, adică sub comanda Lui, au fost păcate (Geneza 6, 5). Toate milioanele de păcate le-a purtat în trupul Său pe cruce (Evrei 9, 28; Isaia 53, 11-12).

El Însuși nu a făcut niciun păcat (versetul 22)! Nici măcar nu a cunoscut păcatul, izvorul din care ies păcatele, faptele păcătoase (2 Corinteni 5, 21). În El nu este niciun păcat, scrie Ioan (1 Ioan 3, 5). Ce trebuie să fi fost pentru El să ia asupra Lui toate miliardele de păcate alor Săi! Găsim în Psalmi, prezentat profetic, simțămintele Domnului pe cruce. El plânge acolo, că El S-a scufundat în mocirla fără fund, unde nu se poate sta (Psalmul 69, 2), că trebuie să dea înapoi, ce nu a furat. Sufletul lui sfânt a venit în contact, da, S-a făcut una cu păcatele noastre murdare. El nu le-a luat numai asupra Sa, ca pe o povară, ci le-a purtat *în* trupul Său pe lemn. Nu era numai ceva exterior, ci S-a făcut lăuntric una. Prin aceasta s-a întrerupt părtășia Lui cu Dumnezeu. El, Cel care în viața Sa pe pământ putea să spună: »Știam că totdeauna Mă ascuți« (Ioan 11, 42), a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27, 46). Sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit (Zaharia 13, 7); întreaga pedeapsă pentru toate păcatele noastre a venit asupra Lui, așa că a trebuit să strige: »Mă așezi în țărâna morții!« (Psalmul 22, 15)!

Cine poate înțelege dragostea Lui pentru Mine, pentru noi, că El a vrut să plătească un preț așa de mare pentru mântuirea noastră? Cine poate înțelege adâncimea suferințelor Sale pe cruce, da, cine poate să aibă cea mai vagă cunoștință despre ele? Cine poate aprecia mărimea prețului?

Ne lasă reci suferințele Domnului pentru noi? Să fie posibil aceasta pentru cineva care știe că aceste suferințe au fost și pentru păcatele *lui*? Petru, da, Duhul Sfânt care l-a inspirat să scrie aceasta, știe că aceasta v-a impresiona inimile noastre și că privirea la suferințele lui Hristos ne va provoca aversiune față de păcat. Ne vom depărta cu groază de toate pentru care Hristos a trebuit să sufere. În felul acesta vom muri moral față de păcat. Acesta a fost ținta lucrării Domnului! El nu a venit numai ca să ne elibereze de pedeapsa pentru păcatele noastre, ci ca să nimicească păcatul și să-l șteargă (să-l desființeze, să-l lichideze) (Evrei 9, 26), pentru ca noi să nu mai avem nimic a face cu el, și astfel să savurăm părtășia nederanjată și să locuim înaintea Aceluia care este așa de sfânt, că nu poate să privească păcatul.

Același fel de acțiune îl vedem în tablourile Vechiului Testament. Când cineva din poporul lui Dumnezeu păcătuia, trebuia să aducă o jertfă pentru păcat sau chiar o jertfă pentru vină (Levitic 4; 5; 6); exista o diferență în ceea ce privește mărimea jertfei, dar nu în ceea ce privește principiul. Cel care aducea jertfa era un membru al poporului lui Dumnezeu, și stă deci în legătură cu Dumnezeu. Dar păcatul lui a întrerupt părtășia, și după principiile Cuvântului lui Dumnezeu aceasta poate fi refăcută numai pe baza mărturisirii: curățirea prin judecata de sine (1 Ioan 1, 9). Dar cum pot să știu ce este păcat? Dacă consider ceva ca fiind păcat, de unde știu eu cât de greu este acest păcat? Nu voi putea să învăț aceasta, dacă mă voi preocupa cu mine însumi, sau cu faptele mele, și cu atât mai puțin dacă voi privi la alții. Grozăvia păcatului și a adevăratul lui caracter le aflăm numai dacă privim pedeapsa pe care Domnul a îndurat-o pentru păcatele noastre. La cruce cunosc toată grozăvia, și numai acolo ajung să mă judec pe mine însumi și să mărturisesc. De aceea trebuia israelitul, care a păcătuit, să aducă o jertfă, o jertfă pentru vină, ca astfel să recunoască cât de mare a fost vina lui. Sau aducea o jertfă pentru păcat, ca să vadă ce era el în sine însuși, și să ajungă la mărturisirea pe care a făcut-o David: »Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea« (Psalmul 51, 5). Exprimat în cuvintele Noului Testament: »Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească« (Romani 7, 18)!

Așa cum face întotdeauna, Petru rămâne la partea practică. El nu merge mai departe decât jertfa pentru vină. Apostolul Pavel merge mai departe, până la jertfa pentru păcat (Romani 5, 12 până la

capitolul 8, inclusiv). El se gândește la eliberarea conștiinței și de aceea spune că noi am murit față de păcat. Apostolul Petru se adresează inimii și de aceea vorbește despre păcate, deci nu despre natura păcătoasă, așa cum face Pavel, ci despre faptele păcătoase. El îndreaptă ochii noștri spre cruce, unde Hristos a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre, ca noi să nu mai avem parte de ea, pentru ca moartea lui Hristos să poată exercita o putere așa de mare asupra inimilor noastre, ca noi să fim practic morți față de păcate și să trăim pentru neprihănire. Privirea la suferințele și moartea lui Hristos pentru păcatele noastre este în realitate energia practică a unei vieți trăită în neprihănire.

Aici nu este vorba de neprihănirea lui Dumnezeu, despre care scrie apostolul Pavel. Aceasta o primim prin har. Apostolul Petru vorbește de neprihănirea practică în viața noastră de fiecare zi. Despre faptul că noi trebuie să trăim în concordanță cu dreptul, adică în concordanță cu adevărata noastră relație cu Dumnezeu și cu Domnul Isus. Ca și creaturi, noi nu avem dreptul să avem voință proprie, sau să mergem pe căile noastre, ci să facem numai ce ne spune El. Prin lucrarea de mântuire, Domnul Isus a câștigat dreptul asupra duhului, sufletului și trupului nostru. »Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu« (1 Corinteni, 6,19-20).

Prin faptul că apostolul spune, că Hristos a purtat păcatele noastre la cruce, s-a gândit probabil la cel de-al doilea țap din marea zi a ispășirii (Levitic 16, 21-22). Dar cu siguranță s-a gândit la versetele 5, 11 și 12 din Isaia 53. El merge acum mai departe și amintește partea a doua a versetului 5 și se gândește la versetul 6: »Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.« (Isaia 53, 5).

Din cuvintele prorocului Isaia devine clar, că »rănilor Lui« fac aluzie la suferințele Domnului pe cruce. În prima parte a acestui verset se vorbește despre »străpuns« și »zdrobit« ca pedeapsă pentru păcatele și fărădelegile noastre. Apoi sunt toate rezumate în »pedeapsa«, care ne-a adus pacea, și »rănilor Lui«, prin care am fost vindecați. Acestea sunt două urmări ale lucrării de pe cruce, prin care a fost înlăturată vina noastră, prima, și starea noastră jalnică, a doua.

Apostolul face același lucru și parafrazează această stare jalnică, citând versetul 6: »Căci erați ca niște oi rătăcite« (Isaia 53, 6). Noi trebuia să fim vindecați, căci rătăceam departe de Dumnezeu și nu aveam alt păstor decât pe diavolul, și nu aveam nici hrană și nici viitor. Noi am fost vindecați prin suferințele Lui pe cruce, prin părăsirea Lui de către Dumnezeu, de care a avut parte ca rezultat al faptului că El a purtat păcatele noastre. Cuvântul »răni« stă în limba greacă la singular și este însoțit de articol. Deci aici nu este vorba de felul sau de caracterul suferințelor, ci este privită sintetizat toată suferința Domnului pentru păcatele noastre din partea lui Dumnezeu. »Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș! Zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici« (Zaharia 13, 7).

Pentru a prezenta grozăvia suferințelor Domnului, Petru folosește un cuvânt, pe care cei mai mulți din sclavii, cărora le scria, îl cunoșteau din experiență: urmările vizibile pe corpul omului ca urmare a lovirii sălbatice: adânciturile sau umflăturile pielii și ceea ce este sub acestea ca urmare a puterii distrugătoare a unor astfel de lovituri.

Forma de timp în care stă expresia în limba greacă »erați ca niște oi rătăcite« arată mai mult spre obișnuința de a rătăci și la starea actuală de rătăcire, decât la faptul în sine de a fi rătăcit. Oile sunt cunoscute pentru înclinația lor de a se rătăci, și practic ele nu regăsesc niciodată drumul înapoi. Ce potrivit este tabloul acesta pentru omul păcătos, dar în mod deosebit pentru acești credincioși iudei!

Iudeii erau oile Domnului (Isaia 63, 11; 2 Samuel 24, 17) și părtășia lor ca popor al lui Dumnezeu era staulul (Ioan 10, 1-4, 8, 16). Din păcate au părăsit pe Păstorul lor și au rătăcit, departe de Dumnezeu (Ezechiel 34, Ieremia 23). Când a venit Păstorul cel bun, mulțimea

poporului nu a vrut să-L primească. De aceea El nu i-a mai recunoscut ca oi ale Lui (Ioan 10, 26-27) și a scos din staul pe aceia care L-au primit, ca să-i strângă în jurul Lui (Ioan 10, 4, 16).

Va veni ziua când rămășița credincioasă din Iuda va recunoaște starea în care se află și se va reîntoarce la Păstor. »Rătăcesc ca o oaie pierdută: caută pe robul Tău, căci nu uit poruncile Tale« (Psalmul 119, 176). Isaia 53 este profetic mărturisirea rămășiței, când se va reîntoarce la El, la Acela pe care L-au lepădat și L-au disprețuit, prin ale cărui răni ea va fi atunci vindecată.

Așa cum am văzut de mai multe ori, Petru așează pe credincioșii dintre iudei, cărora le-a scris, pe aceeași temelie cu rămășița binecuvântată din viitor. Ei »au nădăjduit mai dinainte în Hristos« (Efeseni 1, 12). Ei nu numai că s-au întors acum la Dumnezeu, așa cum va face în viitor rămășița credincioasă, ci ei au primit deja acum binecuvântările din viitor, chiar dacă pentru ei nu înseamnă salvarea pământească, ci mântuirea sufletului (capitolul 1, 9). Dar, prin aceasta, binecuvântările erau pentru ei mult mai mari. Ei nu vedeau ce este în exterior, slava Împărăției de o mie de ani vizibilă pe pământ, dar ei au intrat în binecuvântările mult mai bune ale timpului acesta, în care Israel este pus deoparte și în care Dumnezeu a înviat din morți pe Hristos cel lepădat și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea lor să fie în Dumnezeu (capitolul 1, 21).

Chiar dacă noi credincioșii dintre națiuni nu suntem din staulul vechi al lui Israel, totuși avem parte de binecuvântările și de poziția minunată a acestor credincioși. După ce Israel a lepădat pe Domnul, El vorbește despre oile dintre națiuni. Nu popoarele sunt oile, ci aceia dintre națiuni, care Îl vor primi. El voia să-i unească cu oile Sale din Israel, »și va fi o turmă și un Păstor« (Ioan 10, 16). În principiu este adevărat cu privire la noi, ce se spune despre ei. Scrisorile către Romani și Corinteni ne relatează cât de departe s-au rătăcit națiunile de la Dumnezeu. Dacă într-adevăr este posibil, ele au fost mult mai departe decât Israel, cel puțin în ceea ce privește viața lor exterioară. Dar și noi ne-am întors (cuvântul grecesc se poate traduce și cu „convertit”). »Întors« la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre.

Despre David ca păstor citim lucruri frumoase. Se spune mai întâi: el păștea oile. După aceea: el este la oi. La urmă: el hrănește oile (un alt mod de traducere) (1 Samuel 16, 11, 19; 1 Samuel 17, 15, 34). Ca să le pășuneze a trebuit să omoare un leu și un urs. El și-a riscat viața pentru oile sale.

Păstorul nostru, ca Păstorul cel bun, Și-a dat viața pentru noi (Ioan 10, 11). El este, ca Mare Păstor, permanent cu noi Ca Cel înviat (Matei 28, 18, 20; Evrei 13, 20). El îngrijește de noi ca Mai-marele Păstor și va împărți curând cununi ale slavei (1 Petru 5, 2-4). El este cu adevărat Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre! Dar ce Păstor!

Capitolul 3 versetele 1 și 2: *Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere.*

Așa cum s-a spus deja în introducere, domnia lui Dumnezeu este marele principiu al acestei scrisori, mai exact spus, domnia lui Dumnezeu cu privire la cei credincioși, în caracterul ascuns pe care l-a luat această domnie acum, după ce Dumnezeu a dat domnia directă în mâinile oamenilor (Daniel 2, 37). Acești oameni au răstignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2, 8); ei nu au niciun loc pentru El în teritoriul lor de stăpânire. Dar aceasta înseamnă, că oricine este unit cu El, este un străin și fără drept de cetățenie în lumea aceasta. Unde nu este loc pentru Hristos, acolo nu este loc nici pentru creștini.

Ca străini, dar care constituie o preoție împărătească (capitolul 2, 9), au misiunea să vestească, în locul unde Hristos este lepădat, virtuțile Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Aceasta este în concordanță cu poziția lor de străini și călători. Căci și Hristos a fost un străin pe pământ și a ocupat locul de ascultare. El nu a venit ca să I se slujească, ci ca să slujească. Tot așa și noi trebuie să avem un duh de supunere și să ocupăm locul de supunere, dacă vrem să vestim virtuțile lui Hristos. Aceasta este în deplină armonie cu domnia lui Dumnezeu. Cu cât noi ocupăm mai mult locul de supunere, cu atât mai mult vom cunoaște mai bine domnia lui

Dumnezeu. Numai prin supunerea noastră actuală vom fi apti să domnim odată. Adam a pierdut din punct de vedere moral dreptul de a stăpâni, deoarece nu a fost ascultător.

În capitolul anterior am găsit descris detaliat principiul supunerii. »Fiți supuși *oricărei* stăpâniri omenești, pentru Domnul« (capitolul 2, 13). După aceea a fost aplicat acest principiu la diferite relații (capitolul 2, 13-17).

Dar de la capitolul 2, 18 apostolul a trecut la un alt domeniu, care nu era așa de mult în legătură cu prezentarea în public, și anume la familie (grecește: familia). Familia are o importanță mare în căile lui Dumnezeu cu ai Săi. Ea constituie singura legătură omenească rânduită de Dumnezeu în creație. Toate celelalte uniri, orașe, țări, domenii ale unei limbi, etc., au luat naștere prin păcat, sau prin judecata lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu acordă valoare mare familiei ca fundament al conviețuirii umane. Vedem în toată Scriptura, că familia păstrează acest loc important și la poporul lui Dumnezeu după gândurile Lui. Dumnezeu are nevoie de ea, ca pe unul din cele mai mari canale de binecuvântare atât pentru cei ce nu s-au întors la Dumnezeu, cât și pentru credincioșii înșiși. Toți cei care aparțin familiei au parte de binecuvântarea pe care o primește capul familiei.

Găsim aceasta chiar de la începutul omenirii. Familia lui Set, acel temător de Dumnezeu, constituie în generațiile următoare mărturia lui Dumnezeu pe pământ (Geneza 5). Urmașii lui Cain constituie lumea care s-a îndepărtat de Dumnezeu, care se străduie să îndepărteze urmările blestemului lui Dumnezeu (Geneza 4). Noe și familia lui sunt salvați din potop (Geneza 6, 18). La rânduirea circumciziei, și cel cumpărat cu bani primește semnul legământului (Geneza 17, 12). Mielul pascal nu este pentru fiecare israelit, ci pentru casă (Exodul 12, 3-4). Putem în felul acesta să parcurgem tot Vechiul Testament.

În Noul Testament găsim același lucru. Citim despre casa lui Corneliu, despre casa Lidiei, despre casa temnicerului (cărui i se spune: »crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta«), despre Crisp, Ștefan, etc. Învățăm că soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă, și invers, și că copiii într-o familie, în care numai unul din părinți este credincios, sunt sfinți (1 Corinteni 7, 14). Tocmai în scrisorile către Efeseni și Coloseni, în care ne este prezentată cea mai înaltă poziție creștină (morți împreună cu Hristos și înviați împreună cu El, și în El așezați în locurile cerești), se vorbește direct copiilor, ca dovadă că scrisorile sunt valabile și pentru ei, cu toate că sunt adresate pentru »sfinții și credincioșii în Hristos«.

Tot așa și Petru se adresează slugilor, sclavilor sau oamenilor liberi care aparțin casei. Acum se adresează femeilor; acelea, care ocupă locul de supunere, sunt numite mai întâi. Căci acesta este locul cel mai înalt, locul de onoare, din momentul când Domnul Isus l-a ocupat! Dar noi știm că natura omenească decăzută detestă acest loc. De aceea găsim mereu în epistole atenționarea adresată femeilor, ca să fie supuse bărbaților lor.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că, potrivit cu ordinea în creație, bărbatul este capul femeii (1 Corinteni 7, 14). Dar acest „a fi capul” a devenit tot mai necesar după căderea în păcat, deoarece Eva a preluat conducerea prin neascultare și deviere de la Dumnezeu (1 Timotei 3, 11-15; Geneza 3, 16-17). Cum putea ea să fie în poziția de conducere, fără să greșescă, când Dumnezeu nu i-a dat această conducere și aptitudinile necesare? Omul nu posedă în sine însuși nicio putere. El este dependent ca creatură de ajutorul Creatorului. Dar cum se poate baza el pe sprijin, dacă el vrea să ocupe o poziție, care nu i-a fost dată de Dumnezeu? Cu toate experiențele ei triste și cu toate cuvintele clare date ei de Dumnezeu, Eva pare să fi învățat puțin. Dumnezeu a dat lui Adam dreptul și aptitudinile necesare, ca să dea nume tuturor sufletelor vii (Geneza 2, 19-20; Geneza 3, 20). Dar când s-au născut copiii, ea le-a dat nume (Geneza 4, 1+25). Cât de mult s-a înșelat ea în numele pe care l-a dat lui Cain! Scriptura ne arată și mai departe modele ale urmărilor triste, care au luat naștere prin aceea că femeia și-a părăsit poziția și a vrut să preia conducerea. Să ne gândim numai la Geneza 16, 1-4; 1 Împărați 21 și 2 Împărați 11.

»Tot astfel«, deci în același fel ca și slugile din capitolul 2, 18, care sunt supuse stăpânilor lor, trebuie și femeile să fie supuse bărbaților lor, pentru ca »femeile în vârstă să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile

casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, *pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu*» (Tit 2, 4-5). »Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, *cum se cuvine în Domnul*» (Coloseni 3, 18). »Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri *ca Domnului*; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor *în toate lucrurile*» (Efeseni 5, 22-24).

Se poate spune mai clar, cât de deplină trebuie să fie această supunere? Forma de timp (participiul prezent) arată aici, exact așa ca și în capitolul 2, 18, că trebuie să fie o obișnuință, o stare. Cuvântul grecesc folosit pentru supunere (hypotassein) se întâlnește în Evangheliile numai în Luca 2, 51, unde se spune că Domnul era supus părinților Lui, și în Luca 10, 17 și 20, unde demonii erau supuși ucenicilor. Cuvântul se mai întâlnește în restul Noului Testament de 32 de ori, tradus de cele mai multe ori prin »supus«. De 10 ori este în legătură cu supunerea tuturor lucrurilor lui Hristos (1 Corinteni 15, 27-28; Efeseni 1, 22; Filipeni 3, 21; Evrei 2, 5 și 8 (de 4 ori); 1 Petru 3, 22), de 7 ori, că femeia trebuie să fie supusă (1 Corinteni 14, 34; Efeseni 5, 22 și 24; Coloseni 3, 18; Tit 2, 5 și 1 Petru 3, 1 și 5), de 4 ori, că noi trebuie să fim supuși celor care sunt puși să stăpânească peste noi (Romani 13, 1 și 5; Tit 3, 1; 1 Petru 2, 13), de 2 ori pentru relația sclavilor cu stăpânii lor (Tit 2, 9; 1 Petru 2, 18), de 2 ori, că noi trebuie să fim supuși lui Dumnezeu (Evrei 12, 9; Iacov 4, 7) și în continuare în Romani 8, 7 și 20; 10, 3; 1 Corinteni 14, 32; 16, 16; Efeseni 5, 21; 1 Petru 5, 5).

Ce caracter complet al supunerii, al supunerii față de bărbat, prescrie Scriptura pentru femeie, și anume, *în toate lucrurile, ca Domnului*. Dacă ea nu este supusă, Cuvântul lui Dumnezeu va fi vorbit de rău. Cât de clar devine prin aceasta, că duhul lumii este în totală contradicție cu Dumnezeu și în dușmănie cu El! Dar ce model minunat pentru această supunere are femeia credincioasă în Domnul Isus. El, Fiul lui Dumnezeu, a fost supus oamenilor păcătoși, dar care erau părinții Lui.

Dar s-ar putea replica, și aceasta are loc deseori: da, dacă soțul meu ar merge numai cu Domnul, și dacă el ar fi așa, cum ar trebui să fie, atunci aș putea să-i fiu supusă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu acceptă acest argument. Slugilor li se spune: »nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit« (capitolul 2, 18). Căci aceasta este plăcut, când cineva din cauza conștiinței lui față de Dumnezeu suportă nedreptatea, suferind pe nedrept. Pentru femeie este numit motivul de a fi supuse mai mult bărbaților lor, dacă aceștia sunt necredincioși.

Știm că bărbații întorși la Dumnezeu merg câteodată pe drumul lor în neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Din text rezultă posibilitatea ca bărbatul să fie necredincios, deoarece numai femeia a venit la credință în timpul căsniciei. Aceasta nu este o stare normală, dar în căile de domnie ale lui Dumnezeu poate să se întâlnească și așa ceva. Cuvântul tradus prin »nu ascultă« vorbește despre o stare în necredință, de neascultare.

Apostolul Pavel scrie că cel credincios nu are voie în acest caz să rupă căsnicia (1 Corinteni 7). În realitate un credincios nu are nicio legătură cu cel necredincios, căci lumina nu are nicio părtașie cu întunericul (2 Corinteni 6). Un credincios, care se căsătorește cu un necredincios, păcătuiește prin neascultare vădită înaintea lui Dumnezeu, el merge în întâmpinarea unei vieți de singurătate și de suferință. Dacă cineva din căsnicie vine la Dumnezeu, și prin aceasta ajunge în această stare, atunci Scriptura spune, că el, sau ea, nu are voie să divorțeze. În Vechiul Testament, israelitul trebuia să-și alunge soția luată dintre națiuni (Ezra 10, 10). Dar harul creștinismului se ridică deasupra Legii. Cel necredincios este sfințit prin legătura cu cel credincios. Această legătură poate duce ca cel necredincios să fie mântuit.

Petru nu se gândește nici măcar la posibilitatea unui divorț. Dar el leagă întoarcerea la Dumnezeu a celui necredincios de umblarea femeii credincioase. Dacă ea se comportă așa cum ar trebui să se comporte o femeie credincioasă, atunci un necredincios poate să vină la Dumnezeu, sau credinciosul care s-a abătut de pe cale poate fi readus înapoi.

Fără îndoială, nu este ușor pentru unele femei credincioase care se află într-o astfel de situație. Voia firii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Firea va fi ațâțată prin lucrurile Duhului în

aceia care ocupă locul de supunere. Dar cu toate acestea Cuvântul spune, că ea trebuie să fie supusă bărbatului ei *în toate lucrurile, ca Domnului*. Există o singură excepție pe care Petru nu o numește categoric, deoarece ea se subînțelege. El însuși a numit-o: »Dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu« (Faptele Apostolilor 4, 19). Un credincios nu poate să-și păteze conștiința înaintea lui Dumnezeu în ceea ce privește binele și ce este greșit. El are un subiect pentru credința lui, care este mult mai scump decât viața Lui. El trebuie să rămână credincios acestei persoane, atât atunci când este singur, cât și atunci când apare în public. Dacă bărbatul ei îi poruncește să meargă împreună cu el în locuri păcătoase, sau de exemplu să renunțe la rugăciune și la citirea Bibliei, atunci ea nu poate să asculte de el.

Dar cu atât mai important este pentru femeia credincioasă, ca ea să fie supusă bărbatului ei în toate lucrurile în care este posibil să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Cât de mult va fi inima întărită prin har, prin faptul că supunerea ei este folosită de Domnul ca să lucreze la inima și conștiința bărbatului ei!

Este important să observăm, că Duhul Sfânt, atât aici cât și în Efeseni 5, vorbește despre »bărbaților voștri«. Noi am putea spune că cuvântul »voștri« ar putea fi lăsat la o parte, deoarece este de la sine înțeles. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu folosește niciodată un cuvânt fără să aibă importanță. Mulți bărbați în lume au o influență nepotrivită asupra altor femei. Din păcate aceasta nu a rămas în afara Adunării. Multe femei primesc mai degrabă ceva de la un alt bărbat, decât de la bărbatul propriu. Prin aceasta ajung repede sub influența altora. Dar Dumnezeu vrea ca ea să fie supusă bărbatului ei, și ca ea să meargă cu întrebările ei mai întâi *la soțul ei* (1 Corinteni 14, 35).

Bărbații pot fi neascultători față de Cuvântul lui Dumnezeu. Bărbații credincioși sunt deseori așa. Dar Cuvântul lui Dumnezeu numește neascultători și pe cei necredincioși, vezi de exemplu capitolul 2, 8; Romani 2, 8; Ioan 3, 36; 2 Tesaloniceni 1, 8. În ambele cazuri, ei au auzit Cuvântul lui Dumnezeu și refuză să asculte de el.

Ce trebuie să facă acum soția credincioasă? Trebuie ea să continue să-l atenționeze și să-i prezinte Cuvântul lui Dumnezeu? Apostolul Petru arată un drum mai bun. Ea trebuie să *demonstreze* Cuvântul lui Dumnezeu *printr-o viață exemplară* și să nu mai vorbească despre voia lui Dumnezeu. Vorbirea repetată despre aceasta irită numai. Dar puterea mărturiei, care rezultă din aplicarea practică a Cuvântului lui Dumnezeu, nimerește inima și conștiința.

Apostolul Petru folosește de două ori cuvântul *logos* (cuvânt). Prima dată este clar Cuvântul lui Dumnezeu, a doua oară, nu, pentru că ar fi în contradicție evidentă cu alte locuri din Scriptură, cum ar fi Iacov 1, 18 și 1 Petru 1, 23, că cineva s-ar putea naște din nou fără Cuvântul lui Dumnezeu. »Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos« (Romani 10, 17). În afară de aceasta, în cazul al doilea cuvântul în limba greacă nu este însoțit de articol, ceea ce înseamnă că se referă la caracter. Este vorba de vorbirea femeilor. Ele nu trebuie să „predice” fără întrerupere, așa cum zic de cele mai multe ori cei necredincioși. Aceasta irită numai, și în mod sigur atunci când femeia o face față de soțul ei.

Cuvântul grecesc pentru „curat” (inocent) se întâlnește de opt ori în Noul Testament. El a fost tradus prin „curat”. Înseamnă deci, să fi despărțit de tot ce nu este curat și în felul acesta se apropie de înțelesul: „sfânt”. Și aici cuvântul »teamă« nu înseamnă frică. Este teama de a face ceva, prin care ar oferi un tablou fals despre Domnul și despre Cuvântul Său, și prin care ele L-ar întrista și ar putea să nu-I fie plăcute. În contextul de aici, sau în Efeseni 5, 33, înseamnă respect față de bărbat, în poziția în care Dumnezeu l-a așezat ca soț. Este teama de a face ceva murdar sau a-i displace, fără niciun motiv.

Bărbații care s-au abătut, sau bărbații necredincioși, nu ascultă cu plăcere Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ei nu pot să-și închidă ochii la privirea revelării Cuvântului lui Dumnezeu în viața soțiilor lor. Ei *vreau* să vadă ceva, căci ei încearcă să găsească lucruri care sunt în contradicție cu mărturisirea soțiilor lor. Dacă găsesc așa ceva, atunci au ceva la mână împotriva mărturiei. Cuvântul folosit aici înseamnă mai mult decât simpla „vedere”. Înseamnă să privești ceva cu toată atenția și foarte exact. Același cuvânt se folosește și în capitolul 2, 12.

Dar dacă ei văd blândețe, supunere, răbdare și ascultare la soțiile lor, știind că ei înșiși sunt deseori nedrepti și neprietenoși, aceasta va impresiona conștiința lor. Ei vor trebui să recunoască în ei înșiși, că în această credință, pe care ei au batjocorit-o deseori, este putere, care face pe soțiile lor să fie altfel decât sunt celelalte femei, și chiar decât ei înșiși. Și în felul acesta vor fi „câștigați”. Nu, prin aceasta nu se întorc la Dumnezeu. Dar prin aceasta sunt aduși să asculte Cuvântul, care îi va duce la pocăință și naștere din nou. Sau, Cuvântul pe care ei l-au auzit cândva va deveni viu în mintea lor. Impresia creată de viața soțiilor lor le va muia inima și conștiința, așa că ei vor primi Cuvântul lui Dumnezeu.

Există pericolul să credem că numai prin puterea adevărului se ajunge la pocăință. Dar harul lui Dumnezeu are o mulțime de posibilități să facă pe un păcătos, sau pe unul care s-a abătut de la Cuvânt, să primească adevărul. Domnul spune: »Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu ști de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu cine ste născut din Duhul« (Ioan 3, 8). Dacă ne gândim că în limba greacă este numai un cuvânt pentru „vânt” și „duh”, așa că aici noi putem traduce și prin „Duhul” în loc de vânt, așa cum fac unii, atunci acest loc ne spune multe în legătură cu tema noastră. Cine poate cerceta pe ce căi și prin ce mijloace pregătește Duhul Sfânt o inimă și o conștiință, pentru a primi Cuvântul? Unii știu câte ceva din propria experiență, sau de la alții. Dar cum vom admira și adora noi harul lui Dumnezeu, când în curând vom vedea totul în lumina deplină! Aceasta va avea loc în acea zi, când vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5, 10).

Capitolul 3 versetele 3 și 4: *Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur, sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.*

Purtarea îmbrăcămintei este urmarea căderii în păcat (Geneza 3, 6-7). Și ca și în toate celelalte cazuri, omul încearcă să transforme urmările păcatului în avantajul lui. În mod deosebit femeia, care a dat prilejul ca să devină necesară purtarea îmbrăcămintei, este deseori deosebit de preocupată să transforme această necesitate într-un avantaj.

Este clar, că aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la diavolul. Dumnezeu nu dorește niciodată ca urmările păcatului să fie privite ca avantaj. El este adevărat și vrea ca ele să fie văzute și simțite așa cum sunt. În Vechiul Testament găsim o sentință distrugătoare pentru femeile care au căutat să transforme urmările căderii în păcat în avantajul lor (Isaia 3, 16-26). Dacă Dumnezeu rostește o astfel de sentință față de poporul Său *pământesc*, căruia îi erau făgăduite lucrurile pământului acesta ca binecuvântare, cu cât mai mult o va face la noi, care am devenit cetățeni ai cerului și suntem călători și străini în această lume, unde avem parte numai de întristare cu privirea la îndepărtarea lumii de Dumnezeu și dușmănia ei față de Dumnezeu și Hristos. Pentru ei lumea este numai locul unde a stat crucea lui Hristos, și din punct de vedere moral mai stă încă (1 Corinteni 2, 8). Toții scriitorii epistolelor sunt folosiți să atenționeze prin Duhul Sfânt de urmările aspirațiilor lumești și de formele lor (Romani 12, 1-2, Iacov 4, 4, 1 Ioan 2, 15). În mai multe locuri se atenționează în mod deosebit cu privire la năzuințele vechii naturi din femeile credincioase, în asemănarea cu lumea în ceea ce privește îmbrăcămintea și podoaba lor, sau că ele se lasă influențate de principiile după care se călăuzesc femeile necredincioase (1 Timotei 2, 9-15, Tit 2, 4-15).

Este interesant să urmărim în Scriptură tema referitoare la podoabă. Este foarte important pentru un credincios, dar în mod deosebit pentru o femeie credincioasă, căci prin aceasta vom cunoaște ce este o podoabă adevărată. La omul firesc este ceva adăugat, dar în gândurile lui Dumnezeu este revelarea a ceea ce în interior constituie un tot unitar cu persoana, sau cu lucrul respectiv. Dumnezeu vrea să aibă podoabă. Vedem aceasta în toată creația, atât în cea pământescă, cât și în cea cerească (Matei 6, 29, Psalmul 19, Apocalipsa 21, 22). Aceasta ne-a fost făgăduită și pentru

slava la care vom ajunge în curând. Deoarece este specific femeilor să vrea să se împodobească, Dumnezeu le spune care este podoaba adevărată. Ea este arătarea în exterior a ceea ce în interiorul nostru este potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Dacă interiorul nostru este format prin privirea slavei Domnului glorificat în cer (2 Corinteni 3, 18), atunci aceasta se va vedea în toată manifestarea exterioară a vieții noastre. O femeie, la care exteriorul ei lasă să se vadă metodele și formele femeilor necredincioase din lume, arată prin aceasta că Hristos nu locuiește în inima ei, chiar dacă ea s-a întors la Dumnezeu. Acolo unde Hristos nu locuiește în inimă, și deci nu este prezentă adevărata frumusețe, acolo se caută înlocuitori din lume.

Adevărata podoabă este de natură morală. Podoaba exterioară nu face pe nimeni atrăgător înaintea lui Dumnezeu și tot așa de puțin înaintea oamenilor care nu vor să rămână la suprafață, ci sunt obișnuiți să vadă lucrurile în caracterul lor moral.

Însemnătatea adevăratei podoabe este scoasă în evidență prin cuvântul grecesc folosit pentru ea. Se spune „cosmos” și se întâlnește de aproximativ 150 de ori în Noul Testament, dar pretutindeni, în afară de aici, este tradus prin „lume”. În greaca clasică a fost folosit și pentru podoaba femeii. Așa de exemplu se întâlnește în expresia: „Tăcerea este adevărata podoabă (cosmos) a femeii” (Sophocles). Legătura dintre cele două înțelesuri o găsim probabil în gândirea greacă, că omul este o lume în miniatură (microcosmos), și că „universul este omul mare și desăvârșit” (Philo). Înțelesul de bază al acestui cuvânt înseamnă un sistem, în care domnește ordinea, în opoziție cu haosul. În felul acesta se folosește în Noul Testament cu privire la creația lui Dumnezeu. Din înțelesul acestui cuvânt rezultă deci, că podoaba trebuie să fie în concordanță cu interiorul femeii credincioase, cu adevăratul ei caracter.

Aceasta nu este numai o *dorință* a Cuvântului lui Dumnezeu! Fraza este sub forma de poruncă. Este deci o *poruncă* a lui Dumnezeu!

Acum urmează unele lucruri din care este deseori alcătuită podoaba exterioară. O femeie credincioasă să nu gândească, sau să încerce să se împodobească printr-o anumită coafură (în timpul nostru am putea adăuga: prin tăierea părului (1 Timotei 2, 9). Părul lung i-a fost dat ca podoabă (1 Corinteni 11, 15). Frumusețea naturală a părului lung, care l-a dat Dumnezeu femeii în creație, vorbește de existența ei ca femeie și de felul cum ea trebuie să ocupe locul, pe care l-a dat Dumnezeu femeii. Aceasta este onoarea ei în ochii lui Dumnezeu și a oricărui om care privește lucrurile moral. Părul lung este el însuși podoaba ei, și nu felul în care ea îl poartă. Din cele două lucruri care sunt numite se vede că este vorba de împletirea părului. De aceea ele stau în așa-numitul genitiv originis, ceea ce înseamnă că este vorba de înfrumusețarea care ia naștere prin împletirea părului.

Tot așa de puțin să gândească o femeie, că purtarea aurului o împodobește, sau îi mărește frumusețea. Chiar și un om necredincios, care gândește moral, vede în purtarea de podoabe multe un semn al sărăciei cultivării lăuntrice, cu cât mai mult Dumnezeu. Cu cât mai mult ar trebui credincioșii să simtă aceasta, decât omul nenăscut din nou, ale cărui simțăminte au fost distruse prin păcat! Și aici avem genitivul originis.

Și »îmbrăcarea hainelor« stă la genitiv originis. Este deci iarăși vorba de încercarea de a se împodobi prin îmbrăcare. Este de la sine înțeles că nu este interzisă îmbrăcarea. – Dumnezeu Însuși a îmbrăcat pe Adam și pe Eva (Geneza 3, 21) -, tot așa cum nici împletirea părului nu este interzisă.

La femei a existat totdeauna tendința să se îmbrace și „să se scoată în evidență”, pentru a atrage atenția bărbaților, și cât de mult s-a răspândit aceasta în ultimele secole în așa-zisele țări creștine. Cât de multe femei credincioase practică neintenționat aceasta! Cât de mulți bărbați credincioși au ajuns la gânduri păcătoase (și după aceea probabil la fapte) prin îmbrăcarea (probabil mai bine zis „prin dezbrăcarea”) și comportarea femeilor credincioase!

Scopul îmbrăcăminteii este să protejeze corpul și totodată să apere pe alții de lucruri care dau naștere la gânduri murdare sau lezează conștiința morală, care mai este în om ca și creatură a lui Dumnezeu, chiar dacă a fost slăbită prin păcat. Ce minunat, că noi credincioșii avem voie să facem chiar și aceste lucruri, care sunt urmări ale păcatului, pentru ca să fim plăcuți Domnului.

Atât trupul, cât și sufletul și duhul Îi aparțin (1 Corinteni 6, 18-20; 1 Tesaloniceni 5, 23). Noi trebuie să trăim totdeauna înaintea lui Dumnezeu; cu ochii îndreptați spre El avem voie să umblăm înaintea Feței Lui.

Noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu (Romani 12, 1). Aceasta este din partea noastră o slujire înțeleaptă, adică trebuie s-o facem cu mintea. Noi nu trebuie să ne asemănăm cu lumea și nu trebuie să facem după multele forme schimbătoare în care lumea se descoperă în mod deosebit în domeniul îmbrăcăminte și podoabei. Cuvântul grecesc pentru „chip” se poate traduce și prin „mascare”. Este în legătură cu înfățișarea exterioară, care nu ia naștere din interior și deci nu prezintă adevăratul caracter al persoanei. Dacă femeile credincioase participă la modă, la îmbrăcăminte și la decorarea lumii, prin aceasta își pun masca lumii, cu toate că ele nu îi mai aparțin, căci au murit împreună cu Hristos (Coloseni 3, 3). În limbajul grecilor ele sunt fățarnice. Se îmbracă ca lumea, acționează ca lumea, așa că lumea gândește că ele îi aparțin, în timp ce ele și-au luat refugiul la Domnul Isus, ca astfel să fie despărțite de lume și să nu mai vină la judecată.

Să nu fim noi în toate lucrurile plăcuți lui Hristos și să nu facem noi toate lucrurile în numele Lui? Nu este El pentru noi mai de preț decât toate lucrurile? Nu este adevărat ce a scris cineva: „Un creștin ceresc consideră o rușine să poarte amprenta lumii”? Femeile credincioase nu sunt scutite de aceasta. Dacă ochiul nostru este îndreptat asupra Lui, aceste lucruri vor fi simple pentru noi. Atunci vom asculta de El în *toate* lucrurile și în felul acesta vom fi plăcuți Lui. Atunci El ne va da lumină suficientă pentru lucrurile pe care le avem de făcut. De îndată ce ochiul nostru nu mai este îndreptat asupra Domnului și El nu mai umple inima noastră, apar greutățile. Atunci formele lumii capătă valoare și putere de atracție pentru inimă.

O, Doamne!, un lucru îmi doresc
Cu Tine să călătoresc.

Cuvântul scurt »ci« prezintă contrariul, căci acum se trece de la partea negativă, la partea pozitivă. »Ascuns« din versetul 4 este față în față cu »de afară« din versetul 3; »omul« stă față în față cu »podoaba« (cosmos), »inima« cu »împletirea părului«. Prin această întreită punere față în față devine clar că adevărata podoabă nu este exterioară, ci se referă la ființa omului, la omul întreg. Noul Ierusalim are fundamentul împodobit (Apocalipsa 21, 19)! Este »gătit ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei« (Apocalipsa 21, 2).

Dar când apoi pe parcursul capitolului este descris și prezentat în toată slava lui, numai pentru fundament se folosește cuvântul »împodobit«. Noi am putea gândi că fundamentele nu trebuie împodobite. Dar Dumnezeu gândește altfel în privința aceasta. El este împodobit cu pietre prețioase, care în tablourile Scripturii fac aluzie la reflectarea slavei lui Dumnezeu în oameni (vezi Apocalipsa 4, 3; Exodul 28, 15-21). Slava vizibilă rezultă din ceea ce în interior este reflectarea slavei lui Dumnezeu. Dumnezeu, care este lumină, și în care nu este deloc întuneric (1 Ioan 1, 5), se îmbracă cu lumina ca și cu o haină (Psalmul 104, 2). Despre Domnul Isus se spune, când a fost pe muntele transfigurării: »Fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina« (Matei 17, 2).

»Întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut« (Coloseni 3, 9-10). Aici avem, cred eu, omul ascuns al inimii. »Pleacă-ți urechea, și ascultă cuvintele înțelepților, și ia învățătura mea în inimă. Căci este bine să le păstrezi înăuntrul tău, și să-ți fie toate deodată pe buze« (Proverbele 22, 17-18). Acesta este principiul practic al versetelor 3 și 4.

Omul ascuns al inimii este viața nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou (Ioan 3, 6). Dar aceasta este Hristos (Coloseni 3, 4) și, așa cum am văzut mai înainte, se înnoiește *după Chipul Aceluia care l-a creat*. Cu toate că aceasta în sens direct este omul nou, este practic Hristos Însuși, căci El este viața nouă, și ea este hrănită și înnoită după Chipul Său, »până ce Hristos va lua chip în voi«, scrie apostolul Pavel (Galateni 4, 19).

Adevărata podoabă a unei femei (și desigur a fiecărui bărbat) este Hristos, locuind în inimă și umplând inima. Aceasta este înăuntru, dar devine vizibilă în revelarea omului. Dacă inima mea este plină cu Domnul și eu privesc permanent la El în slavă, aceasta se va vedea în exterior, ca și la Moise (Exodul 34, 29). »Noi ... privim ... slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă« (2 Corinteni 3, 18). În acest fel vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (capitolul 2, 9). Apostolul Petru este permanent preocupat să ne spună cum putem să facem aceasta în lucrurile practice din viață.

Găsim aceasta și în continuare. Singura descriere făcută despre Sine Însuși, pe care noi o găsim în Evangheliile despre Domnul Isus, spune: »Eu sunt blând și smerit cu inima« (Matei 11, 29). Deci, Dumnezeu vrea ca femeile credincioase să fie împodobite cu această trăsătură de caracter a Domnului, cu »un duh blând și liniștit, care este foarte prețios înaintea lui Dumnezeu«, cum scrie apostolul Pavel: »Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere« (1 Timotei 2, 11)! Acest duh este netrecător (în opoziție cu tot ce este în jurul nostru) și neschimbător (în opoziție cu moda schimbătoare a lumii în ceea ce privește coafura, podoaba și îmbrăcămintea). Cuvântul grecesc pentru »tăcere« derivează de la un cuvânt care înseamnă »să rămâi pe locul tău«. Aceasta nu este simplu, dacă gândim că nu suntem tratați pe drept. Dar femeia credincioasă, care arată acest duh »bland și liniștit«, lasă să se recunoască că a învățat de la Acela care a fost »bland și smerit cu inima«. Oriunde se găsește aceasta, este plăcut lui Dumnezeu. Ce prețios este să ai ceva care este foarte prețios în ochii lui Dumnezeu. Acest cuvânt »prețios« este folosit pentru mirul foarte scump și pentru îmbrăcămintea scumpă. Vezi și aici opoziția cu versetul 3.

În lume nu este prețuit acest »duh blând și liniștit«. Este considerat slăbiciune. Același lucru îl gândesc și cu privire la Domnul Isus. De aceea cuvântul despre cruce este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pieirii. Pentru noi însă, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18+25). Acest duh este în realitate putere morală, o putere care se obține numai prin părtașia permanentă cu Domnul și învățarea permanentă de la El.

Cât de mult stau în opoziție relațiile lumi de astăzi cu aceste versete! Femeile solicită aceeași poziție ca și bărbatul. Ele vor să fie auzite în orice domeniu al vieții publice. Generația feminină străpunge granițele stabilite de Creatorul și Mântuitorul, cerând să ocupe poziții de conducere în toate domeniile. Rezultatul va fi fatal, așa cum a fost întotdeauna când s-a nesocotit ordinea dată de Dumnezeu. Este semnul apropierei marii decăderi de la Dumnezeu. Mai întâi au fost lepădate gândurile și prescripțiile lui Dumnezeu în legătură cu viața spirituală. Acum vedem decăderea naturală: distrugerea conștientă și intenționată a ordinii divine din creație. Aceasta se va desăvârși în omul păcatului. El este omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2, 3-9), care va acționa după propria voie (Daniel 11, 36). Dar apoi va veni judecata finală a lui Dumnezeu.

Din cauza acestor stări și gânduri care se găsesc în lume, se pune întrebarea pentru noi cei credincioși, dacă noi judecăm toate lucrurile după felul de gândire al lumii, sau după gândurile lui Dumnezeu, dacă privim la sentința lumii, sau la sentința lui Dumnezeu.

Pentru apostol aceasta nu este nicio întrebare. Prin sfințirea lucrată de Duhul am fost aduși la ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2). Sfințire înseamnă punere deoparte. Dar pentru oameni înseamnă punere deoparte pentru Dumnezeu. Acolo se găsește ascultarea lui Isus Hristos, ascultarea pe care Domnul a revelat-o în viața Sa pe pământ, și care domnește acolo. Aceasta este marea temă a apostolului!

Aceasta merge așa de departe, că relația dintre femeie și soțul ei nu este determinată de gândurile lui, ci de voia lui Dumnezeu. Ea îi este supusă, pentru că așa vrea Dumnezeu. Ea arată un duh blând și liniștit, pentru că el este foarte prețios *înaintea lui Dumnezeu*. Ea nu se împodobește la exterior, ca femeile necredincioase, deoarece *Dumnezeu* îi interzice și îi spune că aceasta ar fi în contradicție cu caracterul ei de femeie credincioasă.

În cazurile în care conform versetului 1 este posibil ca bărbații lor să nu fie ascultători de Cuvânt, este foarte posibil ca bărbatului să-i placă, dacă soția lui „se face frumoasă”. Dacă un bărbat se lasă călăuzit de gusturile lui stricate prin păcat, și nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu,

ne putem puțin aștepta ca el să prețuiască ce este potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Dar femeia credincioasă să nu se împodobească pentru ochii oamenilor, nici măcar pentru ochii bărbatului ei, ci pentru Dumnezeu. Dumnezeu va face tocmai prin aceasta ca asupra bărbatului să se exercite o influență spirituală, atât asupra bărbaților neascultători, cât și asupra bărbaților ascultători. Cum să ne putem aștepta la urmări spirituale din lucrurile pământești? Femeia care încearcă să câștige pe bărbatul ei prin lucrurile lumești, se înșeală foarte mult. Ea va avea parte de urmările înșelăciunii ei. Dar atunci probabil că a pierdut posibilitatea, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să câștige pe soțul ei pentru Domnul.

Capitolul 3, versetele 5 și 6: *Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor; ca Sara, care asculta pe Avraam, și-l numea „domnul meu”. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva.*

»Astfel«, înseamnă cu »omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu«, așa cum este descris în versetul 4 că se împodobeau odinioară femeile sfinte. Ele erau sfinte, puse deoparte pentru Dumnezeu. Ele nădăjduiau în Dumnezeu (textual: „în” Dumnezeu – este mai accentuat), și ele erau supuse soților lor. Cu toate că în versetele următoare apostolul Petru numește numai pe Sara, el vorbește aici de *toate* femeile de odinioară, care s-au pus deoparte (sau sfințit) pentru Dumnezeu. »Femeile sfinte« este însoțit de articol, și în limba greacă. Deci ce se spune despre ele, era valabil pentru toate. Un semn caracteristic al unei femei sfinte este încrederea în Dumnezeu și supunerea față de soțul ei.

Timpul la care stă expresia »nădăjduiau în Dumnezeu« (participiu prezent activ) arată că această încredere nu era numai în anumite timpuri speciale, ci era permanentă, și ea caracteriza pe aceste femei. Textual se spune: nădăjduiau „în” Dumnezeu, ceea ce exprimă că ele își pusese pe deplin încrederea în Dumnezeu, așa că totodată se odihneau în Dumnezeu. Dar tocmai din aceasta ieșea la iveală starea lor de supunere, de teamă de Dumnezeu. Nu se încredeau în sine, ci așteptau totul de la Dumnezeu. Cine face aceasta, nu-i este greu să fie supus.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne relatează multe lucruri despre aceste femei. Unele sunt numite (Evrei 11, 11+35), ca Sara, Ana, Debora, Abigail. Dar găsim o descriere bună a lor. »Este mai de preț decât mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri.« »Fiii ei se scoală, și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude zicând: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate.” Dezmierdările sunt înșelătoare, și frumusețea este deșartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată. Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății« (Proverbele 31, 10-31).

Este remarcabil, că Duhul Sfânt se întoarce cu mii de ani în urmă, la timpuri, care după părerea oamenilor erau culturi primitive, ca să ne arate caracterul unei femei sfinte. Vedem din aceasta, că principiile lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Ceea ce se cuvenea înaintea lui Dumnezeu din partea femeilor patriarhilor, este valabil și astăzi. Podoaba trebuie să fie morală. Din punct de vedere moral, aceste lucruri nu s-au schimbat pe parcursul miilor de ani. Ce a fost Sara, trebuie să fie și femeile de astăzi.

Vedem în aceasta, că lumea nu a făcut niciun progres moral, ci dimpotrivă, a dat înapoi. Mult lăudatul progres în toate domeniile vieții se referă numai la lucrurile materiale. Pentru a da un model general al unei vieți trăite plăcut înaintea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt trebuie să revină la mii de ani în urmă.

Ca model al unei femei, care a fost supusă soțului ei, este numită numai Sara. Cuvântul »asculta« arată, după forma de timp (aorist) folosită, nu o anumită acțiune, ci vorbește despre tot timpul vieții ei de căsnicie, privită în totalitatea ei. Semnul caracteristic sintetizat al vieții Sarei era ascultarea față de Avraam, în ciuda încrederii în viața de căsnicie, care deseori are urmări contrare. Ea l-a numit „domn”. Găsim aceasta numai o singură dată în Cuvântul lui Dumnezeu (Geneza 18, 12). Dar și forma de timp „îl numea” (textual: numindu-l, deci participiu prezent

activ) arată că nu este vorba numai de acest o singură dată și nu se limitează la simpla rostire a cuvântului „domn”, ci aceasta era expresia întregii ei comportări. Cuvântul grecesc pentru „domn” este *kyrios*. Este folosit totdeauna pentru Domnul Isus, dar și pentru împăratul roman (Faptele Apostolilor 25, 26), în acest caz el fiind privit ca persoană divină, așa cum era limbajul de stat în imperiul roman. În afară de aceasta s-a folosit și pentru apostoli (Faptele Apostolilor 16, 30) și pentru stăpânii sclavilor (Efeseni 6, 5+9). Ioan folosește forma feminin pentru o soră (2 Ioan 1).

Sara avea motiv, mai mult decât multe alte femei, să fie mândră. Ea era, ceea ce se numește frumusețe. Nu numai Avraam a văzut-o așa, ci și prinții din Egipt (Geneza 12). Faraon și prinții lui au considerat-o demnă de a ocupa un loc la curtea faraonului, tot așa și Abimelec, împăratul din Gherar (Geneza 20). Comportarea lui Avraam nu a fost fără vină. În ambele cazuri, de teama oamenilor, a dat-o să fie dezonorată. Numai prin ocrotirea Celui Atotputernic a rămas păzită.

Dar pentru aceasta Sara nu a fost ispitită la înfumurare, cu toate că avea mult mai multe motive decât alte femei să devină înfumurată. Ea și-a pus încrederea în Dumnezeu și de aceea a fost ascultătoare de soțul ei. Dumnezeu nu a făcut de rușine încrederea ei. Ea a urmat pe Avraam, fără să se împotrivescă, atunci când el a părăsit totul, ca să meargă într-o țară necunoscută. Ea a fost ascultătoare chiar și în cazul unei ipocrizii nedemne de un credincios, generată de frica egoistă și slăbiciunea umană, care i-a pus onoarea în joc. Cât de mult a onorat și consolidat Dumnezeu încrederea ei în El și a cinstit ascultarea ei față de Avraam! Avraam a fost muștrat de păgâni. Era sub orice demnitate pentru »părintele credincioșilor« să trebuiască să fie muștrat de lume. Dumnezeu a lăsat să se scrie aceasta în Cuvântul Său. Dar pentru Sara nu găsim niciun cuvânt de muștrare în aceste relatări, nici din partea oamenilor, și nici din partea lui Dumnezeu. Ea și-a păstrat »duhul blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu«.

Privilegiul de a avea parte de mântuire, după ce Domnul a venit și Dumnezeu ne-a chemat din întineric la lumina Sa minunată, unde vedem pe Hristos ca etalonul nostru suprem pentru umblarea noastră, să nu facă pe femeile credincioase să se așeze înapoia Sarei și a celorlalte femei sfinte, împodobite cu podoabe morale și cu supunere, și astfel să devină fiicele Sarei!

Femeile iudaice, cărora le scria apostolul Petru, descindeau din Sara și Avraam. Erau din seminția lor. Dar Domnul a făcut o diferențiere între sămânța lui Avraam și copiii săi (Ioan 8, 37-40). Cuvântul copil exprimă o identitate în ceea ce privește ființa. »Înțelegeți și voi dar, că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință« (Galateni 3, 7). În același capitol se mai spune, că toți cei ce sunt ai lui Hristos, și credincioșii dintre națiuni, sunt sămânța lui Avraam, și anume prin Hristos, *sămânța* lui Avraam (Galateni 3, 16)!

Petru vorbește despre copiii Sarei. În privința aceasta sunt numite două lucruri, și anume, »dacă faceți binele, fără să vă temeți de ceva«.

Supunerea poate lua naștere din teamă, din interese proprii, sau din caracter. Oricât de bună ar fi aceasta, ea nu este caracterul supunerii creștine. Aceasta este activă, deoarece ia naștere prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2). De aceea se adaugă aici: dacă faceți binele.

De ce să se teamă o femeie credincioasă, când vede puterea dușmanului? (Filipeni 1, 28) Pentru inima firească este un lucru de la sine înțeles. Dar noi știm, că acest Tată al Domnului Isus este Tatăl nostru, și acest Tată este Dumnezeu Atotputernic. Deci, dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (Romani 8, 31) Noi avem voie să facem cunoscut lui Dumnezeu toate problemele noastre. Atunci pacea Sa ne va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus (Filipeni 4, 4-7).

Omenește privind, putem înțelege când în inimă ia naștere teama de consecințele umblării în neascultare față de Dumnezeu. Nu cunoaștem noi din experiență această teamă? Pentru femeile credincioase poate ușor să aibă loc, dacă se gândesc, și probabil pe deplin îndreptățit, că voia bărbatului ei este greșită și poate avea consecințe grave. Sara putea pe drept să gândească așa în cazurile amintite mai înainte. Dar Sara și-a pus încrederea în Dumnezeu, și de aceea Scriptura nu vorbește despre teamă în cazul ei. Putem să înțelegem „teama” în anumite împrejurări. Dar o fiică a Sarei nu are această teamă. Ea își pune încrederea în Dumnezeu și de aceea își continuă drumul

în ascultare și liniște. În realitate teama este și necredincioșie față de Dumnezeu și arată lipsa de dependență de El. Atunci lipsește și puterea de a face binele. Un proverb spune: „Teama este un sfătuitor rău”. Cât de des am fost neascultători, pentru că ne-am temut de urmările ascultării?

Capitolul 3 versetul 7: *Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre.*

»La rândul vostru« sau »tot așa« se referă aici la a fi supus oricărei rânduiei omenești, ca pentru Domnul (capitolul 2, 13 și următoarele + 18 și următoarele), așa cum s-a întrebuințat și cu privire la familie. Bărbatul trebuie să fie supus rânduiei căsniciei și ordinii în creație, ocupându-și acolo locul, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu și respectând poziția pe care Dumnezeu a dat-o celorlalți locuitori ai casei (capitolul 2, 17a). Aici este vorba de relația cu soția sa.

»Purtați-vă«, sau »locuiți«, înseamnă de fapt locuiți împreună. Aici se înțelege desigur întreaga viață comună în familie. Bărbatul trebuie să locuiască împreună cu soția lui, să trăiască potrivit cu înțelepciunea pe care o are, sau pe care trebuie s-o aibă. »Toți avem cunoștință«, scrie apostolul Pavel (1 Corinteni 8, 1). Apostolul Ioan scrie: »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere« (1 Ioan 5, 20) și așa mai departe. Apostolul Pavel mai scrie: »De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului« (Efeseni 5, 17)!

Este adevărat, cunoașterea fără dragoste nu este nimic (1 Corinteni 13, 2). De aceea dragostea ocupă primul loc în epistola către Efeseni 5 și Coloseni 3. Dar dragostea trebuie să acționeze cu înțelepciune. Caracterul creștinismului este, că noi trebuie să facem toate lucrurile cu înțelepciune. Slujba noastră este »înțeleaptă«, adică ea este în concordanță cu înțelepciunea noastră, cu mintea noastră, cu judecata noastră (Romani 12, 1). Mintea nu este decuplată în viața unui creștin; contrariul este realitatea. Dar ea trebuie să fie roabă lui Hristos (2 Corinteni 10, 5)!

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut în Cuvântul Său și gândurile Sale cu privire la căsnicie. Știm ce poziție a dat bărbatului, și ce poziție a dat femeii în căsnicie. Găsim în Cuvântul Său ce daruri a dat Dumnezeu femeii ca să-i fie de ajutor și pentru „întregirea” bărbatului ei (Geneza 1, 27). Cuvântul lui Dumnezeu dă lumină pentru toate întrebările cu privire la căsnicie, atât cu privire la poziția cât și la relația reciprocă dintre bărbat și soție în ordinea conviețuirii împreună, pentru drumul pe care îl au de parcurs împreună, și pentru toate greutățile care ar putea să vină.

Relația bărbatului cu soția lui nu trebuie să fie dominată de patimile omenești, ci să fie condusă de cunoașterea creștină. El trebuie să fie purtătorul de lumină în familia sa. El are autoritatea, dar el trebuie să se încingă cu duhul supunerii înaintea Domnului, pe care se pune așa de mult accent începând cu capitolul 2, versetul 13, și să onoreze pe fiecare (și aici este vorba de soția sa) după poziția pe care Dumnezeu i-a dat-o. El trebuie să fie principiul conducător, formator al casei. Dar aceasta trebuie să ia naștere din cunoștința creștină, pe care o are, și din priceperea, care este necesară pentru a practica această cunoștință. Domnul vrea s-o dea din belșug tuturor celor care merg pe drumul lor în părtășie cu El și în ascultare de El.

Noi toți, fiind conștienți că Hristos ne iubește, trebuie să umblăm în aceeași dragoste și ca copii ai luminii, deoarece noi suntem lumină în Domnul (Efeseni 5, 1-2, 6-11). Bărbatul trebuie să facă aceasta în casa sa și în trăirea împreună cu soția sa.

Femeia este comparată cu un vas mai slab. Ea este mai slabă decât bărbatul, dar se poate înțelege și în sens general și poate însemna „considerabil slabă”. Expresia „vas” se folosește și de apostolul Pavel cu privire la femeie (1 Tesaloniceni 4, 4). Dar el o folosește și în general, pentru toți cei care mărturisesc că sunt creștini (2 Timotei 2, 20-21). Dumnezeu folosește această expresie pentru Pavel însuși (Faptele Apostolilor 9, 15).

Această expresie prezintă pe om ca fiind creat de Dumnezeu, și ea exprimă, că omul este folosit de El ca unelaltă a Sa (compară Geneza 2, 7 cu Ieremia 18, 1-6 și Isaia 29, 16). Femeia este un vas mai slab, mai fragil decât bărbatul, dar ea este totuși o unelaltă, un vas al lui Dumnezeu, și în

căsnicie. »Căci așa cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu« (1 Corinteni 11, 12).

»Mai slab« nu înseamnă că ea este mai slabă din punct de vedere moral sau spiritual. Aici este vorba numai de trup, de suflet, dar și de locul femeii, ca fiind supusă bărbatului. Tocmai ce este slab este luat de Duhul Sfânt ca bază, pentru a atenționa pe bărbat, ca să-i dea cinste, aceleia pe care trebuie s-o apere. Ce repede uită el aceasta. Dar nu am observat noi toți, că slăbiciunea noastră este motivul pentru care Dumnezeu ia seama la noi și ne împlinește rugăciunile? Nu este conștiința de slăbiciunea noastră tocmai puterea noastră prin harul lui Hristos, prin credință?

Aceasta ar trebui să-l facă pe bărbat, să nu disprețuiască pe cei mai slabi, ci dimpotrivă să-i cinstească, să-i conducă și să-i apere, și anume, nu printr-un duh de mândrie, ci în dragostea și harul care poartă de grijă, care îi oferă cinste.

Dar mai există un motiv, mult mai înalt, pentru cele spuse mai înainte. Femeia este și ea moștenitoare al harului vieții (Romani 8, 17). În ceea ce privește poziția ei în creație, deci în toate relațiile pe pământ, ea este subordonată bărbatului. Dar în Hristos nu este nici bărbat, nici femeie (Galateni 3, 28); toți sunt egali. Această relație care rezultă din ordinea în creație va înceta în momentul când noi vom părăsi pământul acesta. În cer nu va mai fi nicio diferență între bărbat și femeie. Singura diferență va fi acolo produsă de ce am fost aici pe pământ pentru Domnul. O soră, care aici pe pământ a trăit mai mult pentru Domnul, adică a mers pe drumul ei într-o *ascultare* mai plină de dragoste decât soțul ei, sau decât un alt frate, va ocupa în cer un loc mai înalt. Nu ce facem noi aici pe pământ va determina locul nostru în slavă, ci dacă noi facem ce Domnul ne zice.

Nu-mi este destul de clar ce înseamnă expresia »harul vieții«. În limba greacă nici cuvântul har și nici cuvântul viață nu sunt însoțite de articol. Prin aceasta este redată caracteristica, caracterul în sine al acestor cuvinte. Ar putea însemna și har pentru viața de aici de pe pământ. Dar eu cred, că este mai degrabă vorba de harul pe care viața îl are ca conținut. Expresia »moșteni împreună« se referă mai mult la viitor. Cuvântul „moștenire” se referă în Scriptură în mod obișnuit la viitor, la ceea ce se referă de fapt cuvântul. Dar legătura cu »rugăciuni« arată mai mult la viața de pe pământ, cu greutățile ei. Probabil că putem să înțelegem în felul următor: este vorba de harul pe care îl arată viața în înfățișarea ei practică, acum încă în slăbiciune în mijlocul greutăților, în curând însă în desăvârșire, când vom fi în casa Tatălui.

Aceasta posedă bărbatul și femeia împreună. Conștiința acestui fapt trezește sentimentul dependenței comune de Tatăl și de Domnul. Amândoi au nevoie de har, ca să poată revela viața sub aspectul ei practic în căsnicia și în casa lor. Sentimentul dependenței se exprimă prin rugăciune.

Ferice de familia în care bărbatul și soția, împreună cu copiii și ceilalți locuitori ai casei, dacă există, își pleacă împreună genunchii înaintea Domnului. Acolo este o conviețuire fericită și părtășie în Domnul, dacă nimic nu-i împiedică să-și plece împreună genunchii înaintea lui Dumnezeu, și să aducă înaintea Lui lauda lor, mulțumirea lor și nevoile lor comune sau nevoile altora.

Dar dacă bărbatul nu corespunde celor spuse în acest verset, atunci există marele pericol, ca rugăciunile să nu fie ascultate. Desigur, aceasta este valabil și pentru situația în care soția nu corespunde celor spuse în primele versete ale acestui capitol. Dar Scriptura spune lucrurile acestea bărbatului, deoarece el este capul familiei și el poartă responsabilitatea pentru ordinea și relațiile din familie. Și în afară de aceasta, în mod normal, el, ca și cap al familiei, este cel care dă exemplu prin rugăciuni. Cum se poate ruga un bărbat cu sinceritate, dacă din cauza lui relațiile în familie nu sunt în ordine? Cum poate Dumnezeu să primească rugăciunile comune, dacă în realitate ele nu sunt aduse în comun?

Unii gândesc, că prin rugăciunile »voastre« este vorba de rugăciunile bărbatului și ale soției, că bărbatul și soția se roagă amândoi cu voce tare. Contextul nu lasă să se recunoască aceasta aici. Versetul este adresat bărbaților. Dacă ar fi vorba de bărbat și de femeie, nu ar rezulta din aceasta că și femeia se roagă cu voce tare. În mod normal bărbatul vorbește lui Dumnezeu în numele familiei. Nu vreau să afirm aici cu hotărâre, că femeia nu are voie să se roage cu voce tare, atunci

când este singură cu soțul ei. Dar acest loc nu este nicio dovadă pentru aceasta. Este remarcabil că apostolul nu atenționează pe copii să fie supuși, tot așa cum nici apostolul Pavel nu o face în așazisele sale scrisori din „pustie”. El face aceasta în scrisorile sale din „țară” adresate Efesenilor și Colosenilor (Efeseni 6, 1, Coloseni 3, 20), și de asemenea în prima sa scrisoare adresată lui Timotei (1 Timotei 3, 4,12), unde Timotei este în Efes, cu toate că nu se adresează direct copiilor. Relațiile familiare aparțin, după caracterul lor, pustiei, vieții practice în lume. Dar ele sunt influențate prin lucrurile cerești, prin țară. Părinții credincioși au datoria să scoată din Egipt (din lume) pe copiii lor, da, pe toți cei care lucrează în casa lor (Exodul 10, 9). Ei trebuie să educe pe copiii lor în lumina lumii de înviere (Coloseni 3, 1-4) și corespunzător poziției noastre din locurile cerești (Efeseni 2, 5-6). De aceea se adresează copiilor numai în aceste scrisori, în care noi suntem priviți ca fiind așezați în lumea de înviere și în locurile cerești. Părinții găsesc aici învățături deosebite pentru educarea copiilor lor.

Capitolul 3 versetul 8: *Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți.*

Versetele 8 și 9 încheie partea a treia a scrisorii, care a început cu capitolul 2 versetul 11. De la capitolul 2, 18, apostolul Petru s-a adresat diferitelor grupe de credincioși: servitorilor, femeilor căsătorite și bărbaților căsătoriți. Acum se adresează iarăși tuturor și scrie ultimele lui îndemnuri. Cuvântul »încolo«, sau »în sfârșit«, arată că aceste versete încheie această secțiune; dar și că ele, ca și cele anterioare, rezultă din versetele 11 și 12 ale capitolului 2, detaliate în versetele 13-17 ale capitolului 2. Aceasta este accentuat prin lipsa verbului auxiliar (fiți) în limba greacă; căci aceasta arată, că aceste îndemnuri se anexează celor anterioare, ca și în capitolul 2 versetul 18 și capitolul 3 versetul 1. Această lipsă a verbului auxiliar face ca atenționarea să fie și mai pregnantă, căci toată atenția este îndreptată acum asupra ei.

Aceste îndemnuri se preocupă cu relațiile dintre cei credincioși. Este de la sine înțeles, că ele trebuie să fie în concordanță cu poziția, în care am fost aduși, și cu legătura care există între toți cei care au primit această poziție. Această poziție și această legătură le-am văzut în capitolul 1, versetele 1-2 și versetul 10. Puși deoparte (sfințiți) prin Duhul Sfânt, după știința dinainte a lui Dumnezeu, care a devenit Tatăl nostru, am fost aduși la stropirea sângelui și la ascultarea lui Isus Hristos (Capitolul 1, 1-2), care și-a dat sângele Lui scump pentru noi (capitolul 1, 19). Acum suntem o preoție sfântă, ca să intrăm în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu, și acolo să aducem jertfe spirituale (capitolul 2, versetul 5 și 9). Noi suntem și o preoție împărătească, ca să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Dar așa cum arată deja expresiile, noi avem toate acestea împreună cu toți credincioșii. Relațiile noastre unii cu alții trebuie să fie deci în concordanță cu acestea. Duhul Sfânt nu poate stabili un etalon mai mic, și nici măcar în lume, care este o pustie pentru credință, și unde este slăbiciune și tot felul de influențe rele.

Numai Hristos poate da puterea necesară, ca aceste lucruri să devină realitate în noi. La El s-au găsit aceste lucruri, atunci când, de la iesle și până la cruce, S-a aflat în aceleași împrejurări ca și noi. Aplicarea practică a lor o putem învăța când privim viața Sa pe pământ, mâncând mana (Ioan 6, 33): pâinea celor puternici (Psalmul 78, 25). Dar noi am fost aduși »la ascultarea lui Hristos«. Deci noi suntem răspunzători, să fim așa cum a fost El. »Pâinea celor puternici« ne dă puterea pentru a realiza aceasta.

»Cu același gând« putem să fim numai atunci când realizăm practic: »noi avem gândul lui Hristos« (1 Corinteni 2, 16). Când gândul nostru, gândul firii, este activ în inimile noastre, venim în contact atât cu noi înșine (căci noi *avem* gândul lui Hristos!), cât și cu alți credincioși. Dacă vrem să nu cunoaștem urmările din propriile experiențe amare, le putem învăța din Faptele Apostolilor și din Epistole.

Aceasta nu înseamnă că noi toți trebuie să gândim același lucru. Ar fi minunat, dacă ar fi așa, dar pe pământ nu se va putea niciodată realiza. Știm că nu totdeauna suntem așa de aproape de Domnul, ca să avem lumină deplină asupra tuturor lucrurilor. Dar dacă avem gândul lui Hristos, nu vom urmări propriile interese și vom suporta pe ceilalți. Dacă ochii noștri sunt îndreptați spre Hristos și gândurile Lui, atunci nu vom vedea în primul rând greșelile celorlalți, în timp ce vom uita greșelile noastre. Atunci vom privi pe ceilalți mai presus decât noi, căci îi vom vedea ca subiecte ale dragostei Mântuitorului nostru! Natura noastră veche are egoismul ei. Dar Duhul Sfânt, care locuiește în noi, caută să ne ducă la gândul lui Hristos. Putem să sprijinim aceasta prin studiul intens al Cuvântului lui Dumnezeu și prin supunere sub călăuzirea Duhului Sfânt. Această călăuzire ne poate face să înțelegem Cuvântul, dar ne poate ajuta și la transpunerea lui practică în viață. Studiul biblic însoțit de rugăciune, legat de dorința de a practica ceea ce Duhul Sfânt ne-a făcut clar (Ioan 7, 17), ne face să arătăm practic în viață ceva din gândul lui Hristos. Atunci suntem »cu același gând« (Romani 12, 16) cu frații și surorile noastre ca atare (deci nu cu ce firea lucrează în ei).

»Simțind cu alții« este traducerea cuvântului grecesc *sympathes*, din care a derivat cuvântul simpatie. El include și sentimentul de bucurie împreună cu alții. Ca străini și călători (capitolul 1, 1,2,11) într-o lume dușmănoasă față de Hristos și în trupuri, care încă nu au fost mântuite, ci care încă suspină (Romani 8, 23), deseori suferința este partea noastră (capitolul 3, 14; 4, 12).

Ca frați și surori, ca membrii ai familiei lui Dumnezeu, trebuie să simțim unii cu alții (Romani 12, 15-16). Știm din experiență ce înseamnă aceasta pentru cineva care suferă, căci noi toți am avut parte de compasiunea lui Hristos (Evrei 4, 15). Credincioșii, cărora le-a scris apostolul Petru, au practicat aceasta (Evrei 10, 34). Dar noi știm cât de egoiste și de înclinate sunt inimile noastre să se ocupe cu sine însuși, și cu propriile împrejurări. Cuvântul trebuie permanent să ne dirijeze, ca să ne gândim și la alții.

Dar ce model avem în privința aceasta în Domnul Isus! Deoarece noi suntem părtași sângelui și cărnii, și El a luat parte la ele. Prin suferințe a fost făcut desăvârșit, ca să poată fi Căpetenia noastră (Evrei 2, 10-18). Ca să poată simți în chip desăvârșit împreună cu noi, El a trăit toate împrejurările în care am putea noi ajunge. Ce mângâiere, ce îmbărbătare ne dă simpatia Lui! Cine poate să simtă ca El, atunci când suntem în singurătate, El, Cel care S-a plâns că este ca o pasăre singuratică pe acoperiș? Cine a cunoscut stări și împrejurări, în care nu ești acasă, ca El, care S-a plâns că este ca un pelican în pustie (Psalmul 102, 7-8)? Cine a flămânzit mai mult decât El, care odată patruzeci de zile n-a mâncat; cine a fost mai dependent de alții ca El, care a trăit din ceea ce îi dădeau femeile? Da, El a călătorit pe măgarul unui altuia, El a sărbătorit Paștele într-o sală care nu era a Lui și a fost pus în mormântul unui străin (Luca 4, 2; 8, 2-3; 19, 33; 22, 11; 23, 53)! Cine poate simți durerile trupului ca El, care a fost biciuit, lovit și crucificat; cine a cunoscut tristețea pricinuită de pierderea celui iubit, ca El, care a plâns la mormântul unui prieten (Ioan 11, 33-36)!

Noi cunoaștem aceasta din experiență. Această experiență, atât a suferinței, cât și a îmbărbătării, care este cuprinsă în simpatie, ne face apti să *simțim* împreună cu alții, să *suferim* împreună cu alții (deci nu numai din politețe să rostim cuvinte de mângâiere). Aceasta este valabil cu atât mai mult cu cât este vorba de suferințe din pricina neprihănirii (capitolul 3, 14) sau suferințe din pricina Numelui Domnului (capitolul 4, 12-16).

Dar nu este vorba numai de simpatie în suferință, ci și de simpatie în bucurie, în binecuvântare, în împrejurări fericite (Romani 12, 15). Deseori aceasta este mult mai grea decât simpatia în suferințe. »Bucurați-vă cu cei ce se bucură și plângeți cu cei ce plâng«, scrie apostolul Pavel. Câtă autodepășire și câtă lepădare de sine necesită aceasta, când noi suntem triști și trebuie să ne bucurăm cu alții. Nu sunt inimile noastre egoiste dimpotrivă înclinate să devină geloase, când ceilalți au ceva, sau primesc ceva, pe care noi nu-l avem, indiferent dacă este vorba de lucruri pământești, sau lucruri spirituale? Câtă invidie nu este deseori între cei credincioși, când cineva ocupă o poziție mai bună, sau câștigă mai mulți bani decât celălalt. Chiar și atunci când Domnul, după părerea oamenilor, dă unia daruri spirituale mai mari decât altuia! Aici suntem îndemnați să

facem contrariul: să simțim împreună cu alții – să ne bucurăm cu cei ce se bucură – să ne sprijinim unii pe alții în rugăciune.

»Iubind ca frații« sau, mai exact »plini de dragoste frățescă« este aici traducerea cuvântului grecesc philadelphoi (philadelphos la nominativ plural, masculin), care înseamnă dragoste de frați. Aici nu este cuvântul pentru dragostea lui Dumnezeu (agape), care se folosește de cele mai multe ori (capitolul 1, 22b; 2, 8), ci phileo, care înseamnă mai mult „a dori cu plăcere”. Potrivit cu capitolul 1, 22, la întoarcerea noastră la Dumnezeu au căzut barierele care ne împiedecau să iubim pe frați. Acum vedem ceva atrăgător în ei; îi vedem ca subiecte ale dragostei Domnului, dar mai mult decât atât, vedem ceva din Domnul în ei, căci ei au primit natura divină (2 Petru 1, 4). În felul acesta putem să-i iubim, dar noi trebuie să-i iubim. Noi îi iubim însă ca pe *frați*, deci nu iubim ce este în ei din natura veche. Dragostea trebuie să fie așa fel exercitată, după cum Cuvântul și Duhul Sfânt vrea să ne-o prezinte clar în fiecare împrejurare. Căci adevărata dragoste *de frați* nu va acționa niciodată în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu (1 Ioan 5, 1-3) și cu ascultarea față de Domnul! (vezi și studiul de la capitolul 1, 22).

Cuvântul grecesc tradus aici cu miloși se întâlnește numai aici și în Efeseni 4, 32. S-ar mai putea traduce și prin „plin de gingășie”. Probabil ar fi o traducere mai bună.

Milostivirea este harul trezit în inimă la privirea împrejurărilor triste ale acelor cu care noi ne preocupăm. Este nevoie de milostivire pentru a vrea să ajuți celor ce sunt în nevoie. Înăuntrul nostru trebuie să devină activ în folosul altora. Aceasta are ca premiză o stare de nevoi spirituale și trupești la acela pe care vrem să-l ajutăm. Dar acest ajutor nu trebuie să fie oferit rece și fără simțăminte; inima noastră trebuie să fie cufundată în el. Noi trebuie să învățăm de la Domnul Isus, care niciodată nu a ajutat numai prin folosirea puterii Sale. Inima Lui și Duhul Lui erau preocupate cu cel în suferință și l-au adus înaintea lui Dumnezeu (Matei 8, 17; 9, 36), vezi de exemplu Ioan 11, 33-34; Luca 5, 12-13; 19, 41-44.

Fără un fel de gândire smerit nu poate exista un duh de slujire. Acest îndemn este amintit pentru prima dată aici în această scrisoare. Dacă ne cunoaștem întrucâtva, știm că aceasta este așa, nu pentru că noi nu am avea nevoie de acest îndemn. Este adevărat ce a scris cineva: „Mândria este ultimul lucru din om care moare” (Stael). Cât de ușor ne ridicăm peste alții, pentru că avem anumite privilegii materiale sau spirituale, ca și cum nu ar fi numai har faptul că le posedăm. Ne-am creat noi singuri? Avem noi prin noi înșine aptitudinile spirituale și trupești și bunele maniere? Ce nebunie este să fi mândru (Daniel 4, 30)! Și cu toate acestea nu trebuie noi de multe ori să ne condamnăm singuri? Nu este vorbirea lui Nebucadnețar deseori și vorbirea inimii noastre, chiar dacă nu o rostim cu gura?

Câtă pagubă nu produce mândria și aroganța în conviețuirea familiei lui Dumnezeu și în mărturia lui Dumnezeu în afară! Unii devin răniți prin aceasta și noi înșine ne simțim ușor jigniți dacă nu primim suficientă recunoaștere și nu suntem suficient băgați în seamă. Vedem aceasta chiar și la apostolii renumiți (Luca 22, 24). Ce model avem și în privința aceasta în Domnul Isus! Domnul Isus, știind că a venit de la Dumnezeu și că se va întoarce la Dumnezeu, și că Tatăl I-a dat toate lucrurile, S-a sculat, S-a încins și a spălat picioarele ucenicilor Săi (Ioan 13, 3-5); aceasta era lucrarea unui sclav, pentru care fiecare din ei se considera prea bun pentru a o face. Cât de mult se potrivesc cuvintele Lui pentru inima noastră, când le citim în contextul în care se află. Toate lucrurile I-au fost date de Tatăl. Slava Lui personală este așa de mare, că numai Tatăl poate s-o măsoare (Matei 11, 27). Apoi El spune: »Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre«. Nu învățăm noi cu plăcere de la El, când Îl vedem așa?

Capitolul 3 versetul 9: Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.

Apostolul a dat aceste îndemnuri deja servitorilor și sclavilor (capitolul 2, 18-21). El le-a prezentat pe Domnul Isus ca model: »Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător« (capitolul 2, 18-21). Aici apostolul Petru spune tuturor încă o dată același lucru. Aceasta ne face să vedem cât de important este acest verset. Apostolul Pavel a spus același lucru în două locuri (Romani 12, 17, 1 Tesaloniceni 5, 15). Este în natura omenească să răsplătească răul cu rău, și legea permite acest lucru (Matei 5, 38-48).

Credincioșii, cărora le era adresată această scrisoare, locuiau în mijlocul păgânilor dușmănoși și a iudeilor care se mai purtau încă cu dușmănie față de ei – frații lor de odinioară. Se puteau aștepta să li se facă rău, și ei au avut parte de aceasta. Apostolul vorbește de suferințe din pricina neprihănirii și de suferințe din pricina Numelui Domnului Isus (capitolul 3, 14; 4, 14).

Noi trebuie să avem gândul lui Hristos și să ne comportăm după modelul pe care îl avem în El. El a permis ca totul să vină peste El, căci El a venit ca să binecuvânteze, și nu să judece (Luca 9, 55). De aceea El a dat totul în mâinile Aceluia care judecă drept.

Aici este adăugat un argument minunat. Noi suntem chemați să moștenim binecuvântarea, de aceea trebuie să binecuvântăm pe alții. Prin har am primit această poziție minunată, cu toată răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu și a faptelor noastre dușmănoase față de El, pentru care, dacă Dumnezeu ne-ar fi tratat așa cum se cuvine, am fi avut parte de condamnarea veșnică. Dacă astăzi ni se face rău sau suntem batjocoriți, și dacă ni se face pe drept, *pentru că* am primit acest loc al binecuvântării, cum să putem atunci să ne comportăm altfel decât se poartă Dumnezeu?

Nu cred că aici este vorba numai de binecuvântarea pe care o vom primi în viitor. Aici este vorba și de poziția pe care o avem deja acum, chiar dacă ea va fi desăvârșită când vom fi la Domnul. Omul ca păcătos este sub blestem. Noi am fost aduși în harul și apropierea lui Dumnezeu. Îl cunoaștem ca Tată al nostru și pe Domnul Isus ca »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20). Deci, harul Tatălui și al Fiului are urmări practice, atât în ceea ce privește ajutorul în toate nevoile noastre spirituale și materiale, cât și în părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Ce bucurie este pentru inimă, să fie conștientă de harul și apropierea Tatălui și a Fiului!

Conștiența aceasta oferă suferințelor un alt caracter. Știm că ni se poate face rău și suntem batjocoriți numai cu permisiunea Tatălui. Și El permite aceasta, numai dacă este spre binele nostru. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu (Romani 8, 28)! Vedem aceasta clar în istoria lui Iov. Și David a înțeles aceasta. Când Șimei l-a blestemat, a zis: »Dacă bleastă-mă, înseamnă că Domnul i-a zis: „Bleastă-mă pe David!” Cine-I va zice dar: „Pentru ce faci așa?”« (2 Samuel 16, 10).

Dar aici în epistola lui Petru aceasta merge mult mai departe. Noi trebuie nu numai să suferim răul și batjocura, ci să răspundem cu binele. Noi trebuie să facem, așa cum a făcut Domnul Isus, care, fiind pe cruce, S-a rugat pentru cei care Îl urau, și ca Ștefan, atunci când a fost ucis cu pietre.

Vedem deci trei lucruri, atunci când oamenii ne fac rău:

1. Să nu ne răzbunăm singuri, ci să lăsăm să se răzbune mânia lui Dumnezeu (Romani 12, 19-21): El ne poate răzbuna, și o poate face mult mai bine decât noi.
2. Să încredințăm toate lucrurile Aceluia care judecă drept (1 Petru 2, 23) și care știe exact cât de mult suntem noi batjocoriți. În privința aceasta să fim conștienți, că Dumnezeu permite aceasta, căci prin aceasta vrea să ne educe; deci trebuie s-o luăm din mâna Lui.
3. Harul de care am avut parte, care ne-a adus în poziția de binecuvântare și de favoare (1 Petru 3, 9), ca răspuns la comportarea și vorbirea noastră rea față de Dumnezeu, trebuie să ne facă să ne

comportăm ca Dumnezeu și să răspundem cu binecuvântare la răul și batjocura care ni se aduc. Ni se aduce aminte, că am fost chemați să trăim în plinătatea părții dăruite nouă de Dumnezeu, și care este suficientă pentru toate lucrurile.

Unii traduc: „pentru ca să moșteniți binecuvântarea”. În acest caz binecuvântarea ar fi dependentă de faptul, dacă noi binecuvântăm pe cei care ne fac rău. Eu cred împreună cu Hart, Alford, Kelly, Darby, Grant, și alții, că aceasta nu este corect. Cu toate că în scrisorile apostolului Pentru găsim domnia lui Dumnezeu, aceasta ar fi nu numai o regulă a acestei domnii, ci ar fi un principiu al Legii. Cei care trăiau sub Lege, trebuiau să lucreze, ca să obțină binecuvântarea. Rezultatul este totdeauna: »Toți cei care se bazuie pe faptele Legii, sunt sub blestem« (Galateni 3, 10). Poziția creștină este: „Noi am primit binecuvântarea și acum trebuie să ne comportăm în concordanță cu ea”. Așa este de mare opoziția dintre Lege și har.

Noi suntem mântuiți numai prin har, prin credință, nu prin fapte (Galateni 2, 16, Efeseni 2, 8).

Partea a patra

Capitolul 3, 10 – capitolul 4, 6

Capitolul 3 versetele 10 până la 12: *Căci cine iubește viața, și vrea să aibă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău, și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.*

Aici începe partea a patra a Epistolei noastre, care ține până la capitolul 4 versetul 6. Împărțirea pe capitole nu este făcută de Dumnezeu Însuși. Împărțirea obișnuită arată o ordine morală. În partea a treia am văzut comportarea credincioșilor în diverse relații personale. În partea a patra ajungem la comportarea noastră față de tot ce ne înconjoară: adică, față de o lume, care este împotriva lui Dumnezeu, și deci și împotriva noastră. Dar Dumnezeu domnește în această lume, și nicio împotrivire nu poate să-I răpească poziția și drepturile. Dar deoarece după căderea poporului Israel, prin care El Și-a exercitat până atunci domnia, El a dat toată puterea de domnie directă în mâinile națiunilor (Daniel 2, 38), domnia Sa este acum indirectă și invizibilă pentru ochiul firesc. Pe pământ nu mai există niciun tron de domnie al lui Iehova, care să fie vizibil înaintea oamenilor (1 Cronici 29, 23). Domnia Lui este acum numai o domnie morală, și de aceea este invizibilă pentru ochiul omenesc. Este necesară credința permanentă, pentru a pricepe că Dumnezeu domnește, cu toate contradicțiile pe care le vedem și le auzim, și nimic nu scapă de sub controlul Lui. Cine trăiește în concordanță cu această domnie – deci, cei neprihăniți – are parte de binecuvântare. Și cu toate acestea rămâne adevărat: în lume veți avea neazuri (Ioan 16, 33)!

Aceste versete sunt preluate din Psalmul 34. Este interesant că apostolul citează în prima parte a epistolei din Lege, în a doua și a treia parte din profeți, și aici în a patra parte din Psalmi. În felul acesta se folosește de toate cele trei părți ale Bibliei iudaice, Vechiul Testament.

El nu spune aici că este un citat. El nu redă exact cuvintele Psalmului 34. El lasă la o parte primele cuvinte »cine este omul« și trece de la persoana a doua la persoana a treia. Dar în ceea ce privește conținutul, el schimbă puțin din acesta. Important este că el lasă la o parte și ultimele cuvinte din versetul 16: »ca să le ștergă pomenirea de pe pământ«. Prin aceasta Duhul Sfânt face cuvintele să fie potrivite pentru rămășița iudaică, căreia îi este adresată această scrisoare (dar și nouă).

Psalmul 34 ne arată domnia lui Dumnezeu, care este totdeauna prezentă, în favoarea celor blânzi, prin care credința poate totdeauna să laude. Rămășița credincioasă a fost ascultată de Dumnezeu, păzită și salvată, atunci când a avut parte de greutăți. Credința lor întrezărește învierea în salvarea făcută de Hristos (versetele 6 și 20). Ei știu că în curând va veni salvarea deplină, când Domnul la venirea Sa din cer va nimici pe toți dușmanii.

Aici devine clară diferența dintre poziția lor și poziția rămășiței căreia i-a scris apostolul Petru (și totodată și nouă). Ei vor trăi, atunci când domnia lui Dumnezeu va deveni iarăși directă, nemijlocită. Cu toate că principiile de domnie ale lui Dumnezeu pe pământ sunt neschimbabile, ele sunt aplicate moral în timpul nostru. Când totul va fi revelat, atunci și domnia morală a lui Dumnezeu nu va mai rămâne mult timp ascunsă. Atunci El va judeca imediat răul devenit vizibil. Aceasta va avea loc când Domnul Isus va veni din cer. Mai întâi va nimici pe dușmanii Lui vizibili (Apocalipsa 19, 19-21); Daniel 11, 45). După aceea El va sta pe tronul Său de slavă și va judeca popoarele pentru felul în care ele au tratat rămășița credincioasă din Israel (Matei 25, 31), pe care noi o găsim în Psalmi, printre altele. După aceea, până la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, va fi valabil: »În fiecare dimineață voi nimici pe cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea (Psalmul 101, 8). Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea (Isaia 66, 24)«. La urmă, în judecata finală, tot răul va fi nimicit. Toți morții și toți cei care nu s-au întors la Dumnezeu, vor fi

judecați și vor primi pedeapsa definitivă (Apocalipsa 20, 11). »Și pământul, cu tot ce este pe el, va arde« (2 Petru 3, 10).

Este clar, că în timpul de har, în care trăim, domnia lui Dumnezeu nu se poate desfășura în felul acesta. Ea nu poate îndepărta tot răul, și nici să-l pedepsească imediat. Ea nu se poate arăta pe deplin și trebuie să rămână ascunsă. Dar principiile ei sunt prezente. Ca principiu general rămâne valabil, că ochii Domnului sunt îndreptați asupra celor neprihăniți și fața Lui este împotriva celor care fac răul. Un om liniștit, iubitor de pace, va duce o viață mai bună decât unul care caută ceartă și este nesincer.

Este de asemenea clar, că domnia lui Dumnezeu este în legătură directă cu acest pământ. De aceea atât judecățile ei, cât și binecuvântările ei sunt valabile pentru pământul acesta (1 Corinteni 11, 32), cu toate că după caracterul lor pot să fie decisive pentru veșnicie. Primul (pământul) îl vedem în Matei 25, 34, iar cea de-a doua (veșnicia) în versetele 41 și 46 ale aceluiași capitol. În Apocalipsa 20, 11-15 avem judecata finală a lui Dumnezeu, care este definitivă. Viața, zilele bune și pacea, despre care scrie Petru aici, sunt deci în legătură cu viața de pe pământ. Apostolul Petru se ocupă cu viața credinciosului pe pământ. Citatul din Psalmul 34 confirmă aceasta, căci acest Psalm vorbește despre binecuvântările rămășiței iudaice din ultimele zile.

Este adevărat, că binecuvântările noastre, în opoziție cu binecuvântările lui Israel, sunt de natură cerească. Dar ele nu exclud binecuvântările pământești. Vedem aceasta prezentat simbolic în istoria lui Israel. Moștenirea lor propriu-zisă era „Țara”, Canaanul. Ca să ajungă acolo, au trebuit să treacă prin Iordan. Tot așa și noi trebuie să trecem prin Iordan (realizarea personală, că am murit și am înviat împreună cu Hristos – Efeseni 2, 5-6), ca să putem să luăm în stăpânire moștenirea noastră cerească cu tot ce se găsește acolo. Dar lui Israel i se spune: »începe, ia în posesiune«, când au început să cucerească ținuturile aflate înaintea Iordanului (Deuteronom 2, 24). În Împărăția de o mie de ani, fiecare seminție va primi o parte din ținuturile de partea cealaltă a Iordanului (Ezechiel 48). Păcatul celor două seminții și jumătate nu a constatat în aceea că au dorit să aibă o parte dincoace de Iordan, ci că au văzut-o ca moștenirea lor propriu-zisă și au fost mulțumiți cu ea.

Toate binecuvântările noastre sunt spirituale și cerești (Efeseni 1, 3). Dar pe lângă acestea avem și binecuvântările pământești, chiar dacă acestea devin binecuvântări abia după ce le-am răpit de la Sihon și Og (acești doi împărați sunt tabloul folosirii bunurilor pământești în sensul că prin ele ne facem un nume pe pământ – Sihon (Numeri 21, 26-30) -, sau le folosim pentru noi înșine sau pentru satisfacția proprie – Og (Deuteronom 3, 11) -, și le-am primit ca moștenire din mâna Domnului. Apostolul Petru nu ne conduce în locurile cerești, așa cum face apostolul Pavel, ca să ne arate poziția de acolo, în care Dumnezeu ne-a adus. El se ocupă în mod deosebit cu educarea credincioșilor pe drumul lor prin lume. El îi învață să aibă răbdare, din orice parte ar putea veni constrângerea.

Există un drum, pe care *ai voie* să iubești viața, fără aplicarea cuvântului Domnului Isus din evanghelia după Ioan 12 (Ioan 12, 25). Aceasta are loc atunci când noi înșine nu ne facem greutate, căci de aceasta sunt legate două lucruri: ochii Domnului sunt îndreptați cu har spre noi și urechile Lui sunt deschise pentru noi. Și nimeni nu ne va face rău (capitolul 3, 12-13).

„Voința” desemnează aici o dorință. Este dorința, dar și voința, de a duce o viață fericită, pentru care poți să mulțumești: se dorește să vadă zile *bune*. Deci, un creștin poate avea așa ceva. El nu se îngrijorează de viitor. Totul este în ordine în ceea ce privește veșnicia, deoarece are parte de lucrarea minunată a Domnului Isus: el are pace cu Dumnezeu. Dar el stă și în harul (sau favoarea) lui Dumnezeu și știe că Dumnezeu, Tatăl său, va purta de grijă pentru toate, chiar și pentru viața aceasta. Pe el îl așteaptă slava lui Dumnezeu (Romani 5, 1-2). El se poate lăuda cu această slavă, dar și în necazuri, pentru că el știe, că dragostea lui Dumnezeu îi trimite acestea (Romani 5, 3-5). Da, el se poate lăuda în Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos (Romani 5, 11). Nu este aceasta o viață fericită, pentru care poți fi totdeauna mulțumitor? Și nu sunt zile bune, când în fiecare zi ai parte de purtarea de grijă a Tatălui, chiar și în nevoile zilnice ale trupului? Și când El ne îndreaptă ochii spre Domnul Isus și în felul acesta avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1, 3)!

Dar sunt lucruri care împiedică aceasta. Tot ce dă naștere în noi la o conștiință neliniștită, întrerupe părtășia cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, izvorul oricărei fericiri, și ne răpește pacea practică.

Apostolul numește aici în primul rând lucrarea limbii. Apostolul Iacov numește limba »un foc, o lume de nelegiuiri ... care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei, ... este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte« (Iacov 3, 2-12). Nu știm noi din experiență, că aceste cuvinte sunt adevărate? Cât rău nu a făcut fiecare din noi cu limba!

Cuvântul »să-și înfrâneze« include o înclinație naturală de a face ceva, la care limba trebuie înfrânată. Cuvinte greșite, cuvinte nesincere (înșelătorie), cuvinte sarcastice, neprietenoase și dușmănoase – vin ca de la sine pe buzele noastre. Noi trebuie să împiedecăm limba noastră, buzele noastre să folosească astfel de cuvinte. Dacă este necesar, trebuie să ne mușcăm buzele, ca astfel cuvintele să nu poată ieși din gură. Din contextul cu versetul 9 vedem că aceasta este valabil și atunci când alții vorbesc rău despre noi, sau ne batjocoresc.

Ce minunat ar fi pentru noi dacă am cunoaște mai bine această putere de „înfrânare”! Dar este sigur, că niciodată un credincios, care își dă drumul la limbă, nu va fi fericit și nici spiritual.

Dar nu numai în cuvintele noastre, ci și în faptele noastre trebuie să fim despărțiți de rău, de tot ce nu este bine (Psalmul 1). Aici nu se spune că noi nu avem voie să facem răul, ci ca noi să ne depărtăm de rău. De îndată ce am ajuns pe un drum care duce la rău, trebuie să-l părăsim. »Urând până și cămașa mânjită de carne« (Iuda 23). - »Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine« (Romani 12, 9). Deci noi nu trebuie numai să ne comportăm negativ, depărtându-ne de rău, ci mult mai mult să ne comportăm pozitiv, făcând lucrurile bune.

În continuare, trebuie să căutăm pacea (Matei 5, 9) – da, să alergăm după ea! Desigur, aici este vorba de pacea cu ceilalți oameni. »Dacă este cu puțință, atât cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii« (Romani 12, 18)! Noi nu putem avea totdeauna parte de pace cu toți oamenii, și cu atât mai mult ca credincios. Dar ca urmași ai Dumnezeului păcii (Evrei 13, 20, Romani 16, 20), aceasta ar trebui să fie năzuința înflăcărată a inimii noastre.

Aproape toate substantivele din versetele 10-12 nu sunt însoțite de articol în limba greacă. În versetul următor este tot la fel. Totul este privit caracteristic, ca de fapt în întreaga scrisoare. Cuvintele a se înfrâna, a vorbi, a se îndepărta, a face, a căuta și a alerga sunt toate în aorist, ceea ce vorbește de viața toată ca o unitate. Mai mult chiar, ultimele sunt sub forma de poruncă. Este imposibil să iubim viața și să avem parte de zile bune, dacă nu facem ce ni se spune aici, și aceasta fără încetare! Este prescris fără nici o îngrădire.

La începutul versetului 10 am văzut tema și ținta. În continuarea acestui verset și în versetul 11 am văzut premiza pentru atingerea acestui țel. În versetul 12 găsim motivul pentru premize, din care rezultă ele.

Un gând serios este, că ochii Domnului văd toate lucrurile! »Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui« (2 Cronici 16, 9, Proverbele 15, 3, Psalmul 33, 13 și 18, Iov 34, 21). David a zis: »Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști« (Psalmul 109)! Dar în toate acestea nu era nimic îngrozitor pentru el. La sfârșitul aceluiași Psalm el se roagă: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile!« Și aici are loc spre binele celor neprihăniți, ca și în 2 Cronici și în Psalmul 33 și 34. Neprihănit, sau drept, înseamnă să stai în relații drepte cu Dumnezeu și să arăți aceasta în felul tău de viață, prin aceea că mergem în ascultare. Este vorba de a fi în concordanță cu dreptul - adică să ocupi poziția care se cuvine față de Creator. Pentru noi se mai adaugă ceva: noi trebuie să ocupăm adevărata poziție de răscumpărați mântuiți față de Domnul, Care ne-a răscumpărat și ne-a mântuit. Aici stă scris »Domn«, fără articol, și prin aceasta se înțelege Iehova. Când cuvântul domn este însoțit de articol, atunci în mod obișnuit este vorba de Domnul Isus ca Om în poziția pe care Dumnezeu I-a dat-o, pe baza lucrării Lui de la cruce (Faptele Apostolilor 2, 36). Aici este deci Dumnezeu.

Este un gând serios pentru cei necredincioși și pentru creștinii nedrepti, că ochii lui Dumnezeu văd totul. Dar cât de minunat este pentru copilul lui Dumnezeu, care are părtășie cu El și care știe că Dumnezeu privește în har spre el. »Urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor« (Psalmul 66, 19). Este ca și cum Dumnezeu Și-ar îndrepta urechile spre noi, ca să poată auzi cât mai bine ce îi cerem. Noi nu trebuie să ducem niciodată o politică de adaptare față de ceea ce ne înconjoară. Noi nu trebuie nici să cedăm, niciodată, când supraputerea celui rău devine mare. Cel Atotputernic ne vede în împrejurările noastre, și atotputernicia Lui ne apără. Uneori pare că nu este așa, ca și cum cei neprihăniți pier. Dar ei nu vor pieri niciodată. Dumnezeu folosește totul spre educarea lor. Domnia lui Dumnezeu va avea supremația de durată.

»Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul« (Eclesiastul 8, 11-13). Aceasta este valabil nu numai pentru cei necredincioși, ci și pentru cei credincioși. Prin faptul că suntem sub har nu înseamnă că suntem în afara domniei lui Dumnezeu! Totdeauna este valabil, că Dumnezeu trimite »necaz și strâmtorare peste orice suflet omenesc care face răul«, dar și »slavă, cinste și pace peste oricine face binele« (Romani 2, 9 și 10). »Ce seamănă omul, aceea va secera« (Galateni 6, 7). Noi nu putem lua harul ca manta de acoperire a răului. Judecata începe la Casa lui Dumnezeu (capitolul 4, 27). Dumnezeu poate să amâne judecarea celor necredincioși până la judecata finală dinaintea Marelui Tron alb. Deoarece noi nu mergem la judecata finală (Ioan 5, 24), trebuie ca judecata lui Dumnezeu să ne lovească aici pe pământ. Aceasta poate însemna boală sau chiar moarte, așa cum au avut parte credincioșii din Corint (1 Corinteni 11, 30-32). Acesta este un principiu foarte important, căci firea (carnea) vrea să se folosească abuziv de har, ca să facă propria voie.

Nu a existat niciodată un timp în care Fața Domnului să nu fi fost împotriva acelor care fac răul. Oamenii lumii pot avea succese, dar principiul rămâne adevărat și urmările lui devin vizibile. Aceasta nu înseamnă că toate lucrurile de pe pământ își vor primi dreapta răsplătire, nicidecum! Dar fiecare om are parte de urmările faptelor lui, deja aici pe pământ. Cel necredincios va primi la judecata finală înaintea Marelui Tron alb tot ce nu a primit aici pe pământ (Apocalipsa 20). Creștinul va primi pe pământ toate urmările faptelor lui vizibile.

Așa cum am văzut, a existat un timp, și în curând va veni iarăși timpul, când domnia lui Dumnezeu va deveni vizibilă pentru toți oamenii. Dar când Hristos a fost răstignit, neprihănirea și judecata au fost despărțite. În curând ele vor fi iarăși unite (Psalmul 85, 10-13). Dar în momentul de față este nevoie de credință, pentru a ști, că domnia morală a lui Dumnezeu stă peste încurcătura totală din lume și că El domnește după anumite principii, care niciodată nu au fost atenuate în ceea ce privește binele și răul. În viitor va fi pentru toți foarte clar, ce este binele și ce este răul. Acum este necesară credința și părtășia cu Domnul, pentru a ști ce-I este plăcut Lui, și ce nu vrea El să aibă. Căci acum totul este amestecat și țesut, așa că nu este simplu să diferențiez clar.

Un principiu important al domniei lui Dumnezeu este, că primești după ceea ce faci. »Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea« (Galateni 6, 7 și 8)! Cine va semăna vânt, va culege furtună (Osea 8, 7). Dacă suntem aspri față de alții, trebuie să ne așteptăm să avem cândva parte de asprime. Cât de des nu am făcut ceva, care odinioară l-am condamnat mult la alții! »Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura« (Matei 7, 1-2).

Capitolul 3 versetele 13 până la 15a: Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine? Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! „N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.”«

Omul de la natură nu este plin de râvnă pentru bine, ci dimpotrivă: »Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar« (Romani 3, 12). Dar este »marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-și

curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune» (Tit 2, 14). Am văzut în capitolul 1 cum a avut loc aceasta. Prin nașterea din nou am fost puși deoparte prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos (capitolul 1, 2-3, 18). Sângele ne dă certitudinea că nu mai există nimic între Dumnezeu și noi, așa că noi nu mai trebuie să ne preocupăm cu noi înșine. Viața nouă din noi nu poate păcătui și ea vrea să facă numai binele. Prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi, putem să realizăm practic aceasta. În felul acesta putem fi »plini de râvnă pentru bine«, sau „pentru ce este bun”.

Am văzut în versetul 12, că în domnia lui Dumnezeu ochii Domnului sunt îndreptați spre cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Cine va putea atunci să facă rău celor ce sunt plini de râvnă pentru bine? Domnia lui Dumnezeu lucrează în favoarea lor! În mod normal, nici necredincioșii nu vor face rău unuia care face numai binele. Și ei știu să prețuiască, când cineva este credincios și cinstit, gata să ajute, darnic față de cei ce sunt în nevoi, prietenos, iubitor de pace, etc., mai ales atunci când ei au avantaje din aceasta. De regulă, unul căruia îi facem bine, nu ne va face rău. Deseori cei ce voiau să facă răul au fost dezarmați prin binele pe care i l-a făcut cel căruia voia să-i facă rău.

Dar în versetul 14 urmează o excepție, desigur, nu în ce privește domnia lui Dumnezeu, ci în ce privește domnia lumii. Acolo domnește influența păcatului, a răului, și teroarea diavolului. Deci s-ar putea ca un credincios, cu toată râvna lui pentru bine, să primească răul, așa cum a primit Domnul Însuși. O inimă rea poate sub influența satanei să lepede toate principiile morale și să definească binele ca fiind prefăcătorie, sau chiar răutate (capitolul 4, 3-4). Vedem aceasta la Domnul Isus Însuși, atunci când a alungat demonii. Fariseii, împotriva oricărei cunoașterii, au atribuit aceasta puterii diavolului (Matei 12, 24). Acești oameni răi vor încerca să aducă înapoi, pe căile vechi ale păcatului, pe unul care s-a întors la Dumnezeu. Dacă nu le reușește, îl vor urî și mai mult, îl vor batjocori și îl vor prigonii. »Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigonii« (2 Timotei 3, 12)!

Lumea va recunoaște multe din lucrurile bune, pe care le fac cei credincioși, pentru că ea însăși are foloase din ele, chiar dacă ea însăși nu le face, și condamnă lucrurile bune ale lumii. De aceea Domnul Isus creștea și *era plăcut* înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Luca 2, 52). Primii creștini *erau plăcuți* înaintea întregului popor (Faptele Apostolilor 2, 47). Și în Vechiul Testament vedem în istoria multor credincioși, de exemplu la Iosif, Daniel și prietenii lui, cum cei credincioși au fost prețuiți, atâta timp cât nu au lucrat împotriva voinței oamenilor. Fiecare patron vrea ca să se poată încrede în angajații lui, chiar dacă el însuși nu este cinstit. Dar de îndată ce această sinceritate îl costă bani, din cauză că cel credincios nu ia parte la afaceri necinstite, situația se schimbă.

Un credincios nu trebuie să facă numai lucruri *bune*, ci el trebuie să practice și *dreptatea*. Dacă face numai bine, va fi iubit și respectat în lume. Dar noi trebuie să avem grijă, să fim buni și dreپți. Trebuie să fim credincioși față de Hristos și să practicăm atât regulile dreptății creștine, cât și bunătatea creștină. Duhul Sfânt ne spune aici, că regulile dreptății ne creează suferințe. De îndată ce practicăm specificul creștinismului și exercităm dreptatea, vom avea de suferit.

Dreptatea este exercitarea drepturilor lui Hristos. El este Domnul nostru, și noi trebuie să ascultăm de El în toate lucrurile și să facem voia Sa, adică, să nu dăm o sută de cenți pentru un euro și o mie de grame pentru un kilogram – aceasta este normal, dar este necesar mult mai mult. Înseamnă să respectăm drepturile Lui în toată viața noastră, acasă, în relațiile noastre, în afacerile noastre, la lucru, în concediu, în preocupările din timpul liber și în lucrurile pe care le iubim, etc. Credinșia noastră trebuie probată în aceste lucruri. Apostolul vorbește mult despre încercări, căci tocmai aici în lume trebuie verificate toate lucrurile cu privire la autenticitatea lor. Începe scrisoarea cu verificarea credinșei noastre (capitolul 1, 7). Acesta este drumul general, pe care vine verificarea. Apoi vorbește de încercări (sau verificări) în diverse domenii ale vieții, de exemplu la servitorii cu stăpâni care sunt greu de mulțumit (capitolul 2, 13 și următoarele). În secțiunea noastră ele sunt în legătură cu dreptatea, apoi cu credinșia noastră practică față de Numele Domnului (capitolul 4, 12 și următoarele) și la sfârșit sub presiunea directă a lui satana

(capitolul 5, 8 și următoarele). În felul acesta apostolul ne ține de la început și până la sfârșit în legătură cu încercările. El învață un popor de străini. Un astfel de popor trebuie să țină cont că în timp ce trece prin lumea aceasta va avea a face cu valuri de încercări, care vin una după alta. Dar există o formă de încercări, de care nu trebuie să avem parte. Nu a ajuns Lot în Sodoma în încercări, pe care Avraam nici nu le-a putut cunoaște? Ochiul lui Lot au fost îndreptați spre Sodoma. Cu cât eu voi lucra mai mult cu smoolă, cu atât voi fi mai murdar.

Sigurul lucru, pe care trebuie să-l avem, este un ochi curat (Matei 6, 22), pentru a putea sluji Domnului cu conștiința curată. Dar dacă facem aceasta, vom avea parte mult mai mult de împotrivire. Urmarea faptului că suntem creștini este, că noi avem o conștiință, care știe exact ce se cuvine pentru noi *ca creștini*. Noi umblăm în prezența lui Dumnezeu și de aceea suntem în lumină. Voința noastră a fost răstignită. Acum găsim multe lucruri în lume, pe care nu le putem face, dacă mergem pe cărarea neprihănită. Lumea nu va avea astfel de greutate. De aceea vin încercări și suferințe pentru cel credincios.

Lumea, de exemplu, nu poate să înțeleagă și nici măcar să accepte faptul că un om de afaceri creștin nu vrea să fie membru unor asociații și nu participă la anumite forme de colaborare, deoarece Domnul spune ca el să nu se înjuge la un jug nepotrivit cu cei necredincioși, și, în afară de aceasta, el nu poate prelua nicio răspundere pentru ce fac necredincioșii în numele lui, și ținta unei organizații profesionale este în contradicție cu poziția unui creștin în lumea aceasta. Necredincioșii nu pot înțelege, când un muncitor credincios, din aceleași motive, nu vrea să devină membru unui sindicat. Aceasta va pricinui nerecunoaștere, ceartă și deseori pagube vizibile. Mulți muncitori au fost dați afară, sau nu au putut ocupa anumite funcții, în mod deosebit în Canada și SUA, deoarece au vrut să rămână credincioși Domnului și în această privință. În astfel de situații, suferința pentru neprihănire devine o chestiune foarte pipăibilă.

Avem în privința aceasta un model minunat în Domnul Isus. El nu a fost lepădat, maltratat și răstignit pentru că a făcut lucruri rele, ci pentru că a fost bun și nu a vrut să participe la planurile conducătorilor poporului. Viața Lui desăvârșită a convins pe iudei de starea lor. Și El, cu toate că era plin de har, nu a tăcut, atunci când drepturile lui Dumnezeu trebuiau apărate.

Dar de aceste suferințe este legată „fericirea” (Matei 5, 10). Domnul a făcut deja cunoscut aceasta rămășiței iudaice, atunci când a devenit clar, că poporul nu voia să-L primească. Cât de mult se potrivește aici, unde apostolul scrie la aceeași rămășiță, după ce Domnul a fost definitiv respins.

Domnul numește patru lucruri, care stau în legătură cu neprihănirea, într-o lume, în care El este lepădat. Ferice de cei săraci în duh, de cei întristați, de cei blânzi. Dar apoi se spune: »Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați« (Matei 5, 3-6). Vedem aici acțiunea sentimentelor spirituale, dorința puternică după ceea ce este în concordanță cu Dumnezeu și apără voia lui Dumnezeu. Domnul continuă apoi: »Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănită.« Nu privi la oamenii, care te prigonesc, ci la motivul *pentru care* ești prigonit! Dacă are loc, pentru că dorești să fi găsit în ascultare față de voia lui Dumnezeu, atunci ești fericit. Te temi să păcătuiești? Suferi din pricina aceasta? Ferice de tine!

Vedem din aceasta totodată, că suferințele pentru neprihănire, în realitate nu sunt o excepție de la regulile domniei morale a lui Dumnezeu: că nimeni nu va face rău aceluia, care este plin de râvnă pentru bine. În realitate este numai binecuvântare. S-ar putea să aibă loc o pierdere a bunurilor pământești din cauza aceasta, a acelora, care de fapt nu aparțin creștinilor. Dar aceasta are loc, ca tocmai prin aceasta să se înmulțească adevărata noastră parte. Pierdem ceva din lucrurile materiale, ca să primim în schimb lucruri spirituale, pierdem lucrurile trecătoare, ca să primim pe cele veșnice. Cât de des nu a înmulțit Domnul chiar și lucrurile pământești, pe care le-am pierdut. »Adevărat vă spun, că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică« (Marcu 10, 29-30, Luca 18, 29).

Cuvintele »N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn« sunt iarăși o redare liberă din Vechiul Testament (Isaia 8, 12-13). Unii cred, că din context s-ar putea deduce, că noi nu trebuie să ne lăsăm înfricați de dușmani. Dar după părerea mea, nu acesta este înțelesul cel mai potrivit al textului însuși, și cu atât mai puțin în contextul în care stau aceste cuvinte. Compararea cu Isaia 8 face mult mai clar, că nu acesta este înțelesul. Eu înțeleg, că noi nu trebuie să avem teama pe care o au dușmanii credincioșilor.

Puterea răului lucrează încă pe pământ; satana este prințul lumii acesteia. Toți care lucrează prin această putere, sunt dușmanii celor credincioși, dar ei înșiși acționează sub influența fricii, pe care satana le-o insuflă. Ei se tem de lucrurile din jurul lor, de lucrurile care vor veni, de urmările faptelor lor și de consecințele lucrurilor pe care *nu le fac*. Satana domnește insuflând frică (Evrei 2, 15). Aceasta este valabil în mod deosebit pentru iudeii aflați sub judecata lui Dumnezeu. »În inima acelora dintre voi care vor mai rămânea în viață, în țara vrăjmașilor lor, voi băga frica; și îi va urmări până și foșnetul unei frunze suflată de vânt; vor fugi ca de sabie, și vor cădea fără să fie urmăriți« (Levitic 26, 36). - »Între aceste neamuri, nu vei fi liniștit, și nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lăncezi, și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înainte, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta« (Deuteronom 28, 65-66).

Credincioșii, cărora le-a scris Petru, înainte de întoarcerea lor la Domnul, aparțineau acestor iudei aflați sub judecată. Dar ei au auzit vocea Domnului Isus, care zicea: »Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă« (Matei 11, 28). Când au venit la El, ei au găsit nu numai odihnă pentru conștiința lor, ci și odihna Lui, odihna pe care El o avea în lucrurile zilnice ale vieții Sale pe pământ (Ioan 14, 27). El a putut să zică către Dumnezeu Său: »Știam că totdeauna Mă ascuți« (Ioan 11, 42). Deoarece ei au cunoscut lucrarea Lui și au crezut-o, conștiința lor a fost curățită (Evrei 9, 14), și Duhul Sfânt a pecetluit credința, așa că ei au fost aduși acum la libertate și putere spirituală (Efeseni 1, 7 și 13, Evrei 10, 14). Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile lor, prin Duhul Sfânt care le-a fost dat (Romani 5, 5) și în felul acesta, acum știau că toate lucrurile lucrează împreună spre bine, deoarece Trinitatea era pentru ei (Romani 8, 28-39).

Dacă trebuiau să sufere din pricina neprihănirii, nu trebuiau să se teamă din cauza aceasta de urmările faptelor lor, de care aveau parte cei necredincioși. Cei necredincioși se tem atât din cauza faptelor lor proprii, cât și din cauza faptelor altora. Ei nu pot înțelege, că cei credincioși nu cunosc astfel de frică. De aceea vreau să le facă frică de urmările care rezultă din faptul că se fac chezași pentru neprihănire și pentru drepturile Domnului. Dar teama de urmările ascultării de Domnul – de urmările păstrării drepturilor Sale – este necredință. Dacă dăm Domnului locul Său în inimile noastre, atunci nu mai este loc pentru frica, pe care dușmanul vrea s-o insuflă. Dacă inima este conștientă de prezența lui Dumnezeu, nu se poate teme de puterea dușmanului! Acesta este secretul libertății și păcii, atunci când te declari de partea Domnului – nu numai în cuvinte, ci în toate faptele noastre și în toată viața noastră.

Isaia spune în continuare: »Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt.« (Isaia 8, 13-14). Apostolul Petru nu repetă aceasta. El le-a atras deja atenția asupra acestui fapt (capitolul 2, 15-17). Domnul Însuși a spus: »Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul: ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă« (Matei 10, 28). Ce trebuie să facem noi, atunci când suferim din cauza drepturilor Domnului? »Sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn!« Suferința ne aduce puțin mai aproape de Dumnezeu, de El, care vrea să fie Locașul nostru sfânt. Presiunea exercitată din afară aduce pe credincios în Locul Sfânt al prezenței divine. Și așa cum vom vedea imediat, el iese de acolo cu bucurie deplină pentru inimă și conștiință, ca să dea tuturor, cu blândețe, socoteală de nădejdea care este în el.

În Isaia 8 se spune »Domnul oștirilor«. Petru preia aceste cuvinte, dar în privința aceasta vrea să spună, că Domnul Isus este Hristosul, Jehova al oștirilor. Lipsa articolului la cuvântul »Domnul« confirmă că aici este vorba de Iehova, adică, că Domnul Isus este Dumnezeu. El, Cel uns de

Dumnezeu (Hristosul), este Iehova al oștirilor. Pe El trebuie să-L sfințim noi în inimile noastre. Știm că „a sfinți” înseamnă „a pune deoparte”. Domnul, Dumnezeu, trebuie să aibă adevăratul lui loc în inima mea, în sentimentele mele. Dacă Îl onorăm și Îl mărturisim numai în exterior, aceasta nu este plăcut lui Dumnezeu și este o cursă pentru noi înșine. El trebuie să aibă poziția sfântă, care I se cuvine ca Domn, adică, inima noastră trebuie să Îi aparțină în totalitate, căci El acest drept ca Domn.

Inima vorbește de dragostea noastră, de sentimentele noastre. Deci aici nu este vorba de cunoașterea pe care o avem cu privire la poziția care se cuvine lui Hristos, ci de poziția pe care El o ocupă în dragostea noastră, în inimile noastre. De la creaturi se cere: »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta« (Deuteronom 6, 5). Dacă Domnului ca Creator I se cuvine acest loc în sentimentele oricărui om, cu cât mai mult atunci ca Mântuitor. »Iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi« (1 Ioan 4, 19). El este »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20).

Dar atunci când El ocupă inima noastră în totalitate, atunci în ea nu mai este niciun loc pentru lucrurile care nu se potrivesc Lui. Atunci ea este umplută complet cu dragostea și sfințenia lui Dumnezeu. Atunci avem grijă, ca Numele și lucrarea Lui să nu fie dezonorate prin noi. Dar totodată, noi vom fi sprijiniți atunci de mâna puternică, care guvernează peste toate de pe tronul Tatălui. Noi am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1, 12)! Unde este inima, în care Domnul Își ocupă locul pe deplin în dragoste și putere, care se păstrează exclusiv pentru El, nu numai în lucrare, ci și în sentimente? Tot ce este în lume, toate plăcerile oferite de ea, toate lucrurile ei deșerte, răpesc slava lui Dumnezeu din noi (1 Ioan 2, 16). Aceasta este cauza slăbiciunilor noastre, căci Hristos nu este atunci sfințit în inimile noastre ca Domn.

Putem spune că Domnul a avut astăzi, ieri, alaltăieri, adevăratul Lui loc în inimile noastre? Care este urmarea, dacă trebuie să spunem „nu!”? Trecem mai departe, fără să ne gândim la aceasta? Urmarea va fi slăbiciune. Ar trebui să simțim cu conștiința tulburată și să mărturisim Domnului, recunoscând-o ca vină a noastră. Atunci El ne va da putere de mărturie. Locul judecării de sine este locul unde se realizează neprihănirea.

Capitolul 3 versetele 15b și 16: *Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.*

Ce poziție minunată avem noi! Presiunea exercitată din afară îl face pe creștin să intre în Locul Sfânt al prezenței divine. El iese de acolo având pacea deplină a conștiinței, ca să răspundă la orice întrebare cu blândețe și teamă, fiind blând în comportare și plin de respect față de Dumnezeu și oameni și având totdeauna o conștiință bună.

Aceasta este taina libertății și păcii, atunci când recunoaștem autoritatea lui Hristos. Uneltele vrăjmașului încearcă să ne reducă la tăcere și să ne zăpăcească cu aroganța lor; dar conștiința prezenței lui Dumnezeu face fără efect toate acțiunile lor: în timp ce ne odihnim în puterea prezenței Lui, suntem gata să răspundem fără aroganță oricui, care ne întreabă de fundamentul nădejzii noastre, cu blândețe și teamă sfântă.

Cuvântul grecesc pentru „a răspunde” (apo-logia) era o expresie folosită de avocați la judecată în discursurile de apărare. În Noul Testament se întâlnește: Faptele Apostolilor 22, 1, 25; 1 Corinteni 9, 3; 2 Corinteni 7, 11; Filipeni 1, 7 și 16; 2 Timotei 4, 16 și aici. Locurile amintite permit să se recunoască înțelesul. Este vorba de apărare, de îndreptățire. Petru se gândește deci la o îndreptățire de apărare a revelațiilor vieții credinciosului, care vor avea loc în viitor – cu privire la nădejdea care este în noi.

Cuvântul grecesc pentru „socoteală” (logos) înseamnă atât „dovedire” cât și „răspuns”. Se mai întâlnește și în Matei 12, 36, Luca 16, 2, Faptele Apostolilor 19, 40 și 1 Petru 4, 5. Acest „a cere

socoteală” este o întrebare care necesită o apărare de îndreptățire (justificare) (apo-logia). Petru îndeamnă să dăm socoteală, nu de bună voie, ci „să fim gata” să dăm răspuns oricui ne pune această întrebare. Pentru a putea face aceasta, nu trebuie să fim nesocotiți, ci trebuie să trăim conștienți. Trebuie să ne fie clar, care este adevărata parte a creștinilor. Dacă nu suntem așa, nu vom putea în orice moment »să dăm socoteală« oamenilor dușmănoși, căci din context rezultă, după părerea mea, că aici este vorba în primul rând de comportarea noastră față de dușmani. Mai întâi aceasta este valabil față de instanțele judecătorești, în timpurile de prigoană; dar în afară de aceasta, față de toți oamenii. Luca 16, 2 ne dă un tablou clar în privința aceasta. Administratorul a fost acuzat că risipește averea stăpânului său, care i-a zis: »Dă-ți socoteala (logos) de isprăvnicia ta«. Administratorul trebuia să răspundă cu „socoteala”, o apo-logia.

Dar dacă noi am sfințit pe Hristos în inimile noastre ca Domn, ce fundament putem să oferim pentru nădejdea care este în noi! Dacă El este subiectul întregii noastre inimi, al întregii noastre vieți, atunci ne va merge ca și fiilor lui Core, care au răspuns cu o cântare de dragoste: »Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!” Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale; de aceea Te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. ... «

»Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci Împăratul îți va pofti frumusețea. Și fiindcă este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale.« (Psalmul 45). Tot așa răspunde și mireasa în Cântarea Cântărilor la întrebarea, »ce are Iubitul tău mai mult decât altul?«: »Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-Se din zece mii. Cerul gurii Lui este numai dulceață și toată ființa Lui este plină de farmec« (Cântarea Cântărilor 5, 9,16).

Dacă rămășița credincioasă din Israel va vorbi în curând în felul acesta Domnului – căci aceasta este prezentat profetic în Psalmul 45 și în Cântarea Cântărilor – cum Îi va vorbi atunci inima noastră, dacă este complet umplută de El! Noi am fost aduși mult mai aproape de El și Îl cunoaștem mult mai mult decât rămășița din Israel! Ce „responsabilitate” avem noi ca și creaturi ale Lui. Ce poate să dea inimii omului, da, inimii lui Dumnezeu, mai multă satisfacție, decât Domnul Isus și lucrarea Sa de răscumpărare? Noi am primit îndreptățirea în El; da, noi suntem în El neprihănirea lui Dumnezeu (2 Corinteni 5, 21, 1 Corinteni 1, 30) și, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii (Galateni 5, 5), aceasta este slava cerească împreună cu Hristos.

Păgânii din toată provincia știau că cei din Tesalonic, care s-au întors la Dumnezeu, s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să aștepte pe Fiul Său din ceruri (1 Tesaloniceni 2, 13). Ei așteptau »fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-Și curățească un popor, care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune« (Tit 2, 13-14).

Și același apostol îndeamnă: »Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința« (Evrei 10, 23). Și Petru a scris despre nădejdea vie, despre moștenirea nestrăicătoare și neîntinată, păstrată în ceruri pentru noi, și despre mântuirea care este gata să se arate (capitolul 1, 3-5).

Dar noi am văzut, că noi trebuie să sfințim pe Hristos ca Domn în inimile noastre. Atunci El va fi principiul întregii noastre vieți practice; căci atunci tot ce vom face și ce nu vom face, deci tot ce lumea vede la noi, se va întemeia pe voința Sa și pe ascultarea noastră de El. Atunci nădejdea noastră va fi nădejdea aceluși timp, când orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, se va pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2, 9-11). Un principiu care străbate Scriptura arată că mărturisirea noastră că suntem pentru Domnul este mărturisirea autorității Sale (Romani 10, 9).

Aceasta arată clar de ce noi trebuie să fim gata să dăm socoteală oricui despre nădejdea care este în noi; căci Hristos nu este în legătură numai cu cei credincioși. El este capul oricărui bărbat (1 Corinteni 11, 3). El nu a cumpărat numai comoara din țarină, ci toată țarina, și țarina este lumea (Matei 13, 38 și 44). Tatăl I-a dat putere peste orice faptură (Ioan 17, 2). De aceea în curând orice limbă va mărturisi că El este Domnul și orice genunchi se va pleca înaintea Lui. De aceea se

spune despre învățătorii falși, că ei »se leapădă de Stăpânul (despotes), care i-a răscumpărat«, și că ei »tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân (despotes) și Domn (Kyrios) Isus Hristos« (2 Petru 2, 1, Iuda 4).

Un despot (stăpân) este stăpân peste sclavii pe care i-a cumpărat și de care poate dispune în ceea ce privește trupul și viața. Cuvântul nostru despot derivă de aici.

Deci orice om de pe pământ este obligat să-I slujească și să fie ascultător de El. Niciun necredincios nu face aceasta (Romani 3, 12). Dar dacă în „responsabilitatea” noastră față de El spunem că El este Domnul nostru și că noi din ascultare față de El acționăm și trăim viața în felul acesta, și Îl așteptăm din cer ca *Domn*, înaintea căruia se va pleca orice genunchi, atunci aceasta este o mărturie puternică pentru conștiința lor cu privire la ceea ce *deja acum* este datoria lor.

Petru nu scrie aici despre evanghelizări, ci despre mărturia gurii noastre despre ce trebuie să se vadă în viața noastră: că noi nu suntem pentru noi înșine, ci am fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 6, 20) și deci nu mai avem voință proprie, ci facem numai ce ne încredințează Domnul să facem.

Dar Scriptura ne spune nu numai *ce* trebuie să facem, ci și *cum* trebuie să facem și în ce duh să facem. Noi trebuie să depunem mărturie »cu blândețe și cu teamă«. Mărturia despre Acela care este blând și smerit cu inima (Matei 11, 29), și despre harul care, pe noi păcătoșii sărmani și pierduți, ne-a adus într-o poziție așa de minunată și ne-a dat o nădejde așa de minunată, trebuie să fie blândă, dacă se vrea să nu fie în totală contradicție cu mărturisirea. Dar mărturia trebuie depusă și cu teamă – este de la sine înțeles că nu cu teamă de oameni, ci de Dumnezeu și cu teama de a nu prezenta greșit pe Dumnezeul oricărui har (capitolul 5, 10). Ea vine din neîncrederea în sine însuși, și pentru că știm cât de puțin realizăm practic mărturisirea noastră. Conținutul mărturisirii nu trebuie redus prin felul în care facem mărturisirea. Inima omenească încearcă sub influența satanei să apuce tot ce îi ajută să se ascundă de mărturia lui Dumnezeu cu privire la vinovăția ei față de El.

Responsabilitatea noastră trebuie să fie însoțită de o conștiință bună. Dacă nu o am, nu voi putea să rămân în picioare, nici înaintea lui satan și nici înaintea oamenilor. Voi fi total lipsit de putere. Putem să mergem înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință rea și să mărturisim ce nu este bine (1 Ioan 1, 9). Vom avea parte atunci de îndurarea Lui, prin aceea că El ne va ierta ce nu este bine. Harul Său ne va dăruia din nou certitudinea curățirii și iertării noastre. Dar atâta timp cât vom avea o conștiință rea, ne vom teme de dușman și nu ne vom putea împotrivi lui. Ne vom teme de răutatea lui, deoarece am pierdut conștiința apropierii lui Dumnezeu și a puterii Lui. Dar dacă vom umbla înaintea feței lui Dumnezeu și am sfințit cu adevărat pe Hristos în inimile noastre ca Domn, atunci nu ne vom teme de nimic, deoarece inima noastră este liberă. Nu va trebui să ne mai gândim la noi înșine, ci ne vom putea preocupa numai cu Dumnezeu. Vom avea deplină îndrăzneală să dăm socoteală de nădejdea care este în noi și aceia, înaintea cărora dăm socoteală, nu vor putea să respingă mărturia noastră, din cauză că văd lucruri greșite la noi.

Apostolul Pavel a spus: »De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor« (Faptele Apostolilor 24, 16). Scutul credinței este încrederea în Dumnezeu, dar platoșa neprihănirii este conștiința practică, că nu am făcut nimic împotriva voii Domnului Isus, sau am făcut ceva la care oamenii ar putea arăta cu degetul (Efeseni 6, 14).

Ultima parte a versetului 16 este aproape identică cu capitolul 2 versetul 12. În unele manuscrise nu se găsesc cuvintele „făcători de rele”. Cu toate că ele se întâlnesc în cele mai multe și mai importante manuscrise, mulți gândesc că inițial nu au fost, ci au fost introduse ulterior, ca să adapteze versetul la versetul 12 din capitolul 2. Înțelesul versetului nu se schimbă însă prin aceasta.

Un creștin, care merge pe drumul său cu Domnul și depune cu bucurie mărturie, va fi un ghimpe pentru cei necredincioși. Ei nu pot înțelege izvorul vieții lui și multe, din ce el spune și face, îi condamnă. În felul acesta vor încerca să se scuze și să-și liniștească conștiința, acuzând pe nedrept pe creștin și afirmând chiar, că el face lucruri rele pe ascuns (capitolul 4, 4). Știm de ce este în stare inima omenească. Am aflat din păcate la noi înșine.

Dar dacă mergem pe drumul nostru în ascultare de Domnul, învinuirile lor rele nu vor deveni niciodată realitate. În felul acesta împotrivorii se vor face de rușine, dacă batjocoresc pe aceia în a căror comportare nu este nimic rău și nu pot fi învinuiți de nimic. Aceste batjocori vor fi spre propria lor rușine, căci vor fi descoperiți ca batjocoritori. În afară de aceasta, tocmai lucrurile de care ne batjocoresc vor vorbi conștiinței lor și îi va reduce la tăcere. Vezi și studiul de la capitolul 2, 12, 15 și 16.

Capitolul 3 versetul 17: *Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!*

Cuvântul »căci« leagă această frază cu »cuget curat« și cu ce urmează în versetul 16. Dacă nu avem o conștiință curată, trebuie să suferim. Oamenii vor vorbi despre lucrurile greșite, pe care le-am făcut, și probabil vom fi chiar pedepsiți de autoritate. Dar în afară de aceasta, Dumnezeu, în guvernarea Lui, va fi împotriva noastră (capitolul 3, 12b).

Este *bine* să suferim, dacă am făcut răul. Cât de mulțumitori ar trebui să fim că Dumnezeu nu ne părăsește atunci când ne abatem de la El, că El permite să suportăm consecințele nebuniei noastre, ca astfel să *învățăm* ce este nebunia. În suferințele pe care le îndurăm pentru că facem răul este inclusă o disciplinare (Proverbe 19, 25, Psalmul 119, 67) care duce la refacere, la vindecare, dar nu este nicio onoare în ele.

Este *mult mai bine* să suferim pentru că facem ce este bine. Atunci duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste noi (capitolul 4, 14) și Hristos, marele model în suferința pentru a face bine, va fi văzut în noi. Timpul, în care stă expresia pentru „a face binele” în limba greacă (participiu prezent) arată o acțiune de durată.

Trăim într-o lume, care s-a depărtat de Dumnezeu, și care se compune din oameni cu natură păcătoasă, care sunt în rebeliune față de Dumnezeu. Dar mai mult decât atât, satan este dumnezeul acestei lumi (Ioan 12, 31) și dumnezeul acestui timp (2 Corinteni 4, 4), iar noi, ca creștini, am fost scoși de Hristos din această actuală lume rea (Galateni 1, 4). Noi suntem încă *în* lume, în timp ce nu suntem *din* lume (Ioan 17, 15). Noi ne-am întors la Dumnezeu, ca să slujim Dumnezeului cel viu (1 Tesaloniceni 1, 9) și am recunoscut pe Domnul Isus ca Domn și L-am primit în viețile noastre. Trăim în mijlocul oamenilor, care sunt morți în fărădelegile și păcatele lor, în care ei umblă potrivit cu umblarea lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării (Efeseni 2, 1-3).

Cum ar putea să fie altfel, decât că prințul lumii acesteia ne urăște, și tot așa urăște pe supușii săi. Voința lui Dumnezeu, împotriva căreia ei se răscoală, este punctul de plecare al vieții noastre practice și în felul acesta noi suntem spini în carnea conviețuirii umane. Dacă Dumnezeu nu ar interveni, toți credincioșii ar fi nimiciți, tot așa cum au omorât și pe Domnul. Cu cât vom stărui mai mult în „a face ce este bine”, adică în ascultarea de Hristos, cu atât mai mult satan și cei ce sunt ai lui ne vor urî.

Dar noi suntem siguri, că nimeni nu ne va putea face ceva, dacă Dumnezeu nu ar permite. Satan știe aceasta. Însă uneori Dumnezeu permite ca noi să suferim (Iov 1, 9-11). Nu totdeauna este însă așa, după cum se poate recunoaște din cuvântul »dacă«. Dar în dragostea și înțelepciunea Sa, Dumnezeu permite *uneori*. Vedem aceasta la Iov. Dumnezeu însuși face pe satan atent cu privire la Iov și îi permite să facă pe Iov să sufere. Și care este rezultatul? Satan suferă o înfrângere rușinoasă; Iov îl biruiește. Ce onoare a fost aceasta pentru Iov! Cât de mult a fost Dumnezeu glorificat prin aceasta! Și Dumnezeu în înțelepciunea Sa face ca din suferința lui Iov să se nască o mare binecuvântare (Iov 2, 3, 10, Iov 42)!

Mai există un alt izvor al suferinței, din care fiecare credincios trebuie să bea. Credinciosul a primit prin nașterea din nou o natură nouă (Ioan 3, 5, 2 Petru 1, 4) și ea trebuie să trăiască în atmosfera păcătoasă a existenței umane, în care se vede pretutindeni păcatul și urmările lui.

Această suferință o vedem în chip desăvârșit la Domnul Isus, când Se plânge, că El este asemenea unui pelican (o pasăre de apă) în pustie și asemenea unei păsări singuratice pe acoperiș (Psalmul 102, 6-7). Dar aceasta este și partea noastră, chiar dacă noi nu o simțim în aceeași măsură, deoarece simțământul nostru s-a atrofiat prin părtășia felurită cu păcatul. Acestea sunt suferințele naturii noastre noi, care iau naștere prin privirea, ascultarea și trăirea a tot felul de necurății și atrocități ale păcatului și a urmărilor lui.

Capitolul 3 versetul 18: *Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.*

Cuvântu. »de asemenea« leagă pe Hristos și pe noi, care suferim. Dar este numit ca paralelă și nu ca să ne prezinte pe Hristos ca model, că suferința pentru că faci bine este mai bună decât suferința pentru că faci răul, așa cum este interpretat de cele mai multe ori acest verset. Aici nu este vorba de suferința pentru că faci binele, ci pentru rău, pentru păcat. Și ce forță morală se cuprinde în aceste cuvinte!

Oricine își dă seama, că din punct de vedere moral este mai bine să suferi pentru că faci binele, decât pentru că faci răul. Dar ce motiv ne dă Duhul Sfânt aici? În ceea ce ne privește pe noi credincioșii, a fost misiunea lui Hristos, și nu a noastră, să sufere pentru păcatele noastre. Noi trebuie să suferim numai pentru neprihănire, sau pentru Numele Domnului, dacă Dumnezeu în guvernarea Sa vrea. A fost exclusiv harul *Său* și slava *Sa*, să poarte judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre. El a făcut-o în chip desăvârșit. El a purtat toată judecata unui Dumnezeu sfânt, care nu cruță păcatul, asupra păcatelor noastre și aspra păcatului nostru – natura noastră păcătoasă -, și aceasta cu intenția precisă, ca noi să nu mai trebuiască să suferim pentru ele. El a făcut-o în chip desăvârșit, nu a mai rămas nimic de făcut din partea noastră. »Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți« (Evrei 10, 14). El S-a arătat o singură dată, la sfârșitul veacurilor, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9, 26).

Nu, El nu a suferit pentru propriile păcate (1 Petru 2, 22). El a fost Cel neprihănit (2 Corinteni 5, 21, Faptele Apostolilor 3, 14). Lipsa articolului în limba greacă arată că accentul este pus „neprihănit”. Și acest Neprihănit a suferit pentru cei nelegiuiți. Nu au recunoscut conștiințe noastre, atunci când ne-am văzut în lumina lui Dumnezeu, că am fost nelegiuiți? Nimeni nu a putut să-L urmeze în momentul când a purtat păcatele *noastre* în trupul *Său* pe lemn și acolo a întâmpinat pe Dumnezeu, care este un foc mistuitor (Evrei 12, 29) și urăște păcatul. Nu a fost în totul adevărat cu privire la El: »Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu« (Evrei 10, 31)?

El a luat de bună voie suferința asupra Sa, »ca să ne aducă la Dumnezeu«. Dumnezeu ne-a iubit; dar păcatele noastre au făcut imposibilă părtășia Lui cu noi (Isaia 59, 2). Noi am urât pe Dumnezeu și de aceea a trebuit mai întâi să fim împăcați cu El (2 Corinteni 5, 20). Dar suferința lui Hristos a fost suficientă pentru starea noastră și a corespuns pe deplin cerințelor sfințeniei lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa toate acele suferințe îngrozitoare, ca să ne aducă la Dumnezeu. Nu nu trebuia numai să nu mergem la pierzare, ci trebuia să fim aduși în prezența lui Dumnezeu, ca acolo să savurăm tot ce se găsește în prezența lui Dumnezeu: mai mult chiar, să savurăm pe Dumnezeu Însuși. »Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric« (1 Ioan 1, 5). «Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul« (Efeseni 5, 8). Noi am fost făcuți apți să avem »parte de moștenirea sfinților în lumină ... am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Lui« (Coloseni 1, 12-13). Noi nu suntem încă în cer, dar am fost făcuți desăvârșit de demni să intrăm în cer și deci să fim la Dumnezeu. Noi am fost »apropiați« (Efeseni 2, 13). Noi am primit natura Sa, avem voie și putem să savurăm dragostea Sa, da, pe El Însuși, căci Fiul L-a descoperit pe deplin, începând din momentul când era la sânul Tatălui, ne-a descoperit izvorul dragostei, care curge din inima Tatălui, unde ne-a adus (Ioan 1, 18). Aceasta va fi împlinit pe deplin, în înțelesul deplin al

cuvântului, abia atunci când vom fi la Dumnezeu în locuința Sa, în casa Tatălui (Ioan 14, 2). În principiu noi am fost deja acum aduși la Dumnezeu, prin locuirea Duhului Sfânt în noi. El »rămâne cu voi și va fi în voi« (Ioan 14, 17). El este puterea divină prin care noi stăm deja acum în legătură vie cu cerul și în felul acesta putem să savurăm toate binecuvântările cerești, da, pe Dumnezeu Însuși (Ioan 4, 14, Ioan 7, 38). Aceasta este ce ne prezintă Ioan. Apostolul Pavel adaugă, că pe baza lucrării Domnului Isus avem deja acum intrare liberă în Locul Preasfânt (Evrei 10, 19) și în Hristos am fost strămutați în locurile cerești (Efeseni 2, 6) și prin credință putem deja acum să luăm în posesiune binecuvântările cerești. Apostolul Petru ne-a spus deja că noi suntem o preoție sfântă, ca să aducem jertfe duhovnicești (capitolul 2, 5). Nu mai există niciun preot între Dumnezeu și noi (Ioan 16, 23). În cântarea lui Moise și a copiilor lui Israel sunt prezentate ambele gânduri.

»Prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale.«

»Tu îi vei aduce ... în locul pe care l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul, pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!« (Exod 15, 13 și 17) Din aceasta rezultă înfăptuirea practică. Înainte ca să avem ungera Celui sfânt (1 Ioan 2, 20), deci Duhul Sfânt locuind în noi, nu cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată. După aceea însă, Duhul mărturisește că noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și noi spunem: »Ava, Tată!« (Romani 8, 16). Depinde însă cât de mult realizăm noi practic în inimile noastre, ce am găsit în Ioan 4, Ioan 7 și în Efeseni 2.

Cât de mult lovește acest argument al Duhului Sfânt, rostit prin Petru, inimile noastre! Dacă privim la suferința lui Hristos pentru păcatele noastre și la ținta pe care a avut-o înaintea ochilor Săi în acele momente, devine foarte clar pentru noi, că noi nu trebuie să mai suferim pentru păcat. Dacă acum mai păcătuim, aceasta ne îndepărtează de prezența Tatălui. Și în guvernarea lui Dumnezeu asupra pământului acesta va trebui să suportăm judecata asupra păcatelor noastre devenite vizibil (1 Corinteni 11, 30). Dar câtă dezonorare este pentru Acela care ne-a eliberat de puterea păcatului și ne-a dat viața Sa, ca natură nouă a noastră, și a luat asupra Sa toată suferința! Ce preț a plătit El pentru aceasta!

În Levitic găsim aceleași gânduri în capitolele 4 la 6. Când un credincios, cineva din poporul lui Dumnezeu păcătuiește, el trebuie să-și recunoască vina și să aducă o jertfă pentru vină și păcat. Nu, sângele Domnului nu va fi stropit din nou peste el. Aceasta a avut loc odată pentru totdeauna, atunci când și-a găsit scăparea la Domnul. Dar el trebuie să privească înapoi la cruce, și să vadă toate suferințele Domnului pentru acest păcat, pe care l-a săvârșit. Aceasta îl va face conștient, cât de îngrozitor este păcatul. Numai atunci vom cunoaște adevăratul caracter îngrozitor al păcatului, când vom vedea cât de îngrozitoare a fost judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și cât de mult a suferit Domnul din cauza aceasta. Aceasta va face inimile noastre să se smerească și să mărturisească vina și dezaprobarea păcatului.

Suferința Domnului a avut deci ca țintă, să ne aducă pe noi la Dumnezeu. Apostolul descrie acum felul în care a avut loc aceasta. Este moartea și învierea Domnului. Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 15, 50). Noi trebuie să intrăm în viața de înviere prin moarte, care nu va mai putea fi atinsă de moarte și putrezire și care este potrivită pentru cer. Dar moartea este judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Hristos a trebuit deci să treacă prin moarte pentru noi, ca astfel noi prin El să putem trece prin moarte (Romani 6, 3-9).

Și El a trebuit să învieze, ca prin aceasta, ca Cel înviat, să ne poată da viața Sa de înviere (capitolul 1, 3-4). Aceasta îl face pe apostolul Petru să se gândească totodată la vina iudeilor necredincioși și la căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu ei. În a doua sa scrisoare el va trata detaliat această temă, deoarece această scrisoare are ca temă căile de guvernare asupra răului.

Dar cu toate că scrisoarea aceasta tratează căile guvernării divine cu privire la poporul lui Dumnezeu, el pune pe scurt și celălalt punct în legătură cu acesta. În ceea ce privește guvernarea lui Dumnezeu, iudeii au omorât pe Hristos. Cuvântul grecesc folosit pentru „omorât” nu înseamnă numai ucidere, ci o ucidere violentă. În Noul Testament se mai întâlnește în Matei 10, 21; 26, 59; 27, 1; Marcu 13, 12b; 14, 55; Luca 21, 16; Romani 7, 4; 8, 13, 36; 2 Corinteni 6, 9 și aici. Din Matei 26 și 27 și din Marcu 14, 55 vedem că Petru folosește același cuvânt, care a fost folosit și

pentru planurile iudeilor. În ceea ce privește viața naturală a Domnului ca Om pe pământ, ei L-au omorât. El a luat parte la carne și la sânge (Evrei 2, 14) și de aceea viața Lui pe pământ este numită »zilele vieții Sale pământești« (Evrei 5, 7). Apostolul Pavel scrie: »Dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii (sau potrivit cărnii), totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta« (2 Corinteni 5, 16). Cuvântul „carne” nu este însoțit de articol, ca să redea caracterul morții Domnului, tocmai cu privire la natura Sa omenească. Dar Dumnezeu nu L-a lăsat pe Domnul în moarte. »Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit ... Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui«, a mărturisit Petru odinioară înaintea mai marilor poporului (Faptele Apostolilor 3, 14-15). Pe când ei batjocoreau aceeași Persoană a lui Hristos cu cuvintele: »S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”« (Matei 27, 43; Luca 23, 35), Dumnezeu nu a răspuns imediat, căci atunci noi nu am fi putut fi mântuiți. Dar după trei zile a răspuns. El a înviat pe Domnul dintre morți și I-a dat un loc la dreapta Sa, mai presus de orice domnie, de orice putere, și așa mai departe (Efeseni 1, 19-22). Și învierea a fost dovada că Domnul a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu (Romani 1, 4).

Dar acest răspuns al lui Dumnezeu și poziția actuală a Domnului este cunoscută pe pământ numai prin mărturia Duhului Sfânt. Cândva Îl vor vedea ochii tuturor, și ai acelor care L-au străpuns (Romani 1, 4). Acum El trebuie crezut. De aceea scrie Petru: »... făcut viu în Duhul«.

Vedem paralela din această frază, pe care am putea-o probabil prezenta așa: „Pe de o parte omorât în ceea ce privește carnea, iar pe de altă parte făcut viu în duhul”. Cuvântul „duhul” nu este însoțit de articol în textul original, prin aceasta arătându-se caracterul acestei învieri. Bineînțeles, Duhul Sfânt a lucrat învierea (Romani 8, 11), dar aici se pune accentul mai mult pe caracterul învierii și pe urmările ei.

Petru este deosebit de practic și nu pătrunde în adâncimea faptelor, și nici nu se ridică la hotărârile lui Dumnezeu.

Omorârea Domnului de către iudei a avut drept urmare, faptul că lucrarea Sa ca Om aici pe pământ, mărturia Sa personală, nemijlocită, înaintea iudeilor (»în zilele vieții Sale pământești«) s-a terminat. Învierea nu a schimbat acest fapt. Cu toate că ce a fost omorât, trupul Domnului, a fost făcut viu, vechea stare nu a fost refăcută. Nimeni nu a văzut învierea.

Niciun necredincios nu a mai văzut pe Domnul după aceea, iar dintre cei credincioși numai câțiva, și numai pentru momente scurte. Și Domnul nu a mai vorbit niciodată direct celor necredincioși, și nici celor credincioși (cu excepția acelor din timpul celor patruzeci de zile după înviere, și lui Pavel, când s-a întors la Domnul), ci numai prin Duhul din cer.

Domnul a spus mai înainte ucenicilor Săi, că El v-a pleca de la ei, dar nu-i va lăsa orfani. El va veni la ei în Duhul Sfânt, și astfel ei Îl vor vedea prin puterea Duhului Sfânt (Ioan 14, 18). Din cer El vestește numai pace, atât iudeilor, care erau aproape, cât și națiunilor, care erau departe (Efeseni 3, 17). Aceasta a făcut-o nu cu vocea Lui omenească; nu putea să aibă loc în felul acesta din cer, ci prin Duhul Sfânt, pe care L-a trimis, ca Duhul să mărturisească despre El (Ioan 15, 26; Ioan 16, 7-15).

Petru a scris deja, că cei care au vestit Evanghelia, au făcut-o prin Duhul (capitolul 1, 10-12), și el le-a amintit, că Domnul a vorbit oamenilor în același fel înainte de întruparea Lui. Dar acum revine la această temă, privind-o în contextul învierii. Avem aici opoziția (am putea spune și paralela) dintre firea pământească și Duhul, așa cum o avem și în multe alte locuri (Galateni 5, 17). Numai că Scriptura deseori nu arată nicio opoziție absolută (așa cum este obișnuit omul, din cauza capacității lui limitate de gândire), ci cu înțelepciune divină prezintă sub o altă formă un alt aspect al adevărului. Așa găsim, de exemplu: »Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți« (Romani 4, 25). Noi am fi probabil înclinați să punem pe aceeași treaptă cele două părți, deoarece în ambele se folosesc cuvintele »din pricină« (dia cu acuzativ). Dar este clar că în prima parte »din pricină« (dia) arată că păcatele noastre au fost cauza pentru care Domnul a fost dat la moarte, în timp ce »din cauză« din partea a doua arată

că este cu privire la îndreptățirea noastră, că El a fost înviat, căci îndreptățirea nu poate fi despărțită de credință (Romani 5, 1).

Să nu uităm, că felul de vorbire din limba greacă nu totdeauna corespunde cu felul nostru de vorbire.

Sunt mulți, care spun, că în loc de »în Duh« ar trebui tradus „duhul Său”, ca și cum aici ar fi vorba de duhul Domnului ca om. Dar aceasta este imposibil. Aceasta ar însemna, în primul rând, că duhul Domnului, pe care El l-a încredințat Tatălui, a murit; căci ce se va face viu, va trebui mai înainte să fi murit (Luca 23, 46, Luca 12, 45, Matei 10, 28); dar în afară de aceasta, există o regulă fixă în Noul Testament, că întotdeauna cuvântul „duh” (pneuma) este însoțit de articol, când este vorba de duhul omului ca obiect sau subiect al propoziției. În continuarea acestor cuvinte urmează »în care«, ceea ce nu se poate referi la duhul omenesc, sau la natura divină a Domnului. Cât de ciudat a fost pentru credincioșii iudei, gândul la un Mesia care suferă, omorât de poporul Său, care nu a eliberat pe Israel de stăpânirea națiunilor și nu a guvernat cu putere și cu slavă, ci după învierea Lui S-a înălțat la cer și de acolo a predicat, deci nefiind personal pe pământ, ci prin mărturia oamenilor în puterea Duhului Sfânt. Și cât de greu a fost pentru ei să înțeleagă, că ucigașii lui Mesia nu au fost judecați imediat de guvernarea lui Dumnezeu, ci în loc de aceasta au fost mereu în stare să prigonească pe toți cei care credeau în Hristos, așa că aceștia au trebuit să sufere. Petru a cunoscut această problemă și revolta firii pământești, din propria experiență (Matei 16, 21-23).

Cât de mult au căutat necredincioșii iudei, care nu simțeau păcatele lor și nu se interesau de harul lui Dumnezeu descoperit în mântuirea prin sângele lui Isus, să batjocorească și să prigonească pe frații lor trupești, care credeau în Hristos, care a murit, a înviat și S-a înălțat la cer. La aceasta s-a adăugat, că numărul celor care au crezut în Domnul era foarte redus în comparație cu marea mulțime a poporului, care L-a lepădat. De aceea Petru amintește de cunoscuta istorie a potopului, în care el așează pe Hristos pe aceeași treaptă cu Iehova. Și acolo Domnul a mărturisit numai prin Duhul, care vorbea printr-un om, așa cum Scriptura spune clar (Geneza 6, 3, 2 Petru 3, 5), și atunci Domnul a îndurat mult timp nelegiuirea oamenilor, ca să le ofere ocazia să primească calea salvării; dar cea mai mare parte din mulțimea oamenilor nu a vrut să primească mărturia, așa că numai opt suflete au fost salvate. După aceea a venit judecata, care nu a cruțat pe nimeni, cu toate că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat 120 de ani. Și nu numai că ei au murit atunci; ei sunt păstrați pentru judecata îngrozitoare (Luca 17, 26-27). Petru Îl urmează aici pe Domnul Isus, care a oferit zilelor din timpul lui Noe înainte de potop același caracter cu zilele Fiului Omului.

Ce îmbărbătare a fost aceasta pentru credincioșii aflați în suferință; dar ce atenționare severă pentru cei necredincioși este inclusă în aceste cuvinte. Căci în mod obișnuit iudeii nu luau în considerare judecata morților (capitolul 4, 5), căci ei erau plini de râvnă pentru judecata celor vii (Matei 25, 31), despre care națiunile nu știau nimic.

Capitolul 3, versetele 19 și 20: În care (de asemenea) S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.

Deci în Duhul Sfânt, și nu personal, a propovăduit Domnul. Aceasta este ce scrie și apostolul Pavel: »El (Hristos) a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape.« (Efeseni 2, 17) Dar Domnul nu S-a dus personal la oamenii din Efes și la ceilalți oameni, ca să le vestească pacea, și tot așa de puțin S-a dus la iudei (la cei care erau aproape). Căci în versetele anterioare se arată că este vorba de pacea, pe care Hristos a adus-o prin lucrarea Sa de pe cruce, deci această predică a avut loc după înălțarea la cer a Domnului. În

predică, în evanghelia pe care a adus-o Pavel și ceilalți evangheliști, Hristos a venit la ei, și El vine și astăzi la oricine aude Evanghelia. Acesta nu era un gând nou în Scriptură!

După ce Dumnezeu a vorbit în vechime în multe rânduri și în multe feluri, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul (Evrei 1, 1).

Deci Dumnezeu a vorbit poporului. Dar aceasta a avut loc prin gura robilor Săi. Petru a spus deja, că profeții au vorbit mânați de Duhul lui Hristos (1 Petru 1, 11).

Pe când Domnul era pe pământ, Dumnezeu a vorbit direct oamenilor, fără să se folosească de om ca unealtă. Căci El era »Dumnezeu revelat în carne«. Dar după înălțarea Sa la cer a folosit iarăși oameni. Prin ei și prin mesajul adus de ei El a venit la ei.

Petru vorbește despre ceva care a avut loc cu ca. 2.500 de ani mai înainte, și oamenii, cărora li s-a propovăduit, nu mai trăiau pe pământ, ci muriseră din cauza neascultării lor. În timp ce trupurile lor erau supuse putrezirii, duhurile lor au fost închise de Dumnezeu în închisoare, ca să apară în curând înaintea marelui tron alb pentru judecata finală (Apocalipsa 20). Am putea spune că este „de prisos” să spună că Hristos S-a dus *în Duhul* ca să predice acestor oameni (ca să excludă orice gând cu privire la mersul personal acolo). Prin aceasta cuvintele lui se leagă de ce a scris Moise (Geneza 6, 3). El adaugă cuvintele »de asemenea«, ca să facă mai clar caracterul suplimentar al acestor versete, prin care, în ceea ce privește timpul, nu sunt continuarea versetului 18.

Petru numește pe acești neascultători „*duhurile* din închisoare”. El nu-i denumește „morți”, așa cum numește în capitolul 4 versetul 6 pe cei care au trăit odinioară. Duhul este partea superioară a omului, în timp ce trupul este partea de jos. Sufletul este legătura dintre cele două părți. Scriptura pune duhul în legătură cu priceperea și cu judecata, iar sufletul în legătură cu sentimentele și poftetele. Un cuvânt foarte clar este: »Cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?« (1 Corinteni 2, 11) De aceea Dumnezeu vorbește prin Duhul lui Dumnezeu duhului omului. »Duhul omului este o lumină a Domnului care pătrunde până în fundul măruntaielor« (Proverbe 20, 27). Deci predica lui Hristos prin Noe a fost adresată duhului omului din timpul acela. Trupurile lor au dispărut în potop, deoarece au fost neascultători, dar duhul și sufletul lor nu a murit. Ele sunt păstrate de Dumnezeu pentru judecata finală (2 Petru 2, 9), pentru ca atunci, unite cu trupul, să primească sentința definitivă pentru că au respins mărturia Duhului lui Hristos.

Nu toți cei care au murit sunt în închisoare. Aici se spune clar numai despre acea grupă limitată de oameni. Din alte locuri, ca de exemplu 2 Petru 2, 9, Luca 16, 23-28, și altele, putem deduce, după cum cred eu, că toți cei necredincioși sunt acolo. Dar cu siguranță, aceasta nu este valabil pentru credincioșii care au adormit. Ei sunt cu Hristos în Paradis (Luca 23, 43, 2 Corinteni 12, 4, Filipeni 1, 21-23). Acesta este un loc minunat, binecuvântat, care cu certitudine nu se poate numi închisoare. Este îndoielnic, dacă noi putem spune, că ei sunt în Hades, în orice caz Scriptura nu spune așa ceva.

Cuvintele »fuseseră răzvrătite odinioară« redau motivul pentru care aceste duhuri sunt în închisoare. Prin Noe le-a fost dată mărturia neprihănirii. Fiecare lovitură de ciocan din timpul construirii corăbiei era o mărturie, că starea lor era așa fel, că trebuia să vină judecata lui Dumnezeu peste ei. Așa era și la credincioșii cărora le scria Petru, și tot așa este și la noi. Despărțirea noastră de lume, și totodată și de lumea religioasă, este o predică adresată lor despre judecata care va veni cândva peste ei, dar totodată și despre calea de salvare. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat în timpul cât s-a construit corabia. Dar marea mulțime a poporului nu a ascultat mărturia, tot așa cum are loc și astăzi. Ei nu consideră îndelunga răbdare a Domnului ca fiind pentru mântuirea lor, ci ca un semn, că judecata nu va veni (2 Petru 3, 15; 3, 4; Romani 2, 4). Ce atenționare serioasă se cuprinde în aceste cuvinte ale lui Petru pentru ei! Așa cum atunci, pe neașteptate a venit potopul și i-a omorât pe toți, tot așa va veni în curând ziua Domnului pentru ei, ca un hoț noaptea (1 Tesaloniceni 5, 2-3)! Oricât de îngrozitoare ar fi fost moartea prin potop, pe ei îi așteaptă ceva mult mai îngrozitor.

120 de ani de viață a lui Noe au fost caracterizați de două lucruri. El a predicat oamenilor păcătoși ca și el, și s-a pregătit să intre în lumea nouă (Evrei 11, 7) Tot ce a construit la corabie

purta aceste semne caracteristice. Poate să fie ceva mai frumos, decât să vezi pe un credincios care se preocupă permanent cu aceste două lucruri (Filipeni 2, 12-16)? Era Duhul lui Hristos care predica prin el. Noe însuși nu a fost apt pentru aceasta, și cu atât mai puțin noi!

Domnul compară timpul lui Noe cu timpul scurt înainte de venirea Lui. Știm că El este gata să judece vii și morții (1 Petru 4, 5). Sunt lucruri care împiedică descoperirea deplină a răului și prin aceasta judecata (2 Tesaloniceni 2, 7-12). Dar știm că aceste lucruri, care fac această reținere, în orice moment pot fi luate din cale. Atunci timpul de har s-a terminat pentru toți aceia care nu au primit dragostea pentru adevăr. Ce urgență oferă aceasta celor două lucruri: despărțirea și vestirea Cuvântului! Și ce motiv este să lăsăm Duhul lui Hristos să vestească Cuvântul prin noi, să ne punem permanent sub călăuzirea Lui, să vrem să fim permanent unelte în mâna Lui! Noe și ai lui au fost salvați »prin apă«. Cuvântul »prin« mai poate însemna (ca și în greacă – dia) și: „cu ajutorul”. Dacă Petru ar fi vrut să prezinte primul aspect (»prin«), atunci, după părerea mea, cuvântul „apă” ar fi trebuit să fie însoțit de articol. Dar și din context (capitolul 3, 21) rezultă clar, după cum cred eu, că aici este vorba de înțelesul „cu ajutorul”, așa cum este acceptat și de Darby, Kelly, Grant, Alford, Hart, Greijdenus și alții. Apostolul vede aici apa ca mijloc de salvare.

Cuvântul grecesc pentru »au fost scăpați« se mai întâlnește, în afară de aici, și în Matei 14, 36 (s-au vindecat); Luca 7, 3 (să facă sănătos); Faptele Apostolilor 23, 24 (sănătos, teafăr), Faptele Apostolilor 27, 43 (a salva), versetul 44 și capitolul 28, 1, 4 (scăpați). Din aceste locuri rezultă clar înțelesul: salvare deplină din pericol mare și greutăți multe. Apa a însemnat moarte și pustiire pentru lumea dinainte de potop; dar pentru toți care au fost în corabie, ea a fost mijlocul care i-a despărțit de lumea condamnată și care i-a adus în lumea nouă, curățită (Evrei 11, 7). Apa a fost motivul pentru care ei au intrat în corabie; dar tocmai această apă a purtat corabia, așa că ea s-a ridicat deasupra pământului (Geneza 7, 7-17). În felul acesta apa judecății (un tablou al morții sub judecata lui Dumnezeu) a devenit un mijloc pentru salvarea lor. Vedem același lucru la trecerea prin Marea Roșie. Marea, care a adus moartea egiptenilor (Exodul 14), a condus pe izraeliți din țara robiei, care se afla sub judecata lui Dumnezeu, la locuința sfântă a lui Dumnezeu (Exodul 15, 13) și i-a despărțit pentru totdeauna de Egipt. Și așa cum apostolul Pavel compară această trecere prin Mare cu botezul (1 Corinteni 10, 2), face apostolul Petru aici cu potopul.

Capitolul 3 versetul 21: *Icoana aceasta închipuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos.*

»Care« se referă la »apă«, căci în greacă ambele cuvinte sunt de genul neutru, în timp ce „corabia” este de genul feminin. Cuvântul »icoană« (textual: anti tip) se întâlnește numai aici și în Evrei 9, 24. Aceasta ar putea să conducă la gândul, că apa potopului ar fi un tablou al botezului; dar această concluzie nu este necesară, așa cum rezultă clar din Evrei 9, 24. Eu cred mai mult, că și botezul prezintă același tablou, despre care vorbește apa potopului, că ambele tablouri corespund faptelor din versetul 21. Ca pretutindeni în Scriptură (Marcu 16, 16; Faptele Apostolilor 2, 38), Petru leagă botezul cu mântuirea. »Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.« Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre ... Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos! Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor sau adăugat aproape trei mii de suflete.« »Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului« (Faptele Apostolilor 22, 16).

»Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos« (Galateni 3, 27).

Botezul este deci un adevărat tablou al Evangheliei. El prezintă simbolic, cum poate un păcătos să devină mântuit. Și în privința aceasta găsim la Petru partea practică, iar la apostolul Pavel fundamentul învățurii (Romani 6, 3-4). Petru face o paralelă între apa potopului și botez. Apa potopului a însemnat moartea tuturor celor cuprinși de potop. Ea prezintă deci moartea, însă

moartea ca judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Noe a intrat în această moarte, dar în corabie. Nu el a fost expus puterii judecării lui Dumnezeu, ci corabia, și tocmai apa morții l-a dus din lumea, peste care a venit judecata lui Dumnezeu, pe pământul cel nou, care nu va mai fi lovit de judecată, deoarece ea a fost exercitată pe deplin (Geneza 8, 21).

Așa se așează un păcătos, care își vede păcatele și din cauza aceasta este conștient de vina lui înaintea lui Dumnezeu, deja acum sub judecata lui Dumnezeu; dar Dumnezeu, care a dat corabia lui Noe (Geneza 6, 5-14), care căuta harul, dă păcătosului, care caută harul condamnându-se pe sine însuși, pe Hristos, ca pe Acela care a purtat judecata lui Dumnezeu și a murit în această judecată. Aceasta se prezintă prin botez. Păcătosul intră în apa morții; dar el nu moare în ea. Deoarece este botezat în Numele Domnului Isus (Faptele Apostolilor 8, 16), el întâlnește întrucâtva pe Domnul în apa morții, așa cum El a purtat judecata lui Dumnezeu, și are parte de ea. El iese din apă într-o lume nouă, în care nu mai există nicio judecată, într-o lume aflată de partea cealaltă a morții, într-o lume a învierii. Aceasta din urmă depășește înțelesul botezului. Botezul vorbește numai despre moarte, niciodată despre viață. Dar cel care se botează nu rămâne în apă și în felul acesta învierea este urmarea necesară, cu toate că ea nu este prezentată în tabloul botezului. În felul acesta am fost aduși noi la Dumnezeu (capitolul 3, 18). Păcatele noastre au rămas în apa botezului (Faptele Apostolilor 22, 16) iar noi înșine am fost aduși în prezența lui Dumnezeu, ca unii care am murit sub judecata Sa. Așa am fost noi mântuiți. Desigur, posedarea vieții noi este legată de aceasta. Dar apostolul Petru nu scrie nimic despre aceasta, ci apostolul Ioan (Ioan 3, 3). Și viața nouă a nașterii noastre din nou am primit-o prin atingerea cu Mântuitorul care a murit. Istoria despre Elisei cel mort este un tablou minunat al acestui fapt. Un mort a fost aruncat în mormântul lui Elisei, și când s-a atins de oasele lui Elisei, a înviat (2 Împărați 13, 21).

Realizarea deplină a expresiei »aduși la Dumnezeu« (capitolul 3, 18) va fi pe deplin împlinită abia atunci când vom fi duși în Casa Tatălui (Ioan 14). Dar împlinirea parțială o avem deja aici pe pământ. Există o Casă a lui Dumnezeu pe pământ, și botezul ne duce în ea. Acolo decide guvernarea morală a lui Dumnezeu. Crucea, ca loc unde Hristos a murit sub judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, este singurul loc de pe pământ, unde nu mai este judecata lui Dumnezeu, deoarece acolo ea a fost pe deplin exercitată. Deci, crucea și învierea Domnului, care a urmat după aceea, sunt fundamentul Casei lui Dumnezeu, și adevăratul caracter al Casei lui Dumnezeu este, că acolo totul este în concordanță cu Dumnezeu. El nu poate locui în vreun alt loc. Este Locașul lui Dumnezeu prin Duhul (Efeseni 2, 22), și noi suntem îndemnați să umblăm cu blândețe și smerenie, demni de chemarea noastră (Efeseni 4, 1).

Petru tratează poziția credincioșilor pe pământ. Deci, așa cum Noe a fost despărțit prin apa potopului de lumea căreia i-a aparținut până atunci și prin aceeași apă a fost adus pe pământul curățit prin judecată, tot așa apa botezului a despărțit pe iudeii credincioși, cărora Petru le-a scris, de poporul necredincios, aflat sub judecata lui Dumnezeu, și i-a adus la Dumnezeu, în locul unde nu mai este nici o judecată. De aceea Petru a zis iudeilor în ziua de Rusalii, care fuseseră mișcați de Cuvânt: »Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos«. Cei care au primit cuvântul lui au fost botezați (Faptele Apostolilor 2, 40).

Înțelesul mântuirii este exprimat clar în cuvintele lui Zaharia: »După ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre« (Luca 1, 74-75).

Profetic, aceste cuvinte se referă la Israel în timpul Împărăției de o mie de ani. Atunci va fi pe pământ o stare a mântuire, când Domnul va domni în neprihănire. Pentru noi aceasta va avea loc pe deplin, când vom fi glorificați la Domnul. Dar Petru ne vede încă aici pe pământ, și botezul stă în legătură cu poziția noastră pe pământ, și nu cu cerul. De aceea el vorbește despre acest loc de pe pământ, unde dușmanii nu mai au nicio putere, despre Casa lui Dumnezeu pe pământ și despre Împărăția cerurilor. Ei, cei care au trecut prin moarte (al cărei tablou este botezul) sunt în afara domeniului puterii dușmanului.

Dar deoarece botezul vorbește numai despre moarte, este clar că el în sine însuși nu ne poate mântui. »Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi

deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El» (Romani 6, 3-4a). Dar a fi în moarte sub judecata lui Dumnezeu nu înseamnă mântuire. Dar Hristos nu a rămas în mormânt. Slava Tatălui L-a înviat. Aceasta este dovada, că Dumnezeu a fost satisfăcut în chip desăvârșit prin lucrarea Sa. Și noi, care prin botez (ca simbol) avem parte de moartea lui Hristos, avem parte și de urmările acestei morți, cu toate că aceasta nu este prezentat prin botez. Noi am fost aduși la Dumnezeu, tot așa cum Hristos a fost înviat și proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Petru scrie, că botezul mântuiește »prin învierea lui Isus Hristos«.

Este remarcabil, că Petru nu scrie „ne mântuiește”, că „vă mântuiește”. Este adevărat, că sunt unele manuscrise mai puțin importante, în care stă „pe noi”. Dar în general există convingerea, că acestea nu sunt textul original. Petru nu putea să scrie „pe noi”, căci el nu a fost niciodată botezat cu botezul creștin. Nu găsim nici o aluzie, că ar fi fost botezat de Ioan Botezătorul, și acesta nu era botezul creștin. Botezul lui Ioan era un botez pe moarte. El boteza în Iordan, cunoscutul tablou al morții, dar nu pe moartea lui Hristos! (Matei 3, 5, Faptele Apostolilor 19, 4). Petru nu a primit niciodată botezul creștin, și cu toate acestea scrie atât el, cât și apostolul Pavel despre botez.

Petru și ceilalți apostoli au primit misiunea să boteze (Matei 28, 19), dar nu ca ei înșiși să fie botezați. Și cine ar fi putut să-i boteze? Împărăția cerurilor putea să înceapă abia după ce Domnul S-a înălțat la cer și Casa lui Dumnezeu a luat ființă abia după ce Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt din cer aici jos pe pământ, ca s-o alcătuiască și să locuiască în ea. Cei 120, care așteptau în Ierusalim împlinirea făgăduinței (Faptele Apostolilor 1, 15), au fost primii, pe care Domnul i-a recunoscut ca aparținând Împărăției cerurilor și ca și Casă a lui Dumnezeu, prin aceea că Duhul Sfânt a coborât peste ei. Ei, și în mod deosebit Petru, au primit misiunea și au fost autorizați să lase și pe alții să intre pe ușă, botezându-i (Ioan 20, 23; Matei 16, 19; Matei 28, 19). Oricine a venit după ei, trebuia admis de ei, chiar și apostolul Pavel, cu toate că acesta nu a fost trimis să boteze (1 Corinteni 1, 17). Și Domnul a recunoscut aceasta, căci cei care au fost botezați au primit Duhul Sfânt abia după ce au fost botezați, așa cum a spus Petru în ziua de Rusalii (Faptele Apostolilor 2, 38; 8, 16; 19, 2-6). Singura excepție, pe care ne-o relatează Cuvântul lui Dumnezeu, este la Corneliu și cei ai lui, primul rod dintre națiuni. Petru ne face cunoscut necesitatea pentru acest scop. Numai amintirea, cum el însuși a intrat în Împărăția cerurilor, și anume prin revărsarea Duhului Sfânt, fără să fie botezat, l-a făcut să admită pe cei care nu erau iudei, când Domnul a făcut cunoscut, că El i-a primit (Faptele Apostolilor 10, 44-48; 11, 2-18).

Botezul este un *semn* despre lucrurile spirituale. El are loc de fapt cu privire la mântuire, dar numai prin ce el reprezintă. Apa este o apă obișnuită și de aceea nu poate decât să îndepărteze necurățiile corporale, să elibereze de necurăția cărnii. În greacă stă pe primul loc „carnea”, ca să se pună accentul pe ea. Ritualurile sunt în totală contradicție cu creștinismul.

Adevăratul conținut al botezului este dorința unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu! Cuvântul grecesc pentru „dorință” poate să însemne și rugămintă, dar și pentru ceea ce te rogi. În concordanță cu Darby, Kelly, Grant, Alford, Greijdanus și alții, eu cred că forma cuvântului aici, și contextul, arată că aici este vorba de ceea ce se dorește. În tabloul botezului, cel care se botează nu intră în apă, având o conștiință bună. Are loc »*spre* iertarea păcatelor«, ca să lase, ca păcatele să fie spălate și ca să îmbrace pe Hristos (Faptele Apostolilor 2, 38; 22, 16; Galateni 3, 27). Înțelesul botezului este deci dorința înaintea lui Dumnezeu pentru a obține o conștiință bună. Multe traduceri spun „pentru o conștiință bună”. Cum și pe ce bază obținem noi o conștiință bună? Tot pe baza învierii lui Hristos! Este clar, că aici este vorba de o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu. A fi conștient de lipsa oricărui răului în comportare și a avea o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu nu este același lucru. Cea din urmă o avem, dacă stând în lumina lui Dumnezeu suntem conștienți că nimic nu este între Dumnezeu și noi.

Numai dacă am trecut prin ceea ce este prezentat prin botez, deci dacă luăm pentru noi înșine ce înseamnă botezul nostru cu adevărat, avem dreptul la o conștiință bună. Am văzut, că înseamnă să intri în moarte, care este judecata lui Dumnezeu, și acolo să întâlnești pe Hristos, ca pe Acela care a purtat în locul nostru judecata lui Dumnezeu și din cauza aceasta a murit. Atunci vom fi cu El, și

prin aceasta vom fi morți față de vechea noastră poziție de oameni naturali. Aceasta înseamnă de asemenea, că noi am murit față de lume și față de păcat.

Cine a murit este izbăvit de păcat (Romani 6, 7). Dar noi am murit în Hristos. Deci moartea noastră în El are valoare, numai dacă Dumnezeu a acceptat moartea Lui ca Locțiitor. Dar Dumnezeu a acceptat-o, și învierea Lui este dovada. De aceea învierea lui Hristos ne dă o conștiință bună, dar numai după ce am trecut prin ceea ce simbolizează botezul.

Acesta este unul din marile privilegii pe care le avem față de credincioșii din Vechiul Testament. Bărbați ca Avraam și Moise au primit ce este prezentat prin botez (adică sentința morții din partea lui Dumnezeu), și prin faptul că au intrat în ea, au primit și deplina despărțire de lume. În trecerea prin Marea Roșie vedem prezentat aceasta cu privire la Moise printr-un tablou al botezului. Dar credincioșii din Vechiul Testament nu au cunoscut lucrarea înfăptuită de Domnul, și învierea Lui ca dovadă că dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută cu privire la noi. De aceea ei nu au avut o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, cu toate că fără îndoială Duhul Sfânt le-a dat un sentiment cu privire la harul lui Dumnezeu și favoarea Lui.

Dar învierea Domnului îndreaptă gândurile apostolului direct la glorie, deoarece aceasta este urmarea necesară a învierii. Dacă Dumnezeu a fost satisfăcut prin lucrarea și prin moartea Domnului, și ca dovadă L-a înviat din morți, atunci trebuie să urmeze glorie (Ioan 16, 10; 17, 4-5).

Capitolul 3 versetul 22: care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.

Drepturile lui Dumnezeu vorbesc despre o poziție de putere deplină, stăpânire, onoare și favoare (Efeseni 1, 20-21). Cu toate că iudeii au lepădat pe Domnul Isus, El a fost adevăratul Iosif, căruia faraon i-a zis, în timpul lepădării lui de către frații lui: »Eu sunt faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna nici piciorul în toată țara Egiptului« (Geneza 41, 44). Acest gând devine accentuat prin aceea că în greacă cuvântul Dumnezeu este însoțit de articol. Aceasta arată, că este singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului, Cel Atotputernic.

Ce îmbărbătare a fost aceasta pentru sârmanii credincioși iudei, care au fost repudiați și batjocoriți de frații lor, pentru că ei credeau într-un Mesia lepădat, crucificat. El, în Cel care credeau ei, era într-o slavă nespuse mai mare decât va fi vreodată slava lui Mesia pe pământ. Chiar dacă poporul lui pământesc L-a respins, puterile cerești, prin mijlocirea cărora Israel a primit Legea sa (Faptele Apostolilor 7, 53), Îi erau supuse, oricât de mare ar fi fost puterea și tăria lor. Cu siguranță El va ședea în curând ca Fiul al lui David pe tronul lui David în Sion (Ieremia 33, 15-17). Dar nu au scris proprii lor profeți că El va domni în mijlocul dușmanilor Lui (Psalmul 110, 1-2). Cu siguranță, Israelul întors la Dumnezeu va avea parte de slava pământească a lui Mesia și va primi binecuvântări minunate! Dar cu cât mai mare și mai minunată este partea aceluia, fie ei iudei sau neamuri, care cred acum în Domnul, în timpul lepădării Lui, și prin botez își ocupă public aici pe pământ locul împreună cu El! »Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste« (Evrei 2, 9). Vedem că totul Îi este supus sub picioare. Vedem anticipat cum universul Îl ovaționează, Îi mulțumește și I se închină (Apocalipsa 5, 6-14)! Și când Îl vedem așa, atunci inima noastră zice: această Persoană minunată este »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20)!

Capitolul 4, versetele 1 și 2: *Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul, pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.*

În primele șapte versete ale acestui capitol, apostolul vorbește în continuare despre principiile generale de guvernare ale lui Dumnezeu. Capitolul 3 s-a încheiat cu glorificarea lui Hristos Isus. Totul Îi este supus, și El este gata să judece vii și morții. Acesta este un motiv pentru noi să trăim despărțiți de lume și principiile ei. Căci cu toate că Domnul este glorificat, lumea încă Îl mai respinge, și oricine este unit cu El va fi respins de lume.

Care este principiul de viață al lumii? Este facerea voii proprii, adică voia omului vechi. Din cauză că inima omului este stricată, aceasta înseamnă facerea poftelor și plăcerilor inimii stricate (Marcu 7, 21-23, versetul 2).

Este datoria creaturii, să facă voia lui Dumnezeu. Toate lucrurile au fost create pentru El (Coloseni 1, 16). De aceea este clar, că creatura are obligația să slujească Creatorului ei. Acesta este (pentru orice minte clară) marele principiu care domină în relațiile dintre Creator și creatură. De aceea este și etalonul, după care se apreciază dacă ceva este păcat, sau nu este: »Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3, 4). Tot ce face omul, fără să țină seama că Dumnezeu are autoritate asupra lui, este păcat. Deoarece omul care nu s-a întors la Dumnezeu face numai propria lui voie, aceasta înseamnă, că tot ce face el este păcat. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Toate întocmirile gândurilor din inima lui sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău« (Geneza 6, 5). Și tot așa: »Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar« (Romani 3, 12).

Domnul Isus a venit să nimicească păcatul, să-l desființeze prin jertfa Lui Însuși (Evrei 9, 26). Pe pământul cel nou și în cerul nou aceasta va fi în chip desăvârșit așa. Atunci păcatul va fi luat din lume (Ioan 1, 29). Atunci nu va mai exista nimic care să se împotrivescă lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu va putea locui la oameni (2 Petru 3, 13; Apocalipsa 21, 3). Acum nu este așa. Dar fundamentul a fost pus la cruce. Pe baza sângelui Lui prețios, cândva cerul și pământul, toate lucrurile, vor fi împăcate cu Dumnezeu. Dar numai noi, credincioșii, suntem *deja acum* împăcați, adică am fost aduși în relația adevărată cu Dumnezeu (Coloseni 1, 19-21). De aceea se spune tesalonicenilor, că ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, »ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat«. Am văzut, că prin nașterea din nou, Duhul Sfânt ne-a pus deoparte spre ascultarea lui Isus Hristos, adică, la ascultarea pe care El a arătat-o în viața Sa pe pământ (capitolul 1, 2).

Omul născut din nou are deci un cu totul alt principiu de viață decât are omul lumii acesteia. El slujește lui Dumnezeu într-o lume care își slujește sie însuși și poftelor inimii lui stricate. El va trebui deci să înoate totdeauna împotriva curentului. De aceea lumea îl va urî și îl va prizoni, deoarece el nu numai că nu face ce face ea (versetul 4), ci prin faptele lui el condamnă lumea. Orice om are conștiință, care îl acuză, când face anumite lucruri; și oricine face răul, urăște lumina (Ioan 3, 20).

Cu cât un copil al lui Dumnezeu trăiește mai mult în concordanță cu poziția lui, adică, ascultă de Dumnezeu și Tatăl lui, cu atât lupta va fi mai înverșunată. De aceea el trebuie să se înarmeze cu cele mai grele arme, care se găsesc (Psalmul 144, 1; Psalmul 78, 9). Cuvântul grecesc „hoplisasthe”, care a fost tradus prin: »înarmați-vă cu ...«, a fost folosit pentru un soldat grec, care și-a îmbrăcat armătura și și-a luat armele. În mod deosebit s-a folosit pentru un soldat prevăzut cu arme grele, în opoziție cu unul înarmat cu arme ușoare.

Cuvântul grecesc „ennoian” (gândire) se întâlnește numai aici și în Evrei 4, 12, unde s-a tradus cu „simțirile”. Septuaginta îl folosește și în Proverbe, de exemplu Proverbe 2, 11, tradus în românește cu „priceperea”.

Deci noi trebuie să ne înarmăm cu felul de gândire al Domnului Isus. Ca întotdeauna (vezi introducerea), apostolul ne prezintă pe Domnul ca marele nostru model. El se leagă de capitolul 3 versetul 18, unde am văzut, că Hristos a suferit pentru păcătoși, pentru noi, și a murit.

Da, ce suferințe a îndurat Domnul. Când a venit pe pământ, nu a fost loc pentru El în casa de poposire. Abia S-a născut, și a trebuit să fugă în Egipt, deoarece Irod căuta să-L omoare. După întoarcerea Lui, din cauza unui alt Irod a trebuit să locuiască în Nazaret și nu în Ierusalim, »orașul Marelui Împărat«. În timp ce S-a prezentat în public, rudele Lui au căutat să-L prindă, »căci ziceau: „Și-a ieșit din minți”« (Marcu 3, 21). Concetățenii Lui, în mijlocul cărora a crescut, au vrut să-L omoare (Luca 4, 29). El a trebuit să îndure împotrivirea din partea păcătoșilor (Evrei 12, 3). La dragostea Lui au răspuns cu vrăjmășie și dragostea Lui au răsplătit-o cu ură (Psalmul 109, 2-5). Un ucenic L-a trădat, un altul s-a lepădat de El cu jurământ: toți L-au părăsit.

Marele preot, instaurat de El Însuși, pentru ca acesta să obțină har de la El pentru păcătoși, a dispus să-L prindă și pe baza mărturisirii Lui, cu privire la cine era El, L-a condamnat la moarte. Pilat, care a obținut autoritatea de la El (Geneza 9, 6), ca prin aceasta dreptatea să fie păstrată, a dispus crucificarea Lui, cu toate că a mărturisit, că El era nevinovat.

Robii marelui preot și soldații lui Pilat L-au batjocorit și L-au maltratat. L-au scuipat în față. Tâlharii, crucificați împreună cu El, Îl batjocureau. Cei adunați în jurul Lui își băteau joc de El, făcând din teama sufletului Lui tema batjocurilor lor. Când a strigat: »Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?«, au răstălmăcit intenționat cuvintele Lui și au strigat: »Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască!«

Și pe când atârna pe cruce și toată lumea, în toate nuanțele ei, sub călăuzirea lui satana și a tuturor forțelor întunericului L-au înconjurat, Dumnezeu a pus peste El toate păcatele noastre și L-a făcut păcat (2 Corinteni 5, 21). Ce a însemnat aceasta pentru sufletul lui Sfânt, când a trebuit să poarte miliardele de păcate (capitolul 2, 24), să fie făcut păcat, ca și cum El ar fi avut o natură păcătoasă, ca și noi, ca și cum El ar fi fost izvorul tuturor păcatelor, pe care noi le-am făcut. Simțim ceva din aceasta, atunci când El plânge: »M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele, și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului Meu, și Mi se moaie inima« (Psalmul 40, 12).

Dumnezeu L-a părăsit în acest moment. El a trebuit să strige: »Pentru ce M-ai părăsit?« Atunci L-a lovit sabia dreptății lui Dumnezeu. El a trebuit să spună: »M-ai adus în țărâna morții« (Psalmul 22, 1 și 15; Zaharia 13, 7). Părea ca și cum Dumnezeu a trecut de partea lumii, care L-a omorât, de partea lui satana, care s-a năpustit asupra Lui cu toată răutatea și puterea. Ce suferințe!

Toate acestea le-a făcut pentru mine! El este »Fiul lui Dumnezeu, care M-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2, 20). Ce motiv pentru inima mea, ca să-I închin toată viața mea, să fiu despărțit de lumea care I-a făcut toate acestea!

Apostolul Pavel merge, ca întotdeauna, până la rădăcină, atunci când aplică moartea lui Hristos la noi și din aceasta trage concluzia, că noi am murit față de păcat (Romani 6). Apostolul Petru nu merge așa de departe. El rămâne la rezultatul practic, la datoria care rezultă din moartea lui Hristos, ca o realitate în domeniul spiritual, ca noi să nu mai slujim păcatului, ci să umblăm ca oameni neprihăniți, conform modelului lui Hristos. Ambii apostoli scriu cu aceeași intenție. Petru nu ne prezintă atât de mult suferința lui Hristos, ca să ne amintească că El a îndurat-o pentru noi, ci el vrea mai multă să ne atragă atenția la un alt aspect, cum a mers El pe drumul Său în ascultare. El a venit pe pământ să facă voia lui Dumnezeu (Evrei 10, 7). Tot ce a făcut El era voia lui Dumnezeu. El putea spune, că El totdeauna a făcut ce era plăcut Tatălui. Mâncarea Lui era să facă voia Aceluia care L-a trimis. Domnul nu a cedat niciodată lumii, niciodată El nu a cedat păcatului. Satana a folosit toată viclenia și toată puterea lui, ca să-L depărteze de pe drumul ascultării. Dar nu i-a reușit. Domnul a suferit mai bine foamea, decât să mănânce, dacă Tatăl nu i-a dat mâncare (Matei 4, 2-4). Da, El a îndurat mai bine toate suferințele, de care a avut parte la cruce, El a murit mai degrabă încărcat cu păcatele noastre sub judecata unui Dumnezeu sfânt și drept, decât să nu facă voia lui Dumnezeu. Când satana I-a pus înaintea ochilor, în grădina Ghetsimani, toate suferințele de care va avea parte pe Golgota – suferințe, care au fost așa de

îngrozitoare, că la privirea lor L-au făcut să se roage »cu strigăte și cu lacrimi«, iar sudoarea Sa a devenit ca niște picături mari de sânge – El a zis: »Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă!«

Dar acum Domnul se odihnește față de păcat, sau a terminat-o cu păcatul, așa cum se mai poate traduce. Nici satana, nici păcatul și nici lumea nu mai pot veni la El, căci prin moartea Sa Domnul a părăsit această scenă a luptei.

Cu toate că noi mai suntem în lume, și pentru noi este valabil principiul: »Cine a suferit în trup, a sfârșit-o cu păcatul.« Când Domnul Isus a fost pe pământ, păcatul nu a găsit în El niciun punct de atac. În El nu a fost niciun păcat (1 Ioan 3, 5). El a fost ispitit în toate privințele, ca și noi, dar fără păcat (Evrei 4, 15)³. Deoarece noi avem păcatul locuind în noi, acest principiu este abstract pentru noi, adică, influențele nu sunt luate în considerație.

Realizarea practică va avea loc la noi totdeauna numai parțial, chiar și în ce privește timpul, căci noi nu suntem totdeauna la fel.

Și cu toate acestea și noi am terminat-o cu păcatul, dacă prin credință primim moartea lui Hristos pentru noi. Noi mai trăim în lume și cu toate acestea viața noastră este în adevăratul sens al cuvântului în afara lumii. Noi aparținem unei cu totul alte lumi, și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Primirea lucrării lui Hristos are ca urmare o schimbare totală a poziției noastre. Noi nu mai putem trăi în trup după poftele omului, ci numai potrivit cu voia lui Dumnezeu. Dar aceasta va însemna suferință în trup, opoziție din partea păcătoșilor care ne înconjoară, așa cum a fost odinioară pentru Hristos.

Este clar, că aici este vorba de suferințele din cauza neprihănirii, ca aproape totdeauna în această scrisoare (capitolul 2, 19, capitolul 3, 17). Dacă fac loc păcatului, nu voi suferi. Aceasta este voința firii, a omului vechi. Ea dorește să facă poftele omului și se teme de suferințe. Dar dacă prin har facem voia lui Dumnezeu, coste cât ar costa, nu vom păcătui. Este suferința în trup, și aceasta desparte de păcat. Cine se împotrivesc păcatului, acela suferă; el judecă, urăște și se împotrivesc voii firii (cărnii) și suferă, dar nu păcătuiește. Dacă sunt *mulțumit* să sufăr, atunci voința mea nu este activă; practic păcatul nu este prezent. Omul nu voiește să suferă. Este harul, care în armonie cu chipul și sentimentele lui Hristos lucrează în omul nou, și noi suntem eliberați de acțiunea omului vechi. El nu va mai acționa atunci. Avem liniște din partea lui, am terminat-o cu el.

Aceasta este starea normală a creștinului, dacă inima se odihnește în El, care a luat pentru el asupra Sa cele mai mari suferințe. Dacă inima nu mai privește la El, se va speria de suferințe. Voința va lăsa să iasă la iveală acțiuni carnale, iar după aceea va urma păcatul.

Repet, adevărul este prezentat aici abstract. Același lucru găsim în epistola întâia a lui Ioan, care niciodată nu ia în considerație influențele secundare care iau naștere din influența contrară a firii sau a altor obstacole. Este deosebit de important că adevărurile Scripturii – adevărul moral desăvârșit – ne-au fost date în felul acesta, după adevărul și natura lor, neschimbate prin lucrurile care le influențează exercitarea lor practică de către noi. Le putem cunoaște acum în adevărata lor formă și duhul nostru este înviorat prin aceasta. În afară de aceasta putem să vedem și să judecăm devierile noastre și diminuările din partea noastră în practicarea lor.

Se pune întrebarea, dacă aici „firea” („carnea”) reprezintă starea naturală a omului ca creatură, sau natura păcătoasă a omului vechi. Eu cred, că apostolul și în general Scriptura nu face această diferențiere severă, cu toate că aceste noțiuni de diferențiază clar. Despre Domnul se spune, că El a fost părtași trupului și sângelui, dar și că El a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului (Evrei 2, 14; Romani 8, 3). Starea naturală a omului este „în carne”. Pentru omul căzut, aceasta înseamnă totodată că viața lui este caracterizată de păcat, și Dumnezeu îl vede ca fiind păcătos. La Domnul, desigur, aceasta nu a fost așa, căci în El nu a fost niciun păcat. Tot așa este și la omul născut din nou, eliberat. El a fost în carne. Dar Dumnezeu nu-l mai vede acum caracterizat de natura păcătoasă a omului căzut (Romani 7, 3). Poziția lui este caracterizată de Duhul Sfânt care locuiește în el (Romani 8, 9).

³ Nu „fără să păcătuiească” – așa cum stă scris în multe traduceri – ci „fără păcat”. În El nu locuia păcatul, așa cum locuiește în noi, prin care satana putea să lucreze. Ispita a venit la El numai din exterior și nu a putut pătrunde în El.

Capitolul 4 versetele 3-5; Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu, și vă batjocoresc. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.

Remarcă

1. »trecut«: grecește „pareleluthos” = participiul perfect al unui verb „a trece, a termina, a descrește, a scădea”. Aici înseamnă și că timpul a trecut și s-a încheiat.
2. »voia«; și = „intenția”
3. »neîngăduite«: grecește „athemitois” se întâlnește în Noul Testament numai aici și în Faptele Apostolilor 10, 28 („nu este îngăduit”). Textual înseamnă: „împotriva legii și împotriva dreptății”. Este deci vorba de lucruri, care au fost interzise chiar de legea romană.
4. »desfrânări«: „asotia” = „soteria” („salvare, eliberare, păzire”) cu alpha privativum („a=”), prin care este negat. Cuvântul se întâlnește aici și în Luca 15, 13; Efeseni 5, 18; Tit 1, 6. Cu referire la o persoană înseamnă: „incorrigibil, abandonat (fără speranță)”.

Nu există niciun dubiu, că aceste lucruri caracterizau națiunile (Romani 1, 21-31). Dar pentru iudei, care erau în legătură cu Iehova, era mult mai zguduitor. Așa cum au fost înaintașii lor, tot așa au fost și iudeii din timpul acela, care trăiau împrăstiați, căci ei erau departe de ochii vigilenți din Palestina. Dumnezeu și judecata Sa au fost excluse – chiar dacă au făcut-o cu o conștiință rea – și s-a introdus chiar slujirea la idoli. Credincioșii știau acum, că ei nu au fost mai buni decât națiunile.

Dar acest timp s-a încheiat atunci când prin har au fost treziți la neprihănire. Ei au făcut voia neamurilor în cel mai înalt grad. Acum voia lui Dumnezeu trebuia să fie firul călăuzitor al vieții lor.

Până acum au slujit domnului aspru al poftelor națiunilor. Setea de bogăție, onoare, lux, desfrânare, exces, etc. este o slujbă aspră. Cine este prins în unul din aceste lucruri, va deveni în curând în mod obișnuit sclavul și altor lucruri. Sfârșitul este deseori distrugerea sănătății, și totdeauna o inimă nemulțumită.

În limba greacă pentru „voia” lui Dumnezeu nu se folosește același cuvânt ca și pentru voia” națiunilor. Și ce diferență este între cele două! Facerea voii lui Dumnezeu înseamnă totdeauna libertate și bucurie (Luca 1, 74). În voia lumii este inclus totdeauna sentimentul insatisfacției: »... îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftă ..., care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului« (2 Timotei 3, 6).

Cei necredincioși nu înțeleg această schimbare la cei credincioși. Omul natural (firesc) nu poate înțelege lucrurile duhovnicești (1 Corinteni 2, 14). Ei nu numai că le consideră neobișnuite, ci sunt *străine* pentru ei, adică, ei le consideră nepotrivite pentru natura omenească. Ce înțeleg ei despre viața nouă, pe care noi am primit-o prin nașterea din nou? Ei nu pot înțelege că un om născut din nou nu are nicio dorință după aceste lucruri, atâta timp cât el este în părtășie cu Domnul.

Primul lucru pe care ei îl fac este, să ne aducă pe noi înapoi. Solomon a atenționat deja pe fiul său în privința aceasta (Proverbele 1, 10-19). Dar dacă aceasta nu le reușește, urmează dușmănia vădită. Umblarea celor credincioși îi condamnă pe cei necredincioși. Ei urăsc binele (Romani 1, 32). Ei încep să batjocorească, pentru că nu înțeleg. Ei vorbesc de rău, cu toate că știu, că nu este adevărat (Romani 2, 15). Ei le atribuie lucruri ascunse, rele și îi învinuiesc de fățarnicie.

Dar va veni ziua când vor trebui să dea socoteală de vorbele și de faptele lor. Judecătorul este gata să facă judecata (Romani 2, 16; Romani 14, 10; 2 Corinteni 5, 10; Apocalipsa 20, 12). Dacă astăzi încă nu va veni, atunci este numai pentru că Dumnezeu este îndurător, și oferă ocazia oamenilor pierduți, să se pocăiască, ca să nu meargă în pierzarea veșnică (2 Petru 3, 9).

Tatăl a dat toată judecata Fiului (Ioan 5, 22). El, Cel lepădat de lume, va judeca lumea aceasta și pe fiecare, care nu-L primește. Pentru aceasta Dumnezeu a dat dovada, că a înviat pe Domnul Isus dintre cei morți (Faptele Apostolilor 17, 31). Așa cum apostolul Pavel a dezvăluit aceasta conducătorilor înțelepciunii lumii în centrul lor din Atena, tot așa apostolul Petru a vestit sutașului roman din Cezarea, reprezentantul puterii mondiale (Faptele Apostolilor 10, 42).

Iudeii cunoșteau judecata celor vii, căci ei erau – în orice caz până la captivitatea babiloniană – punctul central al guvernării lui Dumnezeu pe pământ. Solomon ședea pe Tronul lui Iehova în Ierusalim (1 Cronici 29, 23). Iudeii au fost deseori executorii judecăților lui Dumnezeu asupra celor vii, de exemplu, atunci când au luat în stăpânire țara Canaan (Deuteronom 9, 5).

Dar când Israel și Iuda s-au îndepărtat de Domnul, așa că El a trebuit să-i dea în mâna dușmanilor lor și să-i alunge din țară, slava Domnului a părăsit Ierusalimul (Ezechiel 1, 11). El, Cel care este numit Domnul întregului pământ (Iosua 3, 11), este numit de Daniel Dumnezeuul cerului (Daniel 2, 37), Cel care a dat Capului Împărăției putere asupra pământului, această împărăție fiind prima care s-a ridicat împotriva Lui (Geneza 10, 10; 11, 1-9).

Guvernarea lui Dumnezeu nu mai este acum vizibilă, ci ea are loc în ascuns. Cu toate că principiile acestei guvernări rămân neschimbate, și așa sunt și acum (capitolul 3, 10), Dumnezeu se revelează lumii ca Dumnezeu-Mântuitorul (1 Timotei 2, 3-4). El oferă har și nu face judecata.

Aceasta înseamnă că răul momentan nu este pedepsit, da, câteodată nu este deloc pedepsit în această viață pe pământ. Aceasta înseamnă și că cei credincioși, care Îi slujesc, vor trebui să sufere din partea lumii.

Dar cândva orice rău va trebui judecat (1 Corinteni 4, 5; 2 Corinteni 5, 10; Evrei 9, 27). Așa a fost și în Vechiul Testament. Nu numai că orice faptă va fi judecată sub aspectul domniei lui Dumnezeu asupra pământului, ci totodată și cu privire la relația veșnică a Creatorului cu creatura Sa, cu omul. Faptul că Dumnezeu se descopere acum în har și nu pedepsește fiecare faptă rea, și că acum El S-a revelat pe deplin în Fiul, în mod necesar acum accentul trebuie să se pună pe judecata finală, judecata celor morți.

Judecata celor vii o va face Domnul când va veni în Împărăția Sa (Matei 25, 31), judecata celor morți (Apocalipsa 20, 11) o va face scurt timp înainte de a da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl, și de începerea stării veșnice (1 Corinteni 15, 24). Expresia »viii și morții« se mai întâlnește, în afară de acest loc, și în Faptele Apostolilor 10, 42 și 2 Timotei 4, 1 în legătură cu judecata. În Romani 14, 9 se mai spune: »ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii«.

Capitolul 4 versetul 6: *Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh.*

Având în vedere această judecată, s-a vestit odinioară oamenilor vestea bună. Lui Avraam i s-au dat făgăduințe (Galateni 3, 18). Credincioșilor evrei li se scrie, că părinților li s-a vestit vestea bună (Evrei 4, 2). Da, Dumnezeu a avut o veste bună începând de la căderea în păcat, care proteja înaintea judecății și dădea viața. Scriptura numește aceasta Evanghelia veșnică (Apocalipsa 14, 6-7).

Credința a primit această veste bună, atât la început, cât și mai târziu, când ea a fost extinsă, când harul s-a descoperit tot mai mult, până în momentul când moartea, învierea și gloriificarea lui Hristos a dat vestei bune mărimea ei deplină.

Cine nu a primit-o, a rămas responsabil înaintea lui Dumnezeu și va fi judecat în curând. Cine a primit-o, s-a condamnat pe sine însuși deja acum, recunoscând că el a meritat judecata lui Dumnezeu, și el a fost condamnat de lume: el a trebuit să sufere în trup și să fie batjocorit. Dar el a primit și viața nouă de la Dumnezeu, o viață spirituală, așa că acum el trăiește în duh potrivit cu voia lui Dumnezeu.

Scriptura nu spune că vestea bună a fost vestită tuturor. Aici nu se spune „morților”, ci »celor morți«. Aici nu este vorba, dacă toți au auzit-o.

În ultima parte a versetului 6 nu se spune: „... sau să trăiască după Dumnezeu, în duh”, ci: »dar ...«. De aceea nu pot să înțeleg explicația care spune, că prima parte (judecata) este partea acelor care nu primesc Evanghelia, și partea a doua (viața) este partea celor care primesc Evanghelia. Din versetul întreg și din context (versetele 1-6), după părerea mea, ar trebui să deducem că atât judecata omului în trup, cât și viața după Dumnezeu, în duh, este partea celor care primesc vestea bună. Pentru aceasta le-a fost ea vestită.

Oricărui cititor treaz, care gândește, îi este clar, că nu este corect gândul, că această veste bună a fost vestită acestor morți, pe când ei erau deja morți. Cum se poate la cei morți »să fie judecați ca oameni în trup« și »să trăiască după Dumnezeu, în duh«? Ei nu mai sunt în trup! Scriptura folosește această expresie numai pentru oamenii care trăiesc pe pământ.

Vestea bună le-a fost vestită, atunci când erau pe pământ, așa cum de exemplu Evrei 4, 2 arată foarte clar. Învățătura că după moarte se mai oferă ocazia să primești Evanghelia este în totală contradicție cu expunerea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ce citim în acest verset nu este același lucru cu ce este scris în capitolul 3, versetul 19. Noe a fost predicatorul neprihănirii (2 Petru 2, 5). El a predicat judecata, dar nu a vestit vestea bună. Scriptura folosește cuvinte diferite în capitolul 3, 19 și capitolul 4, 6.

Partea a cincea

Capitolul 4, 7 – capitolul 5, 14

Capitolul 4 versetele 7 până la 9: Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.

În general Cuvântul lui Dumnezeu folosește două mijloace ca să ne desprindă de acest pământ. În primul rând trezește sentimentele noastre spirituale, prin aceea că îndreaptă ochii noștri spre apropiata venire a Domnului Isus, ca să ne ducă în Casa Tatălui. Vocea Domnului: »Iată, Eu vin curând« îndreaptă ochii noștri spre Luceafărul strălucitor de dimineață. Puterea Lui de atracție face inima să dorească după slava, unde este El: »Amin! Vino, Doamne Isuse!« (Apocalipsa 3, 11; 22, 7,17,20). Aceasta ne desprinde de lucrurile de pe pământ.

A doilea lucru pe care îl folosește Cuvântul lui Dumnezeu este, că el ne face să vedem vremelnicia tuturor lucrurilor de pe pământ. »Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape« (Evrei 12, 27). Nu numai că fiecare va trebui să dea socoteală de faptele lui, ci toate lucrurile în care firea pământescă se poate încrede, vor avea sfârșit (în limba greacă accentul este pus pe „toate”). Sfârșitul s-a apropiat. Conștiența acestui fapt zguduie încrederea firii pământești.

Apostolul mai vorbește încă despre domnia lui Dumnezeu în legătură cu marele principiu al responsabilității cu privire la mărturia lui Dumnezeu. Pentru cel credincios, această domnie este domnia Tatălui. Dar Dumnezeu privește ca Tată și la lume. Copiii Lui să-L preamărească în lume. Dacă ei nu o fac, atunci trebuie ca El Însuși să se preamărească, dar pe cheltuiala lor. Focul prigoanei este dovada că judecata a început la Casa Domnului (versetul 12). În aceste suferințe ei sunt părtași suferințelor lui Hristos, și totodată subiectul disciplinării din partea Tatălui (Evrei 12, 2-11). Dumnezeu știe totdeauna să unească aceste lucruri.

Cu privire la legătura dintre domnia lui Dumnezeu și lume, distrugerea Ierusalimului, care a avut loc la câțiva ani după ce a fost scrisă această scrisoare, este de mare importanță. Era cetatea marelui Împărat, unde va domni Mesia (Psalmul 48, 3). Distrugerea lui a fost nimicirea locului în care odinioară a existat domnia nemijlocită a lui Dumnezeu, și unde ar fi domnit Mesia, dacă ar fi fost primit, și unde El va domni cândva (Ieremia 3, 17). Prin înviere El Și-a ocupat Locul ceresc. Aceasta este marea temă a acestei scrisori. Domnia lui Dumnezeu s-a schimbat deci, nu în ceea ce privește principiile, dar ea a devenit acum generală. Deoarece Domnul Isus a suferit pe pământ, domnia lui Dumnezeu permite ca și ai Lui să sufere. Cei neprihăniți vor fi prigonți până va veni timpul judecății și de aceea trebuie să aibă răbdare.

Distrugerea Ierusalimului a nimicit încrederea poporului iudeu necredincios. Pentru creștini ea a fost dovada, că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune nimic cu privire la lucrurile care trebuie să aibă loc înaintea judecăților care stau în legătură cu venirea Domnului pentru nimicirea dușmanilor și exercitarea judecății. Dar Petru merge până la temelie: nu numai până la Împărăția păcii, ci până la un cer nou și un pământ nou, căci sfârșitul tuturor lucrurilor vine prin judecată (2 Petru 3, 7-13). Dar după aceea urmează binecuvântarea. Judecata este necesară pentru a pregăti locul binecuvântării.

Necredința spune: »Unde este făgăduința venirii Lui« (2 Petru 3, 4)? Dar credința spune: „Dacă deja atunci sfârșitul era aproape, cât de aproape trebuie să fie acum!” - »Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua« (Romani 13, 11-13).

Cu privire la sfârșitul tuturor celor care se văd, noi trebuie să fim »treji«, sau „cu mintea sănătoasă” (capitolul 5, 8), adică, să vedem toate așa cum sunt, și să nu ne așteptăm la nimic de la lucrurile de aici de pe pământ, ele vor fi judecate în curând. Încrederea noastră trebuie să fie pusă în Dumnezeu, care nu se schimbă, care este veșnic (Evrei 13, 8) și care ne va păzi în toate greutățile și ispitele, prin care trecem aici pe pământ, până când va veni ziua eliberării.

Pentru aceasta trebuie să fim treji în vederea rugăciunii. Apostolul Pavel scrie celor întorși de curând la Dumnezeu în Tesalonic: »Rugați-vă neîncetat« (1 Tesaloniceni 5, 17). Efesenilor, aflați pe un nivel spiritual înalt, le scrie să facă »în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune« (Efeseni 6, 18).

Rugăciunea este expresia propriei neputințe și a dependenței de Dumnezeu. Dar în rugăciune avem părtașie cu El, și puterea Lui se exercită în favoarea noastră. Cineva a spus: „Rugăciunea este puterea care pune în mișcare brațul Celui Atotputernic, care a creat universul prin Cuvântul Său.”

Dumnezeu, Tatăl, ascultă cu bucurie vocea noastră, atunci când venim la El. Noi suntem copiii Lui. El ne spune: »În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri« (Filipeni 4, 6). Chiar dacă ne rugăm pentru lucruri, pe care El nu ni le poate da, deoarece dragostea Lui știe, că ele ar fi rele pentru noi, »pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne va păzi inimile și gândurile noastre în Hristos Isus«.

În Evanghelia după Luca se spune de șapte ori despre Domnul Isus, că a fost în rugăciune, uneori toată noaptea și odată când a murit. Marele apostol Pavel roagă pe cei întorși de curând la Dumnezeu să se roage pentru el (1 Tesaloniceni 5, 25). Nu recunoaștem în aceasta, câtă valoare acordă Cuvântul lui Dumnezeu rugăciunii? Și cât de puțin am învățat noi aceasta!

Dacă în felul acesta am primit acces prin rugăciune la comorile nesfârșite, pe care Dumnezeu le-a pregătit, atunci suntem capabili să facem ce spune apostolul, că trebuie să facem înainte de toate lucrurile: să avem o dragoste fierbinte unii pentru alții. Unde am putea să primim noi o dragoste fierbinte unii pentru alții, decât numai în părtașia cu Acela care este Dumnezeu dragostei, și care a dovedit-o, prin aceea că a dat pe Fiul Său pentru păcătoși (1 Ioan 4, 8-10; Romani 5, 8)?

Noul Testament cunoaște două cuvinte pentru „a iubi” (și „iubire”): „phileo” și „agapao” (cu substantivul „agape”). Primul cuvânt semnifică mai mult prietenia. Celelalte două sunt folosite – în afară de Tit 3, 4 – pretutindeni pentru dragostea lui Dumnezeu față de oameni și pentru dragostea oamenilor față de Dumnezeu. Ele sunt folosite și pentru dragostea Tatălui față de Fiul, cu excepția din Ioan 5, 20, și pentru dragostea Tatălui față de ucenici, cu excepția din Ioan 16, 27. „Phileo” este o afecțiune provocată prin ceva atrăgător și care dă naștere la bucurie, în subiectul dragostei, „Agape” se referă la o stare prezentă într-o persoană, care o face să acționeze. Punctul de plecare este aici persoana care iubește, cu toate că există o legătură cu comoara subiectului dragostei. »Dumnezeu este dragoste« este punctul de plecare propriu-zis al acestei dragoste, chiar și acolo unde este vorba de dragostea oamenilor față de Dumnezeu.

Acolo unde în Scriptură se vorbește de dragostea față de frați, se folosesc alternativ ambele cuvinte. În 1 Petru 1, 22, de exemplu, se folosește prima dată „phileo” și a doua oară „agapao”; în capitolul 3, 8 se folosește „phileo”. Dar aici în capitolul 4, 8 se folosește „agape”, cuvântul pentru dragostea dumnezeiască. Este dragostea, pe care Dumnezeu a arătat-o față de noi prin aceea, că Hristos a murit pentru noi, pe când eram încă păcătoși (Romani 5, 8, 5). Această dragoste a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. Noi am devenit părtași naturii divine (1 Petru 1, 4). De aceea iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4, 19)!

Dar această dragoste trebuie să se reveleze. Ea o face în dragostea față de frați (1 Ioan 4, 20). Acolo unde se găsește această dragoste fierbinte unii pentru alții, se va revela prezența divină și activitatea.

Această dragoste trebuie să fie »înainte de toate lucrurile«. Aceasta înseamnă că ea trebuie să fie înainte-mergătoare. Nimic nu are valoare, dacă această dragoste nu este impulsul. »Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar de mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.« (1 Corinteni 13). Este aceeași dragoste - „agape”, despre care este vorba în versetul nostru.

Această dragoste acopere o mulțime de păcate (Proverbe 10, 12). Ea este opusul urii, care dă naștere la certuri (Iacov 5, 20).

Apostolul nu vorbește aici de relația sufletului cu Dumnezeu, și de îndepărtarea definitivă a păcatelor dinaintea lui Dumnezeu sau a Tatălui (1 Ioan 1, 9). El vorbește despre legătura dintre Dumnezeu și poporul Lui în căile Lui de guvernare. Dacă este puțină dragoste între frați, dacă sunt probleme și inimile se îndepărtează una de alta, atunci răul este prezent înaintea ochilor lui Dumnezeu (Galateni 5, 13-15). Dar dacă dragostea este prezentă, care nu gândește nimic rău și nu se mânie, ci dimpotrivă, vede în cel rău prilejul să se reveleze (1 Corinteni 13, 5), atunci ochiul lui Dumnezeu se odihnește pe dragoste și nu pe cel rău.

Prin natura noastră suntem înclinați să devenim răi, dacă ni se face rău. Dragostea, dragostea divină, va avea prilejul să se descopere în răul făcut de altul. Ea se va preocupa cu răul – nu cu privire la sine însuși (ea îndură totul), ci din dragoste pentru fratele care a făcut răul (Levitic 19, 17). Ea știe, că părtășia lui cu Domnul a fost întreruptă și că el nu este fericit. Ea nu va vorbi cu alții despre acest fapt, numai dacă există un motiv bine întemeiat, ci ea se va preocupa cu el, ca să-i spele picioarele și astfel să-l câștige (Ioan 13, 8b). Noi avem dreptul să spălăm picioarele fraților noștri și să le iertăm păcatele. Dragostea are dreptul să îngroape lucrurile, așa că ele nu se vor mai vedea (Matei 18, 14-15; Iacov 5, 15; 1 Ioan 5, 16).

Desigur aceasta nu atinge obligația Adunării de a exercita disciplina sfântă (1 Corinteni 5, 13). Dragostea nu poate ascunde răul, pe care l-a descoperit Dumnezeu. Dar ea poate deseori să preîntâmpine o astfel de descoperire, prin aceea că se preocupă de la început în har cu fratele sau cu sora.

Primirea de oaspeți este o altă formă a dragostei. Cuvântul grecesc pentru aceasta înseamnă la origine: „prietenos față de străini”. Este deci exercitarea practică a dragostei față de alții, nu pentru că îi cunoaștem bine și sunt prietenii noștri, ci pentru că sunt copiii lui Dumnezeu și au nevoie de ajutorul nostru (Evrei 13, 2). Dacă are loc într-adevăr din dragoste și nu dintr-un sentiment de obligație, sau pentru că nu te poți sustrage de la aceasta, atunci va fi cu siguranță fără cârtire. Atunci din aceasta va lua naștere părtășia și consolidarea dragostei de frați, pentru că ne vom cunoaște reciproc.

Capitolul 4 versetul 10: *Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit.*

Expresia „darul primit” (charisma) se folosește în două sensuri: în Romani 1, 11; 5, 15-16; 6, 23; 11, 29 și 2 Corinteni 1, 11 pentru binecuvântările pe care le-am primit prin har; în Romani 12, 6; 1 Corinteni 1, 7; 7, 7; 12, 4, 9, 28, 30-31; 1 Timotei 4, 14; 2 Timotei 1, 6 și în versetul nostru înseamnă o aptitudine sau un talent („dar”) dat prin har.

Fiecare credincios a primit un dar al harului. Dumnezeu a folosit pe apostolul Pavel să prezinte clar acest principiu. Fiecare are un loc în trupul lui Hristos și totodată ca dar al harului a primit aptitudinea de a ocupa acest loc, așa că trupul funcționează bine (1 Corinteni 12, 14-27). »Din El (Hristos) tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste« (Efeseni 4, 16). - »... din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu« (Coloseni 2, 19). Apostolul Petru este preocupat aici mai mult cu partea practică. Fiecare trebuie să-și folosească darul, ca prin el să slujească altora. Noi nu suntem proprietarii a ceea ce ne-a dat harul, ci »administratori«. Dumnezeu a dat aceste diferite daruri ale harului, ca să satisfacă multele și diversele nevoi. »Felurit« nu se referă la un număr mare, ci la diversitatea darurilor, prin care diversele nevoi ale credincioșilor pot fi satisfăcute. Fiecare să slujească celuilalt cu darul său.

Tot ce Dumnezeu a dat oamenilor trebuie administrat de om. Domnul Isus arată, că omul – și în mod deosebit Israel – a fost necredincios și de aceea Dumnezeu îi va lua domnia peste lucrurile

pământești (Luca 16, 1-13; Geneza 2, 13; Levitic 25, 2, 23). Noi trăim în timpul, despre care Dumnezeu a zis deja: »Dă socoteală de administrarea ta«. Dar omul este încă practic în posesiunea pământului și a ceea ce aparține de el. Domnul ne prezintă pe administratorul necredincios ca fiind un model al nostru; el nu a mai folosit bunurile Domnului său pentru sine, ci spre folosul altor datornici ai Domnului. Noi trebuie să folosim posesiunile pământești spre folosul celor credincioși și pentru oameni în general (Galateni 6, 10).

Noi suntem administratori și în ceea ce privește darurile spirituale. Plinătatea divină ne-a dăruit tot ce avem nevoie pentru exercitarea lucrării încredințate (Luca 12, 42; 1 Cronici 29, 11-17). Ce aptitudini posedăm deci noi! Dar și ce responsabilitate! Ce se cere de la un administrator este, ca el să fie găsit credincios (1 Corinteni 4, 1-5!

Scriptura spune de mai multe ori, accentuând, că orice lucrare trebuie făcută în responsabilitate directă față de Domnul Hristos. El a dat darurile, și El va cere socoteală pentru ele, de felul în care le-am folosit (1 Corinteni 12, 5; Matei 24, 45 și următoarele versete; Matei 25, 14-30; Efeseni 4, 11). Cât este de trist, când oamenii îndrăznesc să-și asume autoritatea, care se cuvine numai Domnului, când oameni se interpun între Domnul și slujitorii Lui. Cât este de trist, când un slujitor nu ia în considerație călăuzirea Domnului și nu mai este conștient de responsabilitatea lui directă față de El – o responsabilitate de care nu ne poate dezlega nicio legătură omenească.

Efeseni 4, 7-16 (în legătură cu Psalmul 68, 18) și 1 Corinteni 12 ne prezintă clar principiile slujirii. Sunt *daruri* ale lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a dat lui Hristos și pe care Domnul le împarte oamenilor. Ei trebuie să le exercite în dependență de Domnul și cu responsabilitate directă față de El (1 Corinteni 4, 1-5). Duhul Sfânt dă putere pentru efectuarea lucrării de slujire. În Numele Domnului El are conducerea, așa că slujitorul trebuie să se lase cu totul condus de El în lucrare (1 Corinteni 12, 7-11; Faptele Apostolilor 16, 6-10). Domnul va cere cândva socoteala (Luca 19, 12-26)!

Cuvântul „oikonomos” („administrator” sau „econom”) se întâlnește în Luca 12, 42; 16,1, 8; Romani 16, 23; 1 Corinteni 4, 1, 2; Galateni 4, 2; Tit 1, 7 și aici. În epistola către Tit, *episcopul* este numit econom al lui Dumnezeu. Acolo unde este vorba de exercitarea *darurilor*, textul nostru și 1 Corinteni 4 apune că noi suntem administratori ai *tainelor* și a *harului* felurit al lui Dumnezeu, dar nu că noi suntem administratori ai lui Dumnezeu. Noi suntem slujitori ai lui Hristos.

Deci noi suntem administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este așa de mare și de felurit, că poate să satisfacă orice nevoie a oricărui om. »Felurit« se referă de aceea nu la mărimea harului lui Dumnezeu, ci la diversele forme, în care harul se descoperă. Dumnezeu, în bunătatea Lui, vrea să folosească oameni, ca să aducă acest har în mod practic oamenilor. El vrea să satisfacă toate nevoile tuturor oamenilor, atât cele materiale, cât și cele spirituale. Pentru aceasta El dă harul Său în mâinile oamenilor, ca pe o comoară, pentru ca ei să-l administreze (adică, să-l ducă acolo unde este nevoie de har), fiecare după darul harului pe care l-a primit.

Așa au prorocit profeții despre harul care acum a devenit partea noastră (capitolul 1, 10-12). Apostolul Pavel dorea să meargă la Roma, ca să dea credincioșilor de acolo daruri ale harului (Romani 1, 11; Romani 15, 29). Domnul înviat a dat ucenicilor Săi misiunea să meargă și să vestească oamenii pierduți iertarea păcatelor (Ioan 20, 21-23). »Neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos« (Romani 3, 22) vine la toți, cu toate că numai aceia care o primesc au parte de ea. Fiecare învățător dă la iveală lucruri noi și lucruri veci din comoara lui (Matei 13, 52), și toate acestea aparțin »harului felurit al lui Dumnezeu«. Așa trebuie noi să facem bine tuturor oamenilor, în mod deosebit fraților în credință (Galateni 6, 10). Așa a fost Dorca o administratoare credincioasă (Faptele Apostolilor 9, 36). Așa suntem noi îndemnați »să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții« (1 Timotei 6, 18).

Capitolul 4 versetul 11a: *Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.*

Darurile harului sunt numite aici într-o împărțire simplă, pe care apostolii au folosit-o deja la începutul timpului Adunării: lucrarea în cuvânt și slujirea la mese (Faptele Apostolilor 6, 2-4).

Prima este deci pentru oricine slujește cu Cuvântul lui Dumnezeu, atât pentru păstori, cât și pentru învățători și evangheliști (Efeseni 4, 11). Expresia grecească pentru „cuvinte” sau „oracol” (logia) s-a folosit în greaca clasică pentru sentințele zeilor, atunci când li se cerea sfatul, ca de exemplu la cunoscutul oracol din Delphi, unde se prezicea viitorul. Acest cuvânt se întâlnește în Biblie numai în Faptele Apostolilor 7, 38 („cuvinte vii”), Romani 3, 2; Evrei 5, 12 și aici. Înseamnă deci, nu numai că ceea ce spune vorbitorul trebuie să fie în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce este de la sine înțeles, că este așa. Ceea ce spune el trebuie să fie cuvintele pe care Dumnezeu vrea să le spună prin vorbitor *în acel moment și în acele împrejurări*. Vorbește »cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, cel ce vede viziunea Celui Atotputernic« (Numeri 24, 4).

Este de la sine înțeles, că tot ce se spune ca »cuvinte ale lui Dumnezeu« va fi în concordanță cu Scriptura. Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. Dar cine folosește Scriptura, poate s-o folosească greșit. Se poate întâmpla, ca cineva să atenționeze, când de fapt este nevoie de mângâiere, sau cineva mustră, folosind cuvintele Scripturii, când de fapt este nevoie de învățătură, și așa mai departe. Care slujitor al lui Dumnezeu poate spune de ce au nevoie sufletele, cărora le vorbește, în momentul acela? Deseori ei înșiși nu știu. Dar Dumnezeu știe. De aceea slujitorul trebuie să fie așa de aproape de Dumnezeu, ca să vorbească din prezența lui Dumnezeu, deci să exprime gândurile lui Dumnezeu din momentul acela, așa cum a fost la Balaam – cu toate că erau împotriva voii lui.

Cea mai înaltă cinste și cea mai mare datorie a unui slujitor este, să fie ascultător și să facă ce i se încredințează. Nu *lui* se cuvine onoarea, ci Domnului lui. De aceea se spune: »după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu«. - »Căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită« (2 Corinteni 12, 9-10)! De aceea el nu trebuie să spună propriile lui cuvinte, ci »cuvintele lui Dumnezeu«.

Cine este capabil să facă aceasta? – Noi am primit Duhul Sfânt. Să nu fie El în stare, Cel care a descoperit lui Pavel și celorlalți scriitori ai Noului Testament gândurile lui Dumnezeu și după aceea le-a dat cuvinte spirituale, prin care au scris aceste lucruri spirituale »mănați de Duhul Sfânt«, să ne facă capabili pentru aceste lucruri? (1 Corinteni 2, 10-13; 2 Petru 1, 21) El Însuși ocupă de bună voie acest loc de supunere. El nu vorbește de la Sine (Ioan 16, 13 și următoarele). Aceasta nu înseamnă că El nu vorbește *despre* Sine Însuși, cu toate că și aceasta este adevărat. Dar El vorbește sub însărcinarea Tatălui și a Fiului. »Va vorbi tot ce va fi auzit.« - »Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi«. Să nu poată El să ne călăuzească cu puterea Sa divină în aceeași poziție și să ne dea puterea și aptitudinea necesară?

Cât de puțin știm noi să facem uz de puterea divină!, sau mai bine zis, cât de puțin ne lăsăm folosiți în totul de Dumnezeu. Dacă am fi cu adevărat supuși Duhului lui Hristos (Faptele Apostolilor 16, 7) și dacă am privi la Domnul, cât de capabili am fi noi atunci să comunicăm altora ce daruri vrea Dumnezeu să le dea! Nu ar fi numai o lucrare potrivit cu Scriptura, ci lucrarea vie a Duhului Sfânt, prin care orice nevoie ar fi împlinită. Aceasta este slujba profetică, care totdeauna zidește și prin care cei străini și neștiutori sunt convinși, »că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru« (1 Corinteni 14, 4, 24-25). Este o vorbire, așa cum au făcut profeții vechi: »Așa vorbește Domnul!« (Ezechiel 2, 3-8; 3, 10-11) Lucrarea unui profet nu constă în primul rând să spună ce va avea loc în viitor (adică să prezică viitorul), ci mai degrabă să fie gura lui Dumnezeu, adică să vorbească ce vrea Dumnezeu să spună unor persoane într-un anumit moment și în anumite împrejurări (Jeremia 2, 1-2). Aceasta poate însemna, facerea cunoscut a viitorului, dar tot așa de bine nu. În cartea lui Iona, unul din profeții mici, nu sunt niciun fel de profeții cu privire la viitor, adică lucruri care nu erau împlinite în momentul când a fost scrisă cartea. Găsim noi în prorocia lui Hagai, în afară de ultimele versete din capitolul 2 și capitolul 3, prorocii cu privire la viitor? Chiar și acestea sunt prezentate la modul cel mai general.

Este nevoie de părtășia practică cu Dumnezeu, ca să poți sluji în felul acesta. Dacă nu stăm în apropierea Lui, nu auzim cuvintele care trebuie să le dăm mai departe. Dar cu toate acestea avem responsabilitatea să slujim. Dacă nu putem vorbi »cuvintele lui Dumnezeu« prin puterea părtășiei noastre cu Dumnezeu, atunci trebuie să tăcem, nu pentru a întrerupe lucrarea noastră pentru Domnul Isus, - (care din slujitori vrea să facă așa ceva - da, nu avem niciun drept să facem așa ceva) ci pentru a ne pune în lumina lui Dumnezeu, ca acolo să vedem și să judecăm tot ce întrerupe părtășia noastră cu Dumnezeu.

Capitolul 4, versetul 11b: *Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.*

»Slujirea« este aici (spre deosebire de vorbire) ceea ce apostolii numesc »slujirea la mese« (Faptele Apostolilor 6, 2). Putem s-o comparăm cu „slujirea, învățarea altora, îmbărbătarea altora” și „milostenia” (1 Corinteni 12, 28; Romani 12, 7-8).

Chiar și această slujire, care nu are loc prin cuvânt, ci se preocupă cu lucrurile trecătoare, nu se poate face pe baza aptitudinilor umane, a poziției sau a bogăției umane. Aptitudinile sau privilegiile pământești pot să devină o cursă atât pentru cel ce execută slujba, cât și pentru acela care are parte de această slujbă. De aceea nu este așa, ca și cum noi am avea vreun drept. Noi trebuie să învățăm să folosim belșugul, care Dumnezeu îl are pentru noi.

În privința aceasta învață Domnul Isus pe ucenici cu privire la nevoile mulțimii din locul pustiu (Matei 14, 16). Era clar, că ei nu aveau nimic, care să poată satisface aceste nevoi. Și cu toate acestea Domnul le zice: »N-au nevoie să plece. Dați-le voi să mănânce.« După aceea ei împart din plinătatea Lui așa de mult mulțimii, că au rămas douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de fărâșături, deci mai mult decât ei au avut la început!

Cu siguranță, tot așa ar fi și în slujba noastră, dacă am avea mai mult din »credința care lucrează prin dragoste« (Galateni 5, 6). Această credință se bazează pe belșugul lui Dumnezeu, și ea nu va fi niciodată dezamăgită. Noi nu putem să imităm această credință; dacă firea pământească imită credința, rezultatul va fi firea pământească, și de aceea este spre dezonorarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim în imediata apropiere a lui Dumnezeu, în părtășie netulburată cu El. Atunci credința noastră se va întări prin umblarea împreună cu El, și noi vom primi pricepere să exercităm cu înțelepciune această credință. Aceasta este foarte necesar.

Noi nu am primit o comoară mare, pentru a o păzi, sau s-o folosim după cum credem noi. Câtă pagubă am pricinuit noi deja din cauză că nu am lucrat corect în această lucrare, de exemplu, prin faptul că am sprijinit cu bani ceva care nu era bun, sau nu am dat niciun ajutor, acolo unde era cu adevărat necesar. Ca în toate lucrurile, și în privința aceasta avem nevoie de călăuzirea divină. Adevărata credință va acționa numai acolo și numai atunci, când este potrivit gândurilor lui Dumnezeu.

Dacă suntem conștienți de aceste lucruri, atunci vom rămâne smeriți. Ne vom da seama, că este numai har, faptul că Domnul vrea să ne folosească pentru această lucrare; nimic de la noi înșine nu este adăugat. De aceasta își vor da seama și aceia cărora li se slujește. În felul acesta, atât ei, cât și noi, vom glorifica pe Dumnezeu și Îi vom mulțumi. Deoarece orice lucrare este pentru Isus Hristos (1 Corinteni 12, 5), așa cum am văzut și în versetul 10, »Dumnezeu va fi glorificat în toate, prin Isus Hristos« (Ioan 17, 4). Aceasta este totdeauna intenția Domnului Isus! Și este totdeauna intenția lui Dumnezeu să glorifice pe Domnul. El I-a dat slava și puterea în vecii vecilor. Ce imbold puternic pentru inima noastră este această dorință a lui Dumnezeu și a Domnului Isus, ca în lucrarea noastră să slăvim pe Dumnezeu și pe Domnul Isus. Și ce îmbărbătare este totodată, că puterea Lui rămâne aceeași, oricare ar fi împrejurările de aici de pe pământ și oricare ar fi dușmanii care ne stau împotriva.

Din text nu rezultă destul de clar, dacă cuvintele »a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor« se referă la Dumnezeu, sau la Domnul Isus. Cuvântul »este« în loc de »să fie« (ca în capitolul 5, 11) sprijină gândul, că aici se referă la Domnul Isus. Lui I-a fost dată deja acum toată puterea (Matei 28, 18)! Compară cu Romani 9, 5.

Capitolul 4 versetele 12 la 14: *Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi.*

Apostolul revine la suferințele celor credincioși în această lume: am putea spune, la tema principală a acestei cărți. El a vorbit despre ele deja în capitolele 2 și 3. Eu cred că aici stau în legătură cu »sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape«, de la începutul acestei secțiuni a scrisorii (versetul 7).

Întreg timpul creștinismului, timpul existenței Adunării pe pământ, poartă acest caracter al »ultimei ore«⁴. Este timpul respingerii totale a lui Dumnezeu prin lepădarea Domnului Isus. Nu mai urmează nicio altă perioadă, în care omul să fie pus la probă, probabil numai în ultimele momente ale Împărăției de o mie de ani, când pentru scurt timp se va oferi oamenilor, care vor trăi pe pământ, ocazia să arate ce influență a avut asupra inimii lor domnia binecuvântată de o mie de ani a Domnului Isus (Apocalipsa 20, 7-9). Dar aceasta nu este o probă în adevăratul sens al cuvântului. Li se va oferi numai prilejul să descopere starea inimii lor, după ce ei au fost constrânși timp de o mie de ani, să se supună, căci orice neascultare devenită cunoscut, va fi pedepsită imediat cu moartea (Psalmul 101, 4-8; Isaia 66, 24).

Dar cu toate că tot timpul creștinismul poartă acest caracter al „sfârșitului”, există totuși o gradare. »Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos. Cum vă spuneau că *în vremurile din urmă* vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.« (Iuda 17-18) Timpul din urmă al creștinismului va fi timpul cel mai rău, nu numai în ce privește starea lumii, ci în creștinismul însăși se va arăta decăderea de la Dumnezeu (1 Timotei 4; 2 Timotei 3). Este adevărat că decăderea se va arăta pe deplin abia după ce va fi luat din calea ei ceea ce o împiedică (2 Tesaloniceni 2, 2-7), deci abia după răpirea Adunării.

Aceasta înseamnă și că judecata lui Dumnezeu va avea loc pe deplin abia *atunci*, acum ea are loc numai ca principiu al guvernării lui Dumnezeu. »Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu« (versetul 17). Marea înștiințare a acesteia, distrugerea Ierusalimului, urma să aibă loc la câțiva ani după aceea, și credincioșii iudei, cărora le-a scris Petru, tocmai din cauză că erau credincioși *iudei* și creștinismul în timpul acela era privit de cea mai mare parte dintre națiuni ca fiind o sectă iudaică, vor avea parte în cea mai mare măsură de urmările judecății lui Dumnezeu asupra poporului necredincios.

Inima firească poate să înțeleagă greu că aceia care sunt legați cu Acela căruia »toată puterea I-a fost dată în cer și pe pământ« (Matei 28, 18) trebuie să sufere. Cât de greu a fost deja pentru credincioșii dintre iudei să înțeleagă că Ierusalimul și Templul vor fi nimicite prin judecata lui Dumnezeu. Mulți dintre ei, dacă nu chiar cei mai mulți, nu erau eliberați de iudaism, ci erau plini de râvnă pentru Lege (Faptele Apostolilor 21, 20). Că ei, cei care au primit pe Domnul ca pe Mesia trimis de Dumnezeu, sufereau, da, trebuiau chiar să sufere în mod deosebit, deoarece L-au primit, era greu de înțeles pentru inima lor sărmană. Cine putea să-i înțeleagă mai bine decât Petru! Nu a spus el însuși Domnului: »Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!« (Matei 16, 22) S-a gândit el în aceste momente la acele clipe din trecut? Și s-a gândit el

⁴ Ca să spunem mai corect: din momentul în care a început decăderea și mulți anticriști s-au descoperit în mijlocul celor credincioși. Dar aceasta a avut loc deja la scurt timp de la început (1 Ioan 2, 18).

la cuvintele de mustrare, pe care i le-a spus Domnul atunci? El și-a învățat lecția și dorea s-o dea mai departe.

Hristos a primit toată puterea în cer și pe pământ; El este Împărat și Preot! Dar El exercită acum numai lucrarea de Preot. El nu stă încă pe Tronul Lui (Matei 25, 31), ci pe Tronul Tatălui Său (Apocalipsa 3, 21). Cu toate că El este Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 7, 21), El exercită lucrarea de preot al lui Aaron, și anume, pentru cei ce au nevoie de ajutor într-o lume, care este comparată cu o pustie (Evrei 4, 16).

De aceea, cine a primit pe Hristos, are parte de locul pe care El l-a avut aici pe pământ, și pe care îl mai are încă – locul lepădării. De aceea el va avea parte și de urmările care decurg din acest loc – suferința pe care Domnul a îndurat-o aici pe pământ (Filipeni 3, 10).

Desigur el nu are parte de suferințele pe care Domnul le-a îndurat pentru păcatele noastre și pentru păcatul nostru. Aceasta a fost o chestiune unică între Dumnezeu și El. În general toate suferințele vin din mâna lui Dumnezeu. Fără aprobarea Lui nu ar fi existat nicio suferință pentru Domnul și nu ar exista nicio suferință pentru noi. Dar suferința pentru păcatele noastre a venit direct de la Dumnezeu. La aceasta noi nu putem avea parte – ar însemna iadul pentru noi.

Domnul a suferit însă și pentru neprihănire, și în privința aceasta noi nu numai că putem avea parte de suferință, ci o avem chiar (2 Timotei 3, 12). Apostolul a vorbit despre aceasta în capitolul 2 și 3. Domnul a suferit și din cauza dușmăniei și a lepădării Sale, din cauza a ceea ce era El. Și de aceasta putem avea parte. Dacă ne facem public una cu El în lumea care L-a răstignit, atunci și noi vom avea parte de ură și vom fi lepădați. Despre aceasta vorbește apostolul aici. Aceste suferințe pun credința la încercare mai mult decât suferința pentru neprihănire. Nedreptatea este în conflict cu simțămintele naturii noastre noi, și chiar a simțămintelor firești ale omului sincer. Dar suferința pentru Domnul este urmarea, atunci când public ocupăm locul împreună cu El și mărturisim public despre El. Este în legătură cu dragostea noastră pentru El și părtășia practică cu El.

De aceea apostolul le aduce aminte în primul rând, că ei sunt prea iubiți. Ei sunt iubiți cu o dragoste divină, a cărei origine este în El Însuși. Aici este iarăși cuvântul „agape”; vezi explicațiile de la versetul 8 și capitolul 2, 11.

După ce privirea lor a fost îndreptată spre dragostea lui Dumnezeu, le poate prezenta de ce Dumnezeu permite ca ei să fie prigonii. Prigonirile vin, cei drept, de la o lume care urăște pe Hristos, dar ea nu ar fi în stare să facă ceva, dacă Dumnezeu nu i-ar permite. Vedem aceasta foarte clar la Domnul Isus. Oricât de mare a fost dușmănia și furia dușmanilor Lui, ei nu au putut face nimic înainte de a fi »sosit ceasul« (Marcu 14, 41). De aceea Domnul zice mulțimii care a venit să-L prindă: »Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului« (Luca 22, 53).

Dumnezeu a permis prigoana îngrozitoare »ca să vă încerce«. Nu erau lucruri mărunte, ci, după cum redă cuvântul „foc”, erau prigoane grele. Cuvântul grecesc se întâlnește în Noul Testament numai aici și în Apocalipsa 18, 9, 18. În Septuaginta se folosește de două ori, și anume pentru cuptorul de topit, în care se topește aurul și argintul pentru curățire (Psalmul 66, 10, Proverbe 27, 21). Tot așa îl folosește Duhul Sfânt și aici prin Petru. Prigonirile aveau scopul să verifice pe credincioși, ca să-i curețe. Un exemplu foarte clar în privința aceasta găsim în Apocalipsa (Apocalipsa 2, 4,10). Când Adunarea și-a părăsit dragostea dintâi, Domnul permite un necaz de zece zile prin diavolul, ca s-o aducă înapoi.

În istoria lui Iov vedem cum Dumnezeu folosește pe Satana, ca să-Și atingă țelul cu Iov. Tot așa Domnul permite ca dușmănia lui Satana și a lumii, care este guvernată de el, să aducă prigoană asupra celor credincioși, pentru ca planurile lui cu privire la ei să se împlinească. În greutăți ei devin eliberați de lume și de lucrurile pământului și sunt aduși mai aproape de Domnul, deoarece ei simt mai bine dependența lor.

De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea ... Ferice de cel ce rabdă ispita! Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor care-L iubesc.« - »Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este

plin de milă și de îndurare» (Iacov 1, 2-12, Iacov 5, 10-11; Romani 5, 3-5). Cu cât încercarea este mai grea, cu atât binecuvântarea este mai mare pentru cel ce rabdă ispita!

Petru a știut din experiență, că nu încercarea în sine este periculoasă, ci când noi înșine ajungem să fim ispitiți! Domnul l-a atenționat, dar din păcate fără succes (Luca 22, 40). Petru s-a încrezut în propria putere și s-a bazat pe dragostea lui pentru Domnul. Bazându-se pe acestea, a căutat locul de ispită, ca să arate, că dacă toți Îl vor părăsi pe Domnul, el nu-L va părăsi. Rezultatul a fost, că el s-a lepădat de trei ori de Domnul, și chiar cu un jurământ.

Dacă Domnul ne pune la încercare, prin puterea Lui vom putea rămâne în picioare și Îl vom glorifica. Dar noi înșine nu avem nicio putere. Cum să ne păzească Domnul, dacă noi mergem pe un drum al încăpățănării și încrederii de sine? În acest caz El trebuie să permită, ca nebunia noastră să devină vizibilă și astfel noi să învățăm ce este firea noastră pământească. »Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare ... Ei merg din putere în putere, și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion« (Psalmul 84, 4-7).

Dar cât de mare este harul care ne ridică, atunci când am căzut! Domnul merge împreună cu Petru pe tot drumul reabilitării lui, oricât de adânc s-ar coborî el (Luca 22, 32,34,61). După aceea îl prezintă fraților lui, încredințându-i oile și mieii Lui (Ioan 21, 15-19). Conștiința lui a fost așa de desăvârșit curățită prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos (Evrei 10, 2 și următoarele), că el acuză deschis pe iudei, că ei s-au lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit (Faptele Apostolilor 3, 14).

În afară de aceasta, aceste suferințe pricinuite de prigonire erau o împărtășire a suferinței lui Hristos. Aceasta ne aduce în părtașie directă cu Hristos Însuși! Consecința este o bucurie deosebită a inimii, nu numai în veșnicie, ci deja acum aici pe pământ.

Domnul Însuși a spus: »Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii« (Matei 5, 10). Petru nu a uitat aceasta și el le-a scris deja: »Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați« (capitolul 2, 19-21). - »Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi!« (capitolul 3, 14).

Dar Domnul a spus în continuare: »Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe prorocii, care au fost înainte de voi« (Matei 5, 11-12). Și Petru explică credincioșilor, cărora le scria (și totodată și nouă), că părtașia la suferințele lui Hristos – să suferi pentru Numele lui Hristos – are ca urmare o binecuvântare deosebită; în mod deosebit în slavă, dar și aici pe pământ.

S-a spus, că participarea la suferințele lui Hristos (versetul 13) și batjocorirea în (sau: pentru) Numele lui Hristos (versetul 14) nu este același lucru. Versetul 13 s-ar referi atunci mai mult la suferința din pricina neprihănirii, din care cauză și Hristos a suferit, și versetul 14 la suferința propriu-zisă pentru El.

Este adevărat, că noi putem avea părtașie cu El în suferința pentru neprihănire. Dar după părerea mea, din context este pe deplin clar, că versetul 14 este o explicație la versetul 13. Versetul 12 vorbește deja despre prigonire, și versetele 13 și 14 continuă aceasta. În afară de aceasta, suferința pentru neprihănire este în mod obișnuit o chestiune personală, în timp ce prigoana lovește de cele mai multe ori pe credincioși împreună. Și aici se pare că înseamnă suferința pentru *toți*: »focul din mijlocul vostru«!

Așa cum s-a spus, suferința din pricina neprihănirii este consecința naturii noastre noi, care vrea să facă binele și să reveleze felul de gândire al Domnului Isus Însuși, deoarece *El* este viața nouă (Coloseni 3, 4)! Dar suferința pentru Numele Domnului ne aduce în legătură directă cu El. Este urmarea legăturii noastre cu El și a dragostei și credincioșiei noastre față de El, și este evident, că ea are o deosebită valoare pentru Domnul și ne aduce într-o părtașie deosebită cu El, deoarece în acest caz este vorba de El personal. Vedem aceasta din cuvintele Domnului, pe care le-am citat deja. În legătură cu suferințele din pricina neprihănirii, El vorbește despre „cei” („acea”), dar la suferințele pentru El, spune „voi” (Matei 5, 10-12). Suferința pentru El vorbește despre prețul pe care noi trebuie să-l plătim pentru umblarea împreună cu El.

Cuvântul »dimpotrivă« (versetul 13) redă un contrast pronunțat. În loc să privești suferința pentru Hristos ca fiind ceva străin, trebuie să te bucuri în ea! Cuvântul arată și că suferința stă acum într-o anumită relație cu bucuria, de care se va avea parte cândva. Găsim aceasta în mod repetat în Scriptură. »Suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare«. - »Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi«. - »Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează, și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, etc.« - »Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri« (Romani 8, 18; 2 Timotei 2, 12; 2 Tesaloniceni 1, 6; Matei 10, 32).

Domnul simte suferința pe care o îndură ai Săi pentru El, ca fiind a Lui proprie. Vedem aceasta clar în cazul vestitorilor Evangheliei Împărăției din rămășița iudaică în timpul Necazului cel mare (Matei 25, 40). Dar cu privire la noi înseamnă mult mai mult! Noi am fost făcuți una cu El, așa cum Domnul a spus clar lui Pavel, atunci când I s-a împotrivit pe drumul Damascului (Efeseni 5, 30; Faptele Apostolilor 9, 4-5).

Da, ce motiv este acesta, să nu te miri de suferințe și să nu dai înapoi dinaintea lor, dacă sunt pentru Numele Domnului, ci, dimpotrivă, să te bucuri în ele! Așa cum am văzut, prin suferințe ne purificăm. Și în afară de aceasta ele ne unesc practic cu Hristos: acum, în lepădarea Sa (Filipeni 3, 10), dar prin aceasta, în curând, și în glorificarea Sa. Această slavă va fi descoperită în curând. Ea va fi veșnică, în opoziție cu suferința scurtă de aici. Cuvintele »bucurați-vă« sunt la imperativ prezent (forma de poruncă la timpul prezent). Este deci o poruncă, să ne bucurăm permanent. Aceasta va avea ca urmare, că noi ne vom bucura cu o bucurie nespus de mare la arătarea lui Hristos. Căci atunci Domnul va răsplăti pe deplin credințioșii noștri. Bucuria noastră nu va mai fi atunci împiedecată prin amintirea necredințioșiei noastre și a înclinației noastre reduse de a avea parte de suferințele Domnului.

Versetul 14 arată și o altă binecuvântare, care este legată de suferințele Domnului. Aceste suferințe sunt numite aici: »batjocoriți pentru Numele lui Hristos«. Domnul Însuși spune ce înseamnă cuvintele »în Numele Său«: »pentru că sunteți ai lui Hristos« (Marcu 9, 41). Așa cum am văzut la Saul, Domnul privește, când suntem prizoniți, *pentru că* Îl recunoaștem, ca și cum El Însuși ar fi prigonit (Faptele Apostolilor 9, 4-5). Noi suntem reprezentanții și martorii Lui pe pământ. Dacă *din pricina aceasta* suntem prizoniți, atunci prigoana este îndreptată în realitate împotriva Lui. Dar această prigoană dovedește totodată, că noi de arătăm ca reprezentanții și martorii Lui! Credințioșii lumești, care nu revelează pe Hristos în viața lor, nu sunt prizoniți! Atunci noi suntem fericiți. În limba greacă lipsesc cuvintele „de voi”. Prin aceasta accentul se pune pe »ferice«.

Apostolul Pavel ne îndeamnă: »Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui« (Evrei 13, 13). Scriptura spune despre Moise: »El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire« (Evrei 11, 26). El nu a socotit *bogăția* lui Hristos ca fiind mai mare decât bogăția Egiptului, ci el a considerat ocară lui Hristos mai mare decât *bogățiile* Egiptului. El nu a fost așa de nebun, cum suntem noi deseori, când ne gândim numai la prezent. El s-a gândit și la viitor. Și nu numai atât. Cine poate descrie fericirea, când ai părtașie cu Domnul, chiar și în cele mai mari greutăți? Se pot compara bogățiile pământului cu această bucurie? Domnul Însuși a spus (Matei 5, 11), și Duhul Sfânt o repetă, că de suferința pentru El este legată o bucurie mare. Apostolii »s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui« (Faptele Apostolilor 5, 41). Filipenilor li s-a dat *harul* »cu privire la Hristos, nu numai să creadă în El, ci și să pătimească pentru El« (Filipeni 1, 29)! Nu este aceasta și experiența noastră personală? Nu este inima deseori cea mai fericită, când suntem batjocoriți pentru Numele Domnului, de exemplu, când împărțim pliante și oamenii nu numai că refuză să le primească, ci fac și remarci batjocoritoare? Cum este posibil așa ceva? Răspunsul este dat aici: »Duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu se odihnește peste voi!«

Numele lui Hristos aduce batjocură asupra martorilor Lui aici în lume. Hristos nu mai este în lume, ci în slavă. De acolo, de la Tatăl Său (Ioan 15, 26) – și Tatăl în Numele Său (Ioan 14, 26) –

a trimis pe Duhul Sfânt, pentru ca El să fie în noi și cu noi în veac. Aceasta este pecetea asupra mântuirii noastre înfăptuite, arvuna moștenirii noastre (Efeseni 1, 14) și cele dintâi roade (Romani 8, 23) ale slavei care va veni. El a venit ca să glorifice pe Domnul (Ioan 16, 24). El lucrează în noi, ca noi să revelăm pe Hristos. Când suntem batjocoriți, El se face una cu sentimentele noastre, pentru ca suspinele noastre să aibă un caracter divin și nu egocentric (Romani 8, 26), și ne întărește cu toată puterea slavei Sale. El lucrează în noi un sentiment de bucurie, de acum și până în veșnicie, prin aceea că El este puterea divină din noi, care ne face apti să savurăm slava personală a Domnului Isus în părtășia noastră cu El (Ioan 4, 14), și să savurăm mai dinainte binecuvântările cerului (Ioan 7, 38). Locuirea Duhului Sfânt în noi și tot ce rezultă din aceasta, este acum, după ce mântuirea a fost înfăptuită, partea fiecărui credincios. Dar aici ea este pusă în mod deosebit înaintea ochilor acelor care au parte de prigoane mari, pentru ca prin aceasta inimile lor să fie îmbărbătate. Cu siguranță Duhul Sfânt lucrează în mod deosebit în inimă, când ea se află în astfel de împrejurări. Hristos nu poate să nedreptățească și va da din belșug acelor care, fără să țină seama de urmări, nu Îl nedreptățesc ci se dedică în totul Lui.

La Ștefan vedem cum aceasta devine vizibil și în exterior. »Toți cei ce ședea în Sobor, s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.« Când mai târziu scrâșneau din dinți împotriva lui și îl omorau cu pietre, se spune despre el: »Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”« (Faptele apostolilor 6, 15; 7, 54-60)!

Să nu gândim că aceasta a fost o mare excepție! Ne-a fost dată ca o ilustrație cu privire la ceea ce Petru scrie aici, și ea este valabilă pentru fiecare din noi. Mulți martiri au dat aceiași mărturie, nu numai la moartea lor.

Conținutul ultimei propoziții din versetul 14 este în concordanță cu conținutul Sfintei Scripturi (Iacov 2, 7). Dacă cei credincioși sunt prigoniti, Domnul Isus și Duhul slavei și Duhul lui Dumnezeu sunt batjocoriți de prigonitori. Dar El este glorificat de cei prigoniti. Ei arată, ce Persoană minunată este Domnul, prin faptul că ei vor să îndure toate acestea pentru El (Faptele Apostolilor 23, 9). Ceea ce ei revelează arată că Duhul Sfânt poate să lucreze în creaturi slabe, așa cum suntem noi.

Capitolul 4, versetele 15 și 16: *Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă sufere pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să slăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.*

Verbele „a suferi, a-i fi rușine, a slăvi” sunt la imperativ (forma de poruncă). Deci nu sunt simple dorințe, a căror împlinire este lăsată la bunul plac al fiecăruia, ci sunt porunci (1 Corinteni 5, 9-13; Efeseni 4, 28)!

Cât de serios este faptul că celor credincioși trebuie să li se spună astfel de lucruri! Dar nu știm de la noi înșine, că noi suntem capabili *de orice lucru*, dacă nu suntem în părtășie cu Domnul, ca El să ne păzească (Romani 7, 18; 2 Samuel 12, 9)?

Este adevărat că Domnul a fost pus în rândul făcătorilor de rele. El a fost răstignit între doi tâlhari, și iudeii puteau alege între El și criminalul Baraba (Marcu 15, 28; Matei 27, 38; Luca 23, 25,33). Dar El era Cel Sfânt și Neprihănit (Faptele Apostolilor 3, 14)! El nu era un ucigaș, ci era Acela, care a dat viața tuturor celor care au crezut în El. El nu a fost un hoț, ci a fost Marele Dătător, care a dat tot ce a avut, ca să ne mântuiască și care după aceea ne dă toate comorile lui Dumnezeu! Cât de nepotrivit este, când cineva, care Îi poartă Numele (creștin), este un ucigaș, un hoț, sau un făcător de lucruri rele! Să ne ajute Domnul, ca noi niciodată să nu furăm, nici măcar din lucrurile care aparțin Domnului – bani, dar și sentimentele noastre, timpul nostru, puterea noastră; și ca noi să nu ucidem niciodată, nu numai trupește, ci și spiritual, să nu fim făcători de rele, adică, să nu facem lucruri care nu sunt bune.

Cuvântul „ca” se întâlnește înaintea cuvintelor ucigaș, hoț, făcător de rele și înaintea expresiei »unul care se amestecă în treburile altuia«. Aceasta arată că ultimul are un alt caracter decât în cazul primelor trei cuvinte. Cuvântul grecesc este „allogros” și se întâlnește în Noul Testament numai aici. Cuvântul „episkopos”, în afară de locul acesta, se mai întâlnește în Faptele Apostolilor 20, 28; Filipeni 1, 1; 1 Timotei 3, 2; Tit 1, 7; 1 Petru 2, 25. Înseamnă „supraveghetor”. Din acest cuvânt a derivat cuvântul „episcop”. „Allogros” înseamnă „lucruri străine”. Luate împreună, aceste cuvinte înseamnă „cineva, care ca supraveghetor se amestecă în lucruri care nu-l privesc”. Deoarece se credea, că aceasta nu este așa de grav ca crima, furtul și facerea răului, și de aceea nu pot fi numite împreună, s-au căutat tot felul de interpretări, și unii au tradus cu „insistent plictisitor, răzvrătit, unul care dorește binele altuia, revoluționar, unul care se amestecă peste tot”. Înțelesul simplu este cel pe care l-am dat mai sus, și nu văd niciun motiv pentru ca să se renunțe la el.

Nu cunoaștem noi toți din experiență răul acesta? Cât de ușor ne preocupăm cu problemele altora, cu care de fapt noi nu avem nimic a face. La unii dintre noi, și în mod deosebit la surori, se vede deseori (1 Tesaloniceni 4, 11; 2 Tesaloniceni 3, 11; 1 Timotei 5, 13). Tot ce este altfel, decât ei gândesc, este greșit. Ei cred că au dreptul să judece și să critice totul. Câtă suferință nu a rezultat din aceasta! Să nu încercăm să decidem în viața altuia. Avem destul de lucru cu noi înșine, cu familiile noastre și cu afacerile noastre. În mod obișnuit, acela care se preocupă cu lucrurile altuia este delăsător în ceea ce privește pe ale lui.

Cuvântul »creștin« se mai întâlnește, în afară de locul acesta, numai în două locuri în Faptele Apostolilor (capitolul 11, 26 și capitolul 26, 28). Este un nume, pe care păgânii l-au dat celor credincioși. Faptul că Agripa îl folosește, dovedește că el era deja încetățenit, și Duhul Sfânt îl preia aici.

Inițial a fost probabil așa. Ca aproape întotdeauna în formele de regim despotice (Daniel 3, 6), și în împărăția romană a fost năzuința statului să se divinizeze cezarul. Prin aceasta ascultarea față de legi era nu numai o obligație politică, ci și una religioasă, în felul acesta era mai ușor să se păstreze ordinea. Cezar este în greacă „kaisar” (Matei 22, 17), și cei care se închinau cezarului erau numiți „kaisarianos”. În concordanță cu aceasta, cei care se închinau lui Hristos au fost numiți „christianos”. Ce onoare a fost pentru credincioșii din Antiohia, că legătura lor cu Hristos era așa de evidentă, că ei au fost numiți de către păgâni după Numele Lui.

Așa cum am spus, Duhul Sfânt a preluat acest nume, dar nu în sensul devalorizat, pe care îl are astăzi. Oricine nu este iudeu sau păgân, este numit astăzi creștin. Dar Scriptura înțelege prin creștin, numai pe acela care a crezut pe deplin Evanghelia și de aceea se bazează pe Hristos și lucrarea Lui de la cruce, atât cu privire la păcatele lui, cât și cu privire la natura lui veche, rea. O astfel de persoană este pecetluită cu Duhul Sfânt și este recunoscută de Scriptură ca creștin (Romani 8, 9).

În zilele când scria Petru, era periculos să fi creștin. Creștinii erau cunoscuți – pe drept – că aveau un alt Împărat decât cezarul (Faptele Apostolilor 17, 7). Ei mărturiseau pe Hristos, ca fiind Acela care are toată puterea, și care va reveni să preia domnia asupra lumii! Nu este de mirare, că romanii îi considerau dușmani ai statului, cu toate că nu era necesar și nu corespundea realității. Și nu este de mirare că iudeii s-au folosit de această ocazie, ca să ațâțe mulțimea și regimul împotriva celor credincioși.

Cei necredincioși considerau deci mărturisirea apartenenței la Hristos ca un fel de trădare de țară. Și aceia, care aveau o părere bună despre ei, îi considerau proști și rămași în urmă: „Poți să-ți păstrezi convingerile pentru tine, dacă observi că prin ele produci necazuri altora, și ei nu le înțeleg!” Nu este și astăzi aceeași reacție, când cineva mărturisește despre Hristos?

Dar Scriptura spune, să nu ne rușinăm, dacă suferim ca creștini, căci prin aceasta ne arătăm că aparținem Domnului Isus și recunoaștem autoritatea Lui asupra noastră și asupra tuturor lucrurilor. Nu este nici cel mai mic motiv să ne rușinăm (Filipeni 1, 29). El este nu numai cea mai înaltă Persoană în tot universul, ci și cea mai minunată (Efeseni 1, 20-22)! Îngerii puternici Îl

adoră și consideră cea mai mare onoare să-I slujească (Evrei 1, 6). S-a apropiat ziua în care orice genunchi se va pleca înaintea Lui și orice limbă va mărturisi, că El este Domnul (Filipeni 2, 9).

Cu cât Îl vom mărturisi mai mult și vom suferi mai mult pentru El, și prin acesta vom dovedi cât de mult Îl iubim, cu atât mai mult Dumnezeu va fi glorificat. Dumnezeu a spus despre El: »Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați«. El n-I L-a dat, pentru ca noi să ne punem toată încrederea în El, și anume, pentru viața de acum și pentru viața viitoare. Dacă Îl mărturisim cu bucurie, vom dovedi că am crezut Cuvântul lui Dumnezeu, și în ceea ce el spune cu privire la Domnul. Dumnezeu va fi glorificat prin aceasta. El va fi glorificat, dacă devine vizibil, că noi credem Cuvântul Său!

În afară de aceasta, Scriptura ne spune, că noi putem să mulțumim lui Dumnezeu, dacă suntem învredniciți să suferim pentru Hristos (Filipeni 1, 29). Firea pământească nu poate spune așa ceva. Dar dacă inima noastră este umplută de slava Domnului, atunci vom putea s-o facem (Filipeni 3, 7-11). Despre apostoli se spune, că s-au bucurat, că au fost învredniciți să sufere batjocura pentru Numele Lui, atunci când au fost biciuiți (Faptele Apostolilor 5, 41)!

Capitolul 4, versetul 17a: *Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu;*

Apostolul revine la principiul, pe care l-a numit deja: cu toate că vin prigoane din partea dușmanilor, ele sunt totuși încercări, mijloace de disciplinare din partea lui Dumnezeu (versetul 12). Totul din univers trebuie judecat de Dumnezeu și este de la sine înțeles, că judecata Sa începe la cei ce Îi sunt mai apropiați: Casa Sa, în care locuiește.

Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric (1 Ioan 1, 5). Cu toate că El este îndelung răbdător și îndurător, toate lucrurile trebuie să fie în concordanță cu ce este El. Ca să obțină aceasta, cu autoritatea care o are, El trimite încercările Sale și judecățile Sale de prevenire. În cele din urmă, tot ce nu este în concordanță cu El trebuie înlăturat. Vor fi închise în lacul de foc, în iad, unde vor sta veșnic sub pedeapsa judecății. Dar aceasta nu este o judecată de prevenire, ci este o judecată directă și definitivă.

Este un principiu permanent în Scriptură, pe care îl putem înțelege bine, că judecata începe la cei ce sunt mai aproape de Dumnezeu. El trebuie să fie sfințit în cei ce se apropie de El! Fiecare om dorește, ca tot ce aparține casei sale să fie în concordanță cu el însuși. O femeie care iubește curățenia nu poate fi mulțumită să locuiască într-o casă murdară. Dumnezeu, care este lumină, cu siguranță nu va putea să locuiască într-o astfel de casă. El trebuie să aranjeze totul potrivit cu natura Sa sfântă și să aducă totul în concordanță cu ea.

Vedem aceasta în istoria lui Israel. Când slujba idolatră a pătruns în Templu, cu toate judecățile lui Dumnezeu exercitate în previziunea Sa și cu toate atenționările Lui pline de dragoste, slava Domnului s-a îndepărtat din Templu, iar judecata a început la oamenii bătrâni, care erau înaintea Casei (Ezechiel 9, 6). Dumnezeu a zis: »Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: *de aceea* vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre. *Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?*« (Amos 3, 2-3; Ioan 2, 13-16) Dar celorlalte popoare le-a zis: »Căci iată că în cetatea peste care se cheamă Numele Meu, încep să fac rău; și voi să rămâneți nepedepsiți? Nu veți rămâne nepedepsiți, căci voi chema sabia peste toți locuitorii pământului, zice Domnul oștirilor« (Ieremia 25, 15-29).

Este clar, că Petru vede altfel „Casa lui Dumnezeu”, decât a văzut-o în capitolul 2, 5. Acolo ea este construcția Domnului Isus, care nu este încă gata, și care va fi luată în slavă, de îndată ce va fi gata; este »Templul sfânt în Domnul«, despre care vorbește apostolul Pavel (Efeseni 2, 21). Dar lucrarea Domnului nu va fi judecată, căci ea este desăvârșit de bună. De îndată ce se vorbește despre judecată, este vorba de lucrarea oamenilor. Probabil începutul este făcut de Dumnezeu! Dar după aceea responsabilitatea este încredințată oamenilor. Așa sunt văzute Adunările în

Apocalipsa 2 și 3. Aceasta este »un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul« (Efeseni 2, 22). Aceasta este prezentată cu toate consecințele ei în 1 Corinteni 3, 10-17.

În această scrisoare, Petru nu pleacă de la premiza, că necredincioșii au intrat în Casă. Dar în cea de-a doua scrisoare face cunoscut aceasta (2 Petru 2, 3). Apostolul Pavel scrie într-una din primele epistole ale Noului Testament, că taina fărâdelegii a început deja să lucreze (2 Tesaloniceni 2, 7).

Apostolii Ioan și Iuda nu sunt mai puțini clari în această privință (1 Ioan 2, 18). Nu a anunțat deja Domnul, că dușmanul va semăna neghină în grâu, când oamenii vor dormi? (Matei 13, 25) Este adevărat, că Duhul Sfânt a venit, ca să locuiască în Casă, și anume pentru Evanghelia (capitolul 1, 12), pentru cei credincioși (Ioan 14, 17) și pentru Adunare (1 Corinteni 12, și 13, 1-11), dar nu ca să îndepărteze răul prin judecată. Aceasta este rânduită Domnului Isus, care va restaura toate lucrurile, la venirea Sa, așa cum au anunțat profeții (Matei 13, 30; Faptele Apostolilor 3, 21).

Dar cu toate că Petru vede aici Casa constituită încă din credincioși adevărați, nu avem noi deseori nevoie să fim încercați? Judecata este ceva străin pentru Dumnezeu. Dar dacă în Casa Lui au pătruns lucruri, care necesită judecata, atunci El permite judecata. Așa cum am văzut, El folosește pe satana și lumea, ca să exercite pedeapsa (Iov 1, 2). Această pedeapsă este totdeauna în legătură cu ordinea rânduită de El Însuși. Așa a fost la Israel, așa este în lume, și tot așa este în Casa lui Dumnezeu. Tot ce nu este în concordanță cu ordinea stabilită de Dumnezeu în Casa Sa provoacă pedeapsa. Și Dumnezeu ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi. Noi putem fi orbi față de propriile păcate, deoarece nu suntem suficient de aproape de Domnul și am uitat să ne judecăm în lumina Sa. Dacă toți credincioșii ar merge pe drumul lor judecându-se singuri, ar fi puține ocazii pentru Dumnezeu ca să exercite judecata. Dar dacă se face loc firii pământești, Dumnezeu trebuie să acționeze.

Pentru noi însă, judecata lui Dumnezeu este disciplinare din partea *Tatălui*. De aceea noi nu suntem pedepsiți totdeauna pe baza răului pe care l-am făcut, ci câteodată pentru prevenirea răului. De aceea suferințele pot fi pentru unii slavă, prin care Dumnezeu este glorificat, ca de exemplu în cazul lui Iov (Iov 1, 2). Așa de exemplu luarea unui credincios în timpul unei prigoane, sau într-o altă împrejurare, înseamnă pentru respectivul evitarea unui rău viitor (și în orice caz este calea spre cer), dar este totdeauna o încercare pentru cei care rămân în urmă. A luat naștere un gol; inimilor li se atrage atenția cu privire la scurtimea și nesiguranța vieții; lumea este văzută în adevăratul ei caracter; sentimentele noastre se îndreaptă mai mult spre cer, acolo unde este cel adormit; lucrarea și părtașia lui ne lipsește.

Adunarea este un corp ceresc, și partea ei este în cer (Coloseni 3, 1-4; Filipeni 3, 19). Dacă ea năzuiește după lucrurile pământești – și mai mult chiar, năzuiește după lucrurile lumii -, Tatăl permite ca dușmanul să-i tulbure liniștea. Atunci ea va simți, că partea ei nu este pe pământ. Dar cât de des recunoaștem noi legăturile abia după ce au fost distruse! Câte lucruri sunt la noi, care nu sunt demne de El, cu toate că noi nu suntem conștienți de ele. Câteodată le observăm când suntem în încercări, altelei dispar fără să le fi observat. Câte motive avem să ne rugăm împreună cu David: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« (Psalmul 139, 23-24) - »Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ... Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele plăcute înaintea Ta, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!« (Psalmul 19)

Niciun har, niciun privilegiu nu schimbă cerințele sfinte ale naturii lui Dumnezeu. Toate trebuie aduse în concordanță cu ea, sau trebuie îndepărtate dinaintea Lui. Harul ne-a dăruit natura divină (2 Petru 1, 4), așa că principial există asemănare desăvârșită cu Dumnezeu. Dar ea trebuie să conducă la asemănare practică în gândire și în fapte. Pentru aceasta trebuie ca sentimentele și conștiința să fie exersate, ca totul în noi să fie în concordanță cu Cuvântul și orientate spre Dumnezeu. Dacă nu este așa, și din cauza aceasta mărturia lui Dumnezeu are de suferit, atunci Dumnezeu trebuie să judece. El o face prin încercările, pe care le trimite spre disciplinare.

Deoarece este judecata Tatălui, rezultatul este totdeauna o binecuvântare mai mare pentru noi. Dar din cauza aceasta nu este mai puțin severă. Noi nu trebuie să cădem din cauza ei, dar nici nu trebuie s-o minimalizăm (Evrei 12, 5). Ea este mărturia unei sfințenii care *trebuie* găsite la noi, deoarece am fost aduși în imediata apropiere a Dumnezeuului cel sfânt, care este totuși Tatăl nostru. Aceasta o învățăm în Locul Preasfânt. În felul acesta avem și răspunsul la întrebarea, de ce credincioșii suferă aici pe pământ mai mult decât necredincioșii. Aceștia vor avea mai târziu parte de judecată (Psalmul 73)!

Așa cum am spus deja, Petru presupune aici că toți cei din Casa lui Dumnezeu sunt oameni credincioși. Dar în a doua sa scrisoare procește, că va fi altfel. Cât de mult s-au împlinit cuvintele lui – și ale celorlalți apostoli și scriitori ai Noului Testament (Iuda 17-19)! Dacă privim în jurul nostru, vedem că practic toate bisericile mari ale lumii sunt dominate de „modernism” (Ezechiel 33; 34)⁵, și multe grupări mai mici le urmează. Aproape că nu se găsește o grupare de oameni care se țin strâns de inspirația deplină a Cuvântului, de dumnezeirea și de întruparea ca Om a Domnului Isus. Și unde se găsește ordinea lui Dumnezeu în Casa lui Dumnezeu? Unde se găsește caracterul ceresc, și unde este despărțirea de lume?

În Apocalipsa 2 și 3 vedem prezentată profetic istoria Adunării pe pământ în responsabilitatea ei. Ochii pătrunzători ai Domnului Isus ca Judecător văd abaterea încă de la început: părăsirea dragostei dintâi. Abaterea progresează, cu toate încercările de zece zile, pe care Domnul le permite, până se ajunge să se locuiască acolo unde este tronul satanei, până la Tiatira, unde domnește Izabela. Acolo vedem judecata asupra Adunării, în caracterul ei de Adunare, cu toate că judecata va fi exercitată abia în capitolele 17 și 18. După aceea găsim în capitolul 3 istoria protestantismului, care se va încheia cu vărsarea din gura Domnului, când Domnul va pleca din mijlocul ei, deoarece înăuntru nu mai este nimic pentru El.

Dar va fi așa cum a fost la Israel: când judecata stă înaintea ușii, gândești că nu poți fi lovit de ea: »Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic« (Apocalipsa 3, 17)! Cu câteva luni în urmă am citit în Canada, că un profesor din Olanda, care ținea prelegeri în America, a zis că teologia în Olanda este într-o perioadă de înflorire. Și aceasta a zis-o, când de fapt decăderea este îngrozitoare, se vede *pretutindeni*, ar trebui s-o vezi cu ochii închiși! Locul minunat, pe care Dumnezeu în harul Său l-a dat Adunării, și privilegiile ei minunate o vor cruța de judecata lui Dumnezeu, dacă ea nesocotește harul lui Dumnezeu și îl schimbă în desfrânare (Iuda 4)? Și dacă singurul nostru Domn și Stăpân Isus Hristos este tăgăduit, tăgăduindu-se că El este Dumnezeu, și se leapădă pe deplin autoritatea Sa și autoritatea Cuvântului Său? Cât de mult orbește duhul de partidă chiar și pe credincioșii adevărați!

Cât de mult se cuvine din partea noastră, să ne judecăm singuri și să recunoaștem înaintea lui Dumnezeu această stare total decăzută! Dar unde se găsește așa ceva? Nici măcar acolo unde se protestează împotriva anumitor neorânduiri. Cu siguranță Cuvântul lui Dumnezeu are un drum curat pentru credință, chiar și în aceste ultime zile dinaintea judecății (2 Timotei 2, 21). Dar dacă de aceasta nu se leagă un duh zdrobit și pocăință înaintea lui Dumnezeu cu privire la starea generală, din care face parte fiecare credincios, ce valoare are atunci înaintea lui Dumnezeu? Se va arăta numai un duh aspru, lipsit de spirit autocritic, și aceasta este lucrul cel mai rău în ochii lui Dumnezeu. Nu suferă tot trupul, fiecare mădular, când un mădular suferă (1 Corinteni 12, 26)? Este un semn de egoism și lipsă de sensibilitate, când simți numai răul pe care l-ai făcut, sau numai răul acelora cu care mergi practic pe același drum. Nu putem învăța nimic de la Daniel, Ezra, Neemia și Ieremia (Daniel 9; Ezra 9; 10; Neemia 1; 5; Ieremia 9; 13)? Să nu mergem noi mai departe decât au mers acești bărbați în judecarea răului și smerirea înaintea lui Dumnezeu, deoarece am primit mult mai mult har și mult mai multă lumină?

În necazul și zdrobirea noastră putem vedea un lucru minunat. După ce am văzut în Apocalipsa 2 și 3 că starea Adunării a devenit așa fel, că ea trebuie judecată, că sfeșnicul trebuia luat din locul lui și ea a încetat să mai fie nici cea mai mică lumină a lui Dumnezeu, vedem apoi cum ea vine

⁵ Adică, nu se mai țin strâns de inspirația Cuvântului și de autoritatea divină a Sfintei Scripturi și neagă dumnezeirea Domnului Isus.

din cer, îmbrăcată cu slava lui Dumnezeu. Și »lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul« (Apocalipsa 21, 11)! Din Apocalipsa 4 vedem că iaspisul vorbește despre slava lui Dumnezeu. Acolo privim cu uimire lucrarea Domnului. »Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui« (Matei 16). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi nu putem distruge lucrarea Domnului!

Capitolul 4, versetele 17b la 19: *Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos? Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine.*

Cât de serios este gândul cu privire la judecata celor necredincioși, a acelor care nu primesc vestea bună de la Dumnezeu! Aici este numită *Evanghelia lui Dumnezeu*. Cred că se folosește această formă de exprimare, că să se arate în mod deosebit, cât de serios este dacă se respinge mesajul! *Dumnezeu* este cel care vorbește prin acest mesaj creaturilor Sale păcătoase! El le poruncește să se pocăiască, tocmai cu privire la judecata care va veni (Faptele Apostolilor 17, 30). El le promite iertarea tuturor păcatelor și în afară de aceasta, locuirea veșnică în prezența Sa (Faptele Apostolilor 3, 19; Luca 24, 47), ca urmare a pocăinței și credinței în Domnul Isus și în lucrarea Sa – în Fiul Său, pe care El Însuși L-a dat (2 Corinteni 5, 20-21), ca astfel să poată vesti păcătoșilor această veste bună. Ce îngrozitor este, când o creatură, pe lângă toate celelalte păcate ale ei, refuză să asculte de această ofertă și de rugăciunea insistentă a *Creatorului* ei.

Sfințenia și neprihănirea lui Dumnezeu sunt așa de mari, că El, chiar și la aceia care au fost ascultători de Evanghelie, și prin aceasta au parte de tot ce a lucrat harul Său, și au devenit copiii Lui, nu poate tolera nicio neascultare, ci trebuie să judece tot ce nu este în concordanță cu natura Sa sfântă. Care trebuie să fie sfârșitul acelor care se dovedesc a fi creaturi neascultătoare, ostile față de Dumnezeu? Care batjocoresc chiar și harul Lui și darul nespus de mare al Fiului Său? Pentru cei credincioși judecata se încheie în momentul când ei părăsesc pământul (Ioan 5, 24). Ei sunt supuși numai judecăților educative ale Tatălui. Când au părăsit pământul, natura lor veche păcătoasă rămâne în urmă, tot așa și lumea. Nici satana nu merge împreună cu ei pe locul dinaintea Domnului Isus. Acolo nu mai este nevoie de nicio corectare.

Dar pentru cei necredincioși abia atunci vine judecata finală. Ei ajung la chinuri din momentul când au murit (Luca 16, 23)! Când istoria omului în responsabilitatea lui va fi încheiată, ei vor sta înaintea marelui Tron alb și vor fi judecați »după ce stă scris în cărți (cărțile lui Dumnezeu), după faptele lor«. Ei vor fi aruncați în lacul de foc, în care a fost aruncat, puțin timp înaintea lor, satana, anticristul, și ultimul împărat roman, fiara, în locul despre care Domnul Isus spune, că acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge (Matei 13, 50, Marcu 9, 46)! Acolo vor fi veșnic! Cine poate să descrie starea lor de acolo?

»Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu« (Evrei 10, 31)! Apostolul Pavel scrie: »... la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de *Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos*. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui« (1 Tesaloniceni 1, 7b-9).

Da, »dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?« Este clar, că prin »cel neprihănit« (Romani 5, 19) se înțelege cel credincios. El a primit viață din Dumnezeu și este socotit neprihănit. Cuvântul grecesc „molis” este derivat de la „molos” = „lucru, osteneală, luptă”. Se întâlnește în Faptele Apostolilor 14, 18; 27, 7,8,16; Romani 5, 7 și aici. Aici se spune că Dumnezeu face eforturi să ne ducă, pe noi, cei răscumpărați, la țintă. Desigur, în privința aceasta este exclus că Dumnezeu va rata ținta. Așa cum am văzut de mai multe ori, apostolul Petru vedere mântuirea la sfârșit. Prin aceasta se înțelege nu numai mântuirea sufletului, ci și mântuirea

trupului (capitolul 1, 9), adică, când va veni Domnul și noi vom apărea împreună cu El aici pe pământ (capitolul 1, 5,13).

Ca să ne poată salva, Dumnezeu a trebuit mai întâi să dea pe Fiul Său să fie judecat pentru păcatele noastre și pentru păcatul nostru. Dar nu cred, că Tatăl nostru se referă la aceasta. Aceasta stătea în legătură cu starea noastră înainte de a fi „neprihăniți”. Aici este vorba de ispite, de încercări și de pericolele din viața noastră ca credincioși pe pământ. Sunt așa de multe obstacole, și noi înșine nu avem nicio putere să stăm în picioare.

Satana va folosi toate mijloacele lui, ca să ne facă să pierim pe cale. El are arme puternice! Puterea lui este mare, cu toate că ea nu este cea mai periculoasă, de când Domnul Isus l-a biruit. »Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi!« Dar câte șiretlicuri nu-i stau la dispoziție! Deseori se deghizează, el și robii lui, în înger de lumină (2 Corinteni 11, 14). El posedă săgeți de foc, care pot fi stinse numai cu scutul credinței, cu încrederea puternică în Tatăl și în Domnul (Efeseni 6, 16).

Ce aliați puternici are el! Lumea îi stă în totalitate la dispoziție, căci el este dumnezeul veacului acesta și prințul lumii acesteia (2 Corinteni 4, 4; Ioan 12, 31; 1 Ioan 5, 19). La aceștia se adaugă natura noastră veche, firea pământească (carnea), care nu face nimic altceva mai bun, decât să asculte de el.

Cine poate rămâne în picioare? Și când cădem, satana este deja prezent, ca să ne acuze înaintea lui Dumnezeu. El este »pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru« (Apocalipsa 12, 10)! Așa cum am văzut, Dumnezeu nu poate nicidecum tolera păcatul la copiii Lui. El nu Se poate tăgădui singur, nici măcar din pricina noastră, înaintea lui satana! El nu poate spune lui satana: „Nu consider ceva rău”. În domnia Sa asupra pământului, El trebuie să facă judecata în concordanță cu principiile binelui și răului. Dacă ne gândim, cine suntem noi, și cine este Dumnezeu, și că noi am fost aduși în imediata Lui apropiere și trebuie să umblăm împreună cu El, atunci vrem să spunem împreună cu ucenicii: »Cine poate atunci să fie mântuit?« Dar noi cunoaștem răspunsul Domnului. Ce este *imposibil* la oameni, este posibil la Dumnezeu. Credința noastră știe: »*Ei se înfățișează* înaintea lui Dumnezeu în Sion« (Psalmul 84, 7).

Am văzut cu lucrează Dumnezeu. Când satana a acuzat pe marele preot Iosua, din cauza hainelor lui murdare (Zaharia 3), Dumnezeu nu a zis: „Dar hainele nu sunt foarte murdare!” El pune pe aceia care stau înaintea Lui, să dezbrace pe Iosua de hainele murdare și să-l îmbrace cu haine curate, și să-i pună un turban curat pe cap. După aceea zice: »Îndepărtez de la tine nelegiuirea!« În cartea Numeri găsim căile lui Dumnezeu cu poporul Israel. Noul Testament ne spune: »Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor« (1 Corinteni 10, 11). Și care este rezultatul căilor lui Dumnezeu cu poporul Israel? Cu toată necredincioșia lui și cu tot eșecul lui, și cu toate judecățile lui Dumnezeu venite asupra lor, numărul israeliților a rămas practic același. Dar la urmă leviții s-au înmulțit cu aproape o mie (Numeri 2, 32; 26, 51)!

Da, atotputernicia lui Dumnezeu călăuzită de înțelepciunea divină și dragostea părintească a unui Dumnezeu, care este dragoste, este necesară pentru a ne conduce în siguranță printr-o lume, în care domnește satana. Noi știm de asemenea, că Dumnezeu nu o face prin exercitarea directă a puterii, ci prin mijloace morale: prin întărirea credinței noastre. Dar din Cuvântul lui Dumnezeu mai știm, că noi vom fi păziți pentru mântuire (capitolul 1, 5). Chiar dacă încercările vor fi mult mai grele, deoarece noi am fost aduși mult mai aproape de El, aceasta este totodată dovada siguranței noastre și a nemărginitei Lui dragoste de Tată pentru noi. »Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți birui« (1 Corinteni 10, 13) - »Mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său« (Psalmul 23, 3).

Dar unde va apărea cel nelegiuit și cel păcătos, care nu are parte de urmările minunate ale lucrării Domnului Isus Hristos, care nu a vrut să se împace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5, 20), și de aceea nu are de așteptat dragoste și ajutor, ci numai răzbunarea și judecata lui Dumnezeu (2 Tesaloniceni 1, 8), și care de bună voie s-a predat total puterii și răutății diavolului?

Diavolul încearcă mereu să ne convingă că este mult mai înțelept să faci puțin ce face lumea – în orice caz, să nu arăți așa deschis, că ești creștin – căci atunci vom fi scutiți în mare parte de prigoniri, sau nu vom fi deloc prigoniiți. Dar noi am văzut că prigonirile sunt în realitate judecări și încercări din partea lui Dumnezeu. Ce nebunie este atunci, să faci ce zice satana! El ne leagă cu aceia pe care îi așteaptă o judecată mult mai grea (Geneza 14, 11-12; Geneza 19). Dumnezeu *trebuie* să judece răul. Dacă nu o face în felul acesta, atunci o va face în alt fel, dar care va fi cu mult mai greu, căci abaterea dovedește când de mult s-a îndepărtat inima de Domnul. Dacă încercăm să fugim de pedeapsa lui Dumnezeu, vom ajunge în greutăți mult mai mari!

»Cel nelegiuit și cel păcătos« se referă, după cum cred eu, la una și aceeași persoană. Înaintea ambelor substantive stă numai *un* articol, și în afară de aceasta verbul este la singular. Cuvântul grecesc pentru »nelegiuit« („asebes”) este contrariul lui „a cinsti, a arăta respect” („sebesthai”). El arată deci, că omul care nu s-a pocăit nu cinstește pe Dumnezeu și nu-I aduce închinare. În afară de aceasta el este un păcătos, este unul care a greșit ținta vieții lui, deoarece merge pe drumul lui în neascultare de Dumnezeu. Scopul vieții unei creaturi este să slujească Creatorului ei și să-L iubească (1 Ioan 3, 4; Deuteronom 6, 5).

Versetul 19 este o consecință, care se trage din versetele anterioare: »Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine.«

Aceasta este deci valabil numai pentru aceia care »suferă după voia lui Dumnezeu«, și nu când suferim din cauza greșelilor noastre. Aceia să-și încredințeze sufletele lui Dumnezeu, ca Creator credincios. Cuvântul „a încredința” se mai întâlnește și în 1 Timotei 1, 18, 2 Timotei 2, 2, Luca 12, 48, etc.

Dumnezeu este văzut aici ca Creator, deci în legătură cu lumea, pe care a creat-o. Știm că El nu va părăsi lucrarea mâinilor Sale. El este un Creator *credincios*. Tocmai suferințele, pe care El le lasă să vină peste ai Săi, dovedesc aceasta. De la început, intenția Lui a fost să aducă în părtașie cu Sine pe omul pe care l-a creat. Așa cum am văzut, acesta este și scopul suferințelor. Dacă ne aflăm în astfel de suferințe, plini de încredere putem să ne încredințăm sufletele Lui. El le va păzi în siguranță, cel puțin dacă o facem făcând ce este bine (1 Tesaloniceni 5, 23-24). Altfel va trebui să exercite mai multă disciplinare. El are grijă de creaturile Lui, cu cât mai mult de copiii Lui! Noi L-am cunoscut în Hristos și am învățat să ne încredem în El.

Dar prin aceasta știm acum și, că El, ca Creator, este credincios și plin de dragoste pentru creaturile Lui. El nu este așa cum cred cei necredincioși despre El: aspru și poruncitor! El este marele Dătător (Ioan 4, 10; 2 Corinteni 9, 15). Vedem aici nu numai guvernarea lui Dumnezeu și acțiunile Lui în această guvernare, ci vedem pe Dumnezeu și ca Creator în legătură cu prima creație. Aceasta este temelia iudaică și nu adevărata relație creștină cu Dumnezeu. Dar cu toate acestea are o deosebită valoare pentru noi, în caracterul nostru de pelerini pe pământ.

Capitolul 5 versetul 1: *Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos, și părtaș al slavei care va fi descoperită;*

În limba greacă cuvântul »prezbiteri« („presbyteros”) nu este însoțit de articol, ceea ce vrea să arate, că aici nu este vorba în primul rând de o anumită grupă de persoane, ci mai de grabă de frații care poartă un anumit caracter (în acest caz, că ei sunt înaintați în vârstă). Înțelesul devine clar din versetul 5: este vorba de frații mai în vârstă, în opoziție cu frații mai tineri („neoteroi”).

Cuvântul „presbyteros” („bătrâni”) înseamnă în mod normal „unul mai în vârstă”. Vezi de exemplul fiul „cel mai mare”, „bătrân”, „femeile bătrâne” (Luca 15, 25, 1 Timotei 5, 1-2). Cuvântul se întâlnește de aproximativ șaptezeci de ori în Noul Testament, dar probabil că numai în următoarele locuri înseamnă funcția de „bătrân”, deci o lucrare încredințată clară și personal: Faptele Apostolilor 14, 23; 20, 17; 1 Timotei 5, 17,19; Tit 1, 5. Clar este numai cu privire la primul și ultimul loc din locurile citate! Celelalte trei locuri, în baza contextului în care stau, mă fac să cred că se referă la funcția de „bătrân”, dar nu se poate dovedi.

Oamenii bătrâni din Israel ocupau un loc de cinste, pe baza experienței lor (Exodul 4, 29; 24, 1,9; Proverbe 31,23). Compară și multe locuri din Evanghelii, în care se vorbește despre „bătrâni”. Deoarece aceasta era evident în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu, au fost acceptate și de creștinii dintre iudei. Deci nu era vorba de o numire, sau ceva de felul acesta. Pe baza experienței lor în căile lui Dumnezeu și în viața Adunării, frații în vârstă aparțineau „bătrânilor”. Așa stă de exemplu în Faptele Apostolilor 15, 23 în cele mai vechi manuscrise: „Apostolii și frații cei mai în vârstă ...”, așa că aceia care în versetele 2, 4, 6 și 22 sunt numiți „bătrâni”, înseamnă „frații mai în vârstă”.

Când s-a vestit Evanghelia păgânilor și au luat naștere Adunări, desigur nu au fost imediat frați acolo, care să fi avut ani mulți de experiență și prin dovedirea practică a înțelepciunii, autorității morale a lor puteau să fie „bătrâni”. Domnul a ajutat și în aceste situații și a dat daruri de „conducere”, „cuvinte de înțelepciune” și de „cârmuire” (1 Corinteni 12, 28; 1 Corinteni 12, 8; Romani 12, 8). Pe lângă acestea a dat apostoli, care posedau capacitatea de diferențiere, așa că ei au văzut la cei întorși de curând la Dumnezeu darurile și starea spirituală necesară pentru această lucrare (Faptele Apostolilor 14, 23). În afară de aceasta ei au posedat autoritatea, ca oficial să numească „bătrâni”, prin care aceștia primeau autoritatea publică. Dacă apostolii înșiși nu puteau să fie într-un anumit loc, unde știau că este necesar să numească acolo bătrâni, puteau să trimită pe altcineva acolo, despre care știau că este dotat de Domnul în acest scop, ca să numească bătrâni (Tit 1, 5). Niciunde nu găsim în Scriptură, că Adunarea însăși, sau alți bătrâni, aveau de a face cu această numire. Este pe deplin explicabil, de ce era așa. Autoritatea vine totdeauna de sus, și niciodată de jos. Principiul democratic, de a numi pe proprii purtători de autoritate este în totală contradicție cu gândurile lui Dumnezeu. Este în contradicție și cu sine însuși. Cineva, care este numit de *mine*, este în realitate sub mine, și poate oricând să fie dat jos de *mine*. El nu are nicio autoritate reală asupra mea!

Cu siguranță știm, că numai în Listra, Iconium, Antiohia, Creta și probabil în Efes și Filipi au fost numiți bătrâni (Faptele Apostolilor 14, 23; Tit 1, 5; 1 Timotei 3; Filipeni 1, 1). În scrisorile adresate Corintenilor, singurele scrisori adresate unei Adunări ca atare, și în care este descrisă detaliat ordinea în Adunare, ei nu sunt numiți. În orice caz, nu există nici cea mai mică posibilitate să se recunoască că existau bătrâni în mijlocul credincioșilor dintre iudei.

Pe baza următoarelor puncte, cred că este evident, că Petru nu vorbește aici despre bătrâni „rânduși”:

1. Deoarece el scrie credincioșilor dintre iudei.
2. Cuvântul „bătrâni” nu este însoțit de articol, prin aceasta accentul se pune mai mult pe caracteristica, pe ceea ce caracterizează persoana, decât pe o anumită grupă de persoane.
3. Petru se numește pe sine însuși »prezbiter ca și ei«. Autoritatea apostolică este însă fundamentală și suficientă peste toată Adunarea. Autoritatea unui „bătrân” este numai locală, și în afară de aceasta este mult sub autoritatea unui apostol. Ea a fost rânduită printr-un apostol sau printr-un autorizat al acestuia. De aceea era imposibil ca Petru să ocupe oficial funcția unui „bătrân”, dar el era un frate bătrân, cu toate că era apostol. Același lucru vedem la Ioan și la Pavel, unde în toate cele trei locuri se folosește același cuvânt grecesc (2 Ioan 1; 3 Ioan 1; Filimon 9).
4. Versetul 5 arată că cuvântul „bătrâni” se folosește aici în opoziție cu cuvântul „tineri”. Așa cum în capitolele anterioare Petru a grupat pe cei credincioși în supuși, slugi, femei, bărbați și apoi îi cuprinde în cuvântul „toți” (capitolul 3, 8), el îi vede aici cu privire la vârsta lor (spirituală) în două grupe: bătrâni și tineri. În versetul 5b îi cuprinde iarăși în cuvântul „toți”.
5. Petru vede pe bătrâni ca fiind o parte a turmei: »prezbiterii dintre voi« și »turma lui Dumnezeu care este între voi«. Aceasta arată mai mult spre conducătorii din mijlocul credincioșilor (acea care au darul de conducere), decât la supraveghetorii numiți. Supraveghetorii stau deci deasupra și în afara turmei!

Petru vrea să atenționeze pe acești bătrâni. Ca apostol are autoritatea deplină s-o facă; el poate chiar porunci. Dar așa cum face Pavel și Ioan, tot așa și el folosește autoritatea sa oficială numai dacă este absolut necesar. Aici el ocupă, pe cât este posibil, același loc, pe care îl au aceia pe care

el vrea să-i sfătuiască. El se numește »prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos«. Harul renunță cu plăcere la poziție și la drepturi, dacă prin aceasta poate să atingă mai repede ținta. Adevărata lucrare se bazează pe dragoste, chiar și atunci când această lucrare este o lucrare de conducere. Ce exemplu minunat vedem în privința aceasta la Domnul nostru! Ce putere și ce autoritate morală primește sfătuirea printr-un astfel de mod de gândire! Petru este un credincios ca și ei, și dacă experiența este caracteristica unui bătrân, cine are atunci atâta experiență, cât are Petru? Experiența lui descinde de la început, din anii când Domnul Isus Însuși Își exercita lucrarea pe pământ. Cât de puțini erau cei care aveau o perioadă „de slujire” așa de lungă! Cine în afară de Ioan a fost în anii aceia așa de aproape de Domnul și care de la început a fost în mijlocul Adunării? Cine în afară de Ioan a văzut cu ochii proprii suferințele lui Hristos?

În limba greacă expresia »prezbiter ca și ei și martor ...« este însoțită numai de un articol. Aceasta înseamnă că aceste cuvinte aparțin împreună. Experiența și lucrarea sa a obținut-o Petru prin mărturia despre suferințele lui Hristos. Cuvântul grecesc folosit aici pentru „martor” este „martyr”, din care derivă cuvântul martir. Din aceasta rezultă că Petru vrea să spună, că el a fost nu numai martor ocular al suferințelor lui Hristos, ci și că el mărturisește despre ele în lucrarea sa. Când el se numește numai »martor ocular«, folosește un alt cuvânt (2 Petru 1, 16). Ce putere oferă această aducere aminte de suferințele lui Hristos, pe care El le-a îndurat pentru oile Lui, cărora aparțineau și aceia care primeau sfaturile lui Petru cu privire la lucrarea făcută pentru oile lui Hristos! Să nu facă gândul cu privire la prețul pe care dragostea Domnului l-a plătit pentru siguranța și binecuvântarea lor, ca și inimile noastre să aibă același fel de gândire pentru aceste oi?

Vedem aici totodată caracterul deosebit al lucrării lui Petru, spre deosebire de lucrarea apostolului Pavel. Petru era apostolul circumciziei, al iudeilor (Faptele Apostolilor 1, 22; Ioan 15, 27; Galateni 2, 7-9). Aceștia așteptau pe Mesia să vină în slavă. Lucrarea lui Petru era, să vestească iudeilor, ceea ce Domnul Însuși a explicat după înviere ucenicilor care mergeau spre Emaus: »Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?« (Luca 24, 26). El însuși a învățat aceasta pe calea de smerenie (Matei 16, 21-28). El știa acum că profeții au vestit această cronologie (1 Petru 1, 11). Lucrarea lui consta deci în mărturisirea suferințelor lui Hristos și a slavei care urma după ele. Aceasta am găsit-o noi în această scrisoare. În timpul actual sunt suferințe pentru credincioși (capitolul 1, 6), dar ochiul este îndreptat spre ziua în care Domnul va veni pe pământ, ca aici să reveleze slava Sa și să împlinească profețiile (capitolul 1, 5,7; capitolul 4, 5,13; 2 Petru 1, 12-21).

Pavel a fost apostolul națiunilor (Faptele Apostolilor 26, 13-19), care nu aveau nicio făgăduință. El nu a văzut la început pe Hristos suferind, ci pe Domnul glorificat în cer (1 Corinteni 15, 8). El a vestit Evanghelia slavei lui Hristos, lucrarea Duhului, care constă în slavă. Căci Duhul, trimis de Domnul glorificat în cer, trebuia să mărturisească despre slava lui Hristos din cer (2 Corinteni 4, 4; 2 Corinteni 3, 8,18; Ioan 15, 26; Ioan 7, 39; Faptele Apostolilor 5, 32). În exercitarea lucrării sale, Pavel a devenit părtaș suferințelor lui Hristos (Filipeni 3, 10; Coloseni 1, 24). Cu toate că el dorea apariția Domnului pentru eliberarea creației (Romani 8, 21), nu aceasta era nădejdea lui. Bucuria inimii lui era, să meargă la Domnul lui, că să fie pentru totdeauna la El, cu toate că după aceea el va veni împreună cu Domnul aici pe pământ (1 Tesaloniceni 4, 17; 1 Corinteni 15, 52). El a mărturisit despre slavă și era părtaș al suferințelor lui Hristos. Petru era un martor al suferințelor lui Hristos și părtaș al slavei, *când aceasta se va descoperi aici pe pământ* (Matei 19, 28 și următoarele). Ca apostol al circumciziei, el vede pe Hristos în legătură cu Israel și cu pământul. Ceea ce el vestește, este valabil pentru noi, și apostolul Pavel o confirmă. Dar aceasta nu este specificul creștinismului. Aceasta o găsim în scrierile apostolului Pavel. Lucrarea lui Petru și a celorlalți 11 apostoli s-a încheiat cu moartea lor (Ioan 15, 27). Acum avem numai lucrarea Duhului Sfânt, așa cum ne este ea prezentată în lucrarea apostolului Pavel (Ioan 15, 26).

Capitolul 5, versetele 2 și 3: *Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.*

Cuvântul grecesc pentru „păziți” („poimaino”), aici sub forma de imperativ aorist, înseamnă toată lucrarea unui păstor: hrănire, apărare, conducere, și așa mai departe. Bătrânii trebuie să dovedească acest caracter pastoral în toată lucrarea lor, și ei înșiși să fie caracterizați de acest caracter. Cu alte cuvinte, am putea spune: „Fiți păstori cu adevărat!”

Credincioșii luați laolaltă sunt caracterizați ca „turmă”, așa cum este și în alte locuri din Scriptură (Ioan 10, 15). În aceasta este inclus gândul, că fiecare credincios este o oaie, și așa îl numește de mai multe ori Scriptura (capitolul 2, 25). Cuvântul „turmă” este totdeauna la singular, căci nu sunt două turme! Este turma *lui Dumnezeu* (Faptele Apostolilor 20, 28 și versetele următoare, Luca 12, 32). Cât de mult sunt lezate drepturile lui Dumnezeu, când cineva vorbește despre turma *sa*, despre comunitatea *sa*! »Sub paza voastră«, sau »între voi« este aceeași expresie ca și în versetul 1 și în capitolul 4, 12. Din aceasta rezultă că nu este vorba de un loc mai de jos, ca și cum bătrânii ar sta peste turmă, ci este o limitare la partea din turmă care se află acolo unde locuiesc și lucrează bătrânii. Lucrarea bătrânilor este mai mult locală, în opoziție cu darurile, care au fost date întregului trup al lui Hristos, și de aceea lucrarea lor nu se poate limita la un anumit loc (Efeseni 4, 11-14). Dacă ar fi fost dată o anumită ierarhie, atunci, după părerea mea, ar fi fost prezent și verbul.

Apostolul vede pe bătrâni ca alcătuind un tot unitar cu turma. Prin aceasta gândurile sunt îndreptate spre sfera legăturilor și dragostei reciproce. Cât de roditoare și de binecuvântată poate să fie lucrarea, când astfel de relații sunt prezente. Un exemplu în acest sens vedem la apostolul Pavel și bătrânii din Efes (Faptele Apostolilor 20, 17-37). El le vorbește despre turma lui Dumnezeu și le amintește cum a fost el însuși în mijlocul lor.

Față de marea majoritate a manuscriselor și a traducerilor vechi, unele dintre ele, de fapt foarte bune manuscrise (Sinaiticus și Vaticanus), nu conțin cuvintele „veghind asupra ei”. Este ușor de înțeles de ce scriitorii le-au lăsat la o parte. Bătrânii sunt numiți în Scriptură și supraveghetori (Faptele Apostolilor 20, 28). Cu privire la vârsta lor și la experiențele lor spirituale ei sunt bătrâni, în timp ce numele „supraveghetor” se referă la caracterul lucrării lor (1 Timotei 3, 1-2). Compară versetele 17 și 28 din Faptele Apostolilor 20 și din Tit 1, 5-7 cu 1 Timotei 3, 1-7. Dar în secolul al doilea s-a început să se facă o diferențiere și s-a așezat episcopul (o derivare de la cuvântul grecesc pentru episcop: „episkopos”) deasupra bătrânilor. Mai întâi l-au făcut conducătorul unei adunări locale, și când ordinea prezentată în Scriptură s-a pierdut și mai mult, a fost pus conducătorul unui anumit ținut. În afară de aceasta au fost rânduiți arhiepiscopi peste un ținut mai mare. Episcopul ca persoană singulară (în timp ce Scriptura vorbește totdeauna despre „bătrâni” – la plural), care era diferențiat de bătrâni și sta deasupra lor, se pare că este o invenție a lui Ignațius. În orice caz, o găsim numită pentru prima dată în scrierile sale, și în ele le este recunoscută o poziție, care este în totală contradicție cu ordinea prezentată în Scriptură. Mândria inimii omenești a acceptat repede și cu plăcere aceste lucruri. Dar misiunea dată de Petru bătrânilor, ca să exercite lucrarea de „supraveghetor” (grecește: „episkopos”), a distrus toată această teorie și de aceea a fost foarte neplăcut pentru ei. Știm cu câtă plăcere „uită” omul ce nu-i place!

Unele manuscrise adaugă după „de bună voie” cuvintele „potrivit lui Dumnezeu”. Ținând seama de context și de mărturiile textuale, cei mai mulți cercetători au convingerea că ele nu aparțin textului original, ci este o adăugare ulterioară a oamenilor.

»Nu de silă, ci de bună voie«! Da, dacă avem un dar, sau un loc în Adunare (și aceasta are fiecare creștin – 1 Corinteni 12), vai de noi, dacă nu exercităm darul nostru și nu ne ocupăm locul nostru (Matei 25, 26-30)! Dar Domnul dorește ca noi să facem aceasta din inimă, ca noi să considerăm un privilegiu să-I slujim Lui, prin slujirea alor Săi. Vom primi o plată și este clar, că numai atunci o vom face cu toată inima și cu toată puterea (1 Corinteni 9, 17; 1 Timotei 3, 1).

Cât de profetic sunt cuvintele »nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine«! Nu a ajuns creștinismul în cea mai mare parte a lui, ca să se spună: „nimic pentru nimic” (Ezechiel 34; Tit 1, 7, Exodul 35)? În biserica romană este foarte clar lucrul acesta. Tot ce face „bătrânul” (în traducerea bisericii romane: „preotul”), trebuie plătit. Se primește în măsura în care se plătește, chiar și atunci când este vorba să salvezi sufletele din „purgatoriu” (o invenție a bisericii romano-catolice), ceea ce aduce mulți bani. Cine este bogat și plătește mult, primește liturghii mai multe și mai bune decât cel care poate plăti mai puțin. Cine nu plătește deloc, nu primește nimic.

Nu vedem același lucru și în protestantism, chiar dacă nu într-o formă așa de grosolană? Nu este pentru mulți slujba de păstor, sau de predicator, nimic altceva decât o slujbă de onoare în societate, aducătoare de câștig? Cât de mulți refuză să schimbe „biserica lor”, dacă prin aceasta se reduc anumite avantaje financiare sau pământești! Fără îndoială, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că slujitorul este vrednic de plata lui (Luca 10, 7; 1 Corinteni 9, 12,14,18). Dar dacă el așteaptă plata de la Domnul, care i-a încredințat lucrarea, aceasta nu va avea nici o influență asupra felului în care el face lucrarea, asupra locului, sau asupra felului de lucrare. În toate celelalte cazuri va dovedi caracterul unuia care este plătit (Ioan 10, 13)! Nu este așa, când el își așteaptă răsplătirea de la oameni, fie ea în bani, onoare sau recunoștință? Vezi 2 Corinteni 12, 14 și 15. Cât de cu totul altfel a fost Domnul Isus, Păstorul cel bun, care și-a dat viața pentru oile Sale, și S-a făcut sărac, ca să le îmbogățească (2 Corinteni 8, 9).

Cât de profetic sunt și cuvintele: »Nu ca și cum ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțeală« (sau: peste cei dați vouă, peste moștenirea voastră)! Cât de mult sunt în opoziție cu cuvintele Domnului: »Domnitorii neamurilor domnesc peste ele ... Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru. ... Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește« (Matei 20, 27; Luca 22, 25; Marcu 10, 43). Cât de mult a încercat Domnul să păzească pe ai Săi de acest rău și să-l înlocuiască cu principiul harului! El a slujit alor Săi când era pe pământ (Ioan 13, 1-17), El le slujește acum în cer (Evrei 7, 25), și El o va face în veșnicie în slavă (Luca 12, 37)!

Cât de străin este duhul luptei pentru putere, care este de la începutul creștinismului. Cât de străină de Scriptură este puterea absolută, pe care o exercită spiritualitatea romano-catolică! Nu este denumirea olandeză „domine” pentru păstor (= domn) exact ce Scriptura interzice categoric aici? Titlul englez „reverend” este mult mai grav. În fond, acest titlu cere un respect profund, ale cărui limite se apropie de închinare. Cât de mult sunt lezate drepturile Domnului prin astfel de denumiri! Numele sunt denumiri ale funcțiilor. Nu este gelozia dintre frați și surori pentru darurile sau poziția altuia același lucru? Patima și năzuința de a primi un loc de influență în mijlocul credincioșilor? Cât de cu totul altfel a fost la apostolul Pavel (2 Corinteni 4, 5)!

Dacă credinciosul știe, că el nu este stăpân absolut al posesiunilor lui pământești – fie ele moștenite, sau câștigate prin munca lui -, ci numai un administrator (Luca 16, 1-13; 1 Timotei 6, 17; Luca 12, 42), cu cât mai mult ar trebui să știe, atunci când este vorba de turma lui Dumnezeu! Domnul a permis ca acest duh de stăpânire să se descopere deja în timpul apostolilor. Diotref ne este prezentat ca un exemplu de atenționare (3 Ioan). Numele lui are un înțeles profund, căci el înseamnă: „hrănit de Zeus” sau „hrănit, sau educat de Dumnezeu!” Zeus este părintele zeilor în mitologia greacă, și deoarece potrivit cu Scriptura înapoia idolilor se ascund demonii (1 Corinteni 10, 19f; Deuteronom 32, 15-18), Zeus este deci un tablou al diavolului. Ce imagine ne oferă și cea de-a doua însemnătate a numelui despre aroganța clerului, că autoritatea lor ar fi de origine divină!

Bătrânii să fie, dimpotrivă, adevărați înaintași și modele pentru turmă. Oile ar trebui să poată vedea la păstor, cum ar trebui să se comporte ele și că inima își găsește adevărata satisfacție și bucurie numai în lucrarea pentru Domnul și în părtașia cu El care rezultă din aceasta (Tit 2, 7; 1 Timotei 4, 12; 1 Tesaloniceni 1, 7). Apostolul Pavel s-a putut prezenta pe sine însuși ca model. »Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos« (Filipeni 3, 17; 1 Corinteni 11, 1). El nu cere credincioșilor să-l urmeze pe el, ci să facă, așa cum face el, să urmeze pe Hristos.

Tot așa și Petru aici, îndreaptă ochii și inima bătrânilor nu spre sine însuși, ci spre Hristos, Marele Păstor. Numai aceasta ne dă putere și ne transformă (2 Corinteni 3, 18)!

Când a scris primele versete din capitolul 2, cu siguranță apostolul s-a gândit în urmă cu mare bucurie și mulțumire la momentul când el a venit pentru prima dată la Domnul, și Domnul i-a dat numele nou „piatră”. Cu siguranță s-a gândit și la ora din Cezareea-Filipi, când Domnul, în legătură cu acest nume nou, i-a descoperit lui și celorlalți apostoli minunata taină a lui Dumnezeu: o Casă vie a lui Dumnezeu pe pământ, zidită de Hristos ca Fiul al Dumnezeului cel viu, în afara domeniului morții și stricăciunii, deoarece Cel Înviat, care este Izvorul vieții, este temelie ei (Matei 16, 18).

Cum trebuie să-i fi bătut inima, atunci când a scris aceste cuvinte serioase din capitolul 5. S-a gândit el oare înapoi la clipa, când Domnul, lepădat de iudei, S-a prezentat ca Păstorul cel bun, care Își va da viața pentru oile Sale (Ioan 10); Cel care le-a spus că El va strânge într-o singură turmă pe toate oile împrăștiate ale lui Israel și dintre națiuni, sub călăuzirea Lui ca Păstor, și cărora le-a dat asigurarea, că nimeni nu va putea să smulgă vreo oaie din mâna Sa și din mâna Tatălui!

Cum trebuie să se fi gândit și la zilele când Păstorul a fost lovit de Domnul și oile s-au împrăștiat (Ioan 18; Zaharia 13, 7)! Și cum trebuie să se fi gândit el la clipa când, cu toată mărturisirea credințioșiei lui față de Domnul, s-a lepădat de El! Cum trebuie să se fi simțit el după aceea ce înseamnă credințioșia Păstorului față de oaia rătăcită (Luca 24, 34)! Cât de mult s-a preocupat Domnul, în grija Lui credincioasă, cu el, până când el a ajuns să capituleze și să recunoască, că numai Cel atotștiutor putea să știe, că el iubește pe Domnul (Ioan 21)! Dar cum l-a reabilitat Marele Păstor al oilor după aceea și i-a dat locul de ajutor de Păstor: »Paște mieluceii Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele«! Domnul știa că Petru Îl iubește din inimă, chiar dacă dragostea lui a rămas ascunsă sub încrederea în sine; căci adevărata lucrare se bazează pe dragostea pentru Domnul.

Domnul iubește oile Lui și dorește ca ele să fie pășunate. »I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor« (Matei 9, 36; Marcu 6, 34). În harul Său, vrea să ne folosească ca ajutor de Păstor. El dorește, să se aibă grijă de oile Lui. Deseori aceia care s-au abătut nu le place aceasta. Nu le place să li se atragă atenția cu privire la legăturile lor greșite și să vorbești cu ei despre starea lor slabă. Dar gândul lui Dumnezeu este, ca supravegherea să fie prezentă. Lipsa de păstorire spirituală și supraveghere pastorală este una din cauzele cele mai mari a stării spirituale slabe din mijlocul nostru.

Dar cum totul devine altfel, dacă noi cei credincioși ne vedem ca turmă a lui Dumnezeu (versetul 2)! Atunci vom căuta numai binele oilor, fără să întrebăm dacă ele ne sunt, sau nu ne sunt mulțumitoare, și fără să ne întrebăm dacă ne costă multă osteneală și multe griji – și probabil nu se va vedea niciun rezultat. Îi vom iubi ca oi ale Domnului și vom avea grijă de ei din dragoste și ascultare față de El. Dacă după aceea nu vom primi nicio mulțumire din partea oilor, Marele Păstor se va arăta și ne va da cununa care nu se va vesteji a slavei. La apostolul Pavel vedem acest duh de păstorire. »Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?« (2 Corinteni 12, 15).

»A paște« înseamnă mult mai mult decât a hrăni. Înseamnă să mergi pe urmele oilor, chiar și între spinii de care probabil ele sunt rănite. Dar mult mai important este să împiedici ca ele să ajungă acolo! Fiecare credincios are nevoie de supraveghere personală și de îngrijire. Cei întorși de curând la Domnul trebuie ajutați cu hrană și sfaturi. Mulți dintre cei care s-au întors la Domnul, au crescut foarte puțin, deoarece a lipsit lucrarea de păstorire. În fiecare moment al vieții spirituale există pericolul să devii rece, iar după aceea să rătăcești. Sunt mulți care au nevoie de mângâiere. Cât de multe probleme mari din mijlocul credincioșilor nu ar fi putut fi evitate, dacă de la început, când lucrurile erau încă mici, s-ar fi exercitat lucrarea de păstorire. Nu apar și în familie uneori greutăți, la care un păstor credincios ar putea fi de mare ajutor? La aceasta se adaugă protecția față de dușmanii din afară, nu numai față de lumea păcătoasă și căpetenia ei, diavolul, ci și față de

lumea așa-zisă creștină, în care satana s-a travestit în înger de lumină, și împotriva multor învățături greșite, etc, care sunt în timpul nostru.

Hristos iubește oile Sale și este încă Marele Păstor, chiar dacă nu mai este pe pământ. El va îngriji de turma lui Dumnezeu. El lucrează în inimile unora grija pentru turmă și deseori le dă deosebite daruri, pentru exercitarea lucrării. În privința aceasta El spune: „Nu voi uita grija ta și lucrarea ta. Va veni ziua când te voi răsplăti!” Dar cu toate că există deosebite daruri pentru lucrarea de păstor, fiecare credincios poate face o parte din această lucrare.

Ce învățătură importantă putem să primim din însărcinarea pe care Domnul o dă lui Petru, în ceea ce privește lucrarea de păstorire: »Paște mieluseii Mei, păzește oile Mele, paște oile Mele« (Ioan 21)!

Deseori gândim, că pericolul de rătăcire este mai mare la credincioșii tineri, și de aceea ei au nevoie de mai multă supraveghere din partea bătrânilor. Dar cu privire la mieluseii, Domnul dă misiunea numai de a fi pășunați, adică de a fi hrăniți, iar cu privire la oi îi dă mai întâi însărcinarea să fie păzite, iar după aceea vorbește de pășunare. Pentru oile tinere este important ca ele să primească hrană bună, sănătoasă. Dacă ele o primesc și cresc în viața lor spirituală, pericolul ca ele să rătăcească nu este așa de mare. Dar dacă totuși pleacă, atunci în mod obișnuit nu era nimic de schimbat.

Pericolul de rătăcire este mult mai mare la oi, chiar dacă la exterior nu este, este totuși în viața lor spirituală lăuntrică. Ele au nevoie de o supraveghere și îngrijire mult mai mare. Este bine să ne gândim la aceasta. Suntem foarte înclinați să vedem lucrurile greșite la mieluseii, atunci când se rătăcesc. Dar care este adevărata cauză? Au fost ei hrăniți de cei în vârstă? Le-au dat ei hrană suficientă și bună, atât pentru mintea cât și pentru inima lor? Orice plecare a unui tânăr este o acuzare a celor bătrâni. Îngrijirea pastorală previne rătăcirea!

Și care este situația cu oile? Este mult mai ușor să atenționezi pe tineri, decât pe bătrâni. Ca unul care era bătrân ca și ei, Petru putea să facă aceasta. Dar este nevoie de mult mai multă energie spirituală. Și cu toate acestea rezultă din cuvintele Domnului, că cei bătrâni au mai multă nevoie decât „mieluseii”. Desigur, trebuie să se facă într-un mod potrivit. »Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; și pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția« (1 Timotei 5, 1-2). Cu orice preț trebuie să ținem la adevărul lui Dumnezeu. Dar trebuie să încercăm întotdeauna să păzim pe frați și pe surori să rămână la adevăr. Cuvintele „tați” și „mame” vorbesc despre dragoste și cinste. În acest duh trebuie să muștrăm pe cei bătrâni. »Părinții sunt slava copiilor« (Proverbele 20, 29; 16, 31; 17, 6).

În acest context este foarte important să vedem ce leagă Domnul de misiunea încredințată lui Petru. Petru se numește pe sine martor al suferințelor lui Hristos (versetul 1), și Domnul leagă lucrarea lui de păstor cu moartea de martir! »Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și după ce a vorbit astfel, i-a zis: „vino după Mine.”« (Ioan 21, 18-19).

Este bine pentru fiecare din noi, în mod deosebit și pentru cei tineri, să medităm la aceste cuvinte. Noi toți suntem înclinați să ne lăsăm călăuziți de voința proprie. Tot așa a fost și la Petru, când era tânăr. Dar pentru a sluji Domnului în turma lui Dumnezeu, și pentru a putea pășuna și păzi mieluseii și oile Domnului, trebuie să renunțăm la voia proprie și să urmăm numai pe Domnul. Dar aici pe pământ aceasta este un drum al suferinței. Când Petru va îmbătrâni, va fi așa de voit să urmeze, că își va întinde mâinile, să fie dus acolo unde nu vrea să meargă. Atunci el va renunța în totalitate la voia proprie în favoarea ascultării de Hristos. Aceasta va lua naștere prin privirea suferințelor lui Hristos. De aceea, cât de important este, să fii »un martor al suferințelor lui Hristos«, chiar dacă nu în mod direct, așa cum a fost la Petru. Așa cum am văzut, cuvântul grecesc pentru „martor” este „martyr”, din care derivă cuvântul nostru „martir”. Prin aceasta Petru a fost făcut capabil să îndemne pe bătrâni!

Capitolul 5 versetul 4: Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate vesteji, a slavei.

Domnul Însuși se numește pe Sine Păstorul cel bun, care Își dă viața pentru oile Sale (Ioan 10). Așa a fost El, când a mers la cruce, ca să înfăptuiască lucrarea de mântuire (Psalmul 22). Dar după învierea Sa, Scriptura Îl numește Marele Păstor al oilor (Evrei 13, 20; Psalmul 23). Așa cum rezultă clar din context, aceasta se referă la timpul actual. În Psalmul 23 ne este prezentată această lucrare a Domnului, în timp ce în Psalmul 22 vedem cum El suferă, ca Păstorul cel bun. Prin învierea și glorificarea Sa, Domnul se află acum în afara domeniului de acțiune al oricărui dușman. În afară de aceasta, Dumnezeu L-a așezat peste orice putere și orice autoritate (Efeseni 1, 21). »Toată puterea Mi-a fost dată, în cer și pe pământ!« - »Și iată, că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului« (Matei 28, 18; Evrei 7, 25). El poate acum să se ocupe nestingherit de oile Lui, și prin atotputernicia Lui ele sunt în siguranță (Romani 8, 34). »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea!«

Dar așa cum am văzut, Domnul are și ajutor de Păstor. În legătură cu ei, El este Păstorul cel mare. Acest caracter apare în prim plan în legătură cu apariția Sa pe pământ, când va judeca pe robii Săi, când îi va răsplăti, sau îi va pedepsi (Psalmul 24, Matei 25, 19, Luca 19, 15). Despre aceasta scrie Petru aici. El spune cam așa: „Fă în liniște lucrarea ta. Fii un model pentru turmă. Fii călăuză oilor, și așteaptă apariția Păstorului cel mare, care îți va da o cunună, ce nu se va vesteji. Aici vei fi probabil batjocorit și puțin prețuit – dar între Păstorul cel mare și păstorii subordonați trebuie să existe concordanță cu privire la suferințele lor în păstoria oilor! – lucrează în liniște și așteaptă, până când Păstorul cel mare va veni să-ți răsplătească!” Așa cum am observat mereu, Petru privește viața credinciosului pe pământ în perioada cuprinsă între cruce și revenirea Domnului pe pământ (capitolul 1,7,11). Ca apostol al circumciziei, scrie despre guvernarea lui Dumnezeu (capitolul 4, 13). La aceasta nu este inclusă răpirea Adunării, despre ea scrie apostolul Pavel (1 Corinteni 15, 51; 1 Tesaloniceni 4, 15). Ea este un act exclusiv al harului și nu are nimic a face cu responsabilitatea noastră, sau cu Israel.

»Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus Stăpânul său peste ceata slugilor Sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care Stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile Sale.« (Matei 24, 45-47; Luca 12, 42).

Domnul iubește oile Sale și are grijă de ele. Deci cine are grijă de aceia care sunt subiectul grijii Domnului, și prin aceasta dovedește dragostea lui pentru Domnul, va primi o cunună. În timpul absenței Domnului, el are părtășie cu inima Lui, și El i-a satisfăcut inima. El a fost credincios! Niciodată răsplătirea nu ne este prezentată ca scop sau motiv, pentru care să lucrăm, ci numai ca încurajare pentru lucrare. Răsplata nu este o cunună a dreptății, ci a slavei. Dreptatea (sau neprihănirea) are propria ei răsplătire (2 Timotei 4, 8). Dar dragostea și dăruirea din inimă pentru oile Domnului, duhul de sacrificiu de sine pentru binecuvântarea acelor care sunt așa de prețioși pentru inima Sa, trebuie să primească din mâna Lui o cunună a slavei. Această cunună își va păstra prospețimea în veșnicie. Ea nu se va vesteji, așa cum se întâmplă cu cununele pământești. Cine a purtat împreună cu Domnul cununa de spini (Ioan 19, 2), fie chiar numai într-o măsură foarte mică, acela va purta împreună cu El și cununa slavei. Toți care urmează pe Păstorul cel mare, au parte în mod necesar și de poziția Lui (Evrei 2, 9).

Din păcate, nădejdea binecuvântată în revenirea Domnului s-a pierdut repede și robii Lui au început să zică *în inima lor*: »Stăpânul meu zăbovește să vină«. Rezultatul a fost, așa cum a spus Domnul: »... să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii ...« (Matei 24, 48-49; Luca 12, 45). Ce contrast față de cuvintele lui Petru! Robul a devenit un stăpân, și lucrarea, pe care trebuia s-o facă nu pentru un câștig mârșav, a devenit o sursă de venituri mari.

Capitolul 5 versetul 5: *Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, încingeți-vă cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”.*»

Așa cum s-a spus, acest verset arată că în versetele anterioare nu este vorba de o funcție oficială de bătrân, ci se vorbește în general de frați mai în vârstă; căci aici frații mai tineri sunt numiți în antiteză cu frații bătrâni. Cei mai tineri trebuie să recunoască vârsta înaintată și înțelepciunea mai mare a bătrânilor câștigată pe baza experienței, și de aceea să prețuiască mai mult opinia lor decât părerea lor proprie. În afară de aceasta, să-i prețuiască din pricina lucrării lor (capitolul 2, 13,18; 3, 1). Ei trebuie să le fie supuși (1 Tesaloniceni 5, 12-13)!

Istoria bisericii și starea actuală din creștinătate dovedesc cât de necesar este și sfatul acesta. Așa cum bătrânii au nesocotit prescrierile, ca ei să nu facă lucrarea pentru un câștig necinstit, și nu ca unii care stăpânesc peste cei ce le-au căzut la împărțeală, tot așa și tinerii au părăsit locul care li se cuvine, de supunere. Scurt timp după moartea apostolului, sub pretextul că ucenicii au avut dreptul să aleagă oameni plini de înțelepciune și de Duhul Sfânt pentru lucrarea de diacon (Faptele Apostolilor 6), au început să-și aleagă bătrâni, care de fapt nici nu erau „bătrâni”, ci tineri. În timp ce aceia care au fost aleși atunci de Adunare, au fost confirmați de apostoli, credincioșii au avut într-adevăr parte la numirea în funcție. Deoarece cei numiți trebuiau să administreze darurile *materiale* strânse de Adunare, Adunării îi era permis să numească bărbați, care posedau încrederea Adunării (2 Corinteni 8, 19).

Dar de îndată ce era vorba de funcția de bătrân, sau de supraveghetor, deci de călăuzire spirituală, Adunarea nu avea niciun cuvânt. Acești bătrâni, sau supraveghetori, au fost numiți de apostoli, sau de cei împuterniciți de ei pentru această lucrare (Faptele Apostolilor 14, 23; Tit 1, 5). Dumnezeu nu cunoaște democrația (guvernarea poporului). Autoritatea poate veni numai de sus. Nu Adunarea, ci apostolii aveau capacitatea spirituală de decizie, ca să vadă cine posedă aptitudinile de călăuzire și de guvernare (1 Timotei 3). Pe lângă aceasta erau și darurile lui Hristos; evangheliști, păstori, învățători, etc, cărora Hristos Însuși le-a dat daruri și prin aceasta au fost autorizați să exercite darurile lor în Adunare, așa după cum îi călăuzea Duhul Sfânt. Adunarea nu avea nimic de făcut în privința aceasta, decât numai să-i recunoască!

Cât de necesar este să te pleci fără condiții înaintea autorității lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Bătrânii nu au voie să uite niciodată, că poporul lui Dumnezeu nu este turma *lor*, ci a lui Dumnezeu. Tinerii trebuie să fie din principiu supuși celor bătrâni, în loc să-și facă propria lor voie, așa cum obișnuiesc tinerii să facă. Desigur, aceasta poate fi posibil numai în *Domnul*. Responsabilitatea personală față de Domnul stă deasupra tuturor. Nicio autoritate nu poate sta între conștiință și Domnul. Dar conducerea *creștină* este o conducere în supunere față de Domnul și Cuvântul Lui, aceasta înseamnă că ochiul și inima sunt îndreptate asupra Lui. Acolo unde ochiul este simplu, conștiința va simți corectitudinea acestei conduceri.

Vedem în Elihu un exemplu frumos al unui tânăr care își cunoaște locul și care își ocupă locul (Iov 32, 1-11). El lasă pe bătrâni să vorbească mai întâi. Dar când aceștia nu au mai avut nimic de spus, el a prezentat gândurile lui Dumnezeu. Supunere nu înseamnă că nu mai simți nicio responsabilitate! Când un tânăr credincios are sentimentul responsabilității pentru lucrurile Adunării, se va vedea imediat din faptele și din cuvintele lui. Dacă în acestea se poate recunoaște o judecată înțeleaptă și aptitudini pentru lucrarea de călăuzire spirituală, atunci frații îl vor respecta în curând. În felul acesta el va căpăta experiență și se va maturiza ca bătrân.

Iosua ocupa locul unui slujitor al lui Moise (Exodul 33, 11). Acolo el a aflat că din lipsă de experiență sentința lui nu a fost totdeauna corectă (Exodul 32, 17). El a remarcat, că a fost influențat prin legături de prietenie (Numeri 11, 28). Să urmezi pe oameni este un mare pericol pentru toți, dar în mod deosebit pentru tineri. Dar în aceste experiențe a învățat de la Moise. Și când Moise a murit, Dumnezeu i-a zis: »Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el« (Numeri 27, 18). El nu a mai fost acum numit tânăr, căci avea patruzeci de ani de experiență în pustie. Și ce experiențe!

Același lucru vedem la Elisei, care mai înainte a fost slujitorul lui Ilie. Așa pot frații tineri să învețe de la cei bătrâni, dacă aceștia sunt cu adevărat exemple pentru turmă (versetul 3).

În Iosif vedem un tânăr, care de tânăr a făcut multe experiențe (Psalmul 105, 17-22), așa că atunci când a ajuns de treizeci de ani, Faraon i-a zis: »Nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine« (Geneza 41, 39). Și Iosif poate spune: »Dumnezeu m-a făcut ca un *tată* al lui Faraon« (Geneza 45, 8) – un tânăr, care este făcut *tată* de Dumnezeu Însuși (1 Timotei 5, 1). »Ca să lege după plac pe domnitorii lui, și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea« (Psalmul 105, 22). Același lucru vedem la Timotei. El este numit să sfătuiască pe bătrâni (același cuvânt ca și în 1 Petru 5, 1). Dar apostolul îi scrie, să aibă grijă, ca nimeni să nu-i disprețuiască tinerețea. Putea să obțină acest țel, dacă era un model pentru credincioși, în cuvânt, în umblare, în dragoste, în credință, în curăție. Maturizarea lui trebuia văzută de toți (1 Timotei 4, 11-16; Tit 2, 6-8).

Cuvântul grecesc pentru „a se încinge” se întâlnește în Noul Testament numai aici, și în afara Noului Testament se întâlnește foarte rar. Traducerea „a se îmbrăca / a se împodobi”, așa cum se găsește în unele Biblii, după părerea mea este inexactă. Verbul este derivat de la un substantiv pentru șorțul cu care se încingea un sclav, pentru ca să poată să-și facă bine lucrarea, fără ca să-și murdărească hainele, deoarece celelalte haine ale lui erau bine ținute de această legătură.

Fără îndoială Petru s-a gândit aici la ultima noapte înainte de cruce, în care Domnul, în dragostea și bunătatea Lui smerită, S-a încins și a spălat picioarele ucenicilor (Ioan 13). Dar Domnul nu S-a încins cu ștergarul de in ca să nu-Și murdărească hainele, ci ca să spele picioarele ucenicilor. Era dragostea sfântă, care L-a făcut să facă aceasta, și numai ea ne poate face și pe noi să ne încingem cu smerenie. Apostolul nu a uitat, că niciunul din ei nu a fost gata să facă această lucrare josnică! El a învățat cât de puțină smerenie se găsește în inimile noastre. De aceea spune: »*Încingeți-vă!*« - Ceva care este legat, nu cade așa repede.

Numai smerenia menține toate însușirile noastre la locul lor, așa cum șorțul încins ține hainele. Ea ne face capabili pentru lucrarea la care am fost chemați. Amabilitatea, dreptatea, ușurința de comunicare, etc., își pierd valoarea, dacă sunt însoțite de mândrie. În afară de aceasta, smerenia este un ajutor mare împotriva descurajării în problemele vieții, în mod deosebit atunci când aceste greutăți ne umilesc și în felul acesta dau pe față mândria noastră lăuntrică (Iov).

Ce model avem în Domnul Isus, care putea spune: »Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11, 29). El, care nu a considerat ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2, 5-11)!

Cât de mult se va smeri inima noastră, dacă vom privi la El (Marcu 10, 42-45)! Acesta este singurul drum, pe care învățăm smerenia. Nu vom deveni smeriți, dacă ne vom preocupa cu noi înșine, și nici măcar atunci când vom privi la păcatele noastre. Numai când privim la El – atunci persoana noastră dispare, și va rămâne numai El. Smerenie nu este dacă gândești rău despre tine însuși, sau dacă te preocupi cu păcatele proprii și cu starea ta păcătoasă, ci atunci când suntem conștienți că lucrarea lui Hristos ne-a curățit în chip desăvârșit (Evrei 10, 14), și nu se mai merită să te preocupi cu tine însuși, ci numai cu El! Articolul care însoțește cuvântul „smerenie” arată că este vorba de adevărata și cunoscuta smerenie.

Cât de stricată este firea pământească din noi! Apostolul Pavel a avut nevoie de un țepuș în carne, ca să nu devină mândru din cauza harului minunat, de care a avut parte; să fie răpit în al treilea cer, în paradisul lui Dumnezeu (2 Corinteni 12, 7). Firea noastră pământească se folosește de ce ne-a fost dăruit, și de aceea nu sunt meritele noastre, ca să se mândrească. Cât de mândrii putem să fim noi chiar cu privire la cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu, a prezenței luminii sau înțelegerii, sau a ocupării poziției adevărate cu privire la Adunare. Dar este un lucru să fi pe locul corect, și este un alt lucru să te găsești acolo într-o stare corectă; și al treilea punct este, să păstrezi poziția corectă (Apocalipsa 3, 17)! Singura noastră siguranță este conștiința deplină, că totul este numai har, că noi înșine nu putem păzi nimic, și de aceea trebuie să ne predăm în totul Domnului.

Duhul lui Dumnezeu conduce totul în Adunare la reciprocitate! Fiecare credincios trebuie să fie smerit față de celălalt credincios: cel mai în vârstă față de cel tânăr, și cel tânăr față de cel în vârstă! »În smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși« (Filipeni 2, 3). Dacă mă aflu în lumina lui Dumnezeu, voi vedea mai multe greșeli la mine decât la altul. Aceasta nu înseamnă, că trebuie să trec cu vederea răul pe care îl văd la altul. Trebuie s-o fac tot așa de puțin, cum o fac la mine. Dar îl voi trata cu smerenie adâncă, conștient fiind, că este numai har, faptul că eu nu am căzut mai adânc în același păcat.

Numai dacă suntem smeriți putem să învățăm (Psalmul 25, 9). Cel arogant crede că știe totul. Dar numai în smerenie putem să învățăm pe alții în așa fel, ca ei să primească. Povățuirea dă naștere la respingere. Cei tineri pot fi supuși celor bătrâni, numai dacă sunt smeriți.

Cât de puțin cunoaștem noi această smerenie! Și cu toate acestea ea este adevărata podoabă a creștinului, în opoziție cu ceea ce gândește omul natural. Ea ne aduce în societatea Domnului (Matei 11, 29). El a adus-o din cer pe pământ; ea este o podoabă cerească. Dar în legăturile practice dintre frați și surori se vede dacă noi ne-am încins cu *smerenia*, dacă noi suntem cu adevărat asemenea Modelului nostru desăvârșit (Filipeni 2, 5)!

Dar dacă nu este așa? »Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har« (Proverbele 3, 34; Iacov 4, 6; Romani 12, 16). Acestea sunt principiile guvernării Lui. Chiar dacă noi suntem copii Lui, suntem supuși acestei guvernări, atâta timp cât vom fi pe pământul acesta. Cât de serios este pentru un copil al lui Dumnezeu, dacă se află într-o stare, în care Dumnezeu trebuie să-i stea împotriva! Cât de îngrozitor este să avem pe Domnul împotriva noastră, din cauză că hrănim mândria din inima noastră! Dar celor smeriți, care nu gândesc lucruri mari despre ei înșiși, El le dă har. Ce diferență, să ai pe Dumnezeu împotriva ta, sau să stai în harul Său!

Capitolul 5 versetele 6 și 7: Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.

»Smeriți-vă« (Iacov 4, 10) s-ar mai putea traduce și prin „fiți smeriți”. Cuvântul grecesc stă în aorist pasiv. Aceasta înseamnă deci: „Ați permis lui Dumnezeu să vă smerească”. Dar este sub forma de poruncă. Prin succesiunea în limba greacă, accentul se pune pe „Dumnezeu”. Mâna Sa a fost în împrejurările care au condus la smerirea lor. Deci în realitate ei nu au avut a face cu oamenii, sau cu împrejurările. Dacă ei nu s-ar fi smerit sub mâna Sa, nu ar fi existat pentru Dumnezeu posibilitatea ca să-i înalțe (Proverbe 15, 33).

Dacă ne gândim, că aceeași mână puternică a făcut pe Domnul Isus păcat pentru noi, și L-a lovit în locul nostru, și prin aceasta am primit o mântuire veșnică, și că aceeași mână puternică ne va duce în curând în slavă, în Casa Tatălui (Ioan 14), nu sunt atunci inimile noastre gata să se lase smerite acum de El? Nu vom înțelege noi atunci că și această lucrare a mâinii lui Dumnezeu nu este altceva decât dragoste? Dacă suntem uniți cu un Hristos lepădat, atunci trebuie să avem parte și de lepădarea Sa, și în curând să avem parte și de slava Sa (Ioan 17, 22). »Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi« (Romani 8, 18). Aceasta așteptăm noi!

Este mult mai binecuvântat să permitem lui Dumnezeu să ne smerească, ca astfel să poată să ne înalțe, decât să ne înălțăm singuri, și astfel să trebuiască ca El să ne smerească (Luca 14, 11; 18, 14)! Înălțarea de sine este caracterul păcatului! Adam a încercat să se facă ca Dumnezeu (Geneza 3, 5), așa cum a făcut și satana (Ezechiel 28, 11-17; Isaia 14, 12-15), și prin aceasta a devenit sclavul lui satana. Ultimul Adam, care Însuși a fost Dumnezeu, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși, și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice Nume (Filipeni 2, 9-11)!

Dumnezeu nu poate permite în poporul Său înălțarea de sine. De aceea El va fi totdeauna împotriva celor mândri, și va da har celor smeriți. Cât de puțin ne gândim la aceasta! Atunci

Dumnezeu trebuie să ne smerească. El o face, făcându-ne să simțim neputința noastră în împrejurările vieții, sau permițând să urmăm voia firii noastre pământești și prin aceasta să cădem adânc. În felul acesta învățăm cine suntem. Dar este umilitor și cauza multor necazuri, dacă trebuie să învățăm în felul acesta. Puteam să învățăm și în prezența Domnului, privind ce a trebuit El să sufere pentru noi și ce este El.

Cuvântul »îngrijorări« este în limba greacă însoțit de articol, și aceasta înseamnă că este vorba de toate grijile, ca întreg, deci nu fiecare grijă în parte, ci toate la un loc (Matei 6, 26; Filipeni 4, 6). »A arunca« este în aorist, aceasta înseamnă că noi am făcut-o odată pentru totdeauna. Dacă am făcut aceasta, nu mai pot veni griji noi, căci tot ce ar putea să ne îngrijoreze am aruncat asupra lui Dumnezeu (Psalmul 55, 22; 37, 5)! Dacă am văzut că mâna lui puternică este în toate împrejurările, și că El conduce și dirijează totul, de ce să ne îngrijorăm atunci? Atunci putem să-I predăm Lui totul, »căci El însuși îngrijește de voi«! Expresia greacă este mult mai accentuată, ea înseamnă: „Grijile voastre merg la inima Lui, deoarece ele vă apasă! El îngrijește de voi cu o grijă plină de dragoste!” Nu este suficient aceasta pentru noi? Vrem să le luăm din mâna Lui, și să le purtăm singuri?

Din context rezultă, că noi putem să aruncăm grijile noastre asupra lui Dumnezeu, numai după ce noi le-am primit din mâna Sa, smerindu-ne sub mâna Lui cea puternică. Înainte de aceasta n-o putem face. Nu se aseamănă grijile noastre cu cuvintele: »Doamne, nu-Ți pasă că pierim?« (Marcu 4, 38). Este vorbirea necredinței, care nu se încrede în El, El, Cel care dorește să ia asupra Sa tot ce este prea greu pentru copilul Său slab. Nu este cuvântul Său sigur și adevărat? El, Cel care a dat pe Fiul Său pentru noi, să nu ne dea totul împreună cu El? Nu este grija Lui, care a numărat perii capului nostru și niciunul nu cade fără voia Lui, suficient de mare?

El vrea să ia asupra Sa toate pericolele, toate nevoile noastre, căci El ne-a dat bucurie, pe care noi o putem savura, numai dacă suntem eliberați de griji. Domnul ne-a spus, cum lucrurile zilnice din viață devin obstacole pentru viața spirituală (Matei 11, 22). Cât de mult ne răpesc grijile energia, chiar și în lucrarea pentru Domnul, pe care trebuie s-o facem (2 Corinteni 2, 12)!

Nu există nici cel mai mărunț lucru din viața noastră, care să nu-L intereseze pe Dumnezeu, nici în viața personală, nici în familie, nici la locul de muncă, nici în activitatea noastră în lucrarea spirituală – atât în mijlocul credincioșilor, ca martori ai lui Dumnezeu pe pământ, cât și în legătură cu vestirea Evangheliei la cei nemântuiți. Ce îmbărbătare este să ști; »El îngrijește de voi!«

Capitolul 5 versetele 8 și 9: *Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi.*

Cuvântul grecesc pentru „a fi treaz” („nephein”) se mai întâlnește și în capitolul 1, 13; 4, 7; 1 Tesaloniceni 5, 6,8 și în 2 Timotei 4, 5. Un cuvânt înrudit („nephaios” = „treaz”) se folosește în 1 Timotei 3, 2,11 și în Tit 2, 2. Înseamnă, că ai gânduri clare, că nu te lași influențat sau amețit de influențe rele. El arată deci, că vezi lucrurile așa cum sunt ele în realitate. »Vegheați« (Luca 21, 34-36; Matei 24, 42-44) înseamnă „să fi atent, să fi precaut, să nu fii somnoros”. Ambele cuvinte sunt în aorist, și aceasta înseamnă, că ele trebuie să fie o stare permanentă, ceva, care să ne caracterizeze! Faptul că Dumnezeu îngrijește de noi, și de aceea nu trebuie să ne neliniștim, nu înseamnă că acum noi putem dormi!

De ce nu? Deoarece există un dușman și există o luptă. În zilele acelea de prigoană el era un leu care răcnea. Astăzi el se strecoară mai mult ca înger de lumină (2 Corinteni 11, 14), și introduce stricăciunea morală, așa cum găsim în a doua scrisoare a lui Petru. Acum Adunarea nu mai este prigonită. Ea s-a făcut una cu lumea, a cărei căpetenie este diavolul. El nu are niciun motiv s-o desprindă de lume prin prigoane. Deoarece starea Adunării este de neîmbunătățit, nici Dumnezeu nu-i mai trimite prigoane, așa cum a făcut în Smirna (Apocalipsa 2, 10). Atunci mai exista speranță, ca ea să se reîntoarcă la dragostea ei dintâi (Apocalipsa 2, 4), dar acum nu mai este nicio

speranță. După ce Adunarea va fi răpită, în timpul necazului cel mare, diavolul va lua încă o dată înfățișarea de leu care răcnește împotriva rămășiței credincioase din cele două seminții ale lui Israel (Apocalipsa 12, 13-17). În timpul nostru el se ocupă mai mult cu stricarea adevărului lui Dumnezeu. Și totuși el se poate arăta în vechiul lui caracter față de credincioșii care se despart de biserica unită cu lumea.

Noi trebuie să privim cu ochi deschiși felul pericolelor și realitatea. Să nu vedem lumea și căpeteniile ei mai frumoasă decât este și decât sunt. Dacă suntem călăuziți de firea pământescă și de lume, vom fi incapabili de a lupta și diavolul ne va birui ușor. Întrebarea este, dacă noi suntem capabili să vedem atacurile lui. Noi nu trebuie să atacăm; Petru ne vede mereu în lume, în pustie, și aici trebuie numai să ne apărăm. Noi trebuie să atacăm numai atunci când este vorba de „țara” în care trebuie să luăm în posesiune moștenirea noastră, și aceasta este în locurile cerești (Efeseni 6). Dar recunoaștem noi atacurile lui îndreptate asupra noastră, și nu suntem duși în rătăcire? Trebuie să veghem, și să rămânem în mijlocul credincioșilor! Cu cât vom cădea mai mult, și prin aceasta ne îndepărtăm de centru, cu atât vom deveni mai slabi față de dușman, și cu atât mai mult intervine disciplinarea din partea lui Dumnezeu (Deuteronom 25, 18; Numeri 11, 1).

Cuvântul grecesc pentru »protivnic« („antidikos”) înseamnă și „adversar într-un proces”. Se mai întâlnește și în Matei 5, 25; Luca 12, 58; 18, 3. Din aceste locuri rezultă și sensul cuvântului. În limba greacă cuvântul este însoțit de articol, ca să redea, că este vorba de marele și cunoscutul adversar. „Diavol” înseamnă „calomniator”, unul care din dușmănie face acuzații false (Zaharia 3, 1). Expresia »ca un leu care răcnește« arată puterea lui mare, foamea și lăcomia lui de a prăda (Apocalipsa 12, 10)! Ce dușman fioros! Nu-l subapreciem noi deseori?

Acest dușman fioros umblă încoace și încolo, și caută pe cine să înghită! Cuvântul »caută« arată dorința, încercarea și intenția lui (Iov 1, 7; 2, 2). Timpul la care stă verbul în textul original (participiu prezent) arată că el este permanent preocupat cu aceasta. »Pe cine« arată că el nu trece cu vederea pe nimeni, și că nimeni nu este cruțat. Aici ne este prezentat tabloul unui animal de pradă care sfâșie, care niciodată nu se satură să sfâșie și să înghită. Infinitivul aorist arată că el poate să înghită unul după altul, deoarece nu are mult de lucru în privința aceasta.

Dușmanul acesta stă înapoia oamenilor dușmănoși, despre care este vorba de mai multe ori în această scrisoare, și el îi folosește ca unelte ale lui. Ca diavol, prin acuzații false, poate să ațâțe pe oameni împotriva credincioșilor. Dar intențiile lui merg mult mai departe. El nu mai poate lua cu sine pe cei credincioși în locul său veșnic de staționare, în lacul de foc. Dar el poate încerca să-i aducă în conflict cu Dumnezeu, așa că Dumnezeu trebuie să le stea împotriva (Zaharia 3, 1-3; Apocalipsa 12, 10-11). Dar aceasta înseamnă și dezonorarea Numelui lui Dumnezeu, iar pentru ei înșiși pierderea oricărei fericiri. Petru era gata să fie înghițit de el. Dar rugăciunea de mijlocire a Domnului pentru el l-a păzit să nu ajungă să facă ca Iuda; credința lui nu a încetat (Luca 22, 31-33; Matei 27, 5). Aceasta ne arată legătura dintre versetul nostru cu versetele anterioare. Petru a ajuns sub puterea satanei, deoarece nu a fost smerit, ci s-a încrezut în el însuși.

Este foarte important, să nu pierdem din ochi scopul pe care satana îl urmărește cu atâta putere și perseverență, și ca să fim în stare să-i cunoaștem armele. Câtă vigilență și veghere este necesară pentru aceasta, și în mod deosebit în zilele noastre, deoarece el și slujitorii lui se deghizează în îngeri de lumină (2 Corinteni 11, 14-15)! Apostolul Pavel putea să scrie: »Căci nu suntem în neștiință de planurile lui« (2 Corinteni 2, 11). El se poate deghiza în înger de lumină. Dar intenția lui, puterea și furia lui, cu care încearcă să-și realizeze planurile, rămân aceleași, până când va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20, 10).

Este probabil bine, să urmărim cum este prezentat diavolul în epistole. Pavel scrie credincioșilor din Roma: »Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul. Dumnezeuul păcii va zdrobi în curând pe satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.« (Romani 16, 19b-20). Nu este aceasta suficient pentru cei care au învățat, că în om nu locuiește nimic bun, dar cel credincios a murit împreună cu Hristos (Romani 3, 12; 7, 18; 6, 8)? Din păcate nu au rămas la aceasta, așa că mai târziu au disprețuit pe credincioșii simpli, deoarece ei, așa cum spun ei, nu au cunoscut adâncimile satanei (Apocalipsa 2, 24). Apostolul

Ioan a trebuit să numească profetic biserica romană ca fiind o curvă, care era beată de sângele sfinților și a devenit »un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte« (Apocalipsa 18, 2,24; 17, 2-6)!

Corinteni, care erau firești („sarkikos”), deoarece acordau valoare mare înțelepciunii și oratoriei umane (1 Corinteni 3, 3; 2, 5), sunt atenționați cu privire la ispitele diavolului, care ia înfățișarea unui înger de lumină (2 Corinteni 2, 10 și următoarele): »Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos« (2 Corinteni 11, 3,14-14; 12, 7).

Credincioșilor din Efes, cărora le-au fost descoperite hotărârile lui Dumnezeu și acum erau deja așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 1, 3-5; 2, 2-6), li se aduce aminte de salvarea lor din domeniul căpeteniilor puterii văzduhului. Dar după aceea sunt atenționați cu privire la viclenia lui, care vrea să le conteste posesiunea locurilor cerești și pentru a i se putea împotrivi aveau nevoie de toată armătura lui Dumnezeu (Efeseni 6, 10-18).

În epistola către Coloseni, în care Hristos le este prezentat ca Cel Înviat, în toată slava Sa și cu toată valoarea lucrării Sale (Coloseni 1, 13-22), găsim în scurte cuvinte victoria deplină asupra satanei (Coloseni 2, 15).

În prima epistolă către Tesaloniceni vedem că satana împiedică pe Pavel să viziteze pe acești credincioși tineri, că să le dea învățătură (1 Tesaloniceni 2, 18). În a doua scrisoare, care vorbește de marea decădere după răpirea Bisericii, găsim descrierea îngrozitoare a puterii lui viitoare pe pământ, după ce ceea ce-l împiedeca a fost luat dinaintea lui (2 Tesaloniceni 2, 9).

În prima epistolă către Timotei vedem, că pentru un bătrân există pericolul să cadă în cursa diavolului (1 Timotei 3, 6-7). Dar găsim aici totodată, că autoritatea apostolică folosește puterea satanei, ca să disciplineze pe aceia care au eșuat de la adevărul lui Dumnezeu (1 Timotei 1, 20). În a doua epistolă către Timotei vedem posibilitatea de reabilitare (2 Timotei 2, 26).

Epistola către Evrei îl prezintă pe diavolul, ca pe acela care are puterea morții, prin care toți sunt supuși robiei ei. Dar el a fost nimicit prin moartea Mântuitorului (Evrei 2, 14-15).

În epistola lui Iacov el este dușmanul învins (Iacov 4, 7); 5, 8-9). În prima epistolă a lui Petru l-am văzut ca un leu care răcnește, care caută să înghită pelerinii din pustie. În cartea Apocalipsei îl găsim atât ca satana, cât și ca diavolul, în toată lucrarea lui în Adunare, în lume și față de Israel în ultimele zile. În cele din urmă va fi aruncat din cer pe pământ, după aceea va fi legat în adânc, în timpul împărăției de o mie de ani, iar în final va fi aruncat în iazul cu foc, ca să fie chinuit zi și noapte, toată veșnicia, ca plată pentru lucrarea lui (Apocalipsa 2, 9,10,13; capitoul 2, 24; 3,9; 12, 9,12; 20, 2,7,10).

Chiar dacă diavolul se arată ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită, - credința știe, că el este un dușman învins. Suntem îndreptățiți să ne împotrivism lui, așa cum spune și Iacov (Iacov 4, 7). Numele Aceluia care l-a învins, este suficient să-l pună pe fugă. Dacă ne bazăm pe puterea proprie și ne încredem în înțelepciunea și neprihănirea proprie, vom fi fără putere. Atunci înfrângerea este sigură, așa cum știa și Petru din propria experiență tristă. Puterea noastră este Hristos. Puterea Lui devine desăvârșită în slăbiciune (2 Corinteni 12, 9) și harul Lui ne este suficient. De aceea trebuie să ne împotrivism diavolului tari în credință.

„A se împotrivi” nu înseamnă a ataca, ci a se apăra. În pustie nu atacăm. Și acest cuvânt este sub forma de poruncă a aoristului. Porunca spune deci, ca noi să ne caracterizăm prin aceea, că ne împotrivism diavolului. Cuvântul grecesc pentru „tari” („stereos”) se mai întâlnește și în locurile din 2 Timotei 2, 19 și Evrei 5, 12,14. Din aceste locuri rezultă, că pe lângă „nemișcat” mai înseamnă și „tare”, „puternic”. Deci noi trebuie să fim tari și puternici din punct de vedere spiritual, ca să putem rezista în luptă, fără să suferim înfrângere.

Dar se spune în continuare: »tari în (sau: prin) credință«. Noi trebuie să păstrăm cu tărie adevărul descoperit al lui Dumnezeu. Dacă nu facem aceasta, nu vom putea rămâne în picioare. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este tăria mea, pe ce voi putea atunci să mă mai reazim? Se pare că în zilele noastre și gândurile celor credincioși sunt umplute cu idei științifice, etc. Urmarea este, că credința este subminată. Dacă avem o descoperire inspirată a lui Dumnezeu, atunci este

clar, că Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi desființat, așa cum a spus Domnul Isus (Ioan 10, 35). Ea nu poate fi nici adaptată la ceea ce îi place omului. Cine face aceasta, neagă că ea este o descoperire. Realitățile nu pot fi niciodată în contradicție cu descoperirea lui Dumnezeu Cel atotștiutor. Dar concluziile, care se trag din realități, își au originea la oamenii cu mintea întunecată. Acolo unde acestea se abat de la Cuvânt, sunt greșite! În zilele noastre se pare că cuvintele învățaților, sau celor aparent învățați, par să aibă mai multă valoare decât cuvintele Bibliei. Se încearcă să se schimbe cuvintele Bibliei în așa fel, ca să fie în concordanță cu cuvintele oamenilor. Dar „descoperirea” nu poate fi niciodată adusă în concordanță cu părerile și concluziile oamenilor.

Domnul Isus a răspuns totdeauna satanei cu cuvintele: »Este scris!« (Matei 4) El a citat mereu din cartea Deuteronom, carte criticată cel mai mult de criticii Bibliei și al cărei caracter sfânt este contestat vehement. Dar fiecare citat din această carte a fost suficient să reducă la tăcere pe satana. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este totdeauna singura armă de atac și cea mai eficientă armă de apărare împotriva diavolului (Efeseni 6, 17). Cine a renunțat la el, este inevitabil pierdut.

Desigur, în versetul nostru este inclusă energia spirituală, care se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, deci credința personală, în expresia »credință«, care exprimă adevărul descoperit. Eu nu sunt tare în credință, dacă nu este așa.

Este remarcabil, că apostolul Petru scrie textual: »prin aceleași suferințe«. Eu cred că el vrea să spună, că suferințele cauzate de prigoană nu sunt singurele suferințe. Noi suntem înclinați, să privim suferințele noastre ca fiind cele mai grele. Dar sunt mai multe suferințe, și probabil acestea sunt mult mai grele decât ale noastre (Evrei 12, 6). Dar în suferințele din pricina Numelui Domnului Isus, deci prin prigoane, putem ști că noi nu suntem singuri. Este partea întregii frățietăți de aici de pe pământ. Ei toți au aceeași legătură cu Dumnezeu și poartă, ca și noi, numele prețios de „creștin”, care ne leagă de Fiul lui Dumnezeu. În felul acesta ei au parte de dușmănia satanei împotriva lui Hristos (Ioan 16, 33; 2 Timotei 3, 12; 1 Corinteni 10, 13). Ce mângâiere, că în suferințe nu suntem singuri, ci suntem legați împreună cu toată frățietatea (capitolul 2, 17) – cu toți copiii lui Dumnezeu de pe întreg pământul.

Capitolul 5, versetele 10 și 11: *Dumnezeul oricărui har, care va chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.*

Adversarul nostru poate să fie tare și puternic, și poate să dea târcoale ca un leu care răcnește, dar Dumnezeu este pentru noi. El este Dumnezeul harului! Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (2 Corinteni 1, 3; Iacov 1, 17; Romani 8, 31; Romani 15, 5) Aceasta este încrederea creștinului. Harul este începutul și temelia mântuirii noastre, și el ne ține desăvârșiți (capitolul 1, 10; 3, 7; 1,2,13). Ele este temelia și scopul oricărei lucrări (capitolul 4, 10). Nu există har în afara lui Dumnezeu (2 Corinteni 9, 8)! El este Dumnezeul harului: »Harul și adevărul a venit prin Isus Hristos« (Ioan 1, 17). Dar aceasta înseamnă și că harul este prezent pentru toate împrejurările noastre (Evrei 4, 16).

După descrierea tuturor pericolelor de pe cale, a puterii și mâniei satanei, ne-am aștepta la o rugăciune pentru ajutor și pază. Dar apostolul a cunoscut pe Dumnezeu așa cum El a fost descoperit în Domnul Isus, în lucrarea de mântuire săvârșită de El, și în învierea Sa. De aceea el a putut să-și înceapă scrisoarea cu siguranța că noi toți, oricât de slabi am fi, vom fi păziți pentru mântuirea care va fi descoperită în zilele din urmă (capitolul 1, 5). După ce a tratat toate pericolele, toată slăbiciunea noastră și puterea și mânia mare a dușmanului nostru, el este încă pe deplin sigur, că noi vom ajunge la ceea ce Dumnezeu ne-a pregătit (Psalmul 84, 7). Ca și apostolul Pavel, el a știut, că Cel ce a început în noi o lucrare bună, o va desăvârși până în ziua lui Isus

Hristos (Filipeni 1, 6). »Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea« (Filipeni 2, 12)!

Ce expresie minunată: »Dumnezeul oricărui har«! Ce puțin înțelegem noi de multe ori, ce este harul, și cât de mare este harul lui Dumnezeu! Harul are ca premiză faptul că noi suntem păcătoși. Dacă noi nu am fi fost păcătoși, atunci nu am fi avut nevoie de har, ci de neprihănire. Dar Dumnezeu a știut, ce vom deveni noi, da, El a cunoscut fiecare gând, pe care îl avem noi, fiecare cuvânt, pe care îl spunem, și fiecare faptă, pe care o vom face, căci El este Atotștiutorul. »Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.« - »De departe îmi pătrunzi gândul« (Psalmul 139). - »Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit« (Isaia 46, 10). El ne cunoaște, și ne-a cunoscut din veșnicie, mai bine decât ne vom cunoaște noi vreodată pe pământ. El ne cunoaște mai bine chiar decât ne cunoaște satana. Și cu toate acestea a vrut să ne salveze, să ne facă copii ai Lui și să ne ducă împreună cu Domnul Isus în Casa Tatălui. Și aceasta, cu toate că a știut ce este necesar pentru realizarea acestui țel! El a trebuit nu numai să dea la moarte pe Fiul Său, ci El a știut cine vom fi noi și de ce vom avea nevoie pe calea spre veșnicie. Dacă ne gândim la aceasta în inimile noastre, primim o imagine slabă despre ce este harul. Atunci vom ști și că noi suntem siguri, dacă ne vom încrede pe deplin în El.

Dacă Dumnezeul oricărui har ne-a chemat la slava Sa veșnică, atunci știm, că vom ajunge acolo (1 Tesaloniceni 2, 12; 2 Tesaloniceni 2, 14), și aceasta cu atât mai mult, cu cât știm că această chemare este în Hristos Isus (Efeseni 1, 3-5). Să fie oare posibil, ca El să nu intre în slavă? Dar El este deja acolo (Efeseni 1, 19-23)! Deci atunci este sigur și pentru noi.

Dar aceasta nu este totul. Slava lui Dumnezeu a fost descoperită în Hristos. Dumnezeu în dumnezeirea Sa absolută locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, și niciodată nu L-a văzut vreun om, și nici nu poate să-L vadă (1 Timotei 6, 16). Dumnezeu a fost descoperit în Hristos, și în felul acesta El este punctul central al slavei divine, căci numai în El se poate ea vedea. Deci cine este în Hristos, este în slavă, în măsura în care ea a fost descoperită. Aceasta este deja acum așa, dar va fi pe deplin văzută abia atunci când El va descoperi pe deplin slava Sa, și noi vom fi cu trup și suflet la El, acolo unde totul Îl descoperă pe El.

Ce minunat este să vezi slava veșnică a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos și să te gândești că tot ce strălucește din punct de vedere moral din Dumnezeu, prezentarea desăvârșită a slavei morale se vede în Hristos (Evrei 1, 3)! Dumnezeu revelat în tot ce este El! Noi ne găsim în această revelație și suntem capabili să rămânem în ea (Coloseni 1, 12). Este posibil ca omul să rămână în prezența slavei lui Dumnezeu!

Noi am fost chemați deja la această slavă (capitolul 1, 2,15). Aici nu este chemarea dorinței lui Dumnezeu, ci este chemarea voinței Sale, căreia nimeni nu i se poate împotrivi (Romani 8, 30). Așa cum Petru vede lucrurile, noi vom intra în slavă abia în viitor, căci el ne vede acolo unde este trupul nostru, adică pe pământ, într-o lume care este dușmană față de Dumnezeu, care a lepădat pe Hristos. Scrisorile lui sunt adevărate scrisori ale pustiei. Pe moment, el nu merge mai departe de mântuirea sufletului (capitolul 1, 9).

Și cu toate acestea vedem, că aici la sfârșitul scrisorii sale merge mai departe decât în vorbirea sa din Faptele Apostolilor, și chiar mai departe decât conținutul scrisorii sale. Este adevărat, că începutul scrisorii sale are o asemănare mare cu începutul scrisorii către Efeseni (capitolul 1, 3), dar el nu merge mai departe de învierea lui Hristos, în timp ce apostolul Pavel Îl vede pe Hristos în cer. Drept urmare, Petru ne vede aici pe pământ, în timp ce apostolul Pavel ne vede în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2, 6). Dar în timp ce Petru pe parcursul întregii scrisori ne îndreaptă privirea spre slava viitoare a Domnului aici pe pământ (capitolul 1, 4,5,7,13; 4, 13; 5, 1,4), adică în Împărăție, el ne prezintă aici slava veșnică. Aceasta merge mult mai departe decât Împărăția de o mie de ani, căci ea este în cer și în veșnicie! Deci aici îl urmează pe apostolul Pavel, cu toate că nu se ridică la aceeași înălțime. El nu vorbește de unirea trupului lui Hristos (Adunarea) cu Capul lui, ca și Cap peste toate lucrurile din cer și de pe pământ (Efeseni 1, 20-23; Coloseni 1, 18-20). Lui Pavel i-a fost dăruit să descopere hotărârile veșnice și nemărginite ale lui Dumnezeu. Dar

amândoi au fost călăuziți de Duhul Sfânt, să prezinte izvorul tuturor binecuvântărilor: Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus, Dumnezeul oricărui har!

Putem să vedem aici înțelepciunea Duhului Sfânt. Am văzut în primul verset (Capitolul 1, 1), că scrisoarea a fost adresată credincioșilor aflați în ținuturi unde apostolul Pavel a lucrat mult și unde el a trimis unele din scrisorile lui. Deoarece Petru prezintă, potrivit cu înțelepciunea lui Dumnezeu, un alt aspect al adevărului, se putea ușor întâmpla, ca la destinatarii scrisorii să apară gândul, că el respingea învățătura apostolului Pavel. El era apostolul circumciziei și de aceea poseda autoritate apostolică și (pe drept) un nume mai mare în rândul credincioșilor iudei, cărora le era adresată scrisoarea. În acest verset el recunoaște învățătura apostolului Pavel ca adevăr divin. El o confirmă și prin aceea, că el numește cu cinste pe Silvan, cunoscutul însoțitor al lui Pavel în călătoriile lui, și îl include în alcătuirea scrisorii și (probabil) în aducerea ei. Dumnezeul oricărui har este adevărata siguranță pentru tot ce ar putea să ne facă creaturile, fie ei oameni, ori satana, și aceasta cu atât mai mult cu cât El ca Tată veghează necurmat asupra noastră (capitolul 1, 13-17).

Într-adevăr, noi trebuie să suferim, cât timp vom fi pe pământ (capitolul 1, 6). Noi suntem uniți cu Hristos cel lepădat de lume. Noi nu am primit încă mântuirea trupurilor noastre (Romani 8, 23). Exista pericolul, ca destinatarii acestei scrisori, ca iudei de odinioară, să uite acestea. Era în foarte mare opoziție cu concepția lor iudaică de altă dată, care vedea pe Mesia numai ca pe marele Biruitor asupra tuturor dușmanilor Lui pământești. Noi trebuie să luăm parte la suferințele Lui pentru dreptate, adevăr și dragoste (Romani 8, 17). Noi trebuie să suferim și pentru Numele Lui. Dar este numai pentru scurt timp; după aceea urmează slava (Evrei 10, 32-39; 2 Corinteni 4, 17).

Prin forma timpului la care stă verbul »veți suferi« (participiu aorist), apostolul exprimă, că el vede suferințele ca trecute. El însuși, Dumnezeul oricărui har, va desăvârși, va întări, va da putere și va face neclintiți. Cuvântul grecesc pentru „a desăvârși” se folosește și pentru repararea plaselor de prins pește (Matei 4, 21; Marcu 1, 19). În 1 Corinteni 1, 10 este tradus prin »uniți în chip desăvârșit«, în Galateni 6, 1 prin »a ridica«; vezi și 1 Tesaloniceni 3, 10. Din aceasta rezultă, că înseamnă: „a pune în ordine, a restaura, a face desăvârșit, în așa fel că nu mai lipsește nimic”. – Cuvântul pentru „a întări” (2 Tesaloniceni 2, 17) aparține aceleiași familii ca și „tari” din versetul 9. Înseamnă deci: „a face să fie tare». - „A face neclintit”, înseamnă a așeza pe un fundament tare, așa că nu mai putem cădea. Dacă credem că ne scufundăm, vom simți imediat stânca care este sub noi.

Petru însuși a experimentat în împrejurări lipsite de speranță, că era adevărat ce scria: când Domnul era sub puterea dușmanilor și a fost omorât, iar el însuși s-a lepădat cu jurământ de El. Ce mângâiere a adus destinatarii scrisorii aceste cuvinte încurajatoare, în împrejurările lor grele și periculoase! Și nu sunt ele și pentru noi tot așa? Nu sunt dorințe, ci asigurări, că Dumnezeu va face așa. Să le primim în deplina lor valoare, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu însuși!

El va restaura pe aceia care nu au nimic în ei înșiși și sunt plini de lipsuri, îi va pregăti în chip desăvârșit. El va întări pe cei care nu au nici cea mai mică putere și a căror singură salvare este să se sprijine pe brațul Lui puternic, și care totuși sunt proști, încercând mereu să se încreadă în sine și să meargă pe cale în propria putere. El îi va face neclintiți, așa că ei vor sta tari în credință împotriva dușmanului. El va așeza pe stâncă pe aceia care nu au nimic și nu au niciun fundament!

Să nu ne unim noi cu apostolul în această cântare de laudă! »A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.«

În limba greacă lipsește verbul „să fie”. Este probabil din cauză că este posibilă folosirea verbului „a fi” atât sub forma „să fie” cât și sub forma „este”? Deoarece Dumnezeu *are* toată puterea, noi suntem siguri că El va face cele spuse în versetul 10. Dar credinciosul care Îl adoră și în atotputernicia Lui, dorește ca toate acestea să devină vizibile pe deplin până în veșnicie! Cuvântul grecesc pentru „putere” („kratos”) înseamnă putere în legătură cu tăria. De aceea este tradus și cu „tăria”. În Noul Testament se mai întâlnește și în Luca 1, 51; Faptele Apostolilor 19, 20; Efeseni 1, 19; 6, 10; Coloseni 1, 11; 1 Timotei 6, 16; Evrei 2, 14; 1 Petru 4, 11; 5, 11; Iuda 25;

Apocalipsa 1, 6; 5, 13. În Evrei 2, 14 este puterea diavolului, în toate celelalte locuri este puterea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus.

Cea mai mare parte a manuscriselor au: »A Lui să fie *slava și puterea*, etc.« Unele (și printre ele și Codex Vaticanus și Codex Alexandrinus) nu conțin cuvintele tipărite cursiv. Cu toate că acele manuscrise care le omit sunt puține la număr, s-ar putea spune, ținând seama de context, că au dreptate. Cu privire la prima parte a frazei se potrivește „puterea”, care ar înfăptui acestea, dar „slava” nu se potrivește așa de bine. Este ușor de înțeles, că aceste cuvinte au fost adăugate mai târziu, deoarece ele se întâlnesc în diverse alte doxologii (cântări de laudă adresate lui Dumnezeu – 1 Timotei 6, 16; Iuda 25; Apocalipsa 1, 6) împreună cu „puterea sau tăria” (capitolul 4, 11).

Capitolul 5 versetele 12 la 14: *V-am scris aceste puține rânduri prin Silvan, care cred că este un frate credincios, ca să vă sfătuiesc și să vă adevăresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta, de care v-ați alipit. Biserica aleasă cu voi, care este în Babilon, vă trimite sănătate. Tot așa și Marcu, fiul meu. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare de dragoste. Pacea să fie cu voi toți care sunteți în Hristos! Amin.*

Aproape în general se presupune că numitul Silvan este identic cu cel numit în alte locuri (2 Corinteni 1, 19; 1 Tesaloniceni 1, 1; 2 Tesaloniceni 1, 1), cu excepția lui Sila din Faptele Apostolilor 15; 16; 17 și 18. Pentru aceasta există motive bine întemeiate. În Scriptură nu se obișnuiește să se dea unei a doua persoane același nume fără să se numească anumite caracteristici ale ei, dacă prima persoană este bine cunoscută (Ioan 14, 22); și acest Silvan sau Sila era bine cunoscut. Inițial a venit din Ierusalim și era un conducător între frați (Faptele Apostolilor 15, 22). Petru l-a cunoscut foarte bine din timpul acela. Mai târziu el a însoțit pe apostolul Pavel în călătoriile lui, chiar și în ținuturile unde apostolul Petru și-a trimis scrisoarea (Faptele Apostolilor 15-18). Deci destinatarii scrisorii îl cunoșteau. Cuvintele lui Petru dau impresia că mult timp el nu a văzut pe Silvan. El îl numește un „frate credincios, așa cum cred eu”. El arată impresia lui, dar cu o anumită rezervă.

Petru se folosește de acest Silvan, ca să ducă scrisoarea și probabil ca s-o scrie. Cuvântul poate avea ambele înțelesuri. Dar din recomandarea „un frate credincios” se poate deduce cu certitudine, că el a dus scrisoarea. Compară 1 Corinteni 16, 10-11; 2 Corinteni 8, 23; Filipeni 2, 25; Coloseni 4, 7-10; Efeseni 6, 21.

Vedem în aceasta înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și armonia bună și plăcută care era între apostoli. Odinioară Petru a fost foarte necredincios cu privire la adevărul despre libertatea în Hristos – atât față de cei dintre națiuni, cât și față de iudei – pe care el l-a cunoscut bine, și pe care l-a apărat (Galateni 2, 11-17) Faptele Apostolilor 10; 11; 15). Pavel, mai tânăr și venit mai târziu, l-a muștră public din cauza aceasta. Vedem însă, că Petru, fără nici-un fel de ură ascunsă, îl numește »prea iubitul nostru frate Pavel«. El recunoaște scrisorile lui Pavel ca „scripturi”, adică ca Cuvânt al lui Dumnezeu (2 Petru 3, 15-16). Petru scrie aici la credincioșii aflați în ținuturile în care Pavel a predicat Evanghelia deplină a harului, o scrisoare în care pune tot accentul pe »adevăratul har al lui Dumnezeu, ... de care v-ați alipit«. Se unește în privința aceasta cu Silvan, cunoscutul lucrător împreună cu Pavel, care cu siguranță și el le-a vestit harul. Prin aceasta el recunoaște pe deplin, că ceea ce a predicat Pavel sunt gândurile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a vrut ca cei care erau »plini de râvnă pentru Lege« (Faptele Apostolilor 21, 17-24) să poată folosi pe Petru ca atu împotriva lui Pavel. De aceea îl pune pe Petru, apostolul circumciziei, un stâlp între credincioșii dintre iudei (Galateni 2, 7-9), să scrie în mod deosebit despre har! Mult mai concret decât oricare alt scriitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Este o scrisoare scurtă, dar ea este scrisă ca să atenționeze și să confirme, că »adevăratul har al lui Dumnezeu este acela în care voi stați«! În unele manuscrise stă scris: „în care voi *trebuie* să stați”. Dacă aceasta este corect, atunci accentul s-ar pune mult mai pregnant. Vedem aici iarăși pe bătrânul Petru, care în Ierusalim a apărat cu multă înflăcărare același adevăr, când a fost atacat (Faptele Apostolilor 15, 11).

Cât de potrivit a fost Silvan ca să aducă această scrisoare despre suferințe! Cu spatele rănit de loviturile de nuiel și picioarele zdrobite în butuci a stat împreună cu Pavel în închisoarea din Filipi și a cântat cântări de laudă (Faptele Apostolilor 16, 23). El a știut ce înseamnă să suferi pentru neprihănire și pentru Numele Domnului. Putea să aibă compasiune cu frații.

Versetele 13 și 14, așa cum sunt ele de simple, au fost prilejul multor comentarii și presupuneri – da, putem liniștiți să spunem fantezii. Motivul este că chiar de la început a existat năzuința să se dea bisericii din Roma un rol conducător, sau mai corect spus, ea însăși să-și asume rolul de episcop („supraveghetor”). În acest scop s-a răspândit mai întâi zvonul, că Petru a fost 25 de ani episcop de Roma. L-au ales pe Petru, pentru că s-a presupus că Domnul i-a dat autoritatea supremă în Adunare (Matei 16, 19). Superstiția și necredința sunt totdeauna proaste. În Matei 16 nu este vorba de Adunare, ci de Împărăția cerurilor. Puterea de a lega și a dezlega a dat-o Domnul celor doi sau trei care sunt adunați în Numele Lui (Matei 18, 18). În afară de aceasta, Scriptura spune categoric, că slujba lui Petru și a celorlalți apostoli se va sfârși, nu numai cu privire la persoane, ci și în ceea ce privește caracterul ei (Ioan 15, 26; 21, 19; 14, 17), în timp ce slujba apostolului Pavel va continua să existe. Cei doisprezece au mărturisit despre viața Domnului pe pământ, și despre învierea Lui. De aceea a trebuit ca ei să fi fost de la început cu Domnul (Faptele Apostolilor 1, 22; Ioan 15, 27). În afară de aceasta lucrarea lor era pentru cei aflați sub circumcizie, pentru iudei (Galateni 2, 8-9). De aceea după Faptele Apostolilor 15, unde poziția credincioșilor dintre națiuni față de Lege este definită (2 Corinteni 3, 3-18), practic nu-i mai găsim numiți. Toate epistolele, care tratează adevărata poziție creștină și Adunarea în rânduirea ei, sunt scrise de Pavel. Nici Petru, nici Iacov și nici Ioan nu scriu despre Adunare. Ei văd pe cei credincioși ca o parte a celor douăsprezece seminții (Iacov), ca credincioși împrăștiați, care împreună constituie frățietatea (Petru), sau ca familie a lui Dumnezeu (Ioan), dar niciodată ca trup al lui Hristos, și nicidecum ca și Casă a lui Dumnezeu, cu excepția caracterului deosebit, sub care l-am văzut în 1 Petru 2. Scriptura nu dă nici cel mai mic indiciu, că Petru ar fi fost vreodată în Roma. Dimpotrivă, ea oferă argumente puternice pentru acceptarea contrariului. În primul rând lucrarea lui de apostol al circumciziei era acolo unde erau cei mai mulți iudei, și aceasta nu era în Roma. Apoi, epistola către Romani dovedește că el nu a predicat Evanghelia în Roma. Numele lui nici nu este măcar amintit în această epistolă, și nici măcar în urările transmise acestor credincioși. Tot așa de puțin găsim numele lui în Faptele Apostolilor în capitolele referitoare la Roma și în epistolele pe care Pavel le-a scris din Roma. Și în ultima scrisoare, pe care Pavel a scris-o din Roma cu puțin timp înainte de martiriul său (2 Timotei), Petru nu este numit, cu toate că tradiția spune că Pavel și Petru au murit moartea de martir aproximativ în același timp în Roma. Dacă Petru ar fi fost în Roma, atunci puținele cuvinte dezonorante »toți m-au părăsit« (2 Timotei 4, 16) ar fi fost valabile și cu privire la Petru. Dar aceasta nu putem s-o acceptăm cu privire la el.

Dar și cuvintele, pe care Petru le scrie aici, sunt o mărturie puternică împotriva afirmațiilor amintite. Din scrisoare rezultă clar, că ea a fost scrisă târziu. Aceasta dovedește că Petru nu a fost în Roma, ci în Babilon. Acest fapt face totodată improbabil ca Petru să fi fost mai târziu la Roma. Este clar că se încearcă să se elimine această mărturie. În felul acesta s-a ajuns să se afirme că prin „Babilon” se înțelege Roma. Aceasta are o aparență de adevăr, deoarece în descrierile *profetice* de mai târziu ale bisericii viitoare decăzute și a judecării lui Dumnezeu asupra ei, biserica romană este numită curvă, Babilonul cel mare (Apocalipsa 14, 8; 17, 5).

Nu există nici o dovadă pentru afirmația că în vorbirea codificată a creștinilor de la început, Roma ar fi fost numită „Babilon”. În primul rând, în tot Noul Testament, cu excepția cărții profetice Apocalipsa, Roma este numită cu numele ei propriu. În al doilea rând, nu era niciun motiv să fie numită altfel, căci în timpul acela nu existau prigoane din partea regimului de la Roma. Acestea au început mult mai târziu. Chiar și prigoana din timpul lui Nero nu a trecut peste granițele Romei. În afară de aceasta, nu au numit ca motiv faptul că ei erau creștini, ci că ei au dat foc Romei. De la o scrisoare așa de simplă și intimă, în care faptele sunt numite pe nume (chiar și localitățile unde locuiau destinatarii) nu se așteaptă o astfel de vorbire simbolică.

Ținuturile Babilonului și cetatea cu același nume, cunoscute din Scriptură, cu siguranță se aflau în acel timp într-o stare de decădere. Dar Babilonul era foarte populat, și în mod deosebit de iudei. Chiar secole după aceea era cunoscut prin renumitele școli rabinice, al căror Talmud (o colecție de prelegeri ale unor rabini cunoscuți cu privire la comentarii la Vechiul Testament), în număr mare de volume, ne oferă aceste dovezi. Este ușor de înțeles, că apostolul iudeilor voia să vestească Evanghelia acestei mulțimi de iudei. În ziua cincizecimii (Rusalii) unii dintre ei au fost în Ierusalim și au auzit-o acolo (Faptele Apostolilor 2).

Petru transmite urările „cele alese împreună cu ei” din Babilon. Este clar, că este vorba de soția lui Petru. Scriptura ne spune, că Petru a luat-o cu el în călătoriile sale (1 Corinteni 9, 5).

Într-o scrisoare în care credincioșii sunt văzuți și li se adresează ca fiind caracterizați de alegere (capitolul 1, 2), și în care femeile credincioase sunt numite în mod deosebit »moștenitoare împreună cu voi a harului vieții« (capitolul 3, 7), această denumire nu este ceva deosebit. Presupunerea că aici este vorba de Adunarea locală, după părerea mea este lipsită de orice fundament. Eu cred, că ea se bazează pe aceeași dorință, pe care am văzut-o la Babilon: să introducă Roma. Dar așa cum am spus, Petru nu tratează tema Adunării, ci el vede pe cei credincioși ca străini, care împreună constituie frățietatea. Dar nici aceasta nu este posibil, căci el nu limitează frățietatea la o localitate. Ar fi foarte ciudat să numească totodată pe fratele Marcu. Niciunde nu găsim că se vorbește despre o Adunare în Babilon. Compară epistola a doua a lui Ioan versetele 1 și 13.

Cât de minunat este să vedem în ce mod plăcut vorbește Petru despre Marcu. Cu siguranță l-a cunoscut în anii tinereții (Faptele Apostolilor 12, 12) și a fost tatăl lui spiritual. Scriptura redă mai multe exemple despre relațiile tată-fiu între cei credincioși. Ne gândim numai la Pavel și Timotei, la Tit și la Filimon (1 Corinteni 4, 17; Galateni 4, 19; 1 Timotei 1, 2; 2 Timotei 1, 2; 2, 1; Tit 1, 3; Filimon 10). Tot așa vedem aici din partea lui Petru dragoste părintească și influență părintească, așa cum a fost la Pavel cu privire la Timotei și Tit. Pe de altă parte este dependența copilărească. Cât de frumos este să vezi o astfel de relație spirituală între credincioșii bătrâni și tineri! Petru numește pe Silvan »fratele credincios«; în aceasta vedem mai mult aspectul egalității, și nu al filiațiunii.

Vedem casa mamei lui Marcu că era punctul central spiritual al credincioșilor din Ierusalim (Faptele Apostolilor 12, 12). Murise probabil tatăl lui? Marcu era nepotul lui Barnaba (Coloseni 4, 10). Aceasta explică probabil de ce Pavel și Barnaba l-au luat în prima lor călătorie misionară (Faptele Apostolilor 13, 13). Dar greutățile au fost prea mari pentru credința lui Marcu. Legăturile familiare au pricinuit multe greutăți în relațiile spirituale. Se pare că ele au avut influență și asupra lui Barnaba (Faptele Apostolilor 15, 37), cu toate că Scriptura a considerat necesar să ne spună că numele lui înseamnă „fiul mângâierii” și că el »era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință« (Faptele Apostolilor 11, 24). Urmarea pentru Barnaba a fost, că el a fost exclus de la lucrarea mare, pe care Domnul a vrut s-o înfăptuiască prin Pavel. Numele lui nu mai este numit în această privință.

Din fericire Ioan-Marcu s-a maturizat spiritual. El a recâștigat încrederea lui Pavel, așa că acesta l-a putut iarăși recomanda (Coloseni 4, 10). La sfârșitul vieții sale, el spune că Marcu îi este de folos în lucrare (2 Timotei 4, 11). Aici în epistola lui Petru îl găsim la prietenul lui părintesc și la soția lui, cu siguranță ca să le ajute la bătrânețea lor în călătoria lungă într-o țară străină. Mai târziu, Duhul Sfânt îl folosește să scrie evanghelia după Marcu, în care vedem pe Domnul ca Slujitorul credincios. Este remarcabil, să găsim aici împreună pe Marcu și Sila (Silvan), care amândoi au luat parte la conflictul dintre Pavel și Barnaba.

Ca și Pavel, Petru spune credincioșilor să se sărute (Romani 16, 16). Dar el vorbește despre un sărut al dragostei, în timp ce Pavel scrie despre o sărutare sfântă (1 Corinteni 16, 20; 2 Corinteni 13, 12; 1 Tesaloniceni 5, 26). Ambele sunt importante! Trebuie să fie o sărutare de dragoste. Dar noi știm cum firea pământească a degradat noțiunea de dragoste. De aceea Pavel scrie, ca sărutul credincioșilor să fie sfânt. Petru folosește cuvântul pentru dragostea divină („agape”), pe care zadarnic îl căutăm în cărțile Greciei antice, dar pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl folosește cu

predilecție. Am văzut în capitolul 4, 8 că această dragoste își are originea în Dumnezeu și de aceea nu poate să fie lipsită de sfințenie.

Cât de nedemne sunt certurile și duhul de partidă dintre credincioși. Cât de scumpă este ultima dorință, ca toți, câți suntem în Hristos, să avem pace (Ioan 20, 20). Noi avem pace pentru conștiința noastră, privind la Mielul sacrificat. Pacea lui Dumnezeu o avem dacă înfăptuim în inimile noastre ce ne spun versetele 10 și 11.